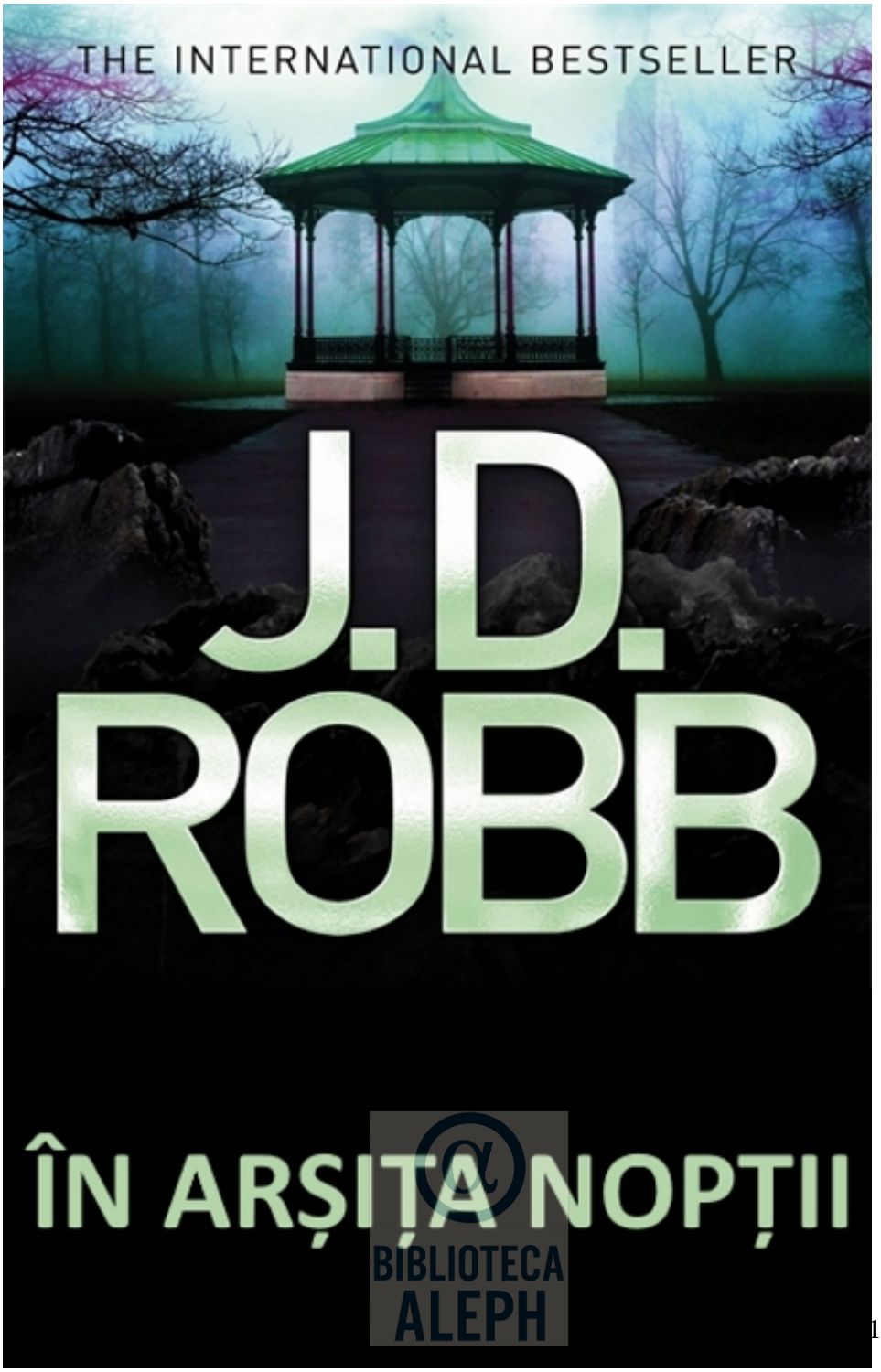

BIBLIOTECA ALEPH

J. D. ROBB

(**Nora Roberts**)

ÎN ARȘIȚA NOPȚII

[In the Death #23]

Traducerea de
LIVIU MATEESCU

Editura ORIZONTURI
București, 2006

VISIONS IN DEATH
Copyright © 2004 by J.D. ROBB (Nora Roberts)

Prietenia este incompatibilă cu formalismul și nu poate dăinui în absența bunei-cuviințe.

Lordul Halifax

E oare o viziune?
Sau un vis?
Oare dorm?

William Shakespeare

1

Pe parcursul întregii seri, fără a reuși să-și reprime pornirea de a omorî pe cineva, locotenentul Eve Dallas, polițistă până în măduva oaselor, se gândi că stăpânirea de care dăduse dovadă demonstra tărie de caracter.

Ziua se scursese într-o atmosferă destul de calmă. De dimineață, participase la o ședință la tribunal, o chestie de rutină, foarte plicticoasă, apoi avusese de completat un morman de acte, activitate care părea că-i amorțește creierul. Nu primise decât un singur caz - mai mulți amici se certaseră de la ultima doză dintr-un amestec de stupefiante - Buzz, Exotica și Zoom, un amestec folosit deseori la petreceri - pe care se duseseră să-l prizeze pe acoperișul unui bloc de locuințe din West Side.

Disputa se încheiase brusc, în momentul în care unul dintre petrecăreți căzuse de pe acoperiș cu capul înainte, strângând lacom în pumn ultima doză.

Probabil că nu simțise aproape nimic, nici măcar atunci când se zdrobise de caldarâmul lui Tenth Avenue, dar în mod sigur prăbușirea lui marcase sfârșitul petrecerii.

Martorii incidentului, inclusiv un binevoitor dintr-o clădire vecină care și sunase la Serviciul de Apeluri de Urgență, declaraseră că individul ale cărui rămășițe fuseseră cu greu adunate într-un sac de pe trotuar se urcase de bună-voie pe cornișa blocului și începuse

la un moment dat să danseze frenetic, își pierduse echilibrul și se prăbușise în gol cu un ultim chiot de bucurie.

Saltul îi surprinsese - și probabil că îi și amuzase - pe pasagerii unui aerotramvai, care asistaseră la spectacolul oferit de numitul Jasper K. McKinnley.

Un turist reușise să filmeze totul cu o cameră video de buzunar și părea foarte satisfăcut de această realizare.

Toate declarațiile se potriveau cu imaginile filmate, astfel că respectivul caz a fost clasat, cu mențiunea „accident". Neoficial, Eve etichetase întreaga chestie ca „moarte din cauza prostiei cronice", dar în formularul de raport nu exista nici o rubrică pentru astfel de observații.

Din cauza lui Jasper și a saltului lui de la etajul opt Eve nu reușise să părăsească sediul central al poliției decât după o oră de la încheierea schimbului. Se cufundase apoi în traficul infernal de la nivelul solului, și asta doar pentru că vehiculul pe care un sadic de la Departamentul Administrativ i-l dăduse pentru folosință temporară se târa ca un câine șchiop și orb.

Pentru numele lui Dumnezeu, avea un grad destul de înalt, și asta îi conferea dreptul la un vehicul decent! Nu era vina ei că distrusese două mașini în doi ani. Poate uita de tăria ei de caracter și mâine de dimineață o să dea de pământ cu cei de la Administrativ!

Ar fi fost foarte distractiv.

Și după ce ajunsese acasă - două ore mai târziu - trebuise să se transforme din polițista dură de la Omucideri în soția elegantă a unui om de afaceri.

Era o polițistă foarte bună, își spuse ea, dar nu prea se descurca în postura de soție de om de afaceri.

Probabil că era destul de elegantă, mai ales ca soțul ei se ocupase cu alegerea întregii garderobe - inclusiv lenjeria intimă.

Și Roarke se pricepea la haine.

Ea știa doar că purta ceva verde presărat cu chestii strălucitoare, care lăsau pielea să se vadă foarte mult.

Nu avusese vreme să protesteze, ci doar să tragă pe ea întreaga costumație și să-și vâre picioarele într-o pereche de pantofi - la fel de verzi și strălucitori ca și restul garderobei. Tocurile infernal de subțiri erau atât de înalte, încât aproape că avea aceeași statură ca și bărbatul ei.

Aceasta nu era un lucru rău. Putea astfel să-i vadă mai bine ochii mari, de un albastru nepământean, și fața parcă sculptată de îngeri. Dar e destul de greu să faci conversație cu străinii când te temi că poți să te împiedici oricând cu tocurile alea și să te trezești cu roatele în sus.

Se descurcase însă onorabil. Și cu schimbatul hainelor și cu naveta între New York și Chicago și cu întrunirea aceea care o plictisise de moarte, deși vinul fusese excelent, și cu cina de afaceri pe parcursul căreia Roarke se întreținuse cu o duzină de clienți, în timp ce ea făcuse pe gazda.

Nu știa exact cu ce se ocupa fiecare, oricum îi venea destul de greu să-și dea seama, de vreme ce Roarke era amestecat în toate tipurile de afaceri posibile. Știa însă cu certitudine că aproape toți puteau fi cu ușurință laureați ai premiului pentru cea mai plicticoasă persoană și avusese destul timp să afle acest lucru în cele patru ore, cât durase întregul calvar.

Dar nu se înregistraseră victime omenești.

Avantaj pentru ea.

Tot ce își dorea acum era să ajungă mai repede acasă, să-și dea jos chestia aceea verde și strălucitoare și să se prăbușească în pat pentru un somn de șase ore, atâtea câte îi mai rămăseseră până când avea să sune din nou ceasul.

Vara lui 2059 fusese lungă, fierbinte și sângeroasă. Venea toamna și temperaturile aveau să mai scadă. Poate că oamenii nu vor mai fi atât de tentați să se ucidă unii pe alții.

Dar nu-și făcea prea multe iluzii în această privință.

Abia mai reușea să stea dreaptă în scaunul plușat al micii navete private când Roarke îi luă picioarele în poală și îi scoase pantofii.

— Să nu-ți vină vreo idee, amice. După ce îmi scot rochia nu am de gând să o mai pun înapoi pe mine.

— Scumpa mea Eve.

În vocea lui moale se mai simțeau câteva inflexiuni ale unui accent irlandez.

— Astfel de vorbe mă fac să intru la idei. Oricât de fermecătoare ai arăta în rochia asta, știu că fără ea ai fi cu mult mai apetisantă.

— Ia-ți gândul. Nu intenționez să mi-o pun înapoi pe mine, si cu atât mai puțin să cobor din naveta asta purtând doar ceea ce numești tu lenjerie. Așa că… Oh, Doamne, Dumnezeule!

Își dădu ochii peste cap în timp ce degetele lui începură să-i maseze talpa.

— Mă gândeam că îți sunt dator măcar cu un masaj la picioare.

Zâmbi în vreme ce ea își lăsă capul pe spate și gemu de plăcere.

— Pentru serviciile prestate și pentru toate celelalte lucruri. Știu că detești chestiile de genul celor întâmplate în seara asta. Și apreciez faptul că nu ți-ai scos pistolul și nu l-ai făcut pe McIntyre să se prăbușească peste aperitive.

— Te referi la tipul cu dinții aceia mari, care râdea ca un măgar, nu?

— El e McIntyre. Și e un client foarte important.

Îi ridică piciorul și-i sărută degetele.

— Așa că îți mulțumesc încă o dată.

— E în regulă. Asta-i prețul pe care trebuie să-l plătesc.

Și încă pentru ce, se gândi ea, studiindu-l cu ochii aproape închiși. Un bărbat superb, aproape doi metri de frumusețe. Nu era vorba numai despre trupul lui suplu, cu musculatura bine dezvoltată sau de fața lui de o frumusețe năucitoare. Ci și de mintea lui sclipitoare, de eleganța și de caracterul lui. Toate împreună alcătuiau un bărbat de vis.

Și mai mult, nu numai că o iubea la nebunie, dar era singurul bărbat din lume căruia îi aparținea. Chiar dacă niciodată nu le fusese prea greu să găsească motive de ciondăneală, asupra acestui aspect al vieții lor nu se contraziseseră niciodată.

Nu se așteptase să fie nevasta tipică a omului de afaceri, în orice caz, nu mai mult decât putea ea să fie. Altul în locul lui i-ar fi cerut mai mult, era sigură de asta. Afacerile lui Roarke se extindeau asupra multor domenii de activitate, de la imobiliare, fabrici, comerț și până la tranzacții bursiere. Era putred de bogat și se bucura de toată puterea și influența pe care i-o ofereau banii.

O grămadă de oameni aflați în locul lui s-ar fi așteptat ca soția lor să le stea la dispoziție, să fie oricând gata să lase totul baltă și să se agațe de brațul lor pentru a participa la cine știe ce eveniment.

Nu însă și el.

Probabil că ea lipsea de la cel puțin trei sferturi din evenimentele sociale la care ar fi trebuit să participe în calitate de soție a lui.

Mai mult, de nenumărate ori, el își modificase programul pentru a se armoniza cu al ei și o ajutase, în calitate de consultant, la rezolvarea multor cazuri.

De fapt, dacă stătea să se gândească, el juca rolul de soț de polițistă mult mai bine decât reușea ea să-și îndeplinească obligațiile de nevastă de om de afaceri.

— Poate eu sunt cea care îți datorează un masaj la picioare, spuse ea gânditoare. Ești o partidă foarte bună.

El își trecu un deget pe toată lungimea tălpii, de la degete și până la călcâi.

— Poți să fii sigură de asta.

— Dar tot n-o să-mi dau rochia asta jos. Se cuibări mai bine în scaun și închise ochii. Trezește-mă când aterizăm.

Tocmai ațipise când comunicatorul din poșeta ei începu să tiuie.

— Nu se poate! întinse mâna după geantă și, fără să-și deschidă ochii, îl întrebă: în cât timp crezi că ajungem?

— În cincisprezece minute. Dădu din cap, deschise geanta, își scoase comunicatorul și-l deschise.

— Dallas.

DISPECERATUL. LOCOTENENT EVE DALLAS.
PREZENTAȚI-VĂ IMEDIAT LA CASTELUL
BELVEDERE DIN CENTRAL PARK. LA FAȚA
LOCULUI MAI SUNT ȘI ALȚI AGENȚI. A AVUT LOC
O CRIMĂ. O SINGURĂ VICTIMĂ.

— Luați legătura cu detectivul Delia Peabody. Ne întâlnim la fața locului. Ajung în treizeci de minute.

ÎNȚELES. DISPECERATUL TERMINAT.

— La dracu'! Eve își trecu o mână prin păr. Poți să mă lași acolo și să te duci acasă.

— Nu prea-mi place să-mi las nevasta în drum. Merg cu tine și te aștept.

Ea aruncă o privire spre rochia elegantă cu care era îmbrăcată.

— Detest să mă duc la serviciu îmbrăcată așa. Comentariile nu mai încetează săptămâni în șir.

Dar avea să fie și mai rău, pentru că își pusese și pantofii în picioare și trebuise să meargă încălțată cu ei prin iarbă și pe potecile celui mai mare parc din oraș.

Castelul era situat în cel mai înalt punct al parcului. Turnurile sale subțiri se conturau pe cerul nopții, iar drumul spre lacul de la picioarele lui era pavat cu pietriș.

Era un loc destul de drăguț, se gândi ea. Aici în timpul zilei veneau o mulțime de turiști care făceau poze și se filmau în preajma castelului. După ce apunea soarele începeau să roiască vagabonzii, oamenii străzii, drogații și prostituatele și, în general, o întreagă faună pusă pe rele.

Cei de la primărie se bătuseră cu pumnul în piept că ei aveau să păstreze parcul și monumentele curate. Și, spre lauda lor, chiar alocaseră fonduri pentru astfel de activități. Din când în când, angajații primăriei și grupuri de voluntari curățau parcul de gunoaie, ștergeau grafitti-urile de pe ziduri, tundeau tufișurile și mai prestau și alte munci.

Apoi, toată lumea mergea acasă mulțumită și-și vedea de alte treburi, până când mizeria înghițea din nou totul.

Acum, parcul se prezenta destul de bine, puținele gunoaie care zăceau pe jos urmau să fie adunate de echipele de curățenie cu puțin înaintea zorilor.

Cu Roarke alături, se strădui să meargă cât mai demn cu putință, cel puțin în măsura în care îi permiteau tocurile acelea infernale, spre baricadele pe care agenții le instalaseră deja în jurul locului crimei. Castelul era luminat ca ziua de reflectoarele aduse de echipele de criminaliști.

— Nu trebuie neapărat să mă aștepți, îi spuse ea. Găsesc eu o mașină.

— O să aștept.

În loc să înceapă să se certe cu el ridică din umeri și, scoțându-și insigna, își croi drum prin barajul poliției. Nimeni nu făcu vreun comentariu apropo de rochia sau de pantofii ei. Se gândise că reputația ei de scorpie avea să fie o pavăză împotriva agenților care roiau prin preajmă, dar o surprinse faptul că nu vede nici un rânjet malițios și nu aude nici un chicotit în spatele ei.

O surprinse și mai mult faptul că partenera ei îi ieși în față fără să facă absolut nici un comentariu despre felul în care era îmbrăcată.

— Dallas. E rău de tot.

— Ce avem aici? Femeie, albă, înjur de treizeci de ani. Am înregistrat locul în care am găsit-o. Tocmai mă pregăteam să îi verific identitatea când mi s-a comunicat că ai ajuns și tu. Merseră împreună spre castel. Peabody încălțată cu o pereche de pantofi de sport comozi, Eve pe tocurile acelea infernale. Crimă cu tentă sexuală. Victima a fost violată și strangulată. Dar ucigașul nu s-a limitat numai la asta.

— Cine a găsit-o?

— Doi puștani. Pentru numele lui Dumnezeu, Dallas.

Peabody se opri brusc, își aranjă puțin hainele pe care se vedea că le aruncase pe ea la repezeală și își trecu o mână peste fața obosită. S-au strecurat afară din casă cu intenția de a petrece o noapte plină de aventuri. Și au avut parte de mult mai mult decât atât. Am luat legătura cu părinții lor și cu cei de la departamentul de asistență socială. Acum sunt într-o mașină de-a noastră.

— Unde e victima?

— Acolo, jos. Peabody o luă înainte și apoi făcu un semn cu mâna.

Femeia zăcea pe pietre, la mică distanță de suprafața întunecată a lacului. Nu avea nimic pe ea, cu excepția a ceva ce părea a fi o panglică roșie legată în jurul gâtului. Mâinile îi erau împreunate între sâni, de parcă s-ar fi rugat sau ar fi cerut îndurare.

Fața îi era acoperită de sânge. Sânge care, se gândi Eve, îi cursese atunci când el îi scosese ochii.

Trebuia să scape cât mai repede de pantofii ăia, altfel risca să își rupă gâtul. Își acoperi mâinile și picioarele goale cu substanță protectoare din trusa de teren pe care i-o întinsese Peabody. Substanța pe care și-o aplicase pe părțile dezgolite împiedica orice fel de particule organice să contamineze zona în care avusese loc crima. Chiar și fără pantofi, ascensiunea pe bolovanii aceia se dovedi destul de anevoioasă. Rochia de seară îi îngreuna mult mersul și Eve se gândea că arăta de-a dreptul ridicol în costumația aceea strălucitoare în timp ce se îndrepta spre cadavru.

Auzi un zgomot de material sfâșiat, dar îl ignoră.

— Oh, la naiba! se încruntă Peabody. O să faci praf rochia aia și e foarte frumoasă.

— Mi-aș da salariul pe o lună pentru o pereche de jeanși și un tricou. Și o pereche de bocanci.

Apoi renunță să se mai gândească la haine și se întoarse spre cadavru.

— N-a violat-o aici. O să mai avem o zonă de cercetat. Nici măcar un nebun n-ar viola o femeie pe bolovani, mai ales când are la dispoziție atâta iarbă înjur. A violat-o în altă parte. A ucis-o sau a imobilizat-o altundeva. A trebuit să o care până aici. Probabil că e vorba de un bărbat foarte puternic, sau poate că au fost mai mulți. Victima cântărește probabil șaizeci - șaizeci și cinci de kilograme. Mai mult pentru a proteja locul crimei decât garderoba, Eve își ridică poalele rochiei. Hai să încercăm să aflăm cine este, Peabody. Verifică-i identitatea.

În timp ce partenera ei tasta de zor pe laptopul ei, Eve studie poziția corpului victimei.

— A aranjat-o intenționat așa. Ce vrea să sugereze? Că se roagă? Cere ceva? Se odihnește este în pace? Care e mesajul pe care vrea să ni-l transmită? Se lăsă pe vine, pentru a examina mai îndeaproape cadavrul. Se văd urme de violență fizică și sexuală. Vânătăi pe față, pe piept, pe antebrațe - par să fie făcute în timp ce se apăra. Se vede ceva și sub unghii. S-a luptat, l-a zgâriat. Nu e piele. Se pare că e vorba de fibre.

— Numele ei e Elisa Maplewood, spuse Peabody. Locuiește în Central Park West.

— Asta nu e departe de aici, interveni Eve. Dar nu prea pare o locatară din zonă. Nu are pedichiura făcută. Și palmele nu îi sunt netede și moi. Se văd chiar și câteva bătături.

— Lucra ca menajeră.

— Da, lucrurile par să se potrivească.

— Are treizeci și doi de ani. E divorțată. Dallas are un copil de patru ani. O fiică.

— Oh, la naiba! Eve stocă informația primită. Are vânătăi și pe coapse și în zona genitală. Și o panglică roșie în jurul gâtului.

Panglica respectivă era strânsă tare; gâtul se învinețise și se umflase în acea zonă. Capetele îi atârnau între sâni.

— Ora decesului, Peabody?

— Acum se calculează. Peabody trase afară aparatul de măsură și citi pe ecranul acestuia. Douăzeci și două și douăzeci de minute.

— Cam acum trei ore. Și copii aceia când au găsit-o?

— Imediat după miezul nopții. Patrula care a răspuns la apel s-a ocupat de copii, a făcut o înregistrare de ansamblu a zonei și a sunat la dispecerat la unu fără un sfert.

— Bine. Trase adânc aer în piept, își puse ochelarii speciali și se aplecă deasupra feței desfigurate. Nu s-a grăbit deloc. Nu a măcelărit-o. Sunt tăieturi curate, precise. Aproape chirurgicale, de parcă ar fi făcut un blestemat de transplant. Deci ochii au

reprezentat prada lui. Asta voia de la ea. Bătaia, violul, astea n-au fost decât un fel de preludiu. Se ridică și își scoase ochelarii. Hai să o întoarcem, să-i vedem și spatele.

Spatele era o masă de came înnegrită de sângele coagulat, iar pe fese și pe partea interioară a coapselor Eve identifică și câteva pete de iarbă.

— A atacat-o din spate, asta a făcut. Dar nu cred că i-ar fi păsat prea mult nici dacă l-ar fi văzut. A lovit-o până când a căzut pe trotuar, sau undeva pe o suprafață pavată. Nu, pe o potecă acoperită cu pietriș. Vezi juliturile de pe coate? A mai lovit-o de câteva ori. A încercat să se lupte cu el, să țipe. Poate chiar a reușit să țipe, dar el deja o căra spre un loc unde putea să se ocupe de ea în liniște, fără să se teamă de amestecul cuiva. A târât-o pe iarbă. A bătut-o până când a leșinat, apoi a violat-o. I-a legat panglica aceea în jurul gâtului, a ucis-o. Și când a terminat cu toate astea, a trecut la partea serioasă a afacerii. Eve își puse din nou ochelarii. A dezbrăcat-o de restul de haine, i-a scos pantofii și tot ce mai purta. Bijuteriile, și tot ce ar fi putut servi la identificarea ei. A cărat-o până aici, a așezat-o în poziția asta. I-a scos ochii, cu grijă. A verificat din nou poziția în care o așezase și a făcut eventuale retușuri. Apoi, probabil ca s-a spălat de sânge în apa lacului. S-a curățat, și-a luat premiul și a plecat.

— Crimă rituală?

— Oricum, tipul a făcut un ritual din toată chestia asta. Pot să ia cadavrul de aici, spuse Eve, în timp ce se îndrepta de spate. Hai să vedem dacă putem găsi și locul unde a ucis-o.

Roarke o privi cum își punea din nou pantofii în picioare.

Se descurca mai bine desculță, se gândi el, dar asta nu era o opțiune potrivită pentru un locotenent ca ea.

În ciuda tocurilor înalte, a rochiei de gală - care acum părea și mai nepotrivită - și a strălucirii diamantelor, era polițistă din cap până-n

picioare. Înaltă, zveltă, dură ca bolovanii pe care tocmai se cățărase pentru a examina îndeaproape o nouă oroare. Dar oroarea aceea nu se reflecta și în ochii ei, în frumoșii ei ochi căprui și migdalați. În lumina rece a reflectoarelor, părea palidă, și strălucirea lămpilor de neon îi accentua trăsăturile.

Părul, aproape de aceeași culoare ca și ochii, ii era scurt și acum ciufulit de briza care adia pe deasupra apei.

O urmări oprindu-se, discutând câteva clipe cu un polițist îmbrăcat în uniformă. De bună seamă, vocea îi era calmă, lipsită de inflexiuni și nu-i trăda simțămintele.

O văzu gesticulând și o zări și pe Peabody, loiala ei parteneră, dând din cap. Apoi, Eve se desprinse din grupul de polițiști și veni spre el.

— Cred că ar fi mai bine să te duci acasă, îi spuse ea. O să mai dureze destul de mult.

— Așa mă gândeam și eu. Viol, strangulare, mutilare. Ridică o sprânceană când văzu că ea își mijește ochii. Sunt atent la tot ce mișcă dacă vine vorba de chestii în care e implicată polițista mea. Pot să te ajut cumva?

— Nu. Vreau să țin civilii - și în această categorie intri și tu - la distanță deocamdată. Nu a ucis-o aici, așa că trebuie să vedem unde s-a întâmplat chestia asta. Probabil că n-o să ajung acasă în seara asta.

— Vrei să-ți aduc sau să-ți trimit niște haine de schimb?

Chiar dacă era un om foarte puternic, nici măcar el nu putea să facă rost de o pereche de pantaloni și una de ghete doar bătând din palme, așa că ea clătină din cap.

— Am niște haine de schimb în vestiarul de la sediul central. Aruncă o privire rochiei și oftă la vederea petelor de noroi.

Încercase să fie atentă, dar asta era situația, se întâmplase. Și cine știe câți bani aruncase pe blestemăția aceea.

— Îmi pare rău pentru rochie.

— N-are importanță. Sună-mă când poți.

— Sigur.

Se străduí din răsputeri - el știa că se străduiește din răsputeri - să nu se încrunte atunci când el își trecu un deget peste bărbia ei și se aplecă să o sărute.

— Multă baftă, locotenente.

— Da. Mulțam.

În timp ce se îndrepta spre limuzină, o auzi strigând:

Gata, băieți și fete, distracția s-a terminat. Formați echipe de câte doi și începeți să căutați probe.

Nu avea cum să o fi cărat prea mult în brațe, deduse Eve.

Și de ce ar fi făcut-o, la urma urmei? Ar fi durat mai mult, și, în plus, ar fi riscat să dea cineva peste el. Și totuși era vorba despre Central Park, așa că n-o să fie prea ușor, asta dacă nu aveau un noroc chior.

Și așa se și întâmplă, treizeci de minute mai târziu.

— Aici.

Ridică mâna și o opri pe Peabody, apoi se lăsă pe vine. Pământul e puțin răscolit.

— Dă-mi ochelarii. Da, da, spuse ea după ce și-i puse la ochi. Sunt câteva urme de sânge aici. Se așează în patru labe, ca un câine care adulmecă prada. Vreau ca toată zona asta să fie închisă. Cheamă echipele de cercetare. Să vedem dacă pot găsi vreo urmă. Uită-te aici. Luă o pensetă din trusa de intervenții. Câteva unghii rupte. Ale ei, decise ea după ce studie bucățile de țesut în lumină. Te-ai luptat bine, nu-i așa, Elisa? Te-ai opus din răsputeri.

Puse bucățile de unghii într-o pungă specială, apoi se lăsă pe călcâie.

— A târât-o pe iarbă. Se văd urmele, acolo unde a încercat să-și înfigă degetele în pământ. A pierdut și un pantof. De aceea are urme

de iarbă numai pe o singură talpă. Dar individul s-a întors după el. I-a luat toate hainele cu el.

Se ridică în picioare.

— O să verificăm toate pubelele de gunoi de pe o rază de zece blocuri, asta în caz că le-a aruncat pe undeva. Probabil că sunt sfâșiate, murdare, pline de sânge. Poate reușim să aflăm cu ce era îmbrăcată, dar chiar și dacă nu izbutim, tot trebuie să căutăm. Și totuși le-ai păstrat, nu-i așa? murmură ea. Le-ai păstrat ca amintire.

— Victima locuia la câteva străzi de aici, spuse Peabody. A înșfăcat-o în apropierea casei, a târât-o aici, și-a făcut treaba cu ea și apoi a cărat-o până în locul unde am găsit-o noi.

— O să verificăm toate astea. După ce o să aflăm care era adresa exactă o să mergem la ea acasă.

Peabody își drese vocea și aruncă o privire spre rochia lui Eve.

— Așa vrei să mergi?

— Ai vreo idee mai bună?

Nu putea să nu se simtă măcar un pic ridicolă îmbrăcată în rochia aproape distrusă și încălțată cu pantofii aceia cu tocuri de un kilometru, mai ales când ajunseră în stradă. Se îndreptară spre clădirea în care locuia Maplewood. La intrare era postat un android de serviciu.

Bine măcar că avea insigna la ea. Nu pleca niciodată fără ea de acasă.

— Locotenent Dallas și detectiv Peabody de la poliție. Avem nevoie de informații în ceea ce-o privește pe Elisa Maplewood. Locuiește aici?

— Mai întâi, trebuie să vă scanez legitimația.

Era destul de scrupulos, mai ales pentru ora aceea târzie din noapte, dar așa erau toți androizii. Purta o uniformă de culoare roșie

cu câteva dungi argintii. Era proiectat să arate ca un bărbat în jur de cincizeci de ani, cu tâmplele încărunțite.

— Se pare că totul e în regulă. Doamna Maplewood lucrează ca menajeră. Este angajata domnului și a doamnei Luther Vanderlea și locuiește împreună cu aceștia. Despre ce este vorba?

— Ai văzut-o cumva pe doamna Maplewood în seara asta?

— Tura mea începe la miezul nopții și se încheie la șase dimineața. Nu am văzut-o.

— Trebuie să vorbim cu familia Vanderlea.

— Domnul Vanderlea este plecat din oraș. Va trebui să cereți permisiunea administrației. La ora asta puteți recurge la computerul clădirii. Descuie ușile și le lăsă să intre înăuntru. Și va trebui să vi se mai verifice încă o dată identitatea, le informă el.

Iritată, Eve își trecu insigna prin fața scanerului de pe biroul poziționat în mijlocul holului decorat în alb și negru.

SE VERIFICĂ IDENTITATEA. LOCOTENENT EVE DALLAS. CE DORIȚI?

— Vreau să vorbesc cu doamna Luther Vanderlea, în legătură cu angajata dumneaei, Elisa Maplewood.

AȘTEPTAȚI UN MOMENT. PÂNĂ O CONTACTEZ PE DOAMNA VANDERLEA.

Androidul se plimba de colo-colo prin hol în timp ce ele așteptau. Se auzea o muzică liniștitoare. Începuse când traversaseră holul. Eve presupuse că era programată să se declanșeze în momentul în care un om intra în clădire.

Nu înțelegea de ce unii oameni aveau nevoie de muzică pentru a traversa un hol.

Luminile erau destul de discrete, florile proaspete. Cele câteva piese de mobilier erau așezate cu gust, parcă te îmbiau să te așezi și să asculți muzica aceea ce se revărsa din difuzoare. Pe latura de sud a clădirii, erau două lifturi. Pe hol, se aflau patru camere de luat vederi.

Probabil că soții Vanderlea erau putrezi de bogați.

— Unde este domnul Vanderlea? întrebă ea androidul.

— E o întrebare oficială?

— Nu, așa sunt eu, mai curioasă din fire. Îi flutură legitimația prin față. Bineînțeles că e o întrebare oficială.

— Domnul Vanderlea a plecat la Madrid, cu afaceri.

— Când a plecat?

— Acum două zile. Trebuie să se întoarcă mâine-seară.

— Ce… se opri când auzi semnalul sonor al calculatorului de pe birou.

DOAMNA VANDERLEA VĂ VA PRIMI ACUM. VĂ ROG LUAȚI LIFTUL A PÂNĂ LA ETAJUL CINCIZECI ȘI UNU. DOAMNA VANDERLEA LOCUIEȘTE ÎN APARTAMENTUL B.

— Mulțumesc. Chiar în timp ce traversau holul pardosit cu pătrate albe și negre, asemenea unei table de șah, ușile unui ascensor se deschiseră. Oare de ce mulțumim mașinilor? se întrebă Eve cu voce tare. Oricum, nu le pasă.

— E o trăsătură specifică oamenilor. De aceea unii fabricanți își programează mașinăriile să răspundă la saluturi și la mulțumiri. Ai fost vreodată la Madrid?

— Nu. Poate. Nu, se hotărî ea. Fusese într-o grămadă de locuri în ultimii doi ani. Nu cred. Știi cine a conceput pantofii pe care-i port, Peabody?

— Vreun zeu al pantofilor. Sunt niște pantofi superbi.

— Nu, nu un zeu al pantofilor. Sunt concepuți de un bărbat, un bărbat sadic, în came și oase, un bărbat care urăște în secret toate femeile. Cu astfel de pantofi poate tortura femeile și în același timp obține și un profit.

— Îți fac picioarele să pară foarte lungi.

— Da, exact ce îmi doream. Niște picioare imense.

Resemnată, păși pe palierul etajului cincizeci și unu.

Ușa apartamentului B era imensă, cât un camion. Le deschise o femeie micuță, înjur de treizeci de ani, care era îmbrăcată într-o rochie de casă de culoare verde. Părul lung și ciufulit din cauza poziției în care dormise era vopsit într-un roșu întunecat, străbătut de câteva șuvițe aurii.

— Locotenent Dallas? Doamne, aceea e o Leonardo?

Văzând-o că se holbează la rochia ei, Eve n-avea nevoie de prea mult timp ca să-și dea seama la ce se refera.

— Probabil. Leonardo era nu numai răsfățatul lumii modei, cel puțin luna aceasta, ci și partenerul de viață al celei mai bune prietene a lui Eve. Am fost la… o petrecere. Partenera mea, detectiv Peabody. Doamna Vanderlea?

— Da, eu sunt Deann Vanderlea. Despre ce este vorba?

— Putem să intrăm, doamnă Vanderlea?

— Sigur, poftiți. Mă scuzați, sunt puțin debusolată. Când m-au sunat de jos și mi-au spus că poliția vrea să vorbească cu mine, în primul moment, m-am gândit că i s-a întâmplat ceva lui Luther. Dar nu m-a sunat nimeni de la Madrid? Zâmbi nesigură. Nu i s-a întâmplat nimic lui Luther, nu-i așa?

— Nu ne aflăm aici din cauza soțului dumneavoastră. Este vorba de Elisa Maplewood.

— Elisa? Păi ea e în pat la ora asta. Dar nu văd de ce ar avea Elisa necazuri. Își încrucișă brațele. Despre ce este vorba?

— Când ați văzut-o ultima oară pe doamna Maplewood?

— Chiar înainte să mă duc la culcare. Cam pe la zece. M-am culcat mai devreme în seara asta, mă durea puțin capul. Dar ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău să vă spun asta, doamnă Vanderlea, dar doamna Maplewood a murit. A fost ucisă în cursul acestei nopți.

— Dar… dar e ridicol. Ea e în pat.

Eve știa că cea mai simplă cale de a clarifica problema era să nu se certe, să nu contrazică pe nimeni.

— Ați putea vă rog să verificați dacă este așa?

— E aproape patru dimineața. Bineînțeles că este în pat. Camerele ei sunt aici, lângă bucătărie.

Traversă livingul spațios care, remarcă Eve, era decorat cu antichități. Observă în treacăt mobila din lemn, cu linii curbe, în culori intense și cu modele complicate, precum și sticlăria strălucitoare. Livingul dădea într-o cameră care avea pe unul dintre pereți un ecran imens și echipamentul de comunicații și de distracție camuflat într-un fel de dulap. Scrin, se corectă ea. Parcă așa le spunea Roarke dulapurilor acelora imense.

Într-o parte, se afla încăperea unde se lua masa, iar în spatele ei era bucătăria.

— O să vă rog să așteptați aici.

Gazda lor devenise destul de arțăgoasă, observă Eve. Iritată și înspăimântată, în același timp.

Doamna Vanderlea deschise o ușă lată și intră în ceea ce Eve presupuse că sunt camerele Elisei Maplewood.

— Locul ăsta e imens! șopti Peabody.

— Da, mult spațiu, multe lucruri. Se uită în bucătărie. Totul era în negru și argintiu și atât de curat, încât se îndoia că o echipă de cercetare ar fi găsit vreo urmă de praf.

Bucătăria nu era utilată prea diferit față de cea pe care o avea Roarke. Când se gândea la bucătăria aceea nu și-o imagina ca fiind și a ei. Oricum, era împărăția lui Summerset, și ea îl lăsa bucuroasă să domnească acolo.

— Cred că ne-am mai întâlnit.

— Îi cunoști pe soții Vanderlea? întrebă Peabody.

— I-am mai întâlnit, nu am spus că îi cunosc. Cred că la unul dintre dineurile unde m-a târât bărbatul meu. Roarke îi cunoaște mai bine. Nu îi reținusem numele, cine naiba ar putea să rețină atâtea nume, dar i-am recunoscut figura.

O auzi pe doamna Vanderlea intrând în cameră și se întoarse.

— Nu e acolo. Nu mai înțeleg nimic. Nu e în dormitor și în nici una dintre camerele ei. Vonnie, fiica ei, doarme. Nu înțeleg.

— Obișnuiește să iasă din casă noaptea?

— Nu, bineînțeles că nu, ea… *Mignon!*

După ce pronunță aceste cuvinte fugi brusc înapoi în camerele Elisei.

— Cine dracu' e Mignon? murmură Eve.

— Poate că lui Maplewood îi plăceau fetele. O fi iubita ei.

— Nici Mignon nu e aici. Deann se făcuse albă ca hârtia și degetele mâinilor pe care le dusese la gât îi tremurau.

— Cine e…

— Câinele nostru.

Vorbea repede, cuvintele aproape că îi țâșneau din gură.

— De fapt, câinele Elisei. Se atașase mai mult de ea. E un pudel mic pe care l-am cumpărat acum câteva luni pentru companie, mai mult pentru fetițe. Dar s-a atașat de Elisa. Probabil… probabil că l-a scos la plimbare. Uneori, asta face seara, înainte să se culce. A scos câinele la plimbare. Oh, Doamne! Dumnezeule!

— Doamnă Vanderlea, poate că ar fi mai bine să vă așezați. Peabody, adu-i te rog doamnei un pahar cu apă.

— A avut un accident? Pentru numele lui Dumnezeu, spuneți-mi dacă s-a produs vreun accident? încă nu apăruseră lacrimile, dar Eve știa din experiență că nu mai dura mult până când aveau să i se prelingă pe obraji.

— Nu, îmi pare rău, nu e vorba de un accident. Doamna Maplewood a fost atacată în parc.

— Atacată? Pronunță cuvântul încet, de parcă era dintr-o limbă străină. Atacată?

— A fost ucisă.

— Nu! Nu!

— Beți un pic de apă, doamnă. Peabody îi întinse paharul pe care-l umpluse cu apă.

— Nu pot! Nu pot! Cum e posibil așa ceva? Doar acum câteva ore stăteam de vorbă. Stăteam cam aici. Mi-a spus să iau 0 pastilă și să mă duc la culcare. Și așa am și făcut. Noi… Fetele erau deja în pat, și ea mi-a făcut un ceai și mi-a spus să mă duc și eu să mă culc. Ce s-a întâmplat?

Nu, se gândi Eve. Nu era încă momentul să înrăutățească lucrurile cu detalii.

— Beți puțină apă. Observă că Peabody se apropiase de ușa care dădea spre camerele Elisei.

Copilul, își aduse aminte Eve. Nu era o conversație pe care copilul ar fi trebuit să o audă. Asta dacă se trezise.

Când avea să se trezească, se gândi Eve, lumea ei se va schimba irevocabil.

2

— De când lucra pentru dumneavoastră? Eve cunoștea deja răspunsul la această întrebare, dar era mai bine să o liniștească întrucâtva pe Deann înainte de a intra în detalii.

— De doi ani. Doi ani. Eu… noi… de fapt, soțul meu călătorește foarte mult, așa că am hotărât să angajăm o menajeră care să locuiască împreună cu noi, în locul unei persoane care ar fi urmat să lucreze aici doar ziua. Cred că am angajat-o mai mult pentru a ne ține companie. Am preferat-o pe Elisa fiindcă mi-a plăcut din prima clipă. Își trecu o mână peste față și făcu eforturi vizibile pentru a se liniști.

— Bineînțeles, avea calificarea necesară, dar ne-am înțeles bine din prima clipă, și asta a contat foarte mult. Dacă tot voiam să angajăm pe cineva cu care aveam să locuiesc sub același acoperiș, îmi doream să fie o persoană cu care să mă înțeleg bine. Celălalt factor decisiv, care m-a determinat să o aleg pe ea, a fost Vonnie. Yvonne, fetița ei. Și eu am o fetiță, pe Zanna. Sunt de aceeași vârstă și m-am gândit că o să se joace împreună. Și chiar așa s-a și întâmplat. Suntem ca o familie. De fapt, suntem o familie. Oh, Dumnezeule, Vonnie!

Își apăsă mâna pe gură și ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu are decât patru ani. E doar un copil. Cum o să-i spun că mama ei… Cum o să-i spun?

— Putem să facem noi acest lucru, doamnă Vanderlea. Peabody se așează pe un scaun. O să vorbim noi cu ea și o să chemăm și pe cineva de la Protecția Copilului.

— Pe voi nu vă cunoaște. Deann se ridică în picioare, traversă camera până la un dulap și scoase de acolo o cutie cu șervețele. Probabil că s-ar speria mai tare și nu ar înțelege nimic dacă ar auzi veștile astea… de la niște străini. Va trebui să îi spun eu. O să găsesc o modalitate să-i spun toate astea. Își șterse obrajii cu un șervețel. Lăsați-mă un moment.

— Nu vă grăbiți, îi spuse Eve.

— Suntem… eram prietene. Ca Zanna și Vonnie. Nu era… între noi nu exista o relație tipică angajat - patron. Părinții ei…

Deann trase aer în piept și răsuflă adânc. Eve îi aprecie stăpânirea de sine.

— Mama ei locuiește în oraș, împreună cu tatăl vitreg al Elisei. Tatăl ei natural… ăăă… e în Philadelphia. Pot să… pot să iau eu legătura cu ei. Cred că se cuvine să îi anunț eu. Trebuie să… trebuie să-l sun pe Luther, ca să-l anunț și pe el.

— Sunteți sigură că vreți să vă ocupați singură de toate astea? o întrebă Eve.

— Și ea ar fi tăcut același lucru pentru mine. Tăcu, își strânse buzele și se așeză. Ar fi avut grijă de copilașul meu, așa că și eu o să am grijă de fetița ei. Ar fi… Oh, Doamne, cum s-a putut întâmpla așa ceva?

— V-a spus cumva că ar avea probleme? S-a plâns că ar amenința-o cineva sau că i-ar face necazuri?

— Nu. Nu. Mi-ar fi spus dacă ar fi avut necazuri. Dar, în general, oamenii o plăceau pe Elisa.

— Era implicată în vreo relație - pe plan sentimental, social?

— Nu. În ultima vreme, nu se întâlnea cu nimeni. A avut un divorț dificil, și singura ei preocupare era să-i asigure fiicei sale un

cămin stabil. Cum să spun, se hotărâse să o lase mai moale cu bărbații.

— A refuzat pe cineva? Credeți că e posibil ca vreun potențial curtezan să se fi simțit jignit?

— Nu din câte știu… a fost *violată?*

Mâinile lui Deann se strânseră în pumni.

— Medicul legist va stabili acest lucru.

Eve se întrerupse când Deann îi prinse mâinile.

— Dar tu știi! Te rog, nu-mi ascunde acest lucru. Era prietena mea!

— Da, se pare că a fost violată.

Deann îi strânse și mai tare mâna lui Eve, o scutură o dată, violent, și apoi îi dădu drumul.

— O să-l găsești. O să-l găsești și-o să-l faci să plătească.

— Astea sunt și intențiile mele. Dacă vreți să mă ajutați să fac chestia asta, va trebui să vă gândiți bine, să vă străduiți să vă aduceți aminte toate amănuntele, oricât de neînsemnate vi s-ar părea. Poate v-a spus ceva, chiar dacă atunci vi s-a părut nesemnificativ.

— Cred că s-a luptat, spuse Deann. Soțul ei era destul de agresiv, și după câteva ședințe de terapie a reușit să își facă îndeajuns de mult curaj pentru a-l părăsi. A învățat să se apere singură. Sunt sigură că nu a cedat fără să se lupte.

— Da, s-a opus din răsputeri. Unde este fostul ei soț acum?

— Mi-ar plăcea să vă spun că putrezește în iad, dar e în Caraibe, cu parașuta cu care s-a încurcat între timp. Acolo locuiește acum, are un magazin cu articole pentru scufundări. Nu și-a văzut niciodată copilul, nici măcar o dată. Elisa era însărcinată în opt luni, atunci când a intentat acțiunea de divorț. Nu vreau să ia el copilul. Chipul ei avea o expresie bătăioasă, și vocea i se înăsprise. O să mă

lupt cu el până la ultima suflare pentru custodia copilului. Măcar atâta lucru să mai pot face pentru ea.

— Când a luat legătura cu el ultima dată?

— Acum câteva luni. Întârziase din nou cu plata pensiei alimentare. Se tot plângea că e obligat să-i dea din banii lui, chiar și acum după ce ea își găsise un loc călduț aici. Răsuflă adânc încă o dată. Banii sunt depuși într-un cont deschis pe numele lui Vonnie, pentru educația ei. Să nu credeți însă că lui i-ar păsa prea mult de așa ceva.

— V-ați întâlnit vreodată cu el?

— Nu, nu am avut plăcerea, ca să spun așa. Din câte știu eu, n-a mai pus piciorul în New York de patru ani. Încă nu gândesc prea limpede, recunoscu ea. Dar o să mă concentrez, să-mi aduc aminte mai multe lucruri. Vă promit că o să mă gândesc foarte bine, și că o să vă stau la dispoziție cu absolut orice. Dar acum vreau să-l sun pe soțul meu. Trebuie să vorbesc cu Luther și apoi aș dori să rămân singură ca să mă gândesc la o modalitate de a-i spune lui Vonnie ce s-a întâmplat, atunci când o să se trezească. Lui Vonnie și fetiței mele.

— Va trebui să aruncăm o privire și prin camerele ei, să ne uităm și printre lucrurile ei. Poate că e mai bine să revenim mâine. Vă deranjează.

— Nu. V-aș lăsa acum să aruncați o privire, dar… Se uită în spate, spre ușă. Vreau ca Vonnie să poată dormi cât mai mult.

Eve se ridică în picioare.

— Atunci, vă rog să mă contactați mâine-dimineață.

— Așa am să fac. Îmi cer scuze, dar am uitat cu desăvârșire cine sunteți.

— Dallas. Locotenentul Eve Dallas. Și detectivul Peabody.

— Exact. Da. Ți-am admirat rochia când ai intrat pe ușă.

— Am senzația că toate astea s-au întâmplat acum câțiva ani.

Se ridică la rândul ei și își trecu o mână peste față, studiind-o pe Eve.

— Îmi pari cunoscută. Nu-mi dau seama exact dacă asta se datorează senzației că te afli aici de câțiva ani, sau faptului că te-am mai văzut undeva.

— Cred că ne-am mai întâlnit, probabil la vreun dineu oferit în scopuri caritabile, sau ceva de genul ăsta.

— La un dineu în scopuri caritabile? Ah, da, bineînțeles! Roarke. Ești soția lui Roarke. Lumea-ți spune polițista lui Roarke. Mă scuzi, nu sunt în apele mele.

— Nici o problemă. Îmi pare rău că a trebuit să ne reântâlnim în astfel de împrejurări.

Privirea lui Deann deveni din nou dură, și pe față îi reapăru expresia bătăioasă.

— Știi; când lumea vorbește pe la petreceri despre polițista lui Roarke, se susține că ai fi înspăimântătoare, destul de rea și foarte încăpățânată și dură. E o descriere care corespunde cu realitatea?

— În linii mari.

— Foarte bine.

Deann întinse mâna și o strânse ferm pe cea a lui Eve.

— Pentru că acum ești și polițista mea.

— O să-i fie destul de greu în următoarele câteva zile, comentă Peabody în timp ce mergeau spre holul clădirii. Dar mi se pare că e genul de femeie care va reuși să se descurce de minune după ce își va reveni.

— Da, are caracter, fu de acord Eve. O să-i verificăm și pe fostul soț. Poate că s-a hotărât brusc să se întoarcă la New York. Trebuie să vorbim și cu părinții victimei, eventual cu alți prieteni, în măsura în care au existat. Și să ne lămurim în privința programului pe care-l avea la familia Vanderlea.

— Nu e vorba de o crimă întâmplătoare. Concludent în acest sens e faptul că a mutilat-o. Și modul în care a aranjat-o, și atenția pentru detalii. Dacă nu e vorba de ceva personal, cel puțin pot spune că a fost o chestie plănuită cu atenție.

— Sunt de acord cu tine. Traversară holul și ieșiră din clădire, îndreptându-se către mașina de poliție care le aștepta. Maplewood ieșea deseori cu câinele la plimbare noaptea. Ucigașul observă acest lucru și o pândește din umbră. Ceva îmi spune că știa că nu avea să fie atacat de câine sau că a găsit o modalitate să scape de el.

— Ai văzut vreodată cum arată un pudel din acela mic? Peabody făcu un semn cu mâinile împreunate, încercând să sugereze dimensiunile rasei respective.

— Nu contează cât de mic e. Tot are dinți, nu-i așa?

Se opri lângă mașini și studie împrejurimile. Era o zonă bine luminată. Agenții de securitate patrulau pe aici cu regularitate. Clădirea era păzită non-stop. Probabil că noaptea, la ora când se produsese atacul, pe acolo treceau destul de multe mașini.

— A mers cu câinele în parc. Se simțea în siguranță. Locuia aici, cunoștea bine zona. Probabil că nu s-a îndepărtat prea mult de șosea, dar a fost îndeajuns. El trebuie să fi acționat rapid. În mod sigur, a așteptat-o undeva, într-o zonă mai întunecoasă.

Ieși și ea de pe trotuar, încercând să-și închipuie cum a avut loc, de fapt, atacul.

— A lăsat câinele să miroasă copacii, să-și facă treburile. Era o noapte plăcută. Probabil că s-a relaxat, bucurându-se de răcoarea nopții. Chiar dacă era prietenă cu Vanderlea, muncea din greu acolo. Ai văzut ce mâini avea. Probabil că se bucura la maximum de clipele acelea de relaxare, de plimbarea cu cățelul.

Îndreptă lanterna spre locul atacului, acum împrejmuit de poliție.

— A așteptat până când nimeni de pe stradă nu o mai putea vedea. A omorât cățelul sau acesta a fugit.

— Cum să omoare un cățel? Reacția imediată a lui Peabody o făcu pe Eve să clatine din cap.

— Un tip care e în stare să bată, să violeze, să stranguleze și să mutileze o femeie nu ar fi ezitat să ucidă un câine dacă acesta i-ar fi stat în drum.

— Doamne! Dumnezeule!

Eve se întoarse spre mașină. Ar fi putut să se ducă acasă, să se schimbe. Casa era mai aproape decât sediul central al poliției. Și nu ar mai fi fost obligată să suporte chinul de a defila prin sediu îmbrăcată așa cum era acum. Și asta reprezenta un argument hotărâtor.

— O să-i spun șoferului de pe mașina de patrulare să ne ducă la mine acasă. Deocamdată, ne mulțumim cu ce am aflat până acum, mergem acasă, dormim și noi câteva ore, și dimineață o luăm de la capăt, cu mintea limpede.

— Înțeleg ce vrei să spui. Și ce nu vrei să spui. Nu-ți face plăcere ca cei de la sediu să te vadă îmbrăcată așa.

— Mai taci din gură, Peabody.

Era trecut de cinci dimineața când Eve se strecură în sfârșit în dormitor. Se dezbrăcă în timp ce se îndrepta spre pat, lăsându-și hainele să cadă pe podea și se târî goală spre pat.

Nu scosese nici un sunet și abia dacă mișcase puțin așternuturile, dar brațul lui Roarke o cuprinse peste talie și o trase spre el.

— N-am vrut să te trezesc. Nu-mi doresc decât să prind și eu câteva ore de somn. Peabody s-a culcat în camera ei de oaspeți favorită.

— Atunci culcă-te. Buzele lui îi atinseră părul. Dormi.

— Doar două ore, murmură ea.

Și adormi.

Următorul ei gând, nu foarte coerent, de altfel, fu *Cafea!* Putea să-i simtă aroma. Mireasma seducătoare a lichidului cafeniu se strecura ușor în creierul ei adormit ca un amant pe scara balconului. Clipi, deschise ochii și-l văzu pe Roarke.

Întotdeauna se trezea înaintea ei și, ca de obicei, era deja îmbrăcat într-unul dintre costumele lui scumpe. Dar în loc să stea într-unul dintre fotolii, uitându-se peste cotațiile bursei și mâncându-și micul dejun, ședea pe pat și o privea.

— Ce-i? S-a întâmplat ceva? A mai avut loc vreo…

— Nu. Relaxează-te. Își puse mâna pe umărul ei, forțând-o să se întindă la loc în pat când văzu că vrea să se ridice. Eu sunt ceasul tău deșteptător, care face și cafeaua. Aduse cana în raza ei vizuală.

Și-i văzu privirea pofticioasă.

— Dă-mi! Se lăsă pe spate, îi întinse cana și așteptă până când ea luă o primă înghițitură.

— Știi, draga mea, dacă vreodată cofeina va ajunge pe lista substanțelor interzise, va trebui să te înregistrezi ca dependentă.

— Dacă vor interzice vreodată cofeina o să-i omor pe toți, până la unul. Cum aș mai putea să-mi beau cafeaua în pat?

— Te iubesc.

— Da, știu că mă iubești. Mai luă o înghițitură de cafea și râmji. Ești un fraier!

— Nu așa o să mă convingi să îți mai dau o cană.

— Ăăă… te iubesc și eu.

— Așa mai merge. Își trecu degetul peste cearcănele care se formaseră deja sub ochi. Ai nevoie de mai mult de două ore de somn, locotenente.

— Doar atât îmi pot permite să dorm. O să recuperez eu. Într-un târziu. Mă duc să fac un duș.

Se ridică și își luă cana de cafea cu ea în baie. Auzi jetul puternic de apă și clătină din cap. Nu mai știa pe nimeni care să se trezească cu un duș fierbinte.

Nu voia să o lase să plece fără să mănânce ceva, și spera că nu avea să fie obligat să o lege și să o hrănească forțat. Tocmai se apucase să programeze automatul pentru Prepararea micului dejun când auzi niște pași repezi în spatele lui.

— Pot să jur că ai un senzor implantat în creier care te anunță când cineva din casă fie și numai se gândește la mâncare. Roarke aruncă o privire pisicii rotofeie care i se freca de picior, plină de speranță. Pun pariu că deja ai primit de mâncare în bucătărie.

Galahad torcea ca un tractor și începu să se frece și mai tare de picioarele lui. Ignorându-l pentru moment, Roarke selectă pâine prăjită pentru Eve - știa că nu poate rezista la o asemenea tentație. Adaugă și două felii de șuncă, cunoscându-i slăbiciunea în privința pisicii.

Eve ieși din baie îmbrăcată într-un halat alb.

— O să ciugulesc ceva la sediu, după ce… Adulmecă aerul și văzu farfuria cu pâinea prăjită. Nu e cinstit din partea ta.

— Da, așa e. Bătu ușor scaunul de lângă el și dădu la o parte pisica. Galahad crezuse că pentru el era invitația, și-i dăduse curs fără ezitare. Nu tu. Stai jos, Eve. Poți să sacrifici un sfert de ceas pentru un mic dejun.

— Poate. Și, oricum, trebuie să îți spun și ție câte ceva. Dacă suntem doi o să meargă mai repede. Se așeză și își turnă sirop din belșug peste pâinea prăjită.

Luă o mușcătură, împinse la o parte pisica, care încerca să ajungă cu orice preț la farfurie și se întinse după cana de cafea, pe care Roarke avusese grijă să o umple din nou.

— Victima lucra pentru Luther și Deann Vanderlea.

— Cei care au magazinul de antichități Vanderlea?

— Da, așa a reieșit din cercetările mele. Cât de bine îi cunoști?

— Am folosit foarte multă marfa din magazinul lor când am mobilat casa asta și altele. M-am consultat foarte mult cu tatăl lui, dar îi cunosc destul de bine pe Luther și pe soția lui. Nu i-aș putea numi chiar prieteni, mai degrabă cunoștințe. El e foarte priceput în materie de antichități și în momentul de față își conduce cu succes afacerea. Sunt niște persoane agreabile, iar ea e foarte deșteaptă și fermecătoare. Sunt suspecți?

— Luther se afla la Madrid în momentul în care a fost comisă crima. Cel puțin atât pot să-ți confirm în momentul acesta. Soția lui nu e pe lista mea de suspecți. De fapt, dacă nu e o actriță de excepție, pot spune că între ea și victimă era mai mult o relație de prietenie decât una normală, de subordonare, ca de la patron la angajat. A avut un șoc când i-am dat vestea, dar a făcut față până la urmă. Mi-a plăcut de ea.

— Din câte îl cunosc eu pe Luther, pot să-ți spun că nu mi-l imaginez violând o femeie, cu atât mai puțin omorând una sau mutilând-o.

— Ți se pare genul de om care ar încerca să-și facă de cap cu menajera, sub nasul nevestei?

— Niciodată nu poți ști cu certitudine ce ar încerca un bărbat să facă sub nasul nevestei, dar în ceea ce-l privește, nu cred că se pune problema. Mi se par un cuplu foarte fericit. Parcă au și un copil mic.

— Da, o fetiță de patru ani. E de aceeași vârstă cu copilul victimei. Cred că Deann Vanderlea trece prin momente grele în dimineața asta.

— Victima era căsătorită?

— Divorțată. Fostul soț locuiește în Caraibe acum. Se purta destul de urât cu ea, era agresiv. O să-l cercetăm mai în amănunt.

— Avea vreun iubit?

— Deann spune că nu. Victima, Elisa Maplewood, a ieșit din casă între zece seara și miezul nopții ca să-și plimbe cățelul. O să aflăm exact la ce oră a ieșit din casă după ce vom verifica sistemul de securitate al clădirii. A intrat în parc și acolo el a atacat-o. A așteptat-o - a pândit-o în umbră - și a atacat-o. A violat-o, a strangulat-o și apoi a cărat-o pe bolovanii aceia. A întins-o acolo și și-a terminat treaba. Oare ochii simbolizează ceva pentru el? se întrebă ea. Ochii - ferestrele sufletului, ochi pentru ochi - dintre pentru dinte? Sau e vorba de un ritual pseudoreligios? Ori s-ar putea să fie doar un suvenir.

— Trebuie să vorbești cu Mira.

— Sigur.

Eve se gândi la cel mai bun psiholog criminalist din oraș.

— O să-i solicit o întrevedere chiar astăzi.

În timp ce vorbea, terminase de mâncat ce avea în farfurie. Se ridică în picioare și se duse să se îmbrace.

— Dacă avem noroc, s-ar putea să fie o crimă singulară.

— Și tu de ce crezi că nu e așa?

— Totul a fost prea organizat, prea precis. Și a lăsat în urmă prea multe simboluri. Ochii, panglica roșie cu care a sugrumat-o, poziția în care a așezat-o. Poate o să aflăm că toate astea se referă numai la Elisa Maplewood, dar cred că au mai mult de-a face cu criminalul decât cu victima. Simbolurile alea au o semnificație distinctă pentru el. Poate Elisa nu reprezintă decât un anumit gen de femeie - din punct de vedere psihic - sau poate că e vorba de zona în care locuia. S-ar putea să fi fost suficient faptul că era o femeie singură.

— Vrei să te ajut cu soții Vanderlea?

— La un moment dat, s-ar putea să-ți cer ajutorul.

— Numai să mă anunți în prealabil. Draga mea, nu te îmbrăca cu jacheta aceea. Mai mult resemnat decât scandalizat, se ridică, îi luă jacheta pe care o scosese din dulap și, după o scurtă căutare, îi

întinse una albastru-pal, care se potrivea mai bine cu pantalonii cafenii. Ai încredere în mine.

— Nu știu cum m-am descurcat înainte să te am pe tine ca să-mi spui cu ce să mă îmbrac, îi spuse ea.

— Ba știi, dar nu-ți place să te gândești la perioada aceea.

— Dar ce ironici suntem…

Se așeză pentru a-și pune bocancii.

— Mmmm.

Își băgă mâinile în buzunare și se gândi la costumul acela gri, prost croit și total neatrăgător pe care-l purta atunci când o văzuse el prima oară.

— O să am o videoconferință ceva mai târziu, apoi o să rămân în oraș pentru tot restul zilei. Se aplecă și o sărută pe buze. Ai grijă de polițista mea.

— Asta și am de gând. Știi, am auzit că prietenii tăi cred că polițista ta e înfricoșătoare, rea și neîndurătoare. Ce ai de spus în privința asta?

— Locotenente, și prietenii tăi afirmă același lucru despre tine. Transmite-i lui Peabody toate cele bune, adăugă el în timp ce ieșea.

— O să le păstrez pentru mine, strigă ea în urma lui, și ce rămâne o să-i transmit și ei.

Îl auzi râzând și se gândi că râsul lui era cel puțin la fel de agreabil, precum și cafeaua cu care o trezise de dimineață.

Primul lucru pe care-l făcu după ce ajunse în biroul ei de la sediul central fu să își programeze o întâlnire cu doctorul Mira. Peabody trebuia să verifice dacă domnul Vanderlea chiar fusese la Madrid în seara crimei și să afle toate detaliile despre actualul domiciliu al fostului soț al victimei.

Eve introduse toate informațiile pe care le avea în computerul de la birou și verifică în baza de date dacă mai existaseră crime cu caracteristicile celei din scara trecută.

Nu o surprinse numărul mare de crime cu caracter sexual, asociate cu mutilări. Era de prea multă vreme în poliție. Nici chiar după ce le selectă pe cele care implicau distrugerea, rănirea sau scoaterea ochilor victimei și văzu că rămăseseră destul de multe, nu se miră prea tare.

Din lista rămasă le elimină pe cele ale căror autori erau deja după gratii sau muriseră la rândul lor și își petrecu restul dimineții studiindu-le pe cele rămase nerezolvate și pe cele ai căror autori fuseseră achitați.

Telefonul sună de mai multe ori - reporteri care mirosiseră ceva. Îi ignoră cu ușurință.

Lăsă datele pe care le acumulase să dospească în mintea ei și se întoarse la victima crimei din seara precedentă.

Cine era, de fapt, Elisa Maplewood?

Urmase o școală publică, educație standard, citi ea. Nu făcuse nici o facultate. Se căsătorise o singură dată, divorțase, avea un singur copil. Își luase concediu de creștere a copilului în primii doi ani de viață ai acestuia. Părinții ei divorțaseră când avea treisprezece ani. Mama ei era, de asemenea, menajeră, tatăl vitreg muncitor necalificat. Tatăl natural locuia în Bronx, era șomer și avea cazier, observă Eve. Se hotărî să-i acorde mai multă atenție lui Abel Maplewood.

Câteva furturi minore, beție și tulburarea liniștii publice, tăinuirea de bunuri furate, câteva acte de violență - și asupra soției, jocuri de noroc, exhibiționism.

— Hei, hei, Able, ești un mic ticălos, nu-i așa? Nu fusese acuzat de nicio infracțiune de natură sexuală, dar exista un început pentru

toate. Unii tați își mai violau fiicele. Știa prea bine chestia asta. În prealabil, le imobilizau, le băteau, le rupeau oasele.

Pulsul i se acceleră și ea se îndepărtă încet de birou. Simți că o năpădesc din nou amintirile, coșmarul amintirilor.

Își turnă un pahar cu apă în loc de cafea, îl bău încet stând în picioare lângă fereastra îngustă a biroului ei.

Știa prin ce trecuse Elisa atunci când fusese violată - durerea, teroarea care era mult mai puternică decât durerea fizică, umilința și șocul. Știa toate astea așa cum numai o altă victimă a unui viol putea ști.

Dar trebuia să folosească toate aceste cunoștințe și informații pentru a prinde criminalul, pentru a face dreptate.

Era timpul să meargă din nou pe teren, își spuse ea. Înapoi la treabă, pe câmpul de luptă.

— Dallas?

Nu se întoarse și nici nu se întrebă de când stătea Peabody acolo, privind-o cum încearcă să-și redobândească stăpânirea de sine.

— L-ai verificat pe Vanderlea?

— Da. Era în Madrid în momentul comiterii crimei, așa cum a declarat. Acum e în drum spre casă. După ce a vorbit cu soția și-a anulat întâlnirile de afaceri din ultima zi. La ora la care a avut loc crima - șapte dimineața, ora Madridului - era la micul dejun împreună cu niște parteneri de afaceri. Ar fi fost imposibil să vină repede la New York, să o omoare pe Maplewood și apoi să zboare la fel de repede înapoi la Madrid, la întâlnirea aceea.

— Și fostul soț?

— Brent Hoyt. E curat. Se pare ca și-a petrecut noaptea trecută într-o cârciumă din St. Thomas, deci nu a fost în New York.

— Bine. Tatăl lui Maplewood, Abel, are cazier. Va trebui să-l verificăm și pe el. Dar, mai întâi, o să ne ducem încă o dată la apartamentul soților Vanderlea.

— A, și voiam să-ți spun că e cineva care dorește să-ți vorbească.

— E ceva important?

— Păi…

— N-am timp de stat la palavre. Eve se întoarse. O să mergem la morgă să vorbim cu Morris și apoi în oraș. Trebuie să mă întorc aici, să mă întâlnesc cu Mira.

— Înțeleg, dar persoana respectivă este foarte insistentă.

— Spune că are informații importante. Pare normală.

— Spre deosebire de cine? De ce nu mi-ai spus că venit cineva care are informații despre cazul pe care-l cercetăm acum?

— Pentru că…

Peabody ezită câteva momente neștiind dacă nu era mai bine să o lase pe Eve să afle singură motivul.

— Spune că este medium.

Eve se opri brusc.

— La naiba! Aduci toți nebunii aici? Dă-o pe mâna celor de la relații cu publicul.

— Are licență și autorizație de liberă practică. Și a mai spus că a recomandat-o un prieten.

— Nu am prieteni clarvăzători sau ghicitori.

— Spune că e vorba despre un prieten comun.

— Mavis are tot felul de prieteni dubioși. Nu vreau să-i primesc pe toți la mine în birou.

— Nu e vorba de Mavis. Spune că e prietenă cu Louise. Cu doamna doctor Dimatto. Cu respectabila și foarte normala doamnă doctor Dimatto. Și e în stare de șoc, Dallas. Îi tremură mâinile.

— Bine! O să-i acord zece minute.

Își privi ceasul de la mână și îi setă alarma să pornească peste zece minute.

— Adu-o înăuntru.

Eve se așeză și încercă să-și adune gândurile. Asta se întâmplă atunci când îți faci prieteni. La rândul lor, aceștia își fac prieteni și apoi acei prieteni ai prietenilor ajung cumva să se insinueze în viața ta, în munca ta. Și până să te dumirești, constați că nu mai ai loc de atâția oameni în jurul tău.

Și jumătate dintre ei erau nebuni.

Bine, se corectă ea. Nu toate mediumurile erau nebune sau escroace. Unii dintre ei, foarte puțini la număr, erau serioși.

Știa foarte bine că până și poliția apela din când în când la serviciile unor persoane cu o mare sensibilitate la fenomene paranormale, și rezultatele acestei colaborări erau remarcabile.

Dar ea nu colaborase niciodată cu vreunul. Ea își rezolva cazurile prin investigații standard, cu ajutorul bazelor de date și al instrumentelor de calcul, prin studierea și evaluarea probelor și prin deducție logică. La toate astea se adăugau flerul, puțin noroc și un pic de duritate.

Cu astea se descurcase de minune până acum.

Își turnă o cană de cafea.

Tocmai se întorcea de la automat cu cana în mână când femeia intră în birou însoțită de Peabody.

Arăta normal. Avea părul lung, până la umeri, de un șaten închis care părea vopsit. Pielea îi era netedă și închisă la culoare. Ochii de un verde-pal îi trădau nervozitatea, dar lui Eve i se păru că aparțineau unei persoane sănătoase la cap. Se uită direct la Eve.

Gura cu buze pline și un nas acvilin îi completau fața cu trăsături bine conturate, chiar sexy. Are sânge mexican sau spaniol în vene, presupuse Eve. Probabil că strămoșii ei se prăjiseră la soarele puternic al unei clime mult mai calde și cântaseră la chitară. Avea ceva exotic.

Eve îi dădu înjur de treizeci și cinci de ani. Avea cam un metru șaizeci și cinci înălțime și un corp suplu, lucrat. Purta o pereche de

pantaloni bine croiți și o cămașă lungă, roșii ca macul, pe degete avea câteva inele cu pietre în culori aprinse, iar în urechi

Îi atârnau niște cercei discreți din aur.

— Locotenent Dallas, dumneaei este Celina Sánchez.

— Poftiți, domnișoară Sánchez, luați loc. Nu am prea mult timp la dispoziție, așa că ți-aș propune să trecem direct la subiect..

— Bine.

Se așează și își puse mâinile strâns împreunate în poală. Respiră o dată, adânc.

— I-a scos ochii.

3

— Ei bine, acum că v-am captat atenția… Celina își desprinse mâinile din strânsoare și își duse două degete la tâmpla dreaptă, apăsând-o, de parcă ar fi încercat să-și reprime o migrenă.

— Îmi puneți și mie puțină cafea?

Eve rămase la locul ei, sorbind din cană. Nu dăduseră presei nici un detaliu despre mutilare. Dar știa că existau destule scurgeri de informații. Întotdeauna se găsea cineva care nu putea să-și țină gura.

Vocea îi era tremurătoare și nu se simțea nici o urmă de accent. Răgușită, un pic provocatoare.

— Cum ați ajuns în posesia acestor informații, domnișoară Sánchez?

— Am văzut ce s-a întâmplat, și nu au fost niște imagini prea plăcute.

— Ați văzut victima din Central Park?

— Da. Dar eu nu am fost în parc. Ci acasă la mine. Am venit aici să vă explic toate astea. Și chiar v-aș rămâne recunoscătoare dacă mi-ați oferi o cană de cafea.

Eve dădu ușor din cap către Peabody.

— O cunoșteați pe Elisa Maplewood?

— Nu. Înainte de a continua, vreau să vă spun că până acum nu am mai lucrat cu poliția. Nu fac așa ceva și nici nu îmi doresc lucrul acesta.

Gesticula mult când vorbea, ridicându-și mâinile și folosindu-le într-un mod care îi dădea de înțeles lui Eve că așa făcea de obicei. Într-un târziu și le împreună în poală de parcă ar fi vrut să le țină nemișcate.

— Nu vreau să văd ce vezi dumneata, locotenente. Nu vreau să trăiesc cu imaginile acelea în minte. În primul rând, vreau să vă spun că nu acord decât consultații particulare persoanelor și uneori și grupurilor care mă solicită în acest sens. Nu sunt nici nebună și nici ahtiată după glorie și faimă, așa cum, din câte mi te-a descris Louise, îmi imaginez că mă crezi dumneata.

— Cum ați cunoscut-o pe Louise Dimatto?

— Am fost colege de școală și am rămas prietene de-atunci. Mulțumesc. Luă cana cu cafea pe care i-o oferise Peabody. Dumneata pari mult mai receptivă la fenomenul paranormalului, doamnă detectiv. Ai cumva persoane sensibile, predispuse la așa ceva în familie?

— Aăă… eu…

— Să ne limităm la dumneavoastră, le întrerupse Eve.

— Bine.

Celina gustă din cafea și zâmbi pentru prima oară de când intrase în încăpere.

— E foarte bună, și vă spun sincer, aveam nevoie de o doză bună de cofeină. Am avut un vis.

— Aha.

Zâmbetul Celinei se lărgi.

— Sarcasmul dumitale mă liniștește. Cine-ar fi crezut? Louise mi-a spus că s-ar putea chiar să te plac, locotenent Dallas. Și, ciudat, înclin să-i dau dreptate.

— Foarte drăguț din partea dumitale. Putem totuși să rămânem la subiect?

— Sigur. În visul meu am văzut o femeie. Era tânără, frumușică, cu părul șaten-deschis, cred. Avea părul drept, lung până la umeri. În lumina becurilor de pe stradă părea șaten. A ieșit dintr-o clădire, ducând în lesă un câine mic, alb. Era îmbrăcată cu o pereche de jeanși și un tricou. A schimbat câteva cuvinte cu portarul. N-am auzit ce și-au spus, eram prea departe. Apoi a traversat strada, o stradă largă. Câinele mergea în fața ei. În vis, inima a început să-mi bată cu putere din cauza fricii care mă cuprinsese. Voiam să strig la ea să se întoarcă, să intre înapoi în clădirea din care ieșise, dar nu puteam să scot nici un sunet. Am văzut-o cum intră cu cățelul în parc. Și-a frecat brațele și am crezut că se gândește că poate ar fi trebuit să-și pună o jachetă pe ea, înainte să plece de acasă. Noaptea este mai răcoare în perioada asta a anului. Se va întoarce să-și ia o jachetă și totul va fi bine. Dar nu s-a întors.

Celina își duse cana la buze și se văzu că mâinile începuseră din nou să-i tremure.

— A mers mai departe. Cățelul tot trăgea de lesă. Apoi umbra i-a fost acoperită, dar ea nu a văzut, nu și-a dat seama. El a venit din spate. Nu l-am putut vedea - doar umbre. O așteptase acolo, o privise, așa cum o privisem și eu. Oh, puteam să-i simt excitarea, nebunia, așa cum simțeam și frica ei. Umbra lui era roșie, un roșu intens, vicios și a ei argintie.

Puse tremurând cana înapoi pe masă.

— Eu nu fac asta de obicei!

— Acum ești aici. Termină ce-ai început.

Pălise foarte tare și ochii îi deveniseră sticloși.

— A lovit-o și câinele a fugit când a vrut să-l lovească și pe el cu piciorul. Ea a încercat să se lupte, dar nu avea nici o șansă. Era prea puternic. A lovit-o peste față și ea s-a prăbușit la pământ. A încercat să țipe, dar el continua să o lovească. Continua să…

Respira din ce în ce mai greu și începuse să își maseze zona inimii.

— A lovit-o cu mâinile și cu picioarele și apoi a târât-o spre locul unde umbra era mai deasă, mai adâncă, mai întunecoasă. Ea și-a pierdut un pantof. I-a legat o panglică roșie, un șnur, în jurul gâtului. Roșu, simbolul puterii. Simbolul morții. Strâns. Ea se sufoca, se lupta cu el, dar el era prea puternic. I-a sfâșiat toate hainele. Târâtură, târfa, curvă ordinară. A violat-o cuprins de ură. A strâns panglica din ce în ce mai mult, până când ea nu s-a mai mișcat. Până când a omorât-o.

Lacrimile umpluseră obrajii Celinei. Mâinile îi erau din nou în poală, cu degetele strâns împletite.

— I-a arătat care era valoarea ei. I-a arătat cine-i șeful. Dar nu terminase. I-a adunat hainele într-o pungă mică. Și a cărat-o în inima parcului. E puternic, foarte puternic. Are grijă de corpul lui. Până la urmă cine e cel mai important?

Respirația îi era în continuare neregulată, întretăiată de suspine. Privirea îi devenise fixă.

— Se vede un castel, un castel pe malul unui lac. E stăpânul castelului. E stăpânul universului. Îi aruncă trupul pe umăr și se cățără pe stânci. O așează pe stânci, cu grijă. Ei i-ar plăcea foarte mult aici. Poate de data asta va sta liniștită.

Cu ochii ficși, Celina își ridică mâinile, apoi și le împreună între sâni.

— Odihnește-te în pace, târfa. Și i-a tăiat ochii. Doamne, Dumnezeule, i-a scos ochii și i-a pus într-o punguță și a vârât punguța în punga mai mare, la un loc cu hainele. Fața ei e plină de sânge. Și mâinile lui. Și… și se apleacă și o sărută. Când m-am trezit din vis simțeam încă freamătul buzelor acelora însângerate peste ale mele.

Alarma de la ceasul de mână al lui Eve se declanșă, fucând-o pe Celina să tresară.

— Și după aceea ce-ai făcut? o întrebă Eve.

— Ce-am făcut… Păi, după ce am reușit să mă opresc din tremurat am luat un calmant. Mi-am spus că a fost doar un coșmar. Știam că nu fusese doar atât, dar îmi doream cu disperare să fi fost doar un coșmar, nu o viziune. Darul meu nu m-a dus niciodată în locuri atât de întunecate, și îmi era foarte frică. Am luat un calmant, sperând că așa o să țin viziunile la distanță. Știu, a fost o lașitate, dar nu am pretins niciodată că aș fi prea curajoasă. Nu vreau să fiu curajoasă, nu așa, nu în condițiile astea.

Își ridică din nou cana de cafea.

— Dar astăzi de dimineață am dat drumul la televizor. De obicei, evit canalele de știri, dar astăzi voiam să mă conving. Trebuia să știu dacă era adevărat. Și am văzut reportajul. I-au arătat și fotografia - o femeie drăguță, cu părul șaten-deschis. I-au spus și numele. N-am vrut să vin aici. Cei mai mulți dintre polițiști sunt sceptici din fire. De aceea vă alegeți și meseria asta. Dar a trebuit să vin.

— Spui că în viziunea ta ai văzut-o pe victimă. Dar nu și pe agresor?

— I-am văzut… aș putea spune esența. Am văzut o formă.

Înghiți în sec.

— M-a speriat mai tare decât orice altceva, în toată viața mea. Și, sincer, n-aveam de gând să vin aici. Voiam să încerc să uit totul.

Își ridică o mână și începu să se joace cu lanțul pe care-l purta în jurul gâtului. Avea unghiile vopsite într-un roșu aprins, cu semilune albe la vârfuri.

— Așa că am venit la dumneata, pentru că Louise mi-a vorbit de dumneata. Și o să încerc să vă ajut și eu cum pot.

— Și cum intenționezi să ne ajuți?

— Aș putea vedea mai multe dacă aș atinge ceva ce-i aparține ucigașului. Nu știu. O umbră de iritare îi trecu peste față. Nu e domeniul meu de activitate. Totul e foarte nou pentru mine, și dumneata nu mă ajuți deloc.

— Treaba mea nu e să te ajut, domnișoară Sánchez. Treaba mea e să investighez cazul, să fac cercetări.

— Atunci, cercetează-mă cât vrei, strigă ea. Eu nu pot să vă spun decât ceea ce știu. Știu că bărbatul care a făcut asta e foarte mare sau cel puțin el așa se crede. Știu că e puternic. Foarte puternic. Știu că e nebun. Și mai știu că femeia asta, Elisa Maplewood, nu a fost prima lui victimă. A mai ucis. Și nici nu are de gând să se oprească aici.

— De unde știi toate astea? Nu știu cum să-ți spun ca să înțelegi mai bine. Se aplecă în față, cu o mișcare bruscă. O ura foarte tare, și ura aceasta îl înspăimântă și îi place, în același timp. Ăsta e cadrul general. Pe toate le-a urât, de toate i-a fost frică. Nu știu de ce am văzut-o pe ea, și nici pe el. Poate au fost conectați într-un fel într-o viață anterioară sau vor fi într-una viitoare. Dar îmi e frică. Îmi e frică, mai tare decât mi-a fost frică vreodată, că într-un fel sau altul eu sunt conectată cu el. Trebuie să vă ajut, să-l opriți, altfel, mi-e teamă că o să înnebunesc.

— Și onorariul tău?

Pe fața Celinei apăru un zâmbet crispat.

— Onorariul meu e foarte mare și merit fiecare cent. Dar chestia asta o fac pe gratis. Cu o singură condiție.

— Care?

— Nu vreau, sub nici o formă, ca numele meu să apară în presă. Nu vreau să știe nimeni că sunt implicată în ancheta asta, în afară, bineînțeles, de persoanele care trebuie neapărat să știe. Nu pentru că găsesc foarte supărător genul acesta de publicitate, nu pentru că astfel aș fi asaltată exact de clientela pe care încerc din toate puterile să o evit, ci pentru că mi-e foarte frică de el.

— O să te anunțăm ce am decis. Mulțumesc că ai venit. Celina se ridică în picioare și schiță un zâmbet.

— Întotdeauna ești atât de dură?

— Tu să-mi spui asta. Doar ești clarvăzătoare.

— Nu citesc gândurile.

Tonul Celinei deveni mai agresiv.

— Și nu intru în capul oamenilor fără permisiunea lor.

— Eu pot să-ți promit că n-o să ai niciodată permisiunea mea. Am o treabă de făcut, domnișoară Sánchez. O să mă gândesc la ceea ce mi-ai spus și la oferta dumitale. Ținem legătura.

— Se pare că, până la urmă, Louise s-a înșelat. Nu-mi placi deloc.

Ieși din birou.

— Ce să-ți spun, acum trebuia să mă mai și jignească.

— Ai fost cam dură cu ea, comentă Peabody. Nu ai crezut-o?

— N-am spus asta. Deocamdată sunt rezervată în privința ei. Vreau să o verificăm mai întâi. Să văd dacă are cazier.

— Dar n-ar fi putut să-și ia autorizație de liberă practică dacă avea cazier.

— Nu, nu putea să primească autorizația dacă ar fi fost condamnată pentru ceva, o corectă Eve și se ridică în picioare. Verific-o. Amănunțit. Și ia legătura cu Louise Dimatto, vezi pe unde e. Vreau să aflu ce are de spus despre ea.

— Bine gândit. Așa cum, bineînțeles, era și de așteptat, adăugă Peabody când Eve îi aruncă o privire rece. Dacă se dovedește a fi curată, o să o folosești?

— Aș folosi și o maimuță vorbitoare cu două capete, dacă astfel aș reuși să-l prind pe tipul ăsta. Dar acum, hai, să ne facem treaba noastră plicticoasă de polițiști, în felul nostru plicticos.

Prima oprire o făcu la morgă. Știa că poate să conteze pe medicul legist-șef Morris pentru o autopsie ca la carte. El o să-i furnizeze datele de care avea nevoie fără să trebuiască să întocmească o grămadă de hârtii.

Îl găsi în sala de autopsie, cu echipamentul de protecție aruncat peste un costum albastru foarte elegant. La o privire mai atentă,

observă că reverele vestei erau împodobite cu câteva desene abstracte ce întruchipau femei goale.

Părul negru și des îi era prins într-o coadă care-i ajungea până la omoplați. Încă i se mai vedea bronzul pe care-l căpătase în vacanță. În momentul acela, mâinile înmănușate îi erau năclăite de sânge și de alte fluide umane. Fredona o melodie veselă în timp ce lucra.

Le aruncă o privire lui Eve și lui Peabody când acestea intrară și în spatele ochelarilor de protecție ochii negri i se luminară.

— Aproape că m-ai ușurat de douăzeci de dolari.

— Cum așa?

— Am făcut pariu cu Foster că o să fii aici înainte de ora unsprezece. Ai ajuns cu puțin înainte de expirarea termenului.

— M-a ținut de vorba o clarvăzătoare. Tu ce părere ai de oamenii ăștia?

— Eu cred că toți ne naștem cu anumite daruri și unele dintre aceste calități nu pot fi explicate prea ușor. Și mai cred că nouăzeci la sută dintre aceia care pretind că *văd* anumite lucruri sunt niște mincinoși nenorociți.

— Eu aș mai adăuga câteva procente, dar în linii mari cam asta e și părerea mea. Se uită în jos, spre cadavrul femeii. Ce avem aici?

— O tânără femeie, foarte ghinionistă care se poate spune că acum nu mai vede nimic sau, dimpotrivă, acum vede totul, depinde de părerile personale ale fiecăruia. Câteva lovituri foarte puternice, o traumă severă, începu el. Înainte de deces. A chinuit-o, Dallas. Semne de violență sexuală, dar nu am găsit nicio urmă de-a lui. S-a protejat foarte bine înainte s-o violeze. Cauza morții - strangulare. Panglica roșie este arma crimei. Mutilarea a avut loc după deces. Tăieturile sunt curate. Se vede treaba că nu e prima oară când face asta.

— Cât de curate sunt? Chirurgicale? Dacă e vorba de un medic - care operează - nu cred că a fost șef de promoție. Aș spune că a

folosit un bisturiu cu laser și cu destulă pricepere. Dar nu e foarte bun la chestia asta. Sunt câteva mici imperfecțiuni. Făcu un semn către o pereche de ochelari speciali. Vrei să te uiți?

Eve își puse ochelarii fără să spună nimic și se aplecă deasupra cadavrului, lângă Morris.

— Uite aici. Și aici. Dădu din cap către ecranul unde tăieturile erau mărite, pentru ca și Peabody să poată vedea. Nu sunt prea precise. I-a tremurat mâna puțin, cel puțin așa cred eu. Și am găsit câteva urme de lichid. Cred că a ciupit puțin globul ocular stâng, dar asta va fi determinat cu exactitate de către Ticălos, după analizele de laborator.

— Bine.

— Nu am găsit nicio urmă de-a lui pe ea. Iarbă, pământ, câteva fire de păr, nu uman. Tot Ticălosul o să se ocupe si de astea. O parte dintre ele ar putea proveni de la un câine, dar presupunerea asta se bazează numai pe faptul că avea un câine.

Tot sângele provine de la ea.

— Asta nu e bine deloc. Ceva fibre?

— Puține, câteva sub unghii, altele pe ea. Nu a cedat ușor. Am trimis fibrele la laborator, dar după părerea mea sunt de la hainele ei. Probabil că unele sunt din hainele lui, pentru că pe unele am găsit urme de lac.

Eve se îndreptă și își scoase ochelarii.

— Ai mai văzut vreodată așa ceva?

— De la înălțimea mea, Dallas, vezi tot felul de lucruri. Dar niște tăieturi atât de precise nu am mai văzut. Tu?

— Nu am mai văzut vreo crimă asemănătoare.

— E curată, Dallas. Mă refer la Sánchez. N-a fost niciodată arestată, nu are cazier. Peabody studia lisa pe care o întocmise, în timp ce Eve conducea spre centrul orașului. Vrei să-ți citesc tot?

— Numai pasajele importante.

— Născută la 3 februarie 2026, în Madison, Wisconsin. Brrr! Amândoi părinții trăiesc în Cancun. Așa mai merge! Singură la părinți. A absolvit numai școli private. Nu a fost căsătorită niciodată. A locuit cu cineva, a avut o relație timp de trei ani, dar totul s-a terminat acum patru luni. Nu are copii. Este autorizată ca médium, clarvăzătoare. Lucrează pe cont propriu.

— De când are licență de liberă practică?

— De cincisprezece ani. Nu a avut probleme. A fost dată de câteva ori în judecată, dar de fiecare dată a câștigat procesele. Pentru mediumuri e ceva normal să fie dați în judecată. Oamenii se enervează că lucrurile nu merg așa cum vor ei, că nu se întâmplă ce vor ei să se întâmple și dau în judecată persoanele pe care le consideră vinovate pentru asta.

— Da, unii oameni ar fi în stare să dea în judecată și norii atunci când îi prinde ploaia.

— Are o clientelă destul de numeroasă. Consultații private. Și câștigă o grămadă de bani. Cam de șapte opt ori mai mult decât un umil detectiv de la Omucideri. Acum locuiește în SoHo, de doi ani. Mai are o casă în Oyster Bay. Frumos. Mie mi se pare în regulă.

— A-ha. Ai dat de Louise?

— Astăzi e la adăpost.

— Oh.

Eve sperase că avea să o găsească la clinica de pe strada Canalului. Încă nu călcase în adăpostul pentru femei pe care-l fondase Roarke.

— Mai întâi, mergem la locuința victimei. Și după aceea, dacă mai avem timp, trecem și pe la adăpost și vorbim cu Louise.

— Și eu voiam să văd cum arată Dochas-ul, zise Peabody. Charles spune că Louise e foarte încântată de el.

— Mai vorbești cu Charles?

— Da, din când în când.

Charles, un gigolo autorizat, cu licență, era iubitul lui Louise și se întâlnise și cu Peabody, numai că nu se culcase cu ea. Lui Eve situația i se părea cel puțin ciudată.

— Ai găsit ceva în legătură cu panglica aceea roșie?

— Da, dacă pui la socoteală faptul că, din câte am aflat, se găsește la vânzare în peste treizeci de magazine din Manhattan și din împrejurimi. Am făcut o listă cu producătorii și distribuitorii. E un articol destul de comun, Dallas, se găsește în magazinele care comercializează produse pentru petreceri. O să ne fie destul de greu să găsim locul de unde se aprovizionează.

— Dacă ar fi ușor, toți ar vrea să se facă polițiști.

Nu era deloc ușor să o interogheze din nou pe Deann Vanderlea. Femeia arăta epuizată, bolnavă și copleșită de durere.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deranjăm din nou.

— Nu face nimic. Luther, soțul meu, întârzie, a fost reținut puțin. Traficul aerian… O să mă simt mai bine după ce o să ajungă și el aici. Mai rău nu prea are cum să-mi fie. Făcu un gest cu mâna spre fotoliile din living. Halatul de casă fusese înlocuit cu o pereche de pantaloni negri și o bluză largă, dar părul îi era în continuare ciufulit.

— N-am reușit să dorm deloc și abia mă mai țin pe picioare. Ați aflat ceva nou? L-ați găsit pe cel care a făcut asta?

— Nu. Investigația este în plină desfășurare.

— Îmi pusesem prea mari speranțe. Se uită înjur, ușor dezorientată. Ar trebui să fac niște ceai sau niște cafea.

— Nu vă deranjați. Peabody vorbea cu blândețe, pe un ton pe care Eve nu reușise niciodată să și-l însușească. Dacă doriți ceva, mă ocup eu.

— Nu. Mulțumesc, dar nu e nevoie. Vonnie… doarme din nou. Și ea și Zanna. Nu știu dacă înțelege cu adevărat că mama ei nu se mai întoarce niciodată. A plâns. A plâns până n-a mai putut. Toate am plâns. Până la urmă a adormit, epuizată, și am dus-o în pat, lângă Zanna, care adormise și ea. Le-am culcat împreună pentru ca niciuna să nu trebuiască să se trezească singură..

— Are nevoie de consiliere de specialitate și de ajutor, doamnă Vanderlea.

— Da. Deann dădu din cap spre Peabody. Am dat deja câteva telefoane. Am aranjat niște întâlniri. Vreau… trebuie să… Dumnezeule! Luther și cu mine vrem să facem tot ce este necesar pentru Elisa. Pentru funeraliile ei. Nici nu știu prea bine cu cine ar urma să vorbesc sau când trebuie să fac ceva. Se scutură, de parcă ar fi fost străbătută de un fior. Atâta vreme cât fac ceva simt că sunt pe drumul cel bun.

— O să vorbim noi cu cineva, să ia legătura cu dumneavoastră, îi spuse Eve.

— Bine. I-am sunat și pe avocații noștri, pentru a începe de urgență procedurile în vederea preluării custodiei lui Vonnie. O să facem toate demersurile pentru ca fetița să ne fie încredințată definitiv de îndată ce se va clarifica situația mamei ei. N-o să permitem să fie smulsă din singurul cămin pe care l-a cunoscut. Am vorbit și cu părinții Elisei - cel puțin cu mama ei și cu tatăl ei vitreg. Mama ei…

Vocea i se frânse din nou, dar ea scutură din cap cu dârzenie, de parcă ar fi vrut să-și refuze luxul plânsului.

— O să treacă ceva mai târziu pe aici, să vorbim despre măsurile pe care ar trebui să le întreprindem pentru binele micuței. Sau măcar să încercăm să găsim o cale.

— Elisa v-ar fi fost foarte recunoscătoare pentru grija pe care i-o purtați fetiței ei. Și v-ar fi fost recunoscătoare și pentru faptul că ne ajutați să ne facem treaba.

— Da. Vorbele lui Eve o făcură pe Deann să-și îndrepte umerii. Cel puțin așa sper.

— Ce ne puteți spune despre Abel Maplewood? Tatăl Elisei.

— După părerea mea e un om destul de dificil. Dar el și Elisa aveau o relație destul de bună. Nu am reușit să iau legătura cu el, să-i spun ce s-a întâmplat. E pe undeva în Vest. Prin Omaha, Idaho, Utah… Sunt atât de dezorientată acum… își trecu ambele mâini prin păr. E acolo de vreo săptămână și ceva, în vizită la fratele ei, din câte știu eu. Ca să fiu sinceră cred că s-a dus acolo să îl stoarcă de ceva bani. Elisa îi dădea mereu bani. Mama ei a spus că o să încerce să ia legătura cu el azi.

— Ne-ar ajuta foarte mult să știm unde îl putem găsi. Doar o verificare de rutină.

— O să vă fac rost de toate datele. Și știu că trebuie să vă uitați și prin camerele ei. Le-am culcat pe fete în camera Zannei, ca să nu le deranjați. Vru să se ridice, dar Peabody îi puse o mână pe umăr.

— Rămâneți aici, încercați să vă odihniți. Știm unde sunt camerele.

O lăsară în living.

— Începe înregistrarea, Peabody.

Intrară într-o cameră de zi micuță și veselă, zugrăvită în culori vii. Pe podea, se vedeau câteva jucării aruncate și într-un colț era un coșuleț tapisat, cu pernuțe roșii. Eve presupuse că acolo dormea câinele.

Trecură prin încăpere și ajunseră în dormitorul Elisei.

— Să nu uiți că trebuie să le cerem celor de la Departamentul de Electronică și Comunicații să-i verifice telefonul și calculatorul,

spuse Eve. Apoi se îndreptă spre șifonier și începu să se uite printre hainele Elisei.

Deja își făcuse o idee despre locatara acelor camere - o femeie așezată, muncitoare și mulțumită de viața pe care o ducea. Cercetarea amănunțită a încăperilor nu-i schimba cu nimic acea impresie. Câteva fotografii înrămate, cele mai multe ale copilului. Flori și alte nimicuri cu care femeile obișnuiesc să se înconjoare acasă.

Garderoba ei nu era prea pretențioasă, avea două costume de ocazie și două perechi de pantofi, de asemenea, bune. Vestimentația ei nu sugera existența vreunui bărbat în viața ei.

Se apucă ea să verifice telefonul de lângă pat. Programă reluarea ultimelor videoapeluri. Cel mai recent mesaj era de la mama ei, cu care purtase o conversație animată și afectuoasă.

Spre sfârșitul convorbirii în cameră intrase și copilul și gângurise ceva cu *bu'ica.*

— Dallas, cred că am găsit ceva. Peabody ținea în mâini un alt coșuleț. Îl găsise în dulapul de sub ecranul pentru divertisment din camera de zi.

— Ce-i ăla?

— Un coșuleț de artizanat. Plin cu tot felul de chestii pentru lucrul de mână. Se ocupa cu lucrul de mână. Peabody ridică un ghem de panglică. Nu era roșie, dar semăna cu cea cu care fusese sugrumată.

În clipa în care Eve se apropia să arunce o privire mai atentă, o fetiță intră în camera de zi. Era micuță, cu părul cârlionțat și blond, aproape alb și cu o față bucălată. Își freca ochii cu pumnișorii.

— Acelea sunt ale lui mami. și nu ai voie să atingi coșul de cusut al lui mami, decât dacă-ti dă ea voie.

— Ah…

— O iau eu, murmură Peabody și, dându-i coșul lui Eve, se lăsă pe vine, pentru a ajunge la același nivel cu copila. Mami ți-a povestit de oamenii de la poliție?

— Da, sunt cei care-i ajuta pe oameni și îi prind pe cei răi.

— Așa e. Eu sunt detectivul Peabody și ea e locotenentul Dallas.

— Ce-i acela un lotent?

— E numele unui serviciu, spuse Peabody fără să clipească, înseamnă că ea e o polițistă care prinde mulți oameni răi.

— Bine. N-o găsesc pe mami. Și mătușa Deann doarme.

— Voi știți unde e mami?

Ochii lui Eve se întâlniră cu cei ai lui Peabody pe deasupra capului fetiței.

— Hai să mergem să o găsim pe mătușa Deann, sugeră Peabody.

— Doarme.

Vocea i se frânse și buzele începură să-i tremure.

— Mi-a spus că un nene rău a rănit-o pe mami și că ea nu poate să vină acasă. Vreau ca mămica mea să vină acasă *acum!*

— Vonnie…

Dar copila o dădu la o parte pe Peabody și se proțăpi în fața lui Eve.

— Așa e, un nenea rău a rănit-o pe mami?

— Vino cu mine acum, Vonnie.

— Vreau să-mi spună ea!

Arătă cu degetul ei micuț spre Eve și își răsfrânse buza de jos.

— Ea e lotentul.

Dumnezeule, se gândi Eve, *oh, Doamne, Dumnezeule!* Dădu din cap, făcându-i semn lui Peabody să meargă după Deann, apoi trase aer în piept și se lăsă pe vine, așa cum făcuse și Peabody mai devreme.

— Da. Îmi pare rău.

— De ce?

— Nu știu.

Ochii mari, de culoarea murelor, se umplură de lacrimi.

— A mers la doctor?

Eve se gândi la Morris, la masa aceea metalică, la frigul și la luminile reci și puternice de la morgă.

— Nu chiar.

— Doctorii te fac bine. Ar trebui să se ducă la doctor. Dacă ea nu poate să vină acasă, mă poți duce pe mine la ea?

— Nu pot. E… e într-un loc unde noi nu putem merge acum. Tot ce pot eu să fac e să-l găsesc pe cel care a rănit-o, ca să-și primească pedeapsa cuvenită.

— O să-l puneți să stea în camera lui?

— Da, ca să nu mai poată răni pe nimeni.

— Și apoi mami poate să vină acasă?

Eve se uită într-o parte, neajutorată. Respiră ușurată când o văzu pe Deann intrând în cameră.

— Vonnie! Vino la mine, draga mea.

— Vreau la mami!

— Știu scumpa mea, știu.

Deann o luă în brațe și o strânse la piept, și copilul începu să-i plângă pe umăr.

— Îmi pare rău, am adormit.

— Știu că vă e greu. Știu că nu e cel mai potrivit moment, dar trebuie să vă întreb de unde a cumpărat Elisa materialele din coșuleț?

— Din coșul ei de cusut? De ici, de colo. Îi plăcea foarte mult să lucreze. De câteva ori am fost cu ea la cumpărături. A încercat să mă învețe și pe mine, dar sunt foarte neîndemânatică. Parcă e un magazin pe Third Avenue… oh, Doamne, cum îi spune?… ăăă Sew What. Și mai e un depozit mare de materiale în centru, lângă Union Square. Total Crafts îi spune, cred. Și de la magazinul din Sky Mall. Îmi pare rău.

Se legăna înainte și înapoi pe călcâie, mângâind-o pe Vonnie pe cap.

Dacă trecea pe lângă un astfel de magazin și intra în el, rareori ieșea fără să cumpere ceva.

— Știți cumva de unde a cumpărat asta? Eve ridică ghemul de panglică.

— Nu, habar nu am.

— O să dispun ridicarea tuturor echipamentelor de comunicații și de stocare a datelor pe care le deținea. Toate mesajele sale erau transmise și primite din camerele acestea, nu?

— S-ar fi putut întâmpla să o sune pe mama ei și de pe vreun alt aparat din casă, dar, în general, toate apelurile personale erau făcute de pe telefonul ei. Trebuie să mă duc să o liniștesc pe Vonnie.

— Nu vă mai rețin.

Eve studie panglica.

— E o pistă bună, spuse Peabody.

— E o pistă. Puse panglica într-o pungă specială pentru probe. Hai să o verificăm.

În clipa când Eve se întoarse în livingul apartamentului, se deschise ușa de la intrare. Bărbatul care pătrunse în încăpere avea o coamă de păr auriu care încadra o față palidă și obosită. Deann sări de pe canapeaua unde stătea și, ținând-o în continuare pe Vonnie în brațe, îi ieși în întâmpinare.

— Luther! Oh, Doamne, Luther!

— Deann!

Le îmbrățișă pe amândouă și își lăsă capul pe umărul soției sale.

— Sigur nu e vorba de o greșeală?

Ea clătină din cap și izbucni într-un plâns pe care Eve își imagina că și-l reprimase de câteva ceasuri bune.

— Îmi pare rău că vă deranjez. Sunt locotenent Eve Dallas.

El își ridică capul.

— Da. Da, te recunosc acum. Deann, draga mea, du-o te rog pe Vonnie în dormitor.

Le sărută pe amândouă și apoi le dădu drumul din brațe.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ați suferit-o, domnule Vanderlea.

— Luther, te rog. Cu ce vă pot fi de folos? Ce trebuie să fac?

— Ne-ați fi de ajutor dacă ne-ați răspunde la câteva întrebări.

— Da, sigur. Nici o problemă. Aruncă o privire în direcția în care dispăruse soția lui. Nu am putut să ajung mai repede. Parcă a durat o veșnicie până când am ajuns acasă. Deann mi-a spus… Încă nu mi-e totul foarte clar. Elisa… a ieșit să plimbe câinele și a fost… Deann a spus că a fost violată și ucisă. Violată și ucisă chiar vizavi, în parc.

— Credeți că v-ar fi spus dacă ar fi deranjat-o cineva, dacă ar fi îngrijorat-o ceva, dacă s-ar îl temut de ceva?

— Da.

Răspunsul lui venise fără urmă de ezitare.

— Dacă nu mie, în mod sigur i-ar fi spus lui Deann. Erau foarte apropiate. Noi… alcătuim o familie.

Se așeză și își lăsă capul pe spate.

— Dumneavoastră și doamna Maplewood erați apropiați?

— Mă întrebați, de fapt, dacă eu și cu Elisa aveam o relație sexuală. Mă așteptam să-mi puneți o asemenea întrebare și chiar mi-am spus că n-are rost să mă simt insultat. Și acum chiar asta încerc să fac. Nu îmi înșel nevasta, locotenente. Și în nici un caz nu aș profita de o femeie foarte vulnerabilă, care mai și lucrează pentru mine, o femeie pe care am respectat-o foarte mult, o femeie care muncea din greu pentru a-i asigura copilului său o viață mai buna.

— Nu v-am întrebat asta pentru a vă jigni. De ce o considerați pe doamna Maplewood vulnerabilă?

El își prinse rădăcina nasului cu două degete, apoi lăsă mâna să-i cadă.

— Soțul ei nu se purtase prea bine cu ea. Depindea de mine în ceea ce privea salariul și acoperișul de deasupra capului. Nu spun că nu și-ar fi putut găsi un serviciu în altă parte. Își făcea foarte bine treaba. Dar probabil că nu i-ar fi putut oferi copilului ei posibilitatea să crească într-o casă ca asta, să aibă și cu cine să se joace, să fie înconjurată de oameni care o iubesc. Și binele lui Vonnie era întotdeauna prioritatea numărul unu a Elisei.

— Era amenințată de fostul ei soț?

Luther Vanderlea schiță un zâmbet amar.

— Nu și acum. Era o femeie puternică și l-a pus la punct la un moment dat. Dar în trecut a amenințat-o.

— Cunoașteți pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău?

— Pe absolut nimeni. Și ăsta-i adevărul adevărat. Și nu pot să mă împac cu ideea că există cineva care a ucis-o. Știu că trebuie să vă faceți treaba, dar același lucru e valabil și pentru mine. Soția mea și copiii au nevoie de mine. Nu putem să amânăm pentru altă dată discuția noastră?

— Ba da. Acum vrem să luăm astea.

Scoase ghemul de panglici.

— Vă pot scrie o chitanță.

— Nu e nevoie.

Se ridică în picioare și își frecă fața cu palmele.

— Am auzit că te pricepi la ceea ce faci.

— Sunt bună în meseria mea.

— Mă bazez pe tine.

Îi întinse mâna.

— Toți ne bazăm pe tine acum.

Traversară Manhattanul în drum spre centru și merseră pe la magazinele care comercializau materiale pentru lucrul de mână. Eve habar nu avea că era nevoie de atât de multe lucruri pentru a confecționa ceva ce puteai cumpăra de-a gata. Când făcu această observație, Peabody zâmbi și-și trecu degetele prin sculurile moi și viu colorate ce se vindeau la pachet.

— E vorba de satisfacția pe care ți-o dau lucrurile pe care le faci cu mâna ta. Alegerea culorilor, a materialului, a modelului. Să individualizezi produsul respectiv, să-l vezi cum prinde contur în mâinile tale.

— Dacă spui tu.

— În familia mea sunt o groază de artizani și de meșteri. Lucrul manual se împacă de minune cu filosofia Gândirii Libere. Și eu sunt destul de îndemânatică, dar nu am destul timp liber la dispoziție pentru a-mi pune talentele în valoare. Încă mai am acoperitoarea pentru ceainic pe care bunica m-a ajutat să o croșetez când aveam zece ani.

— N-am știut niciodată ce e aia.

— Ce, acoperitoarea de ceainic sau croșetatul?

— Amândouă, și cred că nici nu mă interesează să aflu.

Studie rafturile și vitrinele magazinului care erau pline de materiale și de produse finite.

— Mulți dintre vânzătorii cu care am vorbit până acum se pare că-și amintesc de Maplewood. Nu prea vezi bărbați prin locurile astea.

— Lucrul de mână rămâne hobby-ul femeilor. Păcat. Poate fi foarte relaxant. Unchiului meu Jonas îi place să împletească, și susține că ăsta e motivul pentru care a ajuns să fie un bărbat sănătos și vioi de o sută șase ani. Sau o sută șapte. Sau opt.

Eve nu se obosi să-i răspundă și se îndreptă spre ieșirea din magazin.

— Nimeni, până acum cel puțin, nu-și aduce aminte de vreun bărbat care s-o fi agresat pe Elisa, și nici pe vreo altă clientă. Nimeni n-a pus întrebări despre ea, nimeni nu i-a dat târcoale peaici. Și totuși e același gen de panglică. Trebuie să fie o legătură.

— Ar fi putut să cumpere acea panglică de oriunde, și oricând. Poate că a văzut-o cumpărând panglica dintr-unul dintre magazine și apoi s-a întors și a cumpărat și el. Știi, există și târguri de artizanat. Poate că acolo a văzut-o. Pun pariu că ea se ducea la astfel de târguri și posibil că-i lua și pe copii cu ea.

— Pare o pistă destul de bună. Să nu uiți să verifici lucrul ăsta cu soții Vanderlea. Se opri în mijlocul trotuarului, cu degetele mari de la mâini în buzunarele pantalonilor și cu celelalte bătând darabana pe coapse, în timp ce pe lângă ea treceau oameni, în toate direcțiile. Dar nu acum, mai târziu. Au nevoie de puțină liniște. Și noi suntem doar la câteva străzi distanță de adăpost. Să mergem să o întrebăm pe Louise câte ceva despre vrăjitoarea noastră.

— Clarvăzătoarele nu sunt neapărat vrăjitoare și nici vrăjitoarele nu sunt neapărat clarvăzătoare. Hei, uite un aerobuz!

— Stai, stai!

Eve își apăsă tâmpla cu o palmă și se uită spre cer.

— Am o viziune. Te văd pe tine, cum îți îndeși în gură un hotdog de soia.

— Eu voiam să-mi iau un kebab cu fructe și o salată mică la pachet, dar acum, că mi-ai vorbit de hot-dogul acela, trebuie să-mi iau unul.

— Știam eu. Ia-mi și mie niște cartofi prăjiți și o cutie de Pepsi.

— Și eu știam că se va întâmpla așa, replică Peabody.

Dar era prea încântată de ideea că va mânca în sfârșit de prânz ca să se mai plângă că trebuie să plătească ea pentru tot.

4

Nu arăta deloc ca un refugiu, se gândi Eve. Cel puțin din afară părea un imobil de apartamente, modest, dar foarte bine întreținut. Cu locatari cu venituri modeste, fără portar. Un trecător obișnuit n-ar fi observat nimic special la acea clădire, chiar și dacă ar fi privit-o cu atenție.

Și exact asta, își aminti Eve, era și ideea. Femeile și copiii care se adăposteau aici nu voiau ca respectiva clădire să fie remarcată.

Dar dacă erai polițist, probabil că ai fi observat și apreciat securitatea de care beneficia construcția. Camere de luat vederi acopereau toate unghiurile și erau camuflate ingenios în ornamentele simple ale clădirii. Și la toate ferestrele erau activate scuturi protectoare.

Dacă erai polițist și-l cunoșteai pe Roarke, puteai să fii sigur că la toate intrările fuseseră montați senzori de mișcare și alarme dintre cele mai sofisticate. Pentru a pătrunde înăuntru era nevoie de o scanare a palmei, tastarea unui cod de siguranță și/sau permisiunea expresă a cuiva din interior. În mod sigur, clădirea era păzită douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru - probabil, și de oameni și de androizi - și puteai să pariezi pe oricât că la cel mai mic semn de intrare forțată s-ar fi închis asemenea unui seif.

Nu era doar un refugiu, ci și o fortăreață.

Dochas (cuvântul galez pentru „speranță") era la fel de sigur - probabil mai sigur, datorită anonimatului - ca și Casa Albă.

Dacă ar fi știut de existența unor astfel de locuri, oare ar fi fugit către unul dintre ele, în loc să rătăcească pe străzile din Dallas, un copil rănit, traumatizat și pierdut?

Nu. Frica ar fi făcut-o să fugă de speranță.

Chiar și acum, când îi venise mintea, la cap, se simțea ușor stânjenită în timp ce se apropia de ușă. Parcă era mai ușor pe străzi, se gândi ea, pentru că acolo știai că în întuneric pândesc șobolanii. Te așteptai la existența lor.

Dar întinse mâna și apăsă butonul soneriei.

Înainte să poată auzi vreun sunet, ușa se deschise.

Le întâmpină doctorul Louise Dimatto, debordând de energie. Purta un halat de un albastru-pal peste o bluză neagră și o pereche de pantaloni de aceeași culoare. Doi cercelușI de aur îi străluceau în urechea stângă, și un al treilea în dreapta. Pe degete nu avea nici un inel, și la încheietura mâinii stângi putea fi văzut un ceas simplu.

Nimic din înfățișarea ei nu dădea senzația de bogăție, deși provenea dintr-o familie extrem de bogată.

Era frumoasă ca o prăjitură cu căpșuni, stilată ca un pahar de cristal plin cu șampanie și o rebelă înnăscută, care trăia pentru lupta de tranșee.

— La naiba, era și timpul! O prinse pe Eve de braț și o trase înăuntru. Începusem să cred că va trebui să sun la poliție pentru a te face să vii aici. Salut, Peabody. Doamne, ce bine arăți!

Peabody o privi încântată.

— Mulțumesc. După o mulțime de experimente nereușite, găsise ceea ce credea ea că e combinația cea mai potrivită pentru un detectiv în exercițiul funcțiunii - haine confortabile, cu croială simplă, în culori interesante și pantofi de sport asortați.

— Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp, începu Eve.

— Îmi fac mereu timp. Țelul meu e să-mi fac îndeajuns de mult timp pentru a avea o zi de douăzeci și șase de ore. Cred că atât mi-ar fi de ajuns. Ce ziceți de un tur?

— Trebuie să…

— Haideți!

Brațul lui Eve rămăsese în mâinile ei.

— Lăsați-mă și pe mine să mă laud. Secția de Chirurgie Reparatorie și Clinica de Dezintoxicare sunt gata. Roarke mi-a dat mână liberă în ceea ce privește decorarea camerelor și aparatura necesară. Tipul ăsta a devenit zeul meu.

— Da, se complace într-o asemenea postură.

Louise izbucni în râs și le luă de braț pe amândouă, conducându-le pe coridoarele centrului.

— Nu cred că trebuie să vă mai spun că securitatea e fără cusur.

— Nici un sistem de securitate nu e fără cusur.

— Nu fi polițistă, spuse Louise și o ciupi pe Eve de obraz. Camerele comune sunt aici, jos. Bucătăriile - mâncarea e excelentă -, spațiul unde se ia masa, o bibliotecă și ceea ce numim camera de familie.

Eve putea deja să audă murmurul vocilor, în timp ce Louise le conducea pe un hol, gesticulând spre diferite uși. Voci de femei și copii, se gândi Eve. Voci care întotdeauna o făceau să se simtă oarecum agitată.

În aer, plutea un miros feminin, deși Eve zărise și vreo doi băieței fugind spre ceea ce părea zona bucătăriilor.

Se simțea un miros vag de lac de unghii, de flori și de produse de îngrijire a părului. Un ușor iz de lămâie și de vanilie se amesteca cu cel de bomboane pe care subconștientul său îl asocia întotdeauna cu grupurile de femei.

Camerele erau spațioase și foarte colorate. Culori vesele, mobilier confortabil, zone în care se putea sta singur, zone speciale pentru conversații.

Își dădu imediat seama că cel mai căutat loc era camera de familie. Acolo se aflau vreo zece femei, de diferite vârste și rase. Stăteau pe canapele, pe podea cu copiii, care, de asemenea, erau de diferite vârste și rase. Unele vorbeau, altele stăteau tăcute privind ecranul pentru divertisment, iar altele se jucau cu copiii pe care îi țineau în brațe. Se întreba de ce oamenii întotdeauna îi zgâlțâiau pe micuți în poală, când se părea - din ceea ce văzuse ea până acum - că mișcarea aceea continua îi făcea pe copii să elimine tot ce aveau în stomac. Pe la un capăt sau pe la celălalt.

Și, oricum, nu toți copiii care erau astfel legănați păreau să aprecieze ce le făceau mamele lor. Unul dintre ei gângurea mulțumit, dar ceilalți doi scoteau niște sunete care te duceau cu gândul la frânele unor mașini de mare viteză.

Dar asta nu părea să deranjeze pe nimeni. Mai ales pe mulțimea de copii răspândiți pe podea, care se jucau sau își împărtășeau părerile despre activitățile lor curente.

— Doamnelor!

Discuțiile se opriră brusc și toate femeile își îndreptară atenția către ușă. Copiii amuțiră ca peștii. Bebelușii continuară să gângurească sau să plângă, după caz.

— Aș vrea să vi le prezint pe locotenentul Dallas și pe detectivul Peabody.

În pauza ce urmă, Eve observă reacția pe care o avură femeile când auziră de polițiști. Văzu reticența care li se reflecta pe chipuri, clipitul nervos al ochilor; unele chiar își traseră mai aproape copiii. Soții și partenerii lor de viață violenți erau inamicul și Louise reprezenta aliatul lor, dar polițiștii puteau intra oricând într-una sau alta dintre cele două tabere.

— Locotenentul Dallas este soția lui Roarke și se află la prima vizită aici. Câteva respirară ușurate - aveau fețele relaxate, apăruseră chiar și câteva zâmbete. Altele rămaseră suspicioase.

Nu erau numai de rase și vârste diferite. Puteau fi văzute și urme de lovituri diferite. Vânătăi proaspete și în curs de vindecare. Oase rupte. Vieți frânte.

Știa ce simțeau, trecuse și ea prin așa ceva. Și acum se detesta, pentru că, deși Louise se uita spre ea, așteptând să spună ceva, își simțea pielea rece ca gheața și avea un nod în gât.

— V-ați aranjat foarte frumos aici, reuși ea să îngaime într-un târziu.

— E un miracol. Femeia care vorbise se ridică în picioare. Traversă camera șchiopătând ușor. Eve îi dădu în jur de patruzeci de ani, și după cum arăta fața ei se vedea că încasase de curând o bătaie soră cu moartea. Întinse o mână spre Eve. Mulțumesc.

Nu voia să strângă mâna oferită. Nu voia să se apropie de femeia aceea, dar nu avea de ales, pentru că ea rămăsese acolo, uitându-se la Eve cu o privire plină de recunoștință.

— Dar eu n-am făcut nimic.

— Ești soția lui Roarke. Dacă aș fi avut curajul să vin la un astfel de centru, să merg la poliție sau să caut ajutor un pic mai devreme poate că fetița mea n-ar mai fi fost rănită acum.

Se întoarse puțin și făcu un gest către o fetiță cu părul negru și creț și cu mâna stângă în gips. Hai, Abra, vino și salut-o pe locotenentul Dallas.

Fata veni ascultătoare, se lipi de piciorul mamei ei și se uită curioasă la Eve.

— Polițiștii îi opresc pe oamenii răi să-i rănească pe ceilalți. Uneori.

— Da. Încearcă să facă asta.

— Tăticul meu m-a lovit, mi-a făcut rău, așa că a trebuit să plecăm.

Probabil că sunetul produs de osul care se rupsese fusese teribil. O durere groaznică, greu de suportat. Urmată de o senzație de greață. Și un văl roșu pe care șocul îl așternuse peste ochi.

Eve le simți pe toate din nou în timp ce stătea acolo uitându-se la fetița din fața ei. Voia să fugă departe de toate astea.

— Acum ești în siguranță.

Vocea îi suna subțire și se auzea parcă de la foarte mare distanță, aproape acoperită de huruitul pe care îl auzea în urechi.

— O lovea pe mami. Se supăra și o lovea. Dar eu m-am dus în camera mea, așa cum mi-a spus mami, și m-a lovit și pe mine.

— I-a rupt mâna.

Ochii umflați de lovituri ai femeii începură să lăcrimeze.

— Abia atunci m-am trezit și eu.

— N-ai de ce să te învinovățești, Marly, spuse Louise cu blândețe.

— Acum stăm aici, cu doamna doctor Louise, și nimeni nu ne mai face rău, nimeni nu mai țipă și nici nu mai aruncă cu diverse lucruri în noi.

— E un loc bun aici. Peabody se lăsă pe vine pentru a-i distrage atenția fetiței de la Eve, dar și pentru a putea vorbi mai ușor cu ea. Locotenentul ei părea că se simte foarte rău. Pun pariu că aveți multe lucruri de făcut aici.

— Da, trebuie să ajutăm la diverse treburi și avem și profesori. Și după ce mergem la școală și ne facem lecțiile, putem să ne jucăm. Și sus e o tanti care acuma naște un copil.

— Chiar așa? Peabody îi aruncă o privire lui Louise. Chiar acum?

— Da, e o doamnă care tocmai a intrat în travaliu. Avem un cabinet de obstretică-ginecologie complet utilat și o moașă de serviciu în permanență. Marly, încearcă să pășești cât mai puțin pe piciorul acela, măcar pentru încă o zi.

— O să încerc. Oricum, mă simt mai bine. Mult mai bine.

— Trebuie să vorbim neapărat ceva cu tine, Louise.

— Bine, o să… Louise își înghiți vorbele când aruncă o privire către figura lui Eve. Te simți bine?

— Da, n-am nimic. Sunt un pic presată de timp, atât.

— Să mergem în biroul meu. Îi apucă încheietura, în timp ce se îndreptau spre scări. Ai pielea cam rece, murmură ea. Pulsul e rapid și neregulat și ai cam pălit. Lasă-mă să-ți fac un consult rapid.

— Sunt doar obosită. Își trase mâna. N-am dormit decât două ore azi-noapte. N-am nevoie de consult, vreau numai sa-ți pun câteva întrebări.

— Bine, bine, o să-ți răspund și la întrebări, dar numai după ce iei niște vitamine.

Și la etajul doi al adăpostului se desfășură o activitate destul de susținută. În spatele ușilor închise, se auzeau voci. Și plânsete.

— Ședințe de terapie, explică Louise. Uneori sunt foarte intense. Moira, ai o clipă de răgaz?

Două femei stăteau în fața ușii a ceea ce Eve presupuse că era o altă sală de terapie. Una dintre ele se întoarse și privirea ei trecu de Louise și se opri asupra lui Eve. Murmură ceva către însoțitoarea ei, o îmbrățișă lung și plecă pe hol.

Eve știa cine era. Moira O'Bannion, din Dublin. Femeia care o cunoscuse pe mama lui Roarke și care, după mai bine de treizeci de ani, îi spusese că tot ce știa el era o minciună bazată pe o crimă.

Eve simți că i se face greață.

— Moira O'Bannion, Eve Dallas, Delia Peabody.

— Îmi pare bine de cunoștință. Sper că Roarke e bine.

— E bine. E foarte bine. Își simțea spinarea năpădită de o sudoare rece.

— Moira e una dintre comorile noastre. Am furat-o din locul unde lucra ultima oară.

Moira izbucni în râs.

— Să spunem că m-a recrutat. Deși nu am fi prea departe de adevăr, dacă am spune că m-a luat pe sus. Louise e neînduplecată. Văd că faceți un tur de onoare.

— Nu chiar. Nu e o vizită de curtoazie.

— Ah! În cazul acesta ar trebui să vă las să vă vedeți de treabă. Cum se mai simte Jana?

— Dilatare de patru centimetri, cel puțin așa era la ultima verificare. Mai are mult de îndurat.

— Să mă anunți când e gata să nască, te rog. Suntem cut toate foarte încântate că o să avem un bebeluș aici. Moira îi zâmbi lui Peabody. Mi-a părut bine să vă cunosc pe amândouă și sper să mai treceți pe aici. Transmite-i te rog lui Roarke toate cele bune, îi mai spuse ea lui Eve și se dădu la o parte din calea lor.

— Moira e extraordinară, spuse Louise, în timp ce le conducea spre etajul superior. Ne e de mare ajutor aici. Am reușit să - ha! - iau pe sus cei mai buni terapeuți, medici psihiatri și consilieri din oraș. Mulțumesc Cerului pentru ziua în care ai călcat pragul clinicii mele din centru, Dallas. Acela a fost începutul întortocheatului drum care ne-a adus aici.

Deschise o ușă și le făcu semn să intre.

— Nu mai spun că prin ea l-am cunoscut pe Charles. Merse repede și deschise ușa unui dulăpior ce se dovedi a fi un minifrigider. Ah, bine că mi-am adus aminte, ne-am hotărât să organizăm până la urmă petrecerea aceea cu care ne lăudăm de atâta vreme. E poimâine seară, la Charles acasă - la el e mai plăcut decât la mine - la ora opt. Vii și tu cu McNab, nu,

— Peabody?

— Sigur. O să fie distractiv.

— Am vorbit și cu Roarke. Le întinse amândurora câte o cutie de suc vitaminizat.

Eve ar fi preferat un pahar cu apă foarte rece și o fereastră deschisă în fața căreia să poată respira adânc.

— Suntem în mijlocul unei anchete.

— Am înțeles asta. Dar doctorii și polițiștii învață să fie mai flexibili în privința programului lor și, uneori, nu participă la evenimentele cu caracter social. Te așteptăm și pe tine, asta dacă nu vei avea probleme de serviciu. Acum așezați-vă și beți-vă sucurile. Sunt cu aromă de lămâie.

Era mai simplu să se supună decât să se certe cu ea, și oricum, avea nevoie de surplusul de vitamine, așa că Eve goli cutia de suc dintr-o înghițitură.

Biroul i se păru mult mai frumos decât cel pe care-l avea Louise la clinică. Era mai spațios, mai bine mobilat. Funcțional, așa cum era și de așteptat, dar cu mult bun-gust.

— Îmi place cum te-ai instalat aici, comentă Eve.

— Roarke a insistat foarte mult în această privință și, drept să-ți spun, n-a fost nevoie să mă forțeze. Unul dintre elementele pe care le-am avut în vedere atunci când am construit centrul ăsta a fost confortul. Intimitatea, căldura unei case. Vrem ca femeile, copiii care vin aici să se simtă confortabil și în siguranță.

— Ai făcut o treabă bună. Peabody se așează și savură băutura.

— Mă simt ca acasă.

— Mulțumesc.

Înălțându-și capul, Louise o studie pe Eve.

— Arăți mai bine. Ți-a revenit culoarea în obraji.

— Mulțam, doctore.

Eve aruncă recipientul gol în fanta pentru deșeuri.

— Deci, Celina Sánchez.

— Ah, Celina. Fascinantă femeie. O cunosc de ani buni. Am fost colege de școală pentru vreo doi ani. Familia ei e foarte bogată, ca și a mea. Și foarte, foarte conservatoare, ca și a mea.

Ea e oaia neagră. Ca și mine. Astfel, așa cum era și firesc, ne-am împrietenit. De ce întrebi despre ea?

— Astăzi de dimineață mi-a făcut o vizită. Spune că este clarvăzătoare.

— Asta și e. Louise se încruntă și își luă din frigider o sticlă de apă minerală. Și chiar una foarte dotată, care chiar și-a făcut o meserie din asta. Și tocmai de aceea e oaia neagră a familiei. Ei nu sunt de acord cu ceea ce face, mai mult, se simt stânjeniți de ocupația ei. Sunt, după cum am spus, foarte conservatori. Și de ce zici că te-a vizitat? Din câte știu eu, Celina organizează ședințe private.

— Susține că a fost martoră la o crimă.

— Doamne, Dumnezeule! I s-a întâmplat ceva?

— Nu, ea n-a fost de față. A avut o viziune.

— Oh! Cred că a fost oribil pentru ea!

— Deci tu o crezi? Așa…

Eve pocni din degete.

— Dacă Celina a venit la tine și ți-a spus că a văzut o crimă înseamnă că așa s-a întâmplat. Louise sorbi gânditoare din sticla de apă. Nu își ascunde darul, dar își desfășoară activitatea strict între niște limite profesionale și, cum să spun eu… la suprafață.

— Cum adică, la suprafață?

— Îi place ceea ce face - darul cu care a înzestrat-o natura - și înclină să-l folosească mai mult pentru divertisment decât pentru consiliere. Să spunem că nu se ambalează prea tare. N-am auzit niciodată să se fi implicat în așa ceva. Cine a murit?

— O femeie a fost violată, strangulată și mutilată noaptea trecută în Central Park.

— Parcă am auzit eu ceva. Louise se așeză în spatele unui birou strălucitor, foarte feminin. Nu au fost furnizate prea multe detalii. E cazul tău?

— Da. Celina știa o grămadă de detalii care nu apăruseră în presă. Garantezi pentru ea?

— Sigur. Da, eu i-aș da crezare, fără doar și poate. Vă poate fi de vreun ajutor?

— Asta rămâne de văzut. Ce poți să-mi spui despre ea, ca persoană?

Louise ridică din nou sticla de apă și bău încet.

— Nu-mi prea place să-mi bârfesc prietenii, Dallas.

— Sunt polițistă. Eu nu bârfesc.

Louise respiră adânc.

— Ei bine, așa cum am mai spus, provine dintr-o familie bogată și conservatoare, care nu e deloc de acord cu ceea ce face ea. E nevoie de multă tărie de caracter pentru a-ți înfrunta întreaga familie.

Ridică sticla, parcă închinând în cinstea ei și continuă:

— Cei din partea tatălui său au sânge aristocratic în vene, din Mexic, deși pentru câțiva ani au locuit în Wisconsin, unde au avut ceva afaceri. Acum locuiesc în Mexic. Celina s-a mutat la New York de când era la facultate. Cred că a ales orașul acesta pentru că e la câteva mii de kilometri de familia ei și totuși pe același continent. Ridică din umeri, gânditoare. Despre ea aș spune că este o țipă directă, care merge drept la țintă. A studiat parapsihologia la facultate și a aprofundat și alte domenii adiacente. A încercat să afle cât mai multe despre darul ei. Pentru o clarvăzătoare e destul de logică, aș spune chiar liniară. E foarte loială. Trebuie să fii o persoană destul de loială pentru a menține o prietenie atâția ani, peste zece. Și are un pronunțat simț moral. Nu-și folosește niciodată talentele pentru a exploata slăbiciunile oamenilor. O cunoștea pe femeia care a fost ucisă?

— Ea spune că nu.

— Hmmm… Îmi amintesc că la un moment dat am purtat o discuție referitoare la conexiuni, la trecut, viitor, la ceea ce va să vină.

Știu, nu agreezi genul acesta de discuție, dar chestia asta cu legăturile între perioade a dat naștere multor teorii, unele dintre ele acceptate în anumite cercuri științifice.

— Ce-mi poți spune despre relațiile ei?

— În afară de cele de amiciție? Păi a avut o relație cu cineva, a durat câțiva ani. Tipul era compozitor, muzician. Un bărbat fermecător. S-au despărțit cu puțină vreme în urmă. Cam acum un an. Ridică din nou din umeri. Păcat. Îmi plăcea tipul.

— Cum îl chema?

— Lucas Grande. A avut câteva melodii în topuri, și lucrează și ca muzician de studio. Face și videoclipuri.

— De ce s-au despărțit?

— Asta deja sună a bârfa. Ce legătură are despărțirea lor cu ancheta?

— Totul are legătură până când nu hotărăsc eu altceva.

— Păi, pe scurt, relațiile dintre ei s-au răcit. Pur și simplu nu mai erau fericiți împreună, așa că au hotărât să meargă pe drumuri separate.

— Au hotărât asta de comun acord?

— N-am auzit-o niciodată pe Celina vorbindu-l de rău, oricum, nu mai mult decât o face orice femeie după ce se desparte de un tip. Nu o văd prea des - nu prea am timp -, dar din câte mi-am dat seama, a suportat destul de bine ruptura. S-au iubit, după aceea, dragostea a murit. Și au mers mai departe.

— Ți-a vorbit vreodată despre Elisa Maplewood?

— Adică despre femeia care a fost ucisă? Nu. Nu i-am auzit niciodată numele până astăzi de dimineață, la știri.

— Dar de Luther sau de Deann Vanderlea?

— Cei cu magazinele de antichități? Louise ridică din sprâncene, interesată. Cred că îi cunosc puțin. Cred că unul dintre unchii mei

joacă golf cu tatăl lui Luther sau ceva de genul ăsta. E posibil ca și Celina să-i știe. De ce?

— Victima lucra pentru ei. Ca menajeră.

— Aha. Cam bâjbâi, Dallas.

— Da, dar niciodată nu știi de unde sare iepurele.

— Cred că ești foarte mândră, spuse Peabody, când ajunseră înapoi în mașină.

— Ha?

— Locul ăsta. Aruncă o privire înapoi, spre Dochas. Roarke a făcut adevărate minuni aici.

— Da. El e dispus să finanțeze proiecte despre care alții nici măcar nu se obosesc să vorbească. Eve porni mașina și simți mâna lui Peabody pe brațul ei. Ce este?

— Acum suntem parteneri, nu? De parcă m-ai lăsa să uit chestia asta.

— Suntem prietene.

Intrigată, Eve începu să bată cu degetele pe volan.

— Discuția asta o să se transforme într-una dintre acelea dulcege?

— Oamenii își păstrează anumite lucruri numai pentru ei.

— Au dreptul la asta. Dar se pot descărca în fața prietenilor și partenerilor lor. Tu n-ai prea vrut să mergi acolo.

N-ar fi trebuit să las să se vadă, își spuse Eva.

— Dar am mers până la urmă.

— Asta pentru că ești tentată întotdeauna să faci lucruri care nu-ți plac. Să mergi în locurile de care toată lumea fuge. Voiam doar să spun că, dacă simți nevoia, poți să te descarci. Atât.

— Și totul ar rămâne între noi.

— M-ai văzut făcând ceva care mi-ar putea influența activitatea de la serviciu?

— Nu, eu doar…

— Unii oameni au probleme personale care nu pot fi rezolvate la o discuție amicală, la o înghețată. Luă curba cu repeziciune, tăie calea unui taxi și trecu de un semafor în ultima secundă în care acesta era galben. Tocmai de-aia se cheamă probleme *personale.*

— Bine.

— Și, dacă acum o să te superi pentru că nu-ți plâng pe umăr, ai face bine să te abții. O luă pe o străduță lăturalnică, într-o direcție total diferită de aceea în care trebuia să meargă. Asta fac polițiștii. Se abțin, își fac treaba și nu așteaptă să-i bată nimeni pe umăr în semn de încurajare sau de mulțumire. Nu vreau ca tu să faci pe prietena pentru ca eu să-mi vărs mațele pe podea, doar de dragul tău. Așa că… la dracu', la dracu', la dracu'!

Trase brusc de volan, opri vehiculul lângă trotuar ignorând corul de claxoane furioase și semnaliză că se afla în timpul serviciului.

— Am întrecut măsura. Am ieșit de pe orbită. Mult în afară. N-am vrut să spun așa ceva. N-am vrut.

— Lasă, nu-ți face probleme.

— Sunt obosită, spuse ea privind țintă parbrizul mașinii. Foarte obosită. Nu cred că vitaminele acelea m-au ajutat cu ceva. Și sunt foarte nervoasă. Și chiar nu pot să intru în toate detaliile. Chiar nu pot.

— E în regulă, Dallas, nu m-am supărat. Nu te forțez să faci nimic.

— Nu, nu mă forțezi. Ăsta e adevărul, admise Eve. Și nici nu mi-ai dat una, deși aș fi meritat.

— Dacă te-aș fi lovit, mi-ai fi dat și tu una, și tu ai mâna mai grea.

Eve râse scurt și își frecă fața cu mâinile. Se răsuci în scaun și îi întâlni privirea lui Peabody.

— Ești partenerul meu și ești prietena mea. Și te descurci foarte bine. Eu am câteva… un psihiatru le-ar spune probleme. Și trebuie să mi le rezolv. Dacă observi în comportamentul meu ceva ce afectează bunul mers al anchetei, mă aștept din partea ta să-mi

atragi atenția. Dacă nu, trebuie sa-ți cer, ca prietenă, și ca partener, să mă lași în pace.

— În regulă.

— Bine. Hai să ne mișcăm până nu provocăm o revoltă, până nu ne scot cu forța din mașină și ne calcă în picioare în mijlocul străzii.

— Eu n-am nimic împotrivă.

Mai conduse în tăcere cale de o stradă.

— O să te las acasă, spuse Eve. Avem nevoie de somn.

— Asta înseamnă că tu o să te duci acasă și o să lucrezi singură?

— Nu. Eve zâmbi ușor. O să mă duc la întâlnirea pe care am programat-o cu Mira și, apoi, o să merg acasă să mă culc un pic. Poate mai lucrez diseară. Dacă vrei să faci și tu același lucru încearcă să afli ceva în legătură cu panglicile acelea. Și vezi pe unde se găsea Abel Maplewood în noaptea crimei.

— Să văd ce pot face. Și ce-ai hotărât în legătură cu Sánchez?

— O să-ți spun mâine, după ce mă trezesc.

Dacă tot se simțea atât de tulburată, Eve se gândi că, oricum, venise timpul să vadă un psihiatru. Sau poate că acum era cel mai nepotrivit moment. Oricum, n-ar fi fost frumos din partea ei să anuleze sau să lipsească de la o întâlnire cu Mira.

Mira nu s-ar fi supărat prea tare, dar secretara ei da.

Așa că, în loc să se întindă cu fața în jos pe o suprafață plană, încercând să tragă un pui de somn, stătea în unul dintre fotoliile confortabile ale Mirei, acceptând o ceașcă de ceai pe care nu și-o dorise.

Mira avea o față frumoasă și delicată, înconjurați de o diademă de păr alb. Îi plăcea să poarte costume elegante, de o singură culoare. Cel de astăzi era verde, de nuanța înghețatei de fistic. La gât, avea un colier de un verde mai închis, pe trei rânduri.

Ochii îi erau albaștri asemenea fotoliilor și, deși blânzi, rareori scăpau vreun detaliu.

— Ești foarte obosită. N-ai apucat să dormi deloc?

— Numai două ore. Dar am băut un suc cu vitamine.

— Și acelea sunt bune, dar somnul e cel mai bun.

— E următorul lucru de pe lista mea. Vorbește-mi despre el.

— E furios și violent, și ura și violența lui sunt îndreptate împotriva femeilor. Nu cred că a folosit panglica roșie din întâmplare. Roșul aprins, culoarea purtată în trecut de prostituate. Există o dualitate în felul în care privește femeile. Le vede și ca pe niște târfe, pe care le folosește, de care abuzează, dar poziția și locul în care le lasă dovedesc faptul că le respectă, ba chiar se teme de ele. Și-a așezat victima într-o poziție cu conotații religioase și a abandonat-o lângă un castel. Madonă, regină, târfa, își alege cu atenție simbolurile.

— Și de ce s-a oprit asupra lui Maplewood?

— Tu crezi că ea a fost aleasă. Oare nu i-a căzut în plasă din întâmplare?

— A așteptat-o, a pândit-o din umbră. Sunt sigură de asta.

— Era singură și vulnerabilă. Avea un copil, dar nu și un soț. Poate și acest aspect a contat. Sau poate că ea a reprezentat - prin înfățișare, prin modul de viață, printr-un concurs de împrejurări - femeia din viața lui, cea care l-a influențat. De obicei, în cazurile de crime precedate de viol și urmate de mutilare, făptașul a fost abuzat, umilit sau trădat într-un fel sau altul de către o femeie puternică sau care avea influență asupra lui - mamă, soră, profesoară, parteneră de viață sau iubită. Sunt foarte puține șanse ca el să fie sau să fi fost în stare să mențină o relație sănătoasă, de lungă durată.

— Și în celelalte cazuri e vorba doar de niște ucigași nenorociți.

— Da. Mira sorbi calm din ceai. Uneori. Dar întotdeauna există un motiv, real sau imaginar. În ceea ce privește violul, întotdeauna

contează mai mult puterea efectivă; e mai degrabă o manifestare a puterii decât a violenței sau a dorinței sexuale. Penetrarea prin forță, pentru propria plăcere, cauzând în același timp frică și durere celeilalte persoane. Nu numai că lovești persoana respectivă, intră cu forța în ea. Crima situează puterea la un cu totul alt nivel. Cea mai dură formă de control asupra altei ființe umane. Și metoda - strangularea - este foarte personală, foarte intimă.

— Cred că i-a plăcut. A strangulat-o stând cu fața spre ea. A privit-o murind.

— Sunt de acord. Nu putem ști dacă a ejaculat sau nu, pentru că nu au fost găsite urme de spermă, dar nu cred că e impotent. S-ar putea ca erecția să fie condiționată de violență, dar dacă nu ar fi putut ajunge la orgasm am fi găsit mai multe urme de lovituri, pre și post-mortem.

— Scoaterea ochilor e un act de violență…

— Și aici e vorba de un simbol. Îi plac simbolurile. A orbit-o. Nu mai are nici o putere asupra lui și nici nu mai poate să vadă sau cel puțin nu mai poate să vadă decât ceea ce îi dă el voie să vadă. Este un simbol foarte puternic pentru el, poate cel mai important. I-a scos ochii cu grijă, nu i-a distrus, așa cum i-ar fi fost mult mai ușor să facă, ba chiar ar fi durat mai puțin. Ochii sunt foarte importanți pentru el. Sunt un simbol.

Ea avea ochii albaștri, se gândi Eve. Albastru-închis, ca murele, așa cum erau cei ai fetiței sale.

— Poate că îi folosește la ceva. Ar putea fi oftalmolog, tehnician oculist sau consultant. Mira clătină din cap.

— Aș fi surprinsă dacă s-ar descoperi că lucrează cu publicul, că tratează oameni sau că interacționează într-un fel sau altul cu femeile în activitatea lui de zi cu zi. Cel mai probabil, locuiește singur, are o slujbă care îi dă posibilitatea să lucreze singur sau numai cu bărbați. Este ordonat, dar îi place să riște. Și e foarte

mândru. Nu numai că atacă și ucide într-un loc public, dar își și lasă victimele acolo, la vedere.

— Priviți-mi opera și temeți-vă!

— Da, cam așa ceva. Dacă Elisa Maplewood a fost mai degrabă un simbol decât o victimă aleasă cu grijă, nu se va opri aici. E atât de ordonat, încât mai mult ca sigur că și-a ales deja următoarea victimă. I-a studiat obiceiurile, modul de viață și și-a făcut deja planul cum să ajungă la ea.

— Tatăl ei mi s-a părut la început suspect, pentru vreo zece secunde. Are cazier, dar se pare că la momentul comiterii crimei nu era în oraș. Încă mai verificăm acest aspect, dar nu cred că ar fi putut să o omoare astfel.

— Așa e, nu ar fi existat atâtea simboluri. Mira dădu din cap. Da, sunt de acord, asta în cazul în care nu afli că acele simboluri se referă cumva la relația tată-fiică. Părerea mea e că ucigașul nu o cunoștea pe Maplewood, cel puțin nu la un nivel foarte personal. Cred că ea doar reprezenta ceva pentru el, simboliza un anume tip de femeie.

— O să verific toate variantele. Acum, vrem să aflăm de unde a luat panglica. E o pistă bună. Dar rămase pe gânduri. Ce părere ai despre clarvăzători?

— Ei bine, având în vedere că și fiica mea are înclinații paranormale…

— Ah, da. Așa e. Ezită câteva momente. Mira aștepta răbdătoare continuarea. Astăzi de dimineață am primit o vizită, începu ea, și-i povesti despre Celina.

— Ai vreun motiv să te îndoiești că ți-a spus adevărul?

— Nu, doar că nu prea îmi vine să dau crezare unor chestii de genul ăsta. Am verificat-o și e în regulă. Dar totuși e supărător să recunosc că deocamdată ea e cea mai bună pistă a mea în cazul ăsta.

— O să mai vorbești cu ea?

— Da. Prejudecățile personale și scepticismul nu-și au locul într-o anchetă a poliției. Dacă îmi va fi de ajutor, sigur că voi recurge la serviciile ei.

— Pe vremuri, erai aproape la fel de sceptică și în privința serviciilor mele.

Eve își înălță privirea, clipi și ridică din umeri.

— Poate din exact aceleași motive. Întotdeauna ai văzut prea multe lucruri în mine, mai mult decât eram și sunt eu dispusă să arăt lumii întregi.

— Poate încă le mai văd. Nu numai că ești epuizată, Eve, ci și foarte tristă.

Fusese o vreme când ar fi ridicat din umeri la auzul acestor cuvinte și ar fi plecat, nepăsătoare. Dar relația ei cu Mira evoluase mult.

— Louise Dimatto o cunoaște pe clarvăzătoarea asta. Și a trebuit să vorbesc și cu ea, mai ales că sunt prietene vechi. Astăzi era de serviciu la Dochas.

— Ah!

— Ăsta e un truc al psihologilor.

— *Ah!* Puse ceașca de ceai pe masă, se ridică și începu să se plimbe prin birou, zdrăngănindu-și mărunțișul din buzunar. Și întotdeauna merge. Ce a făcut Roarke acolo este uimitor, și - pentru mine - și mai uimitor a fost să descopăr motivele care l-au determinat să procedeze așa.

A făcut-o pentru el, în parte, pentru că și el a fost chinuit în copilărie. A făcut-o pentru mine - mai mult, pentru că am trecut prin ce am trecut. Dar până la urmă a făcut-o pentru noi amândoi. Pentru ceea ce suntem noi acum.

— Împreună.

— Dumnezeule, îl iubesc mai mult decât… nu credeam că e posibil să simt așa ceva pentru o persoană. Și totuși, deși știam ce-a

reușit să facă acolo, deși știam cât de important era pentru el să mă implic și eu în chestia asta, până azi eu am evitat să calc pe acolo.

— Crezi că el nu ți-a înțeles motivele?

— Nu credeam că e posibil să existe cineva care să mă înțeleagă atât de bine. E un loc foarte bun, Mira, și numele i se potrivește ca o mănușă. Și tot timpul cât am stat acolo m-am simțit foarte rău. Mă durea inima, mi se făcuse greață. Mi-era rău, tremuram și eram speriată de moarte. Voiam să fug de acolo, departe de femeile acelea bătute, departe de copiii aceia cu fețele lor triste. Unul dintre ei avea mâna ruptă. O fetiță; cred că avea în jur de șase ani. Nu prea mă pricep să evaluez vârsta copiilor.

— Eve.

— Parcă am simțit cum se rupe osul. Îmi răsuna în urechi sunetul acela îngrozitor. Nu știu cum am putut să mă stăpânesc, cum de nu am căzut în genunchi și nu am început să urlu.

— Și te simți rușinată din cauza asta?

Rușinată? Nu era sigură. Oare asta simțise? Rușine? Sau furie? Ori un amestec între cele două stări?

— Ei bine, uneori, trebuie să treci peste toate.

— De ce?

Uimită, Eve se opri și se întoarse, privind-o fix.

— Pentru că… așa trebuie.

— Să treci peste ceva și să lași ceva în spate sunt două lucruri diferite. Mira vorbea acum repede, pentru că simțea nevoia să se ridice, să se ducă la Eve și să o ia în brațe, și asta ar fi fost o atitudine nepotrivită și de neînțeles. Da, ar trebui să te străduiești să lași lucrurile acestea în spate. Să-ți vezi de viața ta, să fii fericită, eficientă. Tu ai făcut toate astea, și mult mai mult. Dar nu, nu ești obligată să treci peste ele. Să treci peste faptul că ai fost bătută și abuzată și violată și torturată. Ceri prea mult de la tine, Eve, mai mult decât ceri de la oricine altcineva din toată lumea asta.

— E un loc foarte bun.

— Și în locul ăsta foarte bun ai văzut un copil pe care cineva a încercat să-l facă fărâme. Și chestia asta te-a durut. Dar n-ai fugit.

Eve oftă și se așeză din nou pe scaun.

— Peabody a bănuit ceva. După ce am ieșit de acolo a început să facă pe prietena, și-a oferit ajutorul, s-a arătat dispusă să mă asculte dacă voiam să mă descarc. Care crezi tu că a fost răspunsul meu?

— Îmi imaginez că nu ți-a lipsit mult să o decapitezi, spuse Mira zâmbind ușor.

— Da. M-am năpustit asupra ei. I-am spus să-și vadă de viața ei și tot felul de alte prostii.

— O să-ți ceri tu scuze.

— Mi-am cerut deja.

— Voi lucrați împreună, în echipă. Și sunteți prietene și în afara serviciului. Ar trebui să te gândești să-i spui, cel puțin, o parte din tragedia pe care ai trăit-o.

— Nu văd la ce ne-ar putea folosi asta.

Mira se mulțumi să zâmbească.

— Nu spun decât că ar trebui să te gândești la asta. Acum dute acasă, Eve. Culcă-te.

5

Tot ce-și dorea Eve erau câteva ore de uitare, așa că sfatul Mirei era bine-venit și ușor de urmat. Trecu prin porțile de la intrarea în curtea casei sale.

În curte, vara își făcea simțită prezența, cu florile ei mari și intens colorate, cu iarba de un verde strălucitor care părea să se întindă pe hectare întregi în față, cu copacii înalți a căror umbră era atât de răcoroasă.

Peste toate domina casa cu turnurile și terasele ei grațioase - jumătate castel, jumătate fortăreață.

Și cea mai bună și frumoasă parte a ei era că înăuntru se afla cel puțin un pat, un pat numai al ei.

Își lăsă mașina în fața treptelor de la intrare, își aduse aminte că nu trecuse pe la Departamentul Administrativ ca să vorbească cu cei de-acolo pentru o altă mașină, înjură și, după ce coborî, trânti portiera cu zgomot. Apoi uită toată tărășenia în timp ce se țâra pe trepte și apoi în casă.

El o pândea în umbră. Summerset era campion la pândă.

Stătea în hol, slab ca un fir și îmbrăcat în negru, cu nasul în sus si cu motanul gras la picioare. Eve era de părere că majordomul lui Roarke nu scăpa nici o ocazie să o înțepe.

— Ai venit mai devreme decât mă așteptam și se pare că ai reușit să închei ziua fără să distrugi vreun un articol de îmbrăcăminte. Va trebui să-mi notez aceste evenimente în calendarul meu.

— Faci gură indiferent dacă vin târziu, sau devreme. Ai putea să te înscrii la un concurs de făcut gură.

— Vehiculul pe care-l conduci acum nu a fost parcat așa cum se cuvine.

— Nici fața pe care ai arborat-o acum nu a fost transformată în carne vie de pumnii mei. Notează și asta în calendarul tău, Panaramovici.

Mai avea câteva replici pe limbă, dar se hotărî să le păstreze pentru momentul când ea avea să scape de cearcănele de sub ochii obosiți. Oricum deja era pe scări, îndreptându-se, probabil, spre dormitor. Aruncă o privire pisicii care îi dormea la picioare.

— Cred că ajunge, pentru moment.

Întinse un deget spre trepte și Galahad se îndreptă încet spre ele și începu să le urce.

Ea se gândi să treacă mai întâi prin birou și să-și pună în ordine notițele și ideile și să întocmească un mic raport, eventual, să ia legătura cu cei de la laborator, să mai verifice niște posibilități.

Dar picioarele o duseră direct spre dormitor. Înainte de a apuca să închidă ușa, motanul se strecură și el înăuntru. Făcu un salt și ateriză pe pat cu destulă grație pentru un sac de grăsime ca el.

Și se întinse, privind-o pe Eve cu ochii lui în două culori.

— Da, foarte bună ideea. Vin și eu, imediat.

Își scoase haina și o aruncă pe canapeaua din celălalt capăt al dormitorului. Hamul pentru armă urmă același drum. Se așeză peste ele și își scoase ghetele.

Nu sări în pat. Mai degrabă se târî. Se întinse pe burtă și ignoră complet motanul care se mai învârti de vreo două ori până când își găsi locul. Încercă să-și golească mintea complet.

Și se cufundă în somn ca o piatră într-o fântână.

Simți apropierea visului. Îl simțea prelingându-i-se din subconștient asemeni sângelui care țâșnea dintr-o rană proaspătă. Se zvârcoli în somn și mâinile i se strânseră în pumni. Dar nu se putea lupta cu el, așa că îi căzu pradă.

O purtă departe, înapoi.

Nu se afla în camera aceea din Dallas, locul de care se temea cel mai tare. Era întuneric, dispăruse complet lumina aceea roșie, slabă, și parcă nici aerul nu era înghețat. În schimb, locul era plin de umbre. În jur domnea o căldură sufocantă și un miros de flori intrate în putrefacție.

Auzea niște voci, dar nu putea deslușì cuvintele. Auzea un plânset, dar nu-și dădea seama de unde venea. Părea că se învârte într-un labirint cu colțuri ascuțite, cu fundături, cu o sută de uși, toate închise și încuiate.

Nu putea să găsească o cale de a ieși și nici de a intra. Inima îi bătea nebunește în piept. Știa că în întunericul acela mai era ceva, foarte aproape în spatele ei, ceva ce se pregătea să sară asupra ei.

Ar fi putut să se întoarcă și să se lupte cu el. Întotdeauna era mai bine să rămână pe loc și să înfrunte ceea ce o urmărea, să riposteze. Dar îi era frică, foarte frică. Așa că preferă să fugă.

Acum râdea de ea. Când se întinse după armă, mâna îi tremura. Îi tremura atât de tare, încât abia reuși să o scoată din toc. Avea să-l omoare. Dacă o atingea, avea să-l omoare.

Dar continua să fugă.

Ceva ieși din umbră și îi tăie calea. Ea se împiedică și căzu în genunchi, cu respirația întretăiată. Înecată de sughițuri de plâns, ridică arma și-și fixă degetul transpirat pe trăgaci.

Și văzu un copil.

Mi-a rupt mâna. Fetița aceea, Abra, își ținea mâna pe lângă corp. *Tăticul meu mi-a rupt mâna. De ce l-ai lăsat să-mi facă rău?*

— Nu l-am lăsat. Eu n-am fost acolo! N-am știut!

Mă doare!

— Știu. Îmi pare rău.

Parcă trebuia să-l oprești.

Din umbră ieșiră mai multe siluete, o înconjurară, căpătară chipuri. Acum își dădu seama unde era. În camera din casa aceea care se chema Speranța, în camera aceea plină de femei lovite și învinețite, plină de chipuri cu priviri triste și de copii bătuți.

Toate se uitau la ea, și vocile lor îi umplură mintea.

M-a tăiat.

M-a violat.

M-a ars.

Uite, uită-te la fața mea! înainte eram frumoasă.

Unde erai când m-a aruncat pe scări?

De ce n-ai venit când am început să țip?

— Nu pot! Nu pot!

Elisa Maplewood, oarbă și însângerată, ieși din grup și se apropie de ea.

Mi-a scos ochii. De ce nu m-ai ajutat?

— Asta fac acum! Asta o să fac!

Acum e prea târziu. El deja e aici.

Începu să sune o alarmă, să strălucească niște lumini.

Femeile și copiii făcură câțiva pași înapoi și rămaseră acolo, ca un juriu înainte de pronunțarea sentinței. Fetița aceea pe nume Abra clătină din cap.

Trebuia să ne protejezi. Dar tu nu poți.

Apoi, apăru el, cu zâmbetul lui mare și îngrozitor pe chip, cu privirea plină de răutate. Tatăl ei.

Uită-te la ele, fetițo. Sunt o grămadă și mai sunt și altele. Târfele astea o caută cu lumânarea, așa că până la urmă o primesc, ce poate face un bărbat, dacă ele o cer?

— Nu te apropia de mine. Încă în genunchi, ridică din nou arma. Dar mâinile îi tremurau. Tremura toată. Nu te apropia de ele.

Nu așa se vorbește cu un tată, fetițo! Se întinse și o plesni peste față cu dosul mâinii. Sub impactul loviturii căzu pe spate. Femeile începură să murmure asemenea albinelor într-un stup. *Văd că trebuie să-ți dau o lecție, ha? Niciodată nu te înveți minte!*

— Te omor! Cum te-am omorât atunci!

Serios? Își dezgoli dinții lungi, asemenea unor pumnale într-un rânjet sadic. *Înseamnă că trebuie să-ți întorc favoarea. Tăticul a venit acasă, târâtură mică!*

— Înapoi! Înapoi! Ridică arma și văzu că se transformase într-un cuțit mic, ținut de niște mâini tremurătoare de copil. Nu! Nu! Te rog, nu! încercă să se târască departe de el și de femeile care o înconjurau. El se întinse, așa cum se întinde un bărbat după un măr dintr-o fructieră. Și îi rupse mâna.

Ea începu să țipe - era țipătul îngrozit și confuz al unui copil, în timp ce durerea o ardea, învăluind-o într-o lumină albă.

Întotdeauna vor fi mai multe. Și întotdeauna noi vom fi mai mulți.

Și se prăbuși peste ea.

— Eve! Trezește-te! Haide, trezește-te!

Fața ei era albă ca hârtia și trupul îi devenise rigid, când el o întorsese pentru a o lua în brațe. Cu o secundă înainte de a începe să țipe.

Roarke simți un fior rece de panică pe șira spinării. Ochii ei erau larg deschiși, opaci din cauza șocului și a groazei. Nu era foarte sigur că mai respira.

— Trezește-te, am spus!

Corpul ei se arcui și Eve trase cu putere aer în piept, de parcă ar fi fost pe punctul să se înece.

— Mâna mea! Mi-a rupt mâna, mi-a rupt mâna!

— Nu. Ai visat. Ai visat, draga mea! Haide, revino-ți!

Tremura aproape la fel de tare ca ea. O luă în brațe și începu să o legene. Cu coada ochiului sesiză o mișcare în cameră și întoarse brusc capul. Îl văzu pe Summerset intrând aproape în fugă în cameră.

— Am eu grijă de ea.

— S-a rănit?

Clătină din cap și continuă să-i mângâie părul, în timp ce ea plângea pe umărul lui.

— Nu. A avut un coșmar. Am eu grijă de ea.

Summerset se întoarse să plece, dar se opri în cadrul ușii.

— Pot să-i aduc un calmant sau altceva.

Roarke clătină din cap și așteptă până când Summerset ieși din cameră și închise ușa în urma lui.

— Ești în siguranță acum. Sunt aici, cu tine.

— Erau toate acolo, mă înconjuraseră în întuneric.

— Acum nu mai e întuneric. Am aprins luminile. Sunt suficient de puternice?

Ea dădu din cap și se strânse și mai tare în el.

— Nu le-am putut ajuta. Nu l-am oprit când a apărut. Așa cum apare întotdeauna. Mâna ei era ruptă, mâna fetiței aceleia era ruptă, exact ca și a mea. Și el mi-a rupt din nou mâna. Am simțit.

— Nu ți-a rupt-o.

Roarke o sărută pe creștetul capului și o întinse din nou pe pat.

— Uită-te aici, Eve, uită-te. Brațul tău e nevătămat. Vezi?

Deși ea încerca să-și tragă brațul lângă corp, el îl ținu cu blândețe la distanță și îl mângâie ușor de la încheietură până la umăr.

— Nu e rupt. Ai visat doar.

Dar era atât de real. Am simțit…

Își îndoi brațul din cot și se uită la el. Încă îl mai simțea străbătut de ecouri ale acelei dureri fantomă.

— Am simțit cum mi l-a rupt.

— Știu.

Nu știa că o auzise țipând? Nu-i văzuse șocul din ochi? Nu-i sărutase el mâna de la încheietură și până la umăr?

— Știu. Întinde-te la loc.

— Acum sunt bine.

Cel puțin așa spera că va fi.

— Am nevoie doar de câteva minute, să mai stau puțin întinsă.

Se uită spre motanul care încerca să se bage între ei. Încercă să-l mângâie, dar mâna îi tremura.

— Cred că l-am speriat de moarte.

— Nu destul de tare ca să fugă de lângă tine. Când am intrat în camera își freca botul de umărul tău. Ai zice că se străduia cum putea și el să te trezească.

— Eroul meu! O lacrimă îi căzu pe mână, dar nu se simți deloc jenată de slăbiciunea sa. Cred că merită și el ceva de mâncare, eventual, niște icre.

Respiră adânc și se uită în ochii lui Roarke.

— Și tu la fel.

— Trebuie să iei un calmant. Eve încercă să deschidă gura să protesteze, dar el îi prinse bărbia cu mâna. Nu te împotrivi, n-aș vrea să ți-l administrez cu forța. Facem un compromis de data asta, împărțim unul. Cred că am și eu nevoie de unul, chiar dacă nu la fel de mult ca tine.

Ea abia în clipa aceea observă că era foarte palid, iar ochii lui de un albastru intens îi ieșeau în evidență pe fața albă ca hârtia.

— Bine. Batem palma. Se ridică de pe pat, merse până la automat de unde se întoarse cu două pahare mici. Ea luă paharul pe care i-l întindea. Apoi, pe celălalt.

— Asta în caz că ai strecurat vreun tranchilizant în paharul meu. Nu vreau să adorm din nou.

— Mi se pare firesc.

Își ciocni paharul de al ei și înghiți lichidul dintr-o sorbitură. După ce făcu și ea la fel, îi luă paharul și le puse pe amândouă deoparte.

— Trebuie să subliniez că te cunosc foarte bine, știu cât ești de cinică. Și dacă aș fi pus un tranchilizant într-unul dintre pahare, aș fi păstrat eu acel pahar, pentru că aș fi știut că vrei să le schimbi.

Ea deschise gura să zică ceva, dar în clipa următoare o închise.

— La naiba!

— Dar nu am pus nici un tranchilizant, în vreunul dintre pahare.

Se aplecă și o sărută pe nas.

— O înțelegere e o înțelegere.

— Îmi pare rău că te-am speriat.

El îi apucă din nou mâna și o ținu într-a lui.

— Summerset mi-a spus că ai ajuns acasă puțin înainte de cinci.

— Da, așa cred. Aveam nevoie de somn.

Aruncă o privire spre fereastră.

— Se pare că am dormit ceva. S-a înnoptat. Cât e ceasul?

— Aproape nouă.

Știa că nu avea să se culce la loc, cel puțin nu în clipa aceea. El ar fi preferat să mai doarmă. Ar fi vrut să se întindă lângă ea, s-o țină strâns în brațe și să adoarmă amândoi așa.

— Ar trebui să mâncăm ceva, decise el. Vrei să mâncăm aici?

— Sigur, cum vrei tu. Dar înainte de asta aș avea nevoie de altceva.

— Ce vrei?

Îi cuprinse fața în mâini, se ridică în genunchi și îl sărută.

— Ești mai bun decât orice alt calmant. Mă faci să mă simt curată. Și întreagă, și puternică.

Brațele lui o cuprinseră și ea își trecu degetele prin părul lui.

— Mă ajuți să uit. Stai cu mine.

— Întotdeauna voi sta cu tine.

O sărută pe tâmple, pe obraji, pe buze.

— Întotdeauna.

Se trase mai aproape de el, clătinându-se un pic, și rămaseră amândoi așa îngenunchеați în mijlocul patului acela imens, în lumina slabă. Furtuna trecuse, dar ceva înăuntrul ei se zdruncinase. El avea puterea să o calmeze, să facă în așa fel ca totul să fie din nou bine. Își întoarse capul și își trecu buzele peste gâtul lui, pentru a descoperi mirosul și gustul partenerului ei de viață.

Și când îl găsi oftă adânc.

El înțelese ce-și dorea de la el, ce avea să-i ofere ea lui. Tandrețe. Iubire. Căldură. Dragoste. Simțea urmele șocului pe care îl suferise, dar avea să o liniștească.

Buzele lui le găsiră pe ale ei. Și ea, femeia lui puternică și chinuită se strânse la pieptul lui. O ținu în brațe și se topiră amândoi într-o pace totală, gură lângă gură, inimă lângă inimă.

O lăsă pe spate pentru ca ochii să li se întâlnească și o văzu că zâmbește.

Privind-o, îi desfăcu cămașa, simți cum mâinile ei își recapătă siguranța și le relaxă pe ale sale. Îi dezgoli umerii și spatele și începu să-și plimbe degetele peste pielea ei netedă, surprinzător de delicată pentru un corp atât de puternic. Îi puse mâinile pe sâni și ea scoase un oftat de plăcere. Apoi se aplecă și își lipi buzele de urechea ei.

— Al meu, spuse ea.

El se înfioră de plăcere.

Îi luă mâinile într-ale lui, i le întoarse cu palmele în sus și depuse câte un sărut în centrul fiecăreia dintre ele.

— Al meu.

Se întinseră amândoi pe pat, față în față, explorându-se de parcă atunci se întâlneau pentru prima oară. Se mângâiară îndelung, leneș,

cu atingeri care stârneau și alinau în același timp. Se încălzeau încet-încet.

Acum se simțea fierbinte. Și sigură.

Buzele lui îi atinseră sânii și o făcură să ofteze din nou. Își închise ochii și savură plăcerea de a-l simți aproape. Îi mângâie părul, coama aceea neagră și catifelată și spatele puternic.

Îl auzi murmurând *aghrá*[1]. Și se gândi *Da, eu sunt. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.* Și își arcui spatele pentru ai se dărui fără rezerve.

Preludiul fu lung și lent. Oftaturile se transformară în gemete și un tremur de anticipație a plăcerii îi cuprinse trupul. Simți că se înalță pe creasta unui val albastru până la marginea orgasmului.

— Acum!

Trase capul în jos, până când buzele lor se întâlniră din nou.

Îi privi ochii, larg deschiși, întunecați și umezi. Alunecă în ea. Apoi se contopiră.

Se mișcau împreună, urcau și coborau încet într-o intimitate perfectă, care-l făcea să simtă o strângere de inimă. Îi acoperi din non buzele cu ale lui și simți că-i respira sufletul.

Și când îi rosti numele plin de tandrețe simți cum se pierde.

Eve privi cerul nopții prin fereastra de lângă pat. Totul era atât de nemișcat, încât avea senzația că acolo afară nu mai exista nimic. Parcă nu mai exista nimic pe lume în afară de camera aceasta, de patul acesta, de bărbatul acesta.

Poate că acesta era și scopul sexului. Să te izoleze pe tine și pe partenerul tău, pentru puțină vreme, de tot restul lumii.

Să-ți permită să te concentrezi asupra corpului tău, pentru satisfacerea nevoilor fizice și - în cazul celor care aveau norocul să întâlnească un partener potrivit - a celor emoționale.

---

[1] *Aghrá* (in irish gaelic) - dragostea mea.

Fără aceste clipe de solitudine și fără aceste senzații atât de plăcute puteai să înnebunești.

Înainte să-l întâlnească pe Roarke sexul reprezentase pentru eu o descărcare. Dar nu ajunsese să cunoască sau să înțeleagă intimitatea acestui act, abandonul complet. Nu cunoscuse pacea care urma după sex până să-l întâlnească pe Roarke.

— Trebuie să-ți spun ceva, zise ea.

— Bine.

Clătină din cap.

— Stai puțin. Dacă mai rămânea mult așa, suprasaturată de prezența lui, risca să uite că exista totuși o lume acolo, afară, o lume pe care jurase să o protejeze. Trebuie să mă scol. Nu prea vreau, dar n-am încotro.

— O să mănânci ceva.

Nu se putu abține să nu zâmbească. Continuă să aibă grijă de mine, se gândi ea.

— O să mănânc. De fapt, o să programez eu cina pentru amândoi.

El își înălță capul și ochii lui, ochii aceia albaștrii, superbi, se îngustară.

— Chiar așa?

— Hei, amice, sunt și eu în stare să programez un automat stupid, ca toată lumea.

Îl plesni ușor peste fund.

— Mișcă-te!

El se supuse.

— E din cauza sexului sau a calmantului?

— Ce anume?

Faptul că ai devenit brusc domestică.

— Mai fă mult pe deșteptul și poți să-ți iei adio de la cina aceea.

Deștept sau nu, era sigur că avea să mănânce pizza la cină.

Ea scoase un halat din dulap în timp ce el o privea surprins. Luă unul și pentru el și i-l aruncă.

— Și poți să faci pe deșteptul și fără să vorbești. Pot să-ți ghicesc sarcasmul cuvintelor nerostite.

— Ce-ai spune să tac și să desfac o sticlă de vin?

— Da, ce-ar fi să faci asta?

O lăsă să cerceteze automatul și deschise dulapul de vinuri. Își spuse că ea trebuia să-și ocupe gândurile cu ceva, ca să țină la distanță amintirea coșmarului. Alese o sticlă de Chianti, ca să meargă cu pizza, o deschise și o lăsă pe masă, să respire.

— Muncești în seara asta.

— Da. Am luat profilul de la Mira și vreau să mă mai uit peste el, să fac un raport privitor la mersul anchetei. Nu am trecut încă în revistă toate pistele pe care le avem. Și, în plus, trebuie să verific băncile de organe, de ochi, în special, clinicile de transplant, chestii de genul ăsta. Personal, cred că e o pierdere de vreme; nu i-a scos pentru a-i vinde. Dar trebuie să eliminăm și posibilitatea asta.

Aduse două farfurii și le așeză pe masă.

— Ce avem aici? o întrebă el.

— Mâncare. Ce credeai?

El își înălță capul.

— Nu prea seamănă cu pizza.

— Mă pricep să programez și altceva în afară de pizza. Pe farfurii erau două porții de pui cu rozmarin înăbușit în vin, cu garnitură de orez și sparanghel.

— Hmmm, ce surpriză, murmură el încurcat. Și eu n-am ales vinul potrivit.

— O să ne descurcăm cu ăsta acum.

Se întoarse la masă cu un coșuleț cu pâine.

— Hai să mâncăm.

— Nu, asta nu se potrivește deloc.

Deschise din nou dulapul de vinuri și găsi o sticlă de Pouilly-Fuisse în răcitor. O deschise și o aduse la masă.

— Oricum, puiul arată minunat. Mulțumesc.

Ea gustă o bucățică.

— Da, e destul de bun. Nu se compara cu cartofii prăjiți cu sos de soia pe care i-am mâncat la prânz, dar nu e rău deloc.

Când îl văzu că se încruntă, așa cum se aștepta, izbucni în râs.

— Să sperăm că o să poți mânca ce-o să ne ofere Charles și Louise când o să mergem la ei la cină.

Ea își mai tăie o bucată de pui.

— Nu ți se pare ciudat? Să-i vezi pe Charles și Louise, Peabody și McNab la o cină în apartamentul lui Charles. Din câte îmi aduc eu aminte, ultima dată, de fapt, singura dată când McNab a fost acolo, el și cu Charles parcă s-au luat la bătaie.

— Mă îndoiesc că se va mai ajunge aici, dar dacă încep din nou să se bată, eu voi fi acolo să-i despart. Și nu e deloc ciudat, draga mea. Charles și Peabody a noastră au fost și încă mai sunt prieteni.

— McNab crede că s-au jucat cam mult.

— Orice-ar crede el, știe că acum nu mai există nimic între ei.

— Da, dar tot o să fie ciudat.

— Poate că o să existe câteva momente mai jenante. Charles și Louise se iubesc.

— Da, și chestia asta. Nu știu cum reușesc să se înțeleagă. Meseria lui e să se culce cu alte femei, și cu ea se culcă din dragoste. Cum e posibil așa ceva?

Roarke sorbi din vin, și pe fața lui apăru un zâmbet.

— Ești înzestrată cu simț moral, locotenente.

— Da, mă întreb cât de sofisticat și de deschis la minte ai fi tu dacă m-aș hotărî să-mi dau demisia din poliție și să devin o damă de companie. Dar aș reuși cu greu să-mi fac o listă de clienți.

— Sunt o mulțime de bărbați cărora le-am spart fața.

El dădu aprobator din cap:

— Da, dar când te-am cunoscut eu nu erai damă de companie, nu-i așa? Erai polițistă, și mie mi-a fost foarte greu să mă obișnuiesc cu asta..

— Da, bănuiesc că ți-a fost destul de greu.

Și discuția asta era un preambul destul de bun pentru ce voia să-i spună.

— Știu că ți-a fost greu. Dar mă gândesc că, oricum; tu te schimbasei deja destul de mult. Adică nu mai încercai să dai marea lovitură, cu orice risc. Dar, dacă mă gândesc mai bine, cred că tu nu ai fost niciodată așa.

— În anii tinereții mele tumultuoase, m-ai fi vânat ca pe un câine, locotenente. Nu spun că m-ai fi prins, dar măcar ai fi încercat.

— Dacă te-aș fi vânat eu… se opri și făcu un semn cu mâna. Nu, nu aici voiam să ajung.

Luă paharul de vin, sorbi din el o înghițitură lungă și îl puse la loc pe masă.

— Azi am trecut pe la Dochas.

— Oh?

Își ațintă privirea asupra chipului ei.

— Ar fi trebuit să mă anunți și pe mine. Aș fi venit cu tine.

— A fost ceva în legătură cu serviciul. Trebuia să vorbesc cu Louise despre o clarvăzătoare, și Louise era de serviciu astăzi acolo.

El așteptă în tăcere, dar ea nu mai spuse nimic.

— Și ce părere ai?

— Eu cred…

Își lăsă furculița jos și își împreună mâinile în poală.

— Nu am cuvinte să-ți spun cât de mult te iubesc. Cât de mult te iubesc și cât de mândră sunt de tine pentru ce-ai făcut acolo.

Am încercat din răsputeri să găsesc cuvintele potrivite, dar nu am reușit.

Mișcat, el se întinse peste masă, și așteptă până când ea își desfăcu o mână pentru a o prinde pe-a lui.

— Nu aș fi făcut nimic fără ajutorul tău. Acolo e și o parte din tine. Pentru că tu ești o parte din mine.

— Ba da, ai fi făcut. Asta e toată chestia. Poate că eu te-am influențat să-l faci mai devreme. Poate că asta s-a datorat faptului că suntem împreună. Dar l-ai fi făcut până la urmă. Sunt sigură că l-ai fi făcut. Îmi pare rău că nu am trecut mai demult pe acolo.

— Nu contează.

— Îmi era frică să merg acolo. O parte din mine nu voia să vadă nimic din ce e acolo, și nu aveam curajul să mă duc. Mă durea.

Îi dădu drumul la mână. Trebuia să spună ce avea de spus.

— M-a durut să le văd pe femeile acelea, pe copiii aceia. Să le simt frica. M-a durut și mai tare când le-am simțit speranța. Și chiar mai mult. Mi-au împrospătat amintirile.

— Eve.

— Nu, te rog, ascultă-mă. Era acolo o fetiță… știi, câteodată soarta te pune în fața celor mai neașteptate lucruri. Avea mâna în gips. I-o rupsese tatăl ei.

— Oh, Dumnezeule!

— Și a vorbit cu mine. I-am spus și eu câteva cuvinte. Nu-mi mai aduc aminte exact. Îmi vâjâia capul și stomacul mi se strânsese ca un pumn. Îmi era frică. Mă temeam că mi se va face rău chiar acolo, mă temeam că o să leșin. Dar n-am făcut-o. Am reușit să scap cu fața curată.

— Nu trebuie să te mai duci niciodată acolo.

Ea clătină din cap.

— Așteaptă. Am lăsat-o pe Peabody acasă, am fost la Mira, am venit aici. Aveam nevoie de somn. M-am gândit că o să dorm, dar m-a prins din urmă. A fost foarte rău, după cum știi și tu. Dar ce nu știi e că în coșmarul meu eram din nou acolo, în adăpost. Cu toate

femeile alea bătute, cu toți copiii aceia. Și toți mă întrebau de ce nu am reușit să-i opresc pe agresori, de ce am lăsat să li se întâmple așa ceva.

Ridică o mână pentru ca el să nu o întrerupă, deși își vedea durerea reflectată pe fața lui.

— Era și el acolo. Știam că va veni. Spunea că întotdeauna vor fi și mai multe. Mai mulți oameni ca el, mai multe victime. Nu l-am putut opri. Când a ajuns lângă mine, deja nu mai eram eu. Vreau să spun că redevenisem copil. Și mi-a rupt mâna, ca atunci, și m-a violat, exact ca atunci.

Făcu o pauză și-și umezi gâtul cu o înghițitură de vin.

— Dar știi ce? L-am omorât, exact ca și atunci. Și o să continui să-l omor, ori de câte ori va fi nevoie. Pentru că are dreptate. Întotdeauna vor fi mai mulți - și agresori, și victime, întotdeauna vor fi mai mulți, și eu nu-i pot opri pe toți. Dar pot foarte bine să-mi fac treaba și să-i opresc măcar pe o parte din ei. Trebuie.

Dădu drumul aerului din plămâni.

— Pot și vreau să mă mai duc acolo, pentru că știu că atunci când o voi face nu voi mai fi speriată și nici n-o să mă simt rău, sau, dacă se va întâmpla, nu va mai fi chiar așa de rău. O să merg acolo pentru că vreau să văd ce ai făcut și ce faci în continuare. Aceasta e o altă modalitate de a îi opri. Avea mâna ruptă, dar se va vindeca. Și ea se va vindeca, de asemenea, pentru că tu i-ai oferit șansa asta.

Îi luă destul de mult timp, până reuși să spună ceva.

— Ești cea mai extraordinară femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Da.

Îl strânse ușor de mână.

— Suntem o pereche formidabilă.

6

Eve făcu un ocol până la Departamentul de Electronică și Comunicații. Întotdeauna era un șoc pentru ea să intre într-o divizie unde polițiștii se îmbrăcau toți de parcă s-ar fi dus la o petrecere. Mulți purtau adidași cu perne de aer, erau și o grămadă de haine în culori vii, și majoritatea lucrau la calculatoarele lor, vorbind în același timp la niște microfoane, cu căștile pe urechi.

Muzica urla din difuzoare și chiar văzu un tip dansând, sau cel puțin ea presupuse că dansa, în timp ce lucra la un minicomputer pe care îl ținea în palme.

Își croi drum prin mulțime, îndreptându-se direct spre biroul căpitanului Ryan Feeney, unde se aștepta să găsească totul lună.

Când îl văzu, vorbele îi muriră pe buze. Bătrânul Feeney, fostul ei partener de încredere. Încă i se mai vedeau pe față urmele bronzului de vacanță și părul cânepiu era brăzdat de șuvițe albe. Fața îi era plină de riduri și cu obrajii căzuți, dar în locul cămășii mototolite pe care o purta de obicei, acum era îmbrăcat într-una apretată, de culoarea șerbetului de afine.

Și avea și o cravată la gât. O cravată! Era de culoarea ierbii electrocutate, dacă exista așa ceva.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Feeney! Cu ce te-ai îmbrăcat?

Îi aruncă privirea unui om pus la grea încercare.

— Nevastă-mea mi-a spus că trebuie să încep să port haine mai colorate. Mi-a cumpărat chestia asta care atârnă pe mine și m-a bătut la cap până când am fost de acord să o port.

— Arăți ca… Arăți ca un proxenet!

— Mie-mi spui? Uită-te la pantalonii ăștia! Scoase un picior de sub birou și-l întinse pentru ca Eve să poată vedea un membru slăbănog înfășurat într-o pereche de pantaloni de piele sintetică de aceeași culoare cu a cravatei.

— Dumnezeule! îmi pare rău!

— Băieții de dincolo spun că arăt grozav. Ce poți să faci?

— Sincer, chiar nu știu.

— Spune-mi că ai un caz pentru mine, ceva muncă de teren, ca să mă pot murdări de sânge. Își ridică pumnii, într-o atitudine de boxer. Și nevastă-mea n-are ce să zică dacă îmi murdăresc la serviciu țoalele astea de paradă.

— Lucrez la un caz acum, dar nu implică muncă de teren pentru departamentul tău. Mi-aș fi dorit să te pot ajuta. Nu poți măcar să-ți dai panglica aia jos?

El trase de cravată.

— Tu n-o știi pe nevastă-mea așa cum o știu eu. O să mă sune. O să mă verifice toată ziua, să vadă dacă rămân îmbrăcat cu hainele astea. Și am și o haină la costumația asta, Dallas.

— Bietul de tine!

— Asta e!

Scoase un oftat adânc.

— Ce cauți tu în lumea mea?

— Cazul meu. Crimă sexuală cu mutilare.

— Central Park. Am auzit că tu te ocupi de cazul acela.

— Facem investigațiile standard pe calculatoarele și pe videofoanele victimei. Vrei ceva mai mult?

— Nu chiar. Pot s-o închid? Făcu semn spre ușă și el dădu aprobator din cap. Ce părere ai despre folosirea clarvăzătorilor în anchete?

— Nu prea avem la ce să-i folosim în divizia asta. Când am lucrat la Omucideri primeam din când în când telefoane de la oameni care susțineau că au avut viziuni sau că au primit informații din lumea spiritelor. Știi cum e.

— Da, încă se mai primesc astfel de telefoane. Și noi pierdem timp și echipament verificând toate aberațiile alea, apoi, ne apucăm să investigăm cu cele cinci simțuri ale noastre.

— Există și câteva persoane care au cu adevărat puteri paranormale. Se ridică de la birou și programă două cafele. Majoritatea departamentelor folosesc acum clarvăzători: se numesc consultanți civili. Și sunt destui care au și insigne.

— Da, nimic de zis. Noi am fost parteneri multă vreme.

Îi întinse o cană cu cafea.

— Da, am avut niște zile bune.

— Și n-am folosit niciodată un clarvăzător.

— Nu? Ei bine, recurgi la ceea ce trebuie ca să-ți faci treaba.

— Am pe cineva care spune că a văzut crima din Central Park într-un vis.

Feeney sorbi gânditor din cafea.

Ai verificat-o?

— Da, e cătată. Are licență și autorizație de liberă practică. Mai are și referințe bune de la Louise Dimatto.

— Doctorița nu e proastă.

— Nu, nu e. Dacă ai fi în locul meu, ai folosi-o pe clarvăzătoare în anchetă?

El ridică o sprânceană.

— Știi deja răspunsul meu.

Se încruntă privind în cana de cafea.

— Folosești ceea ce trebuie pentru a-ți duce treaba la capăt. Da, știu. Cred că voiam doar să aud chestia asta de la cineva cu picioarele pe pământ. Mulțam. Puse cana de care abia se atinsese înapoi pe birou. Devenise o răsfățată, se gândi ea. Putea să renunțe cu siguranță la ceea ce părea a fi cafea, dar nu avea nimic în comun cu aceasta.

— Mulțumesc.

— Nici o problemă. Dacă ai nevoie de cineva care să facă cercetări, care să se murdărească pe mâini și pe haine, nu trebuie decât să mă anunți.

— Așa o să fac. Ah, și știi, cineva ar putea vărsa din greșeală niște cafea pe costumul tău. N-ar fi vina ta.

Se uită la ea cu o privire de câine bătut.

— Și-ar da seama. Nu există clarvăzători mai puternici decât o nevastă.

Trecu pe la Peabody și o luă și pe ea. Dacă tot avea să folosească un clarvăzător, trebuia să-și anunțe și șeful direct.

Whitney o ascultă cu atenție în timp ce ea repeta oral informațiile pe care deja i le trimisese. N-o întrerupse deloc, se așeză doar la biroul lui. Era un bărbat masiv, cu pielea întunecată și cu părul cărunt tuns foarte scurt. În ciuda anilor îndelungați petrecuți în spatele biroului, își păstrase intact flerul.

Singura lui reacție atunci când ea îi spuse despre Celina Sánchez fu o ridicare a sprâncenelor. După ce-și termină raportul, el dădu din cap și se lăsă pe spate în scaun.

— Un consultant civil, un clarvăzător. Nu e stilul tău, locotenente.

— Nu, domnule.

— Purtătorul de cuvânt se ocupă de informațiile pentru public. O să continuăm să omitem detaliile privitoare la mutilare din comunicatele de presă. Și nu o să spunem nimic nici despre arma

crimei. Dacă vrei să consulți un clarvăzător, și această informație va fi omisă.

— Și ea dorește lucrul acesta, domnule comandant. Și dacă am s-o consult și pe ea, vrea ca numele ei să nu fie cunoscut de purtătorul de cuvânt și nici de alte persoane din afara echipei de investigații.

— S-a înțeles. Și totuși numele clarvăzătoarei tale îmi sună destul de familiar. S-ar putea să o fi întâlnit pe la vreo petrecere la un eveniment social. O să o întreb și pe nevastă-mea, ea are o memorie mai bună decât a mea, cel puțin în ceea ce privește petrecerile.

— Da, domnule. Vreți s-o contactez pe doamna Sánchez abia după ce o să vorbiți dumneavoastră cu soția?

— Nu. E decizia ta, locotenente. Tu ce părere ai despre asta, Peabody?

Peabody își îndreptă brusc spatele.

— Eu, domnule? Ăăă… eu sunt mult mai receptivă în chestiile astea extrasenzoriale, domnule comandant. Și în familie am câteva persoane înzestrate cu puteri paranormale.

— Tu nu ai?

Se relaxă îndeajuns de mult pentru a zâmbi.

— Nu, domnule. Eu nu am decât cele cinci simțuri elementare. Și în ceea ce o privește pe această Celina Sánchez cred, ca și locotenentul Dallas, că merită măcar să trecem pe la ea și să îi punem câteva întrebări.

— Atunci mergeți să vorbiți cu ea. În momentul în care chestia cu ochii o să răsufle la presă, dacă o să răsufle, cazul ăsta o să fie pe toate canalele și pe prima pagină a ziarelor. Trebuie să-l rezolvăm înainte să înceapă circul.

Celina locuia într-un cartier din SOHO în care întâlneai la tot pasul galerii de artă, restaurante cochete și buticuri minuscule, cu o singură încăpere. Era zona orășenilor bogați, tineri și bine îmbrăcați,

cărora le plăcea să dea petreceri în cursul zilelor de duminică, care votau întotdeauna cu Partidul Liberal și care mergeau la piese de teatru ezoterice pe care pretindeau că le înțelegeau și le savurau.

Locul era plin de artiști stradali și întâlneai cafenele la tot pasul.

Apartamentul în care locuia Celina era amplasat într-o clădire veche de trei etaje unde funcționase o fabrică ilegală de textile ce producea cantități imense de imitații de haine de firmă. Ca și alte clădiri de acest fel, fusese reconsolidată, reâmpărțită și vândută celor care își puteau permite să cumpere un apartament acolo.

Din stradă, Eve putea să observe că ferestrele apartamentului erau la fel de largi ca și ușile navetelor spațiale, iar la etajul al treilea fusese adăugată o terasă lungă și îngustă, cu balustrada din fier forjat.

— Ești sigură că nu vrei să o sunăm și să ne programăm o întâlnire? o întrebase Peabody.

— Cu talentele ei, ar trebui să știe că venim.

Peabody se apropie de intrarea de la nivelul trotuarului.

— Ăsta e sarcasm pur.

— Peabody, mă cunoști prea bine. Eve apăsă butonul soneriei de la apartamentul Celinei. Câteva clipe mai târziu vocea Celinei se auzi din interfon.

— Da?

— Locotenent Dallas și detectiv Peabody.

Se auzi un sunet care semăna cu un oftat.

— Vă rog, urcați. O să dau drumul la ușă și la lift. Urcați la etajul al doilea.

Beculețul de deasupra ușii își schimbă culoarea din roșu în verde și încuietorile se deblocară. Eve pătrunse în hol, se uită împrejur și văzu că la parter erau trei apartamente. Ușa unui ascensor se deschise undeva în stânga ei. Intrară în lift și apăsară pe al doilea buton.

Când ușa coliviei se deschise din nou, Celina le aștepta de cealaltă parte a grilajului de fier. Astăzi, avea părul ridicat într-un coc sofisticat, prins cu două ace mari de lemn ce semănau cu două bețișoare.

Purta o pereche de colanți și o bluză scurtă care-i lăsa mijlocul dezgolit. Picioarele îi erau goale, nu purta nici o bijuterie și nici nu era fardată. Trase la o parte grilajul de fier și făcu un pas înapoi.

— Mă temeam că o să veniți. Poftiți, faceți-vă comode, așezați-vă.

Făcu un gest spre încăperea din spatele ei, o cameră largă, mobilată cu o canapea generoasă în formă de S, de culoarea vinului roșu. În fața fiecărei bucle era câte o masă, și pe una dintre aceste mese se vedea un bol transparent umplut cu niște obiecte care păreau a fi pietre. Lângă bol se afla o lumânare înaltă, așezată într-un pahar turtit de metal.

Podeaua era din lemn autentic, șlefuit și dat cu un fel de soluție - sau cu cine știe ce altceva foloseau oamenii pentru a întreține podelele de lemn vechi - care-l făcea să strălucească. Pe podea, erau împrăștiate câteva covorașe colorate, cu modele vesele, și pe pereții de un verde pal se vedeau câteva tablouri pictate în culori vii.

Prin arcadele care țineau loc de uși, Eve putu să vadă atât o bucătărie, cât și o sufragerie imensă. La nivelul de sus se ajungea printr-o scară metalică, cu trepte largi, vopsită într-un verde mai închis decât pereții, cu balustrada în formă de șarpe.

— Ce e acolo? întrebă Eve făcând un semn cu capul spre singura ușă închisă.

— Camera în care dau consultațiile. Are o altă intrare. Îmi place să lucrez acasă când pot, dar în aceeași măsură îmi place intimitatea. Nu aduc clienții în partea asta a casei.

Le invită să ia loc pe canapea.

— Vă servesc cu ceva de băut? Mi-am anulat toate consultațiile pe ziua de azi. Nu credeam că aș mai fi putut să fiu de folos cuiva. Acum eram în mijlocul unei ședințe de yoga.

— Eu o să-mi fac un ceai. Vreți și voi?

— Nu, mulțumesc, răspunse Eve.

— Eu nu v-aș refuza. Dacă tot îl faceți…

Celina îi zâmbi lui Peabody.

— Luați loc. Nu durează mult.

Eve preferă să se plimbe prin apartament.

— Foarte spațios apartamentul.

— Da. Am nevoie de spații largi. Cred că aș înnebuni dacă aș fi obligată să stau în biroul tău, de exemplu. Ai vorbit cu Louise?

— Te-a contactat?

— Nu, dar de la început mi-ai lăsat impresia unei femei meticuloase. Presupun că mi-ai verificat și licența și autorizația și cazierul și trecutul și ai vorbit și cu Louise, înainte să iei din nou legătura cu mine. Așa ai considerat tu că trebuie.

— Louise mi-a spus că ești oaia neagră a familiei.

Celina intră în cameră ducând o tavă pe care trona un ceainic alb și două cești și farfurioare care păreau foarte fragile. O gratifică pe Eve cu un zâmbet încurcat.

— Da, așa e. Familia mea nu e de acord cu ceea ce fac, ba mai mult, e oarecum stânjenită de darul meu și de faptul că am ales să-mi câștig existența cu ajutorul lui.

— Dar nu ai nevoie de bani.

— Nu e vorba de securitatea mea financiară.

Traversă camera și așează tava pe una dintre mese.

— Ci de satisfacția personală. Nici în ceea ce te privește, locotenente, nu cred că ai nevoie de salariul pe care-l primești. Dar îmi imaginez că, oricum, îl ridici de la serviciu, nu-i așa?

Turnă ceai în cele două cești și-i întinse una lui Peabody.

— Mă gândesc numai la Elisa. Nu vreau să-mi acaparezi gândurile. Nu-mi face plăcere să mă implic în chestia asta.

— Dar trebuie.

— Poliția din New York e dispusă să angajeze, la cerere, consultanți civili, experți.

— Mmm-hmm.

Celina își arcui una dintre sprâncenele negre ca tăciunele.

— Și eu am trecut de primul test?

— Până acum da. Dacă dorești să ocupi o astfel de poziție, trebuie să semnezi un contract. În acest contract există o clauză care te obligă, conform legii, să nu discuți cu nimeni nici un detaliu despre investigația asta.

— Nu o să discut cu nimeni aspectele acestei anchete. Dacă voi fi de acord să fac parte din această echipă, vreau să semnez o hârtie care să-mi garanteze că numele meu și participarea mea la anchetă nu vor fi dezvăluite presei.

— Asta ne-ai mai spus. Vei primi și un onorariu - onorariul standard în astfel de situații.

Eve întinse o mână spre Peabody și așteptă până când aceasta scoase documentele din geantă.

— Te rog să te uiți peste astea. Dacă vrei, înainte de a semna poți să consulți un avocat sau un consilier legal.

— Tu ți-ai dat cuvântul, eu mi-am dat cuvântul. Nu cred că mai este nevoie de vreun avocat în situația asta.

Dar își încrucișă picioarele, se rezemă de spătarul canapelei și citi cu atenție cele două documente.

— Nu am cu ce să scriu.

Peabody scoase un pix și i-l oferi. Celina semnă ambele contracte și îi întinse pixul lui Eve.

— Asta e, nu-i așa?

Celina respiră adânc, după ce Eve își mâzgăli numele pe fiecare pagină.

— Cu asta am terminat. Acum ce trebuie să fac?

— Povestește-mi exact ce ai văzut.

Eve puse un reportofon pe masă.

— Pentru conformitate.

Începu din nou să-și depene povestea, închizând ochii din când în când, repetând toate detaliile. Mâinile nu-i mai tremurară și vocea îi rămase sigură și puternică pe toată durata povestii, dar Eve o văzu pălind din ce în ce mai mult, pe măsură ce relata crima pe care o văzuse.

— Unde erai când ai văzut toate astea?

— Sus, în pat. Sistemul de securitate al locuinței era activat, ca întotdeauna. Am alarme la toate ușile, dublate de camere de luat vederi. Poți să verifici discurile cu înregistrările din noaptea aceea, dacă vrei.

— Asta o să și fac. Așa vom fi amândouă acoperite. Ai mai avut și alte viziuni în afară de cea din noaptea trecută?

— Nu. Doar… o senzație de spaimă, de anxietate și de așteptare. Dar astea pot fi cauza nervilor mei.

— Peabody? Dă-mi te rog punga cu proba aceea.

Fără să spună nimic, Peabody scoase o bucată de panglică roșie, ambalată într-o pungă transparentă.

— Recunoașteți acest obiect, domnișoară Sánchez?

— Celina. Până și buzele i se albiseră. Seamănă cu panglica pe care a folosit-o să o ucidă.

Eve desfăcu punga și scoase bucata de panglică.

— Ia-o în mână. Spune-mi ce vezi.

— Bine.

Celina puse pe masă ceașca de ceai și își frecă nervoasă palmele de coapse. Respiră încet și luă panglica de la Eve. Își trecu degetele peste ea, privind-o fix.

— Nu… nu percep nimic, nimic clar. Poate am nevoie de mai mult timp pentru a mă pregăti, poate trebuie să fiu singură. Chipul ei exprima frustrare. Mă gândeam că… Mă așteptam la mai mult. Eram sigură că o să văd mai multe, mai ales că simțisem că există o legătură. Știu că a folosit asta pentru a o ucide. Au atins-o amândoi, dar eu nu percep nimic.

Eve luă panglica, o băgă la loc în pungă și i-o întinse lui Peabody.

— De ce crezi că nu ai putut să-i vezi fața în noaptea aceea. Pe a ei ai văzut-o.

— Nu știu. Probabil aveam o legătură cu victima. Poate Elisa nu i-a văzut nici ea fata.

— Posibil. Ponte vrei să încerci din nou, cu panglica aceea.

— Nu știu dacă ar fi vreo diferență. Poate dacă mă lăsați singură cu ea, zise Celina, în timp ce Peabody scotea punga cu panglica.

— Nu am voie să fac asta. Este o probă în cadrul anchetei.

— Dar nu reușesc să percep nimic. Cel puțin eu nu pot. Totuși, Celina întinse mâna când Eve deschise punga.

În clipa în care o strânse în pumn, ochii deveniră opaci. Îi dădu drumul pe podea de parcă i-ar fi ars mâna. Și duse mâna la gât, ca și când s-ar fi sufocat.

Ochii lui Eve se îngustară, dar Peabody sări de pe canapea, o apucă pe Celina de umeri și o scutură puternic.

— Revino-ți! îi ordonă ea.

— Nu pot să respir!

— Ba da, poți. Nu ești tu. Trage aer în piept, apoi dă-l afară. Așa, inspiră, apoi expiră.

— Bine! Bine!

Își lăsă capul să-i cadă pe spate și închise ochii. O lacrimă i se prelinse pe obraz.

— Lăsați-mă un minut.

Continuă să respire adânc, cu ochii închiși.

— Ești o scorpie nemiloasă, Dallas.

— Da, așa e.

— M-ai pus la încercare. Prima panglică nu avea nici o legătură cu crima. Era doar un test.

— Am cumpărat-o ieri. Și am dezinfectat-o înainte să o pun în pungă.

— Isteață. Și meticuloasă.

Reușise să-și recapete răsuflarea și culoarea din obraji, și în ochii ei se citea respectul.

— Ei bine, presupun că dacă eu aș fi fost ucisă, aș fi preferat ca pe urmele criminalului să fie o scorpie crudă și nemiloasă.

Încruntându-se, se uită la bucata de panglică pe care Eve o ridicase de pe podea.

— Nu eram pregătită pentru așa ceva. De-aia mi-am pierdut cumpătul. Pot să mă pregătesc, cel puțin acum știu la ce să mă aștept.

Întinse mâna și Eve îi puse în palmă bucata de panglică.

— A suferit foarte mult. Teroare și durere. Nu-i poate vedea bine fața. Este ametită și înfricoșată și rinită, dar se luptă cu el. Dumnezeule, ce puternic e! E mare, e dur, e puternic. Dar nu cred că pot să-i văd fața. Violul e foarte rapid, deci calvarul se termină repede. E încă în ea, lovind-o, împingând-o, când ea simte ceva strângând-o de gât. Nu știe ce e, dar își dă seama că va muri. Și ultimul ei gând se îndreptă spre Vonnie. Se gândește la copilul ei.

— Vorbește-mi despre el.

Își îndreptă spatele și respiră mai ușor.

— O urăște. Și se teme de ea. O respectă. Dar nu pe ea de fapt. Atât de multă furie, atât de multă ură, dar și exaltare. E foarte greu să simt și altceva. Îmi copleșește subconștientul cu nebunia lui. E greu să vezi ceva prin perdeaua nebuniei. Dar știu că nu e prima dată când face asta.

— De ce le scoate ochii?

— Eu… Ea trebuie să rămână în întuneric. Vrea să o lase în beznă. Îmi pare rău. Îi înapoie bucata de panglică lui Eve. Nu pot să suport atingerea panglicii prea multă vreme. E prea mult. Nu pot s-o fac decât pentru perioade scurte de timp.

Eve dădu din cap, observând pelicula de transpirație care acoperea fața Celinei.

— Văd. Trebuie să vii cu mine la locul crimei.

Celina își presă stomacul.

— Aș vrea să mă schimb mai întâi.

— Așteptăm.

După ce Celina dispăru din câmpul vizual, Peabody șopti:

— Trebuie să recunoști că e puternică.

— Da, a rezistat destul de bine.

— Și am impresia că spune adevărul.

— Așa se pare.

Agitată, Eve se ridică de pe canapea. Îi plăcea spațiul acela, nu atât din cauza dimensiunilor, cât a faptului că era pus în valoare. Și admirase modul în care Celina întinsese mâna pentru a atinge din nou arma crimei.

— Ce nu-ți convine, să amesteci un civil în anchetă sau faptul că acest civil e clarvăzător?

Eve aruncă o privire peste umăr spre Peabody, înainte de a-i răspunde la întrebare.

— Câte un pic din amândouă. Nu-mi place deloc să amestec civili în investigațiile noastre și te rog să nu începi să evoci împrejurările

în care Roarke a ajuns să se implice în ele. E destul de neplăcut că se amestecă și e și mai neplăcut că eu m-am obișnuit cu asta. Și mai e și chestia asta cu clarvăzătoarea, cu mediumul. Cât de mult crezi că ne va putea ajuta?

Se întoarse spre Peabody.

— Ce ne-a spus până acum? Că e vorba de un tip mare și puternic și nebun de legat. Nu sunt prea multe lucruri noi sau folositoare.

— Dallas, nu te aștepta ca ea să ne dea numele și adresa lui pe o tavă de argint. Fenomenele astea paranormale sunt mai complexe.

— Și de ce nu, la naiba?

Își băgă mâinile în buzunare, iritată.

— Dacă poate vedea diferite lucruri, de ce nu ar percepe și astfel de detalii? Ucigașul e Ticălos Criminalovsky și locuiește la numărul 13, pe Strada Omorului. Așa ceva ne-ar fi de mare folos.

— Super! Imaginează-ți cât de repede am putea să rezolvăm cazurile. Apoi, primăria ar angaja o întreagă echipă de mediumuri - Divizia Detectivilor Paranormali - și… Știi ceva, cred că până la urmă nu ar fi așa grozav. Am rămâne pe drumuri.

Eve aruncă o privire întunecată spre scara interioară.

— Iar mie nu-mi place ideea că mi-ar putea controla gândurile.

— N-ar face așa ceva, Dallas. Mediumurile autorizate respectă intimitatea oamenilor.

Dar tatăl lui Peabody o făcuse, își aminti Eve. Fără să vrea, însă până la urmă era același lucru. Și asta, admise ea, era principala ei îngrijorare.

— Îmi place de ea, adaugă Peabody.

— Da, e de treabă. O luăm într-o mică excursie până la locul crimei, să vedem ce iese și din asta. Apoi noi două o să ne întoarcem la munca noastră obișnuită, de polițist.

Celina se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni de culoare neagră și o bluză albastră cu decolteu adânc. Câteva cristale îi atârnau în jurul gâtului.

— Pentru protecție și pentru a ajuta acel „al treilea ochi" să se deschidă mai ușor, spuse ea, ridicând acele cristale în momentul în care ajunseseră la marginea parcului. Nu toată lumea crede în puterile lor, dar, date fiind circumstanțele, sunt dispusă să încerc orice.

Își aranjă imensii ochelari de soare care îi acopereau aproape jumătate din față.

— Frumoasă zi! Caldă și însorită. Genul de vreme care îndeamnă oamenii să iasă din casă. Ador New Yorkul în perioada asta a anului. Și eu trag de timp.

— Zonele în chestiune au fost cercetate amănunțit, începu Eve. Din câte am aflat noi, victima își plimba câinele în direcția aceasta și a intrat în parc pe aici.

Eve pătrunse în parc.

— Pe-aici au trecut așa de mulți oameni de atunci… Nu știu dacă voi putea simți ceva. Să vă spun drept, darul meu se bazează pe contactul cu ceva sau cu cineva.

Era prea aproape de stradă, de această stradă populată de traficanți de droguri și de oameni care făceau alte tranzacții ilegale.

— Aici a fost, nu-i așa? Celina își scoase ochelarii de soare, îi băgă în buzunar și se uită țintă în pământ. Aici a înșfăcat-o, apoi a dus-o în zona aceea cu copaci.

Respirația îi rămase egală și liniștită în timp ce mergea. Încercă să-și păstreze calmul cu orice preț.

— A lovit-o în față, a trântit-o la pământ, a amețit-o. Văd că pământul e răscolit, deci probabil aici a…

Răsuflă adânc, se lăsă pe vine și își trecu degetele prin iarbă și țărână. Își trase repede mâna înapoi.

— Dumnezeule!

Eve observă că avea maxilarul încleștat când se aplecă și atinse din nou pământul.

— Aici a violat-o. Vrea să o controleze, s-o umilească și s-o pedepsească. Se gândește la un nume - nu la al ei. Nu-l pot vedea, nu pot să… Dar nu e numele ei, nu pe Elisa o pedepsește.

Își trase din nou mâinile, își încrucișă brațele de parcă ar fi vrut să le încălzească.

— Îmi vine foarte greu să trec peste simțămintele ei în clipele acelea. Ea nu-l cunoștea. Nu știa de ce i se întâmplă toate astea. El e doar…

Își întoarse capul și se uită la Eve.

— Te simt pe tine.

Pe Eve o străbătu un fior.

— Nu pentru mine ai venit aici.

— Ai o prezență foarte puternică, Dallas. O personalitate puternică, sentimente puternice. Instincte puternice. Parcă ecranezi totul.

Cu un râs scurt, Celina se ridică și se îndepărtă de locul acela.

— Mă surprinde atitudinea ta sceptică în privința mediumurilor, mai ales că și tu ai astfel de puteri.

— Nu am.

Privind-o în ochi, Celina pufni:

— Pe naiba! Crezi că tot ceea ce vezi și *simți* se datorează numai instinctelor tale? Doar flerului tău? Ridică din umeri. Oricum i-ai spune, este darul tău.

Își frecă brațele.

— De aici a dus-o în brațe. Nu prea mai simt mare lucru, pentru că deja ea nu mai este aici. A mai rămas doar o mică parte, dar se simte foarte slab.

— Cântărea aproape șaizeci și cinci de kilograme.

— E foarte puternic.

— Cel puțin așa ar trebui să fie.

— Și se mândrește cu asta, murmură Celina, începând să meargă. Da, simt multă mândrie. E mândru de corpul lui, de puterea lui. Acum ea e mult mai slabă decât el.

— Nu victima. Eve își potrivi pasul după al ei. Ci cea pe care o simbolizează victima.

— S-ar putea. Celina își îndepărtă de pe față o șuviță rebelă. Cerceii - trei inelușe de aur prinse unul de celalalt - îi zornăiră în urechi. Probabil că tu îl vezi mult mai clar decât mine. Tu nu te temi de el, dar eu da.

Se opri și studie castelul.

— Mă întreb de ce a ales locul ăsta. E frumos. Ar fi putut să o lase oriunde în altă parte. I-ar fi fost mai ușor. Eve avea opinia ei despre acest lucru, dar nu i-o împărtăși.

— Cât de înalt e?

— Mult peste un metru optzeci. Mult peste. Aproape doi metri și zece. Solid, dar musculos, nu gras. Nu are grăsime. Numai mușchi. Am putut să simt asta atunci când a violat-o.

Se așeză pe iarbă.

— Îmi pare rău. Cred că încep să obosesc. Nu sunt obișnuită să lucrez așa. Mă sleiește de puteri. Tu cum reușești s-o faci?

— E meseria mea.

— Da. E meseria amândurora.

Își deschise poșeta și scoase de acolo o cutiuță cochetă.

— Un analgezic, spuse ea, alegând o pastilă din cutie. Am o durere groaznică de cap. Astăzi, nu mai sunt bună de nimic. Îmi pare rău. Sunt terminată.

Spre surprinderea lui Eve, Celina se întinse pe iarbă.

— Știi ce aș fi făcut eu acum, în mod normal?

— N-aș putea spune.

Absentă, Celina se uită la ceas.

— Ah, da. Francine. Cam pe la ora asta aș fi consultat-o pe Francine. Ne întâlnim săptămânal, pentru că țin foarte mult la ea. E o femeie adorabilă, bogată și cam naivă, care are boala măritișului. Tocmai e pe cale să se căsătorească cu soțul numărul cinci, deși eu am sfătuit-o să nu facă pasul ăsta. La fel am procedat și cu numerele trei și patru.

Cu gesturi lenețe, Celina își scoase ochelarii de soare din buzunar și și-i puse la ochi.

— În timpul întâlnirilor noastre, începe să plângă și să protesteze că trebuie să-și urmeze inima. Buzele i se strâmbară într-un zâmbet și se bătu ușor cu palma peste piept. Și să-mi spună că de data *asta* va fi cu totul altfel. O să se mărite cu un ticălos profitor care o să o înșele - deja a înșelat-o, dar ea refuză să creadă așa ceva -, o să o rănească și apoi o să o părăsească, lăsând-o fără mândrie, fără respectul de sine și fără o parte însemnată din averea ei.

Scutură din cap, își puse palmele pe pământ și se ridică.

— Biata Francine, ce credulă e! Și acesta, locotenent Dallas și detectiv Peabody, este cel mai tragic caz pe care îl tratez.

— Cum îți dai seama atunci când vorbești cu un client că nu o să vezi ceva tragic? întrebă Eve, și Celina zâmbi.

— Asta e treaba mea, să știu. Și dacă trec ceva cu vederea și îl descopăr după aceea, fac tot ce pot pentru persoana respectivă și apoi mă dau deoparte. Nu cred în suferință, mai ales în cazurile când eu sunt cea care suferă. Nu înțeleg de ce oamenii provoacă sau îndură suferința. Eu sunt o ființă foarte superficială, spuse ea, întinzându-se ca o pisică la soare. Și, până acum două nopți, eram mulțumită de existenta mea.

Peabody îi întinse o mână pentru a o ajuta să se ridice. Celina o studie și zâmbi.

— Pot să arunc o privire? Doar așa, la suprafață. Mă interesați amândouă.

Peabody își șterse mâna de pantaloni și i-o întinse din nou.

— Cred că putem să facem o încercare.

Celina îi prinse mâna și continuă să i-o țină chiar și după ce se ridică în picioare.

— Ești o femeie de încredere. Te caracterizezi prin forță și loialitate. Ești mândră de insigna pe care o porți și de munca pe care o prestezi. Atenție, adăugă ea râzând, și-i dădu drumul la mână. Ai o fire deschisă. N-am vrut să mă uit și la viața ta sentimentală, dar să știi că e un bărbat drăguț. Îi făcu cu ochiul. Partenerul tău.

Peabody roși.

— Ăăă… Urmează să ne mutăm împreună, peste puțin timp.

— Felicitări. Nu-i așa că dragostea e frumoasă? Zâmbind, se întoarse spre Eve și ridică o sprânceană.

— Nu.

Râzând, Celina își băgă mâinile în buzunare.

— Curând, cel puțin așa cred eu că se va întâmpla, vei ajunge să ai încredere în mine. Mulțumesc, îi spuse ea lui Peabody. Mi-ai curățat gândurile. O să iau un taxi, ceva mai târziu. Vreau să merg puțin pe jos, să scap de durerea asta de cap până când ajung acasă.

Plecă, îndepărtându-se de poteca pe care merseseră până atunci. Apoi se opri și se întoarse. Pe fața ei nu se mai vedea nici o urmă de veselie.

— În curând, va face o nouă victimă. Nu pot să-mi dau seama cum știu asta, dar știu. O să fie foarte curând.

Eve o privi îndepărtându-se și se gândi că, indiferent dacă era sau nu înzestrată cu puteri paranormale, femeia aceea avea dreptate.

7

— E o persoană foarte interesantă. Peabody așteptă o secundă și îi aruncă o privire lui Eve, în timp ce mergeau spre vest, apoi spre sud către sediul central. Nu crezi?

— Nu e plictisitoare. Dar spune-mi cu ce ne-am ales noi din toată chestia asta?

— Nu cu multe lucruri pe care nu le cunoșteam sau nu le bănuiam, admise ea.

Peabody se foi în scaun, regretând acum că băuse ceaiul acela. Acum simțea nevoia imperioasă să meargă la toaletă și știa al dracului de bine că Eve nu avea să oprească la vreun restaurant exclusivist, unde doar o fluturare a legitimațiilor le-ar fi permis să folosească baia. Își încrucișă mai strâns picioarele și încercă să se concentreze.

— Și totuși e incontestabil faptul că pentru rezolvarea acestui caz colaborăm cu un medium atât de dotat, precum Celina. Și una peste alta, eu sunt o persoană de încredere și foarte loială.

— Exact ca un schnautzer.

— Eu prefer un cocker spaniel, pentru că are urechile acelea blegi, atât de simpatice. Își încrucișă picioarele și mai strâns. Și, din experiența mea, dacă un medium reușește să stabilească o astfel de legătură, află întotdeauna mai multe dacă rămâne deschis și se concentrează. Și cred că ea așa va proceda. S-a implicat în chestia asta acum și vrea să o rezolve.

Eve aruncă o privire în oglinda retrovizoare la auzul sunetului unei sirene. Recunoscu diferența subtilă a tonalității - era vorba de o mașină a salvării - cu mai bine de o secundă înainte ca vehiculul să apară în oglindă.

Încetini și trase pe dreapta, și rabla de mașină pe care o conducea începu să vibreze din toate încheieturile în momentul în care Salvarea trecu în viteză pe lângă ele.

— Vreau să suni la Administrativ imediat cum ajungem la sediu. Cerșește, mituiește, amenință, oferă favoruri sexuale sau de altă natură, nu mă interesează ce faci, dar fă-ne rost de o mașină ca lumea până la sfârșitul turei.

Peabody avea dinții încleștați și făcu tot posibilul să vorbească printre ei.

— Și cine o să acorde favorurile alea sexuale, dacă se va ajunge până acolo?

— Tu, detectiv Peabody. Eu sunt mai mare în grad ca tine.

— Câte sacrificii trebuie să fac în interes de serviciu!

— Săli de sport.

— Ce?

— Trebuie să mergem pe la câteva săli de sport.

— Totuși, nu cred că îmi pot îmbunătăți prea mult aspectul fizic până la terminarea schimbului pentru a oferi acele favoruri sexuale, dacă vrei astăzi mașina aceea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Peabody, scoate-ți capul din șanț!

— Ei bine, tu m-ai pus acolo.

Eve se strecură cu greutate prin traficul infernal.

— Hai să ne întoarcem la investigația noastră. Dacă suspectul pe care vrem să-l identificăm este un bărbat singur - și până acum nu avem motive să credem că au fost implicați mai mulți criminali -, cred că e vorba de un ticălos al naibii de puternic. Un tip care poate

să care șaizeci și cinci de kilograme, de la locul crimei până în zona unde a lăsat-o, și să transporte cadavrul pe o pantă destul de mică, dar plină cu bolovanii. Un tip care-și lucrează corpul serios și cu regularitate.

— Poate că are aparate de gimnastică la el acasă. De obicei, cei care exersează serios așa procedează.

— O să verificăm și aspectul ăsta. O să începem cu aparatele de gimnastică pentru acasă. Dar dacă e să folosim informațiile pe care ni le-a dat regina clarvăzătoarelor, ea ne-a spus că e un tip mândru - mândru de corpul lui. Și ar vrea să se laude cu el, nu?

— Să arate ce poate el să facă.

— Da, la o sală de sport.

— La un club de fitness.

— Dallas, doar așa, estimativ, cam câte cluburi de fitness și săli de sport crezi tu că sunt în orașul ăsta?

— O să începem cu cele frecventate, în principal, de bărbați. Tipului nostru nu-i prea plac femeile. Așa că o să eliminăm din start cluburile de femei, unde doamnele se maimuțăresc în costume mulate și beau sucuri de fructe sau își ronțăie suplimentele nutritive înainte de ședința de masaj. Și pe cele care au și saună sau saloane de masaj. Și renunțăm și la cele „sociale", în care bărbații se duc să se joace cu aparatele de gimnastică și să agațe puicuțe. Le ștergem de pe listă și pe cele care încurajează clientela de aceeași orientare sexuală - așa-numitele catedrale ale homosexualilor. Căutăm sălile tradiționale de culturism. Cele la care se duc țipi masivi, cu gâturi groase.

— Oooh. Tipi transpirați cu gâturi groase. Super! Imediat îmi ridic și capul din șanț.

— Acum e prea târziu, murmură Eve. Am putea să investigăm zona în care locuia victima. Tipul ăsta a urmărit-o, i-a observat programul zilnic. Trebuie să întrebăm de un tip neobișnuit de înalt,

solid. După ce rezolvi treaba la Administrativ, vorbește cu soții Vanderlea. Întreabă-i dacă au văzut pe cineva care să corespundă descrierii prin împrejurimile clădirii.

— Am înțeles.

Mai sunt doar câteva străzi, se gândi Peabody. Apoi va putea să meargă la toaletă. Se încruntă și își încrucișă invers picioarele.

— O să verificăm și vânzările de echipament sportiv - aparate cu greutăți, sisteme virtuale cu programe de culturism încorporate. Și trebuie să avem în vedere și abonamentele făcute la reviste de gen… să știi că încrucișatul picioarelor nu ajută deloc. Nu trebuia să bei ceaiul ăla.

— Foarte drăguț din partea ta, să-mi spui asta abia acum, ripostă Peabody pe un ton amar. Și încrucișatul picioarelor chiar ajută. Oh, mulțumesc tuturor zeilor și zeițelor, răsuflă ea ușurată când parcară mașina în garajul de la sediul central.

— Vezica plină îți provoacă manifestări religioase, detectiv Peabody?

— Și nu numai asta îmi provoacă! Peabody sări din mașină în momentul în care aceasta se opri și fugi, mai mult împleticindu-se, spre un ascensor.

Odată ajunsă în birou, Eve aruncă o privire comunicatorului și observă că avea câteva mesaje. Ordonă să-i fie redate, în timp ce ea se ocupa cu aranjarea unui panou pentru cazul uciderii Elisei Maplewood.

În vreme ce mesajele curgeau, dispuse ca unele dintre ele să fie șterse. Apoi se opri din ceea ce făcea în momentul în care ecranul se umplu de zâmbetul larg al lui Mavis.

— Hei, Dallas! Ne-am întors în oraș, iubițelul meu și cu mine. Maui e nemaipomenit! Un adevărat PTDL - paradis tropical de lux. Totul a fost magnific! Concertul și partea de vacanță în care ne-am

tăvălit goi pe plajă. Și ce crezi? Acum burtica mi s-a umflat de tot. Pe cuvântul meu, sunt foarte borțoasă! Trebuie să mă vezi! O să trec pe la voi, cât pot de repede.

Lucru care întotdeauna era ca o sărbătoare, se gândi Eve când mesajul se termină. Dar dacă burtica lui Mavis se umflase atât de tare, nu era foarte sigură că voia să vadă așa ceva. De ce femeile gravide țineau morțiș să arate la toată lumea burtica lor umflată, reprezenta un mister pentru ea, un mister pe care nu avea de gând să-l rezolve.

Tocmai se întorsese spre automat pentru a-și programa o cafea, când pe ecran apăru chipul Nadinei Frost, reportera de la Canalul 75.

— Dallas! Știu că mă vei lua cu textele obișnuite în astfel de cazuri, dar trebuie neapărat să vorbim despre ancheta în cazul Maplewood. Dacă nu îmi dai un semn de viață, pur și simplu o să te trezești cu mine în biroul tău. O să-ți aduc și o prăjiturică.

Eve se gândi la solicitarea reporterei. Poate că ar fi bine să dea un interviu scurt, mai ales dacă avea să fie răsplătită pentru asta cu produse de patiserie. Profilul ucigașului atesta că ura femeile și se temea de ele, așa că, probabil, l-ar irita foarte tare faptul că două femei discutau despre el la televizor. Poate că în felul acesta aveau să-l determine să facă o greșeală.

O să se mai gândească la asta.

Gândul la prăjiturelele acelea o făcu să-și dea seama că-i era foame. Întinse mâna în spatele automatului și scoase ciocolata pe care o ascunsese acolo.

Din punctul ei de vedere, locul acela era destul de prost ales - pentru o ascunzătoare - dar astfel reușise să salveze ciocolata aceea din ghearele hoțului de dulciuri care bântuia prin clădire.

Mușcă cu poftă din batonul de ciocolată, se așeză la birou și își deschise calculatorul.

CODUL DE ACCES ȘI PAROLA DUMNEAVOASTRĂ. NU SUNT RECUNOSCUTE. ACCES INTERZIS.

— Despre ce dracu' vorbești? Dădu o lovitură rapidă mașinăriei cu podul palmei. Dallas, locotenent Eve. Își citi numărul de pe insigna pentru a fi autorizată și repetă parola.

Computerul scoase un bip vesel, apoi un bâzâit lung, de rău augur. Ecranul clipi de câteva ori. Să nu-mi faci o figură! Mai întâi mașina, acum asta! Nici măcar nu pornești.

ÎNȚELES. DECLANȘEZ OPERAȚIUNEA DE ÎNCHIE)ERE.

— Nu! Lua-te-ar dracu'! Nenorocitule, pui de cățea ordinară, nu asta am vrut să spun! îl mai lovi o dată, strânse din dinți și declanșă din nou procesul de pornire.

După o serie de sughițuri mecanice, calculatorul începu să bâzâie încurajator.

— Așa mai merge! Bine. Deschide fișierul dosarului 39921- SH. Maplewood.

ÎNȚELES.

Dar pe ecran nu apăru fișierul dosarului cerut. Nu era ceva ce avea legătură cu activitatea poliției, abstracție făcând de situația în care printre cuplurile surprinse în niște poziții lascive nu se aflau și câțiva polițiști de la moravuri, sub acoperire, care participau la o orgie.

BINE AȚI VENIT LA FANTA-CEE! GRĂDINA DUMNEAVOASTRĂ VIRTUALĂ DE PLĂCERI SEXUALE.

TREBUIE SĂ AVEȚI CEL PUȚIN VÂRSTA DE DOUĂZECI ȘI UNU DE ANI PENTRU A ACCESA ACEST SITE. TARIFUL PE CARE-L VEȚI PLĂTI ESTE DE ZECE DOLARI PE MINUT ÎN PERIOADA DE ÎNCERCARE. CARE SE ÎNTINDE PE PARCURSUL PRIMEI SĂPTĂMÂNI.

Pentru numele lui Dumnezeu! Computer, închide fișierul.

COMANDĂ INCOMPLETĂ.

Pe dracu'! Închide fișierul ăsta!

ÎNȚELES.

Scenele pornografice dispărură.

— Acum ascultă-mă! Sunt eu, Dallas, locotenent Eve. Îmi aparții! Vreau să deschizi fișierul 39921-SH și vreau să faci asta chiar acum!

Ecranul clipi de câteva ori, apoi, afișă un text. Cel mai probabil scris în limba italiană.

Eve scoase un sunet nedefinit, ceva între un țipăt și un vaiet. Lovi mașinăria cu palma și cu pumnul și chiar fu tentată să o smulgă din rețea și să o arunce pe fereastră.

Poate avea un pic de noroc și chiar atunci ar fi trecut cineva de la Departamentul Administrativ pe sub geamurile biroului ei.

Ar fi rezolvat două probleme dintr-o lovitură.

Deși era un gând foarte tentant, își dădu seama că dacă l-ar fi dus la îndeplinire ar fi trebuit să aștepte să primească alt calculator undeva pe la sfârșitul secolului.

Smulse receptorul comunicatorului, vrând să sune la întreținere și să-și verse nervii asupra nenorocitului care ar fi avut ghinionul să-i răspundă la telefon.

„Și ce-ai rezolva cu asta, Dallas, se întrebă ea. Nemernicii ăia de la întreținere ar fi încântați. Stau acolo în birourile lor, se prăpădesc de râs, până când într-o bună zi o să fiu forțată să cobor acolo și să-i omor pe toți, și după aia o să-mi petrec restul zilelor în spatele gratiilor."

Pocni computerul din nou, fără să-și facă prea multe iluzii. Și, inspirată de un gând, încercă o altă abordare.

— Electronică și Comunicații, McNab. Salut, Dallas!

Iubitul lui Peabody zâmbi în ecranul comunicatorului. Fața lui simpatică și îngustă era înconjurată de un păr blond-deschis, împletit în două codițe subțiri.

— Tocmai mă pregăteam să-ți trimit un raport cu rezultatele cercetărilor noastre în ceea ce privește convorbirile și site-urile vizitate de victimă.

— Nu te mai obosi. Calculatorul meu a luat-o razna. Mă scoate din minți, McNab. Ce-ai spune să-mi faci un serviciu și să te uiți puțin la el?

— Ai sunat la Întreținere?

Văzându-i privirea, el izbucni în râs.

— Uită că te-am întrebat așa ceva. Pot să-ți acord o jumătate de oră, cam peste cincisprezece minute.

— Bine.

— Sau, dacă faci o solicitare oficială, să vin să-ți aduc personal raportul pe care l-am întocmit, aș putea veni chiar acum.

— Consideră solicitarea ca și făcută.

— M-am mobilizat.

— Ce-ai spus?

Dar el întrerupsese deja legătura.

Iritată, Eve își scoase computerul de buzunar și încercă să transfere pe el datele de pe calculatorul stricat. Nu era o împătimită

a calculatoarelor, dar nici proastă nu putea fi considerată, își spuse ea. Se pricepea cât de cât la operațiile de bază ale acestora.

Deja era pe punctul de a-și smulge părul din cap, când McNab pătrunse în încăpere. Era îmbrăcat cu un tricou mov și o pereche de pantaloni largi, verzi, cu câte o dungă mov fosforescentă pe fiecare parte. Ambele culori ale garderobei sale se regăseau și în pantofii de sport pe care îi avea în picioare.

— A venit electronistul de serviciu, anunță el. Ca accesoriu, în ziua aceea, purta o pereche de cercei de argint, cu pietre verzi și mov. Ce problemă aveți?

— Dacă aș fi știut care e problema, aș fi rezolvat-o singură.

— Da.

Aruncă o geantă argintie pe birou și se tolăni în scaunul ei. Își frecă palmele.

— Ia te uită, ciocolată!

Zâmbetul îi deveni și mai larg și sprâncenele i se arcuiră.

— La naiba! Poți s-o iei. Consider-o un fel de plată în avans.

— Supermarfă!

— Cum?

— Supermarfă.

Mușcă din ciocolată.

— Adică, știi tu… excelent. Hai să vedem ce avem aici. O să-l deschid puțin, doar pentru un diagnostic standard.

Dădu computerului o serie de comenzi care pentru Eve sunară ca o limbă complet străină. O grămadă de coduri și de simboluri și de caractere ciudate umplură ecranul și computerul răspunse cu o voce ce semăna cu un croncănit răgușit.

— Vezi? Vezi?

Eve se ridică în picioare și veni lângă umărul lui McNab.

— Asta nu e bine, nu? Nu are cum să fie bine.

— Păi, hmm… Lasă-mă să…

— E vorba de un sabotaj, nu-i așa?

— Te aștepți la vreun sabotaj?

— Nu, nu mă aștept la un sabotaj. Nu te poți *aștepta* la sabotaje! De-aia se și numesc sabotaje!

— Da, ai dreptate. Trebuie să mă mai uit un pic la el. Ai putea să iei și tu o pauză.

— Vrei să ies din propriul birou?

El îi aruncă o privire îndurerată.

— Locotenente…

— Bine, bine!

Își băgă mâinile în buzunare.

— O să ies un pic pe hol.

În timp ce ieșea afară îi auzi oftatul lung de ușurare. Se duse direct la biroul lui Peabody.

— Ți s-a stricat calculatorul? întrebă Peabody. McNab a trecut pe aici în drum spre tine.

— Mi l-au sabotat.

— Cine a făcut asta?

— Dacă aș ști cine, i-aș vâna și i-aș jupui de vii.

— A-ha. Bine. Între timp, am vorbit cu Deann Vanderlea. Cineva a găsit cățelul.

— Ha? Cățelul?

— Da, pe Mignon. A fost găsit în cealaltă parte a parcului de către o pereche care făcea jogging. S-au uitat pe medalionul pe care cățelul îl avea la gât, au identificat proprietarul și i l-au adus înapoi.

— Era rănit?

— Nu, doar foarte speriat. Regăsirea cățelului le va mai alina un pic durerea. Oricum, am aflat că ea, soțul ei și victima obișnuiau să meargă la Total Health Fitness and Beauty, un club de fitness din apropiere. Nu e genul de sală pe care o căutăm noi, nu cred că ucigașul o frecventa.

— N-ar strica dacă am arunca o privire și pe acolo.

— Doamna Vanderlea nu-și aduce aminte să fi văzut pe cineva suspect prin zonă. Nu-și amintește să fi remarcat vreun tip solid, ieșit din comun, dar a spus că o să-l întrebe și pe soțul ei, pe câțiva vecini și chiar pe portar.

— Oricum, o să mai trecem și noi pe acolo, să mai punem câteva întrebări.

— Da. Putem să-l eliminăm pe taică-său. În momentul crimei se afla la câteva mii de kilometri depărtare și nici nu corespunde cu descrierea bărbatului pe care-l căutăm.

— Ar fi fost prea ușor. Și cu mașina mea ce se mai aude?

— Cred că am prins un fir. Mai am nevoie de ceva timp.

— Toată lumea are nevoie de ceva timp astăzi. Hai să verificăm niște săli de sport. Să începem cu cele din zona Manhattanului, de exemplu.

Eve privi cu oarecare iritare cum computerul lui Peabody răspundea prompt la comenzi.

— Cum se face că polițiștii în uniformă din departamentul ăsta primesc echipamente de birou mai bune decât ale mele? Doar eu sunt șeful aici! Știi, există o teorie conform căreia unii oameni au un fel de afecțiune…

Cuvântul „deficiență” îi veni lui Peabody în minte, dar ținea prea mult la integritatea ei corporală pentru a-l rosti cu voce tare.

— Au un fel de infecție sau ceva de genul ăsta. Și asta le împiedică să folosească aparatura din jurul lor.

— Prostii! N-am nici o problemă cu aparatura de acasă.

— E doar o teorie, spuse Peabody și ridică din umeri. Vrei să stai acolo până termin eu căutarea?

— Trebuie să stau și eu undeva.

Dezgustată, Eve plecă spre hol. O să-și ia o cutie de Pepsi, asta o să facă. O să bea sucul, o să se liniștească, apoi o să se întoarcă în birou, să-l mai bată un pic la cap pe McNab.

Voia să stea în biroul ei blestemat și să-și facă treaba. Cerea prea mult?

Se apropie de automatul de sucuri și se opri în fața lui, privindu-l cu ură. Probabil că i-ar fi răsturnat sucul în poală sau i-ar fi dat vreo băutură cu vitamine în loc de Pepsi.

— Hei, tu! îi făcu ea semn unui polițist în uniformă care trecea pe acolo. Scoase câteva monede și i le întinse. Comandă-mi și mie o cutie de Pepsi.

Polițistul aruncă o privire surprinsă spre monedele din palma lui Eve.

— Sigur, locotenente!

Monedele fură introduse în aparat. Cu o voce politicoasă și veselă, mașinăria răspunse la comandă și anunță băutura selectată și-i enumeră ingredientele. Apoi o cutie de Pepsi alunecă în liniște în compartimentul special.

— În sănătatea ta.

— Mulțumesc.

Satisfăcută, Eve se întoarse în sala mare, bând din când în când din cutia de suc. Da, se gândi ea, așa avea să rezolve situația. O să-i pună pe alții să se ocupe de aparatele ei de câte ori va putea să facă asta. Până la urmă ea era cea mai mare în grad. Putea să delege subordonaților ei anumite atribuții.

— Locotenente?

McNab o strigă și, deși încercă să nu se uite, îl văzu țuguindu-și buzele spre Peabody.

— Fără bezele în departamentul meu, detectiv. Mi-ai reparat calculatorul?

— Am veşti bune şi mai puţin bune. Ce-ai zice să ţi le spun pe cele proaste mai întâi?

Îi făcu semn cu capul să-l urmeze în biroul ei.

— Vestea proastă e că sistemul tău de calcul, calculatorul tău s-a cam dus pe copcă.

— Dar până acum a mers foarte bine!

— Da, vezi tu, cum să spun, are nişte probleme interne. Să zicem că o parte din măruntaiele lui au fost concepute foarte prost. Mai aveau foarte puţin până cedau de tot. Au fost fabricate astfel încât să funcţioneze un număr limitat de ore.

— De ce ar vrea un om în toate minţile să facă ceva care la un moment dat se va defecta?

— Pentru a-ţi putea vinde marfă nouă în schimbul celei defecte. Pentru că ea arăta de parcă ar fi avut nevoie de încurajare, el îndrăzni să o bată compătimitor pe umăr. Cei de la întreţinere şi de la Administrativ le cumpără întotdeauna pe cele mai ieftine, cel puţin aşa cred.

— Nemernicii!

— Ai dreptate. Dar vestea bună e că am reuşit să-l fac să meargă. Am înlocuit nişte chestii. Nu o să reziste mai mult de câteva zile, având în vedere modul cum îl foloseşti tu. Dar pot să fac eu rost de nişte piese. Am câteva relaţii. Practic pot să ţi-l reconstruiesc de la zero. Până atunci, dacă nu-l mai pocneşti, cred că o să funcţioneze.

— Bine, mulţumesc. Mulţumesc că ai lucrat atât de repede.

— Nici o problemă. Sunt un geniu. Ne vedem mâine-seară, nu?

— Mâine-seară?

— La cină? La Louise şi la Charles? Aaa… Da. Şi nu mai trimite bezele în secţia mea, strigă ea după el.

Se aşeză la birou şi bău Pepsi, uitându-se la maşinăria de pe biroul ei. Parcă o provoca să-i mai creeze probleme. Ţinând seama

că Peabody se ocupa de sălile de sport din Manhattan, decise să le verifice ea pe cele din Bronx.

Calculatorul îi răspundea la comenzi de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Chestia asta o făcu să fie atât de încrezătoare, încât se întoarse cu spatele la el, în timp ce căutarea pe care o ordonase era în desfășurare, și se uită la panoul pe care-l instalase în încăpere.

— Oare ce a văzut la tine, Elisa? întrebă ea cu voce tare. Cum ai ajuns pe radarul lui? Te-a văzut și înfățișarea ta a declanșat ceva în mintea lui bolnava. Te-a privit, te-a studiat și te-a pândit în întuneric.

O menajeră. Părinte singur. O persoană căreia îi plăcea să confecționeze diverse lucruri. Divorțată. Cu un fost soț agresiv.

Nu avea nevoie de dosar pentru a-și aduce aminte toate aceste amănunte despre Elisa Maplewood. Abia trecută de treizeci de ani, greutatea standard, constituție obișnuită. Păr șaten, lung. Figură simpatică.

Provenea dintr-o familie din clasa de mijloc. Născută în New York.

Îi plăceau hainele frumoase, simple. Nu prea pretențioase, nu prea provocatoare. În momentul morții, nu avea un partener stabil și nici nu era implicată într-o relație amoroasă. Nu avea prea multe contacte sociale.

Unde a pus ochii pe tine?

În parc? Ducea copiii în parc. Plimba câinele în parc. În magazine? își cumpăra materiale de la magazinele de artizanat, își pierdea vremea uitându-se prin vitrine.

Apucă raportul pe care McNab îl lăsase pe biroul ei. De la comunicatorul victimei se efectuaseră câteva transmisii către părinții ei, către comunicatorul mobil al lui Dean, către biroul lui Luther și una către magazinul de artizanat de pe Third, pentru a verifica dacă fusese onorată comanda pe care o făcuse. Și, în general, apelurile primite proveneau din aceleași surse.

În privința activității ei de pe internet, se stabilise că intrase pe câteva site-uri cu sfaturi pentru părinți. Își descărcase versiunile electronice al câtorva reviste despre artizanat și despre decorațiuni interioare, făcuse și câteva cumpărături on-line. Și își descărcase și câteva cărți catalogate drept bestselleruri.

Cercetarea echipamentelor de comunicații ale familiei Vanderlea nu scosese la iveală nimic neobișnuit sau folositor.

Se gândi că poate ar fi meritat să verifice site-urile acelea, dar renunță la idee. Îi era destul de greu să și-l imagineze pe tipul acela mare, musculos, solid, împletind sau croșetând. Mai mult, Elisa îi lăsase impresia unei persoane prea sensibile, prea fragile și prea timide pentru a da informații personale unei persoane pe care ar fi întâlnit-o pe un chat. În nici un caz, ucigașul nu pusese ochii pe ea în cursul unei discuții pe teme de croșetat sau împletit.

A mai făcut-o. Se gândi la cuvintele Celinei. Și îi dădu dreptate. Ce-i făcuse Elisei fusese ceva premeditat, planificat cu grijă și foarte bine executat în condiții riscante. Rapid și eficient; pentru Eve, aceste cuvinte trădau exercițiul.

Poate că rezultatele căutării pe care o efectuase, cea bazată pe caracteristicile crimei, nu erau foarte concludente. Poate că, în timp, el mai adăugase câte ceva sau renunțase la anumite părți dintr-un eventual ritual al crimei. Poate că unul sau mai multe dintre cazurile relevate de acea căutare erau tot opera lui.

Mândrie, Celina vorbise de mândrie. Nu îi plăcea să se bazeze prea mult pe opiniile unei clarvăzătoare, dar asupra acestui aspect era de acord cu ea. Modul în care își așezase victima, după ce o ucisese, la vedere, denota mândrie și aroganță.

Uitați-vă la ce am făcut, la ce pot să fac! În cel mai mare parc al orașului, atât de aproape de locuințele celor bogați și privilegiați.

Da, era mândru de opera lui. Și ce făcea un bărbat care se mândrea cu opera lui când aceasta nu reușea să se ridice la nivelul exigențelor sale?

Își îngropa greșelile.

Simți cum i se pune sângele în mișcare. Era pe calea cea bună. Știa asta. Și se întoarse la calculator. Salvă rezultatele căutării ei inițiale și intră în baza de date a persoanelor dispărute.

Începu cu ultimele douăsprezece luni și se concentră pe zona Manhattanului și introduse caracteristicile corporale ale Elisei pentru a filtra rezultatele căutării.

— Dallas…

Așteaptă!

Concentrată asupra ecranului, Eve ridică o mână pentru a o opri pe Peabody. În mod sigur a trebuit să exerseze. Cu certitudine. Pentru ca un bărbat să-și formeze un corp de invidiat, pentru a fi în formă și puternic e nevoie de multă muncă și disciplină. E nevoie de exercițiu El este dominat de o furie pe care trebuie să și-o stăpânească într-un fel sau altul. Și pentru asta e nevoie de disciplină și tărie de caracter. Dar din când în când trebuie să se descarce. Trebuie să ucidă. Așa că exersează până când totul îi iese așa cum și-a dorit.

CĂUTAREA ÎNCHEIATĂ. DOUĂ REZULTATE ÎNTRUNESC PARAMETRII FIXAȚI. PRIMA IMAGINE PE ECRAN.

— Ce-i asta? întrebă Peabody.

— Probabil, antrenamentele lui. Uită-te la ea. Același fizic ca și Maplewood. Cam aceeași vârstă, aceeași culoare a pielii, aceeași constituție.

Peabody se apropie și se aplecă peste umărul lui Eve.

— La prima vedere, nu prea seamănă, dar e cam același gen.

— Computer, împarte ecranul în două și arată și a doua fotografie.

AȘTEPTAȚI O CLIPĂ… OPERAȚIUNE ÎNCHEIATĂ.

— Trebuie să recunosc, McNab a făcut o treabă bună, murmură Eve.

— Nu prea seamănă între ele, comentă Peabody. În cel mai bun caz ar putea fi verișoare.

— Marjorie Kates, citi Eve. Treizeci și doi de ani. Necăsătorită, fără copii, adresă din centru. A lucrat ca manager de restaurant. Dispariția i-a fost anunțată de către logodnicul ei, pe doi aprilie anul acesta. Nu a mai ajuns acasă de la serviciu. Lansing și Jones s-au ocupat de cazul ăsta. A doua e Breen Meniweather. Treizeci de ani. Divorțată, cu un copil - un băiețel de cinci ani -, locuia în Upper East Side. Lucra ca tehnician de studio la Canalul 75. Dispariția i-a fost anunțată de cei care aveau grijă de copii, pe 10 iunie, anul acesta. Nu s-a mai întors acasă de la serviciu. Cazul a ajuns pe mâna lui Polinski și a lui Silk. Am nevoie de dosarele lor, Peabody. Trebuie să vorbesc cu detectivii aceștia.

— Am plecat.

Lansing și Jones lucrau în afara sediului central, așa că fu suficient să călătorească pe trei benzi rulante și să ia un ascensor ca să ajungă la divizia lor.

Erau amândoi la birourile lor, unul în fața celuilalt.

— Detectivii Lansing și Jones? Sunt locotenent Dallas. Ea e detectiv Peabody. Mulțumim că v-ați făcut timp pentru noi.

— Lansing.

Detectivul solid, cu părul roșu, întinse o mână. Avea cam cincizeci de ani.

— Nici o problemă, locotenente. Crezi că există vreo legătură între cazul tău și unul dintre ale noastre?

— Trebuie să verific asta.

— Eu sunt Jones. Femeia micuță, de culoare, înjur de treizeci de ani, îi strânse mâna lui Eve, apoi lui Peabody. Logodnicul ei, Royce Cabel a venit și ne-a anunțat că a dispărut. Lipsea de acasă doar de o noapte, dar tipul părea deja distrus.

— Ultima oară a fost văzută când a plecat de la restaurant - lucra la Appetit, pe East Fifty-Eight - după ora închiderii, cam pe la miezul nopții, pe întâi aprilie.

— Locuia doar la câteva străzi distanță, așa că, de obicei, mergea pe jos acasă. Tipul o aștepta acasă înjur de douăsprezece și jumătate, cel puțin așa spune el, și a adormit între timp. Când s-a trezit, pe la două, vede că ea n-a ajuns. Se impacientează, începe să sune pe toată lumea. Apoi, în dimineața următoare, la prima oră, a venit aici, să vorbească cu polițiștii.

— A dispărut cu trei săptămâni înainte de nuntă, continuă Lansing. Așa că avem două variante. Ori s-a speriat foarte tare de viitorul ei statut de femeie măritată și și-a luat tălpășița, ori s-au certat și el a omorât-o, și a venit a doua zi dimineață să-i anunțe dispariția pentru a-și acoperi urmele. Dar ceva nu se potrivește. Jones clătină din cap. V-am făcut câte o copie de pe rapoarte, de pe notițele noastre, de pe declarațiile martorilor și de pe stenogramele interogatoriilor. Din acestea rezultă foarte clar că toată lumea știa că Marjorie Kates era ocupată până peste cap cu pregătirile pentru nuntă. Ea și Cabel locuiau împreună de mai bine de optsprezece luni. Și nici una dintre informațiile pe care le avem despre el nu indică faptul că ar fi o persoană violentă.

— A făcut și un test cu detectorul de minciuni. Nici măcar n-a clipit când i-am spus despre varianta noastră.

— Cred că a fost ucisă, spuse Jones. Cel puțin asta e părerea mea, locotenente.

— Și noi n-am reușit să înaintăm cu ancheta, până când ați apărut voi.

— Încă nu știu dacă noi vă putem furniza un element nou. E vreo problemă dacă vorbesc și eu cu unii oameni de pe lista voastră?

— Nu. Lansing își frecă bărbia. Nu ne puteți da nici un indiciu?

— Noi ne ocupam de crima cu mutilare din Central Park. Victima din cazul nostru are același profil fizic cu dispăruta voastră. Mă gândesc că ucigașul din cazul nostru a făcut câteva repetiții.

— Rahat! exclamă Jones.

— Putem să trecem să discutăm și cu Polinski și Silk, în drum spre Royce Cabel.

— Cum rămâne cu sălile de sport cu țipi transpirați cu gâturi groase?

— Ajungem și acolo. Ca să câștige timp, se înghesuiră într-un ascensor care mergea până la nivelul garajului. Eve se străduia din răsputeri să ignore coatele pe care le primea în coaste.

— Vreau să facem un interviu cu Nadine.

— Pentru că lucrează la Canalul 75?

— Nu numai pentru asta. Mă gândesc că pe tipul nostru mare și puternic ar putea să-l cam irite faptul că trei femei vorbesc despre el la televizor. Și să știe că două femei conduc investigația în ceea ce-l privește.

— E o idee.

Mai multe persoane își făcură loc cu coatele și ieșiră când ușile se deschiseră. Eve se uită în sus și văzu că mai aveau de coborât doar trei etaje.

— Ce-ar fi să facem chiar azi interviul acela?

— În Central?

— Da, în Central Park. În sfârșit!

Eve aproape că sări prin ușile liftului când acesta ajunse la nivelul garajului.

— Dallas, așteaptă!

Peabody o apucă de braț și se propti în călcâie.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Spune, repede!

— În primul rând, vreau să-ți spun că în câteva secunde vei fi cuprinsă de o dorință imperioasă de a mă săruta pe gură. Dar n-o să-mi schimb părerea despre tine dacă vei face asta.

— Peabody, de ce crezi tu că - chiar și în visele tale nebunești și perverse cu care eu nu vreau să am nici o legătură - mi-aș dori să te sărut pe buze?

— Închide ochii.

Eve vorbea repede, păstrându-și tonul obișnuit.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Bine, bine.

Peabody își răsfrânse buza inferioară.

— Nu știi deloc de glumă.

Traversă parcarea până la locul lui Eve și-și întinse brațele în lături.

— *Voilà!*

— Ce dracu' e asta?

— Asta, locotenente, este noul tău vehicul. Hai, urcă-te!

Eve rămase cu gura căscată. Ei nu i se întâmpla prea adesea să fie surprinsă într-o asemenea ipostază, așa că Peabody sărbători evenimentul cu câțiva pași de step.

Încet, Eve înconjură imensa și cocheta mașină albastră. În luminile puternice ale garajului, vehiculul strălucea ca o bijuterie. Cauciucurile erau negre, imense și curate. Cromul și părțile de sticlă străluceau.

— Asta nu e mașina mea.

— Ba da.

— Asta e mașina mea? Da.

Peabody scutura din cap ca o marionetă.

— Fugi de-aici! Eve îi dădu un ghiont.

— Cum ai reușit să faci rost de ea?

— Câteva vorbe meșteșugite, câteva mici exagerări, un pic de minciună și o mână de ajutor de la o zână bună care se pricepe la spart baze de date.

— Ai făcut rost de ea prin metode imorale și poate chiar ilegale!

— Sigur că da!

Eve își puse mâinile pe coapse și se uită în ochii lui Peabody.

— Sunt mândră de tine. Foarte, foarte mândră.

— O să mă săruți pe gură?

— Nu atât de mândră.

— Ce spui atunci despre un pupic pe obraz?

— Treci în mașină.

— Codurile tale, locotenente.

I le întinse, înconjură mașina și se urcă în partea pasagerului.

— Și știi ceva, Dallas? Bestia asta e super puternică.

— A, da?

Eve se așeză în scaunul șoferului și fața i se lumină când văzu că nu mai simte că stă pe bolovani.

— Ei bine, să vedem ce poate să facă!

8

Era nemaipomenită. Nu numai că toată aparatura de bord funcționa, dar se și mișca așa cum trebuie. Putea să meargă și vertical, pe deasupra traficului și nu numai să-și croiască drum prin el.

Toate sistemele de navigație funcționau perfect, așa cum 0 anunțase vocea politicoasă a computerului de bord, înainte ca ea să apuce să întrebe. Vocea i se adresase cu „Locotenent Dallas", o informă că temperatura la exterior era de douăzeci și cinci de grade și vântul bătea ușor dinspre sud-sud-vest cu douăzeci și cinci de kilometri pe oră.

Se oferi chiar să calculeze care era cea mai rapidă rută către destinația sau destinațiile lor, cu estimarea traficului de pe respectivele rute și a timpului în care puteau ajunge acolo.

Era o adevărată minune!

— Adori mașina asta, spuse Peabody cu un zâmbet îngâmfat pe buze.

— Nu pot adora o mașină. Apreciez mașinile și uneltele eficiente care mă ajută să-mi fac treaba, și nu cele care îmi îngreunează munca și mai mult mă încurcă.

Ocoli cu dexteritate un maxibuz care abia se țâra, se strecură printr-un grup de taxiuri și execută o manevră rapidă în plan vertical, doar de dragul de a o face. Apoi se îndreptară spre est.

— Bine, recunosc. *Ador* mașina asta!

— Știam eu că așa se va întâmpla. Peabody mai avea puțin și cânta de bucurie. Dacă încearcă să mi-o ia, o să mă lupt cu ei pe viață și pe moarte, o să le beau sângele.

Până la destinație, zâmbetul nu i se șterse de pe față.

Polinski își luase liber în ziua aceea, așa că se mulțumiră să vorbească cu Silk, un bărbat mic și îndesat ca o bujie, care stătea la biroul lui și ronțăia chipsuri de soia fără grăsime. O puse la curent cu investigația pe care el ți partenerul lui o desfășuraseră până în momentul acela.

Dispariția lui Breen Merriweather fusese anunțată de o vecină, cea care avea grijă de copilul ei, pe 10 iunie. Plecase de la studio pe la douăsprezece, nu mai târziu de douăsprezece și un sfert. Și dispăruse fără urmă.

Nu era implicată în nici o relație, nu avea dușmani. Era sănătoasă și nu o supăra nimic. Abia aștepta să-și ia concediu - voia să plece cu fiul ei la Disney World, în Est.

Eve făcu copii de pe tot cuprinsul dosarului.

— Vorbește cu Nadine, îi spuse Eve lui Peabody. Hai să facem interviul la castel. Într-o oră. Sau mai bine în nouăzeci de minute.

Se întâlniră cu Royce Cabel în apartamentul acestuia. Le deschise ușa înainte ca ele să apuce să bată, și fața lui părea să exprime un amestec de speranță și disperare.

— Ați aflat ceva despre Marjorie!

— Domnule Cabel, așa cum v-am spus și când am vorbit la telefon, noi conducem o altă anchetă. Eu sunt locotenentul Dallas. Și ea e partenera mea, detectiv Peabody. Putem intra?

— Da, sigur, poftiți. Își trecu o mână prin părul șaten, lung și ondulat. M-am gândit însă că… Am vrut să ne întâlnim aici și nu la mine la serviciu pentru că am crezut că ați aflat ceva, că poate ați găsit-o. Și că nu voiați să-mi spuneți asta prin telefon.

Aruncă o privire inexpresivă prin cameră și clătină din cap.

— Îmi pare rău. Cred că ar fi mai bine dacă ne-am așeza. Detectivii Lansing și Jones nu se mai ocupă de caz?

— Ba da. Noi cercetăm o altă pistă. Ne-ați fi de mare ajutor dacă ne-ați spune și nouă ce știți.

— Ce știu eu? Se așeză pe o canapea de un verde-închis, plină cu pernuțe simpatice.

Apartamentul era zugrăvit într-un galben-pal și lui Eve totul i se părea foarte feminin - pernuțele de pe canapea, decorațiunile interioare, petele de culoare - roșu aprins și albastru.

— Mă simt de parcă n-aș mai ști nimic, spuse el după un moment. Lucra noaptea. Asta urma să se schimbe în iunie, când ar fi trebuit să înceapă să lucreze ca manager de zi.

— De cât timp lucra noaptea?

— De aproape opt luni.

Își freca mâinile de coapse de parcă n-ar fi știut ce să facă cu ele.

— Era bine. Îi plăcea slujba pe care o avea, și restaurantul nu era decât la câteva străzi distanță de casă. Luam cina acolo cel puțin o dată pe săptămână. Și în timpul liber putea să se ocupe în voie de pregătirile de nuntă. Marjie adora să facă planuri.

— Voi doi aveați probleme, vă certați?

— Nu. Adică aveam, ca toată lumea, dar relația noastră era foarte trainică. Urma să ne căsătorim. La naiba, eu nu trebuia decât să fac act de prezență, pentru că ea organizase totul. Ne pregăteam să întemeiem și noi o familie.

Vocea începu să-i tremure. Își drese glasul și continuă să se uite țintă la perete.

— V-a spus vreodată că ar avea probleme cu vreun client de la restaurant? Cineva care să o deranjeze aici sau poate în altă parte?

— Nu, le-am spus asta și celorlalți doi detectivi. Dacă Marjie ar fi avut probleme cu cineva mi-ar fi spus. Întotdeauna o așteptam când

venea de la serviciu și ne povesteam ce făcusem pe parcursul zilei. Până-ntr-o zi, când n-a mai venit…

— Domnule Cabel…

— Mi-aș dori să mă fi părăsit.

Vocea îi tremura din cauza emoției. Se simțea și un pic de furie în glasul lui, furie amestecată cu teamă.

— Îmi doresc să se fi speriat la gândul că urma să se căsătorească cu mine sau să se fi îndrăgostit de altcineva, sau pur și simplu să o fi luat-o razna. Dar nu s-a întâmplat așa. Marjie n-ar fi procedat astfel. Și acum nu știu ce să mă mai fac.

— Domnule Cabel, îmi puteți spune dacă dumneavoastră sau Marjie frecventați vreo sală de gimnastică sau vreun club de fitness?

— Cum?

Clipi de câteva ori și trase aer în piept.

— Da, cine nu merge la sală în ziua de azi? Ăăă… mergeam la Able Bodies. Încercam să ajungem acolo de două-trei ori pe săptămână. Duminica ne duceam întotdeauna, pentru că amândoi eram liberi. Stăteam acolo vreo două ore și apoi mergeam la restaurantul sălii și mâneam ceva.

Nu părea genul de sală pe care o căutau ele, așa că Eve se gândi la altă abordare. Înainte ca ea să apuce să spună ceva, Peabody ridică una dintre pernele răspândite pe canapea.

— Sunt foarte frumoase. Par să fi fost făcute manual.

— Marjie le-a făcut. Întotdeauna meșterea câte ceva.

Își trecu o mână peste perne.

— Zicea că e înnebunită după lucrurile de artizanat.

Poc! își spuse Eve.

— Știți cumva de unde își procura materialele?

— Materialele? Nu înțeleg.

— Simple detalii, domnule Cabel, îi spuse Peabody. Dar asemenea detalii ne sunt uneori de foarte mare ajutor.

— Ăsta era unul dintre lucrurile pe care nu le făceam împreună. Pe față îi apăru o urmă de zâmbet. M-a cărat după ea de câteva ori atunci când mergea la vânătoare de materiale, dar mi-a spus că o grăbeam pentru că mă plictiseam. Își făcuse un mic atelier în cel de-al doilea dormitor. Probabil că acolo ați găsi chitanțe sau bonuri, hârtii din care să rezulte de unde își cumpăra materialele.

Eve se ridică.

— Putem să aruncăm o privire?

— Sigur.

Se ridică repede, vizibil entuziasmat de noua turnură pe care o lua investigația.

— Aici e.

Le conduse într-o cameră micuță, plina de materiale, gheme, sculuri și panglici. Erau acolo tot felul de alte obiecte pe care Eve nu putea să le identifice. Toate păreau aranjate, ordonate meticulos pe grupuri. Eve observă și un calculator.

— Putem să-l deschidem?

— Sigur, lăsați-mă pe mine.

Se îndreptă spre calculator și-l deschise.

— Peabody.

Eve făcu un semn cu capul spre computer.

— Se pricepea să facă orice, continuă Cabel în timp ce se plimba prin cameră și atingea materialele. Cuvertura de pe pat, decorațiunile pe care le-ați văzut prin casă, toate sunt făcute de ea. Canapeaua din living? A găsit-o pe stradă, a cărat-o acasă, a reparat-o și i-a refăcut tapițeria. Într-o bună zi avea de gând să-și înceapă propria afacere, o firmă de decorațiuni interioare sau poate o școală de artizanat. Ceva de genul ăsta.

— Locotenente? Am găsit o factură pentru materiale, pe 27 februarie, și alta pe 14 martie. De la magazinul Total Crafts.

Eve dădu din cap și continuă să se uite printre coșuri și cutii colorate. Și, la un moment dat, ridică trei gheme de panglică. Una albastră, una aurie. Și una roșie.

— Frecventează magazinele de artizanat. Eve traversă din nou parcul, îndreptându-se spre castel. De ce ar merge un bărbat prin astfel de magazine?

— Poate a pus ochii pe ele în alte părți și le-a urmărit până în acele magazine.

— Nu. Două femei care nu au nimic în comun, în afara hobby-ului lor. Una este moartă, cealaltă dispărută, probabil, moart. Îți garantez că după ce ne întâlnim cu Nadine și mergem să vorbim cu cea care avea grijă de copilul lui Breen Merriweather o să aflăm că și ei îi plăcea lucrul manual. O să aflăm și că, la un moment dat, a cumpărat materiale de la Total Crafts sau de la un alt magazin frecventat de Maplewood sau de Kates. Acolo le vede, acolo stabilește dacă întrunesc caracteristicile pe care le caută el. Apoi le urmărește și le studiază.

Își băgă mâinile în buzunare.

— Apoi le pândește și le atacă. Dacă el a ucis-o și pe Kates înseamnă că are un mijloc de transport. Între restaurant și locuință nu există nici un loc unde să o fi putut viola, ucide și mutila și nici n-ar fi avut unde să ascundă după aceea cadavrul. Probabil că a luat-o pe sus și a dus-o undeva.

— Da, dar, dacă el a omorât-o și pe Kates, înseamnă că și-a schimbat modul de operare în cazul lui Maplewood.

Eve scutură din cap.

— Nu și l-a schimbat. Și l-a perfecționat. Kates n-a fost decât o repetiție. Poate că au fost și altele înaintea ei. Vagaboande, adolescente fugite de acasă, drogate, genul de femei care să poată

dispărea fără ca nimeni să remarce acest lucru sau care să fi fost declarate dispărute cu mult înainte ca el să le fi atacat și răpit.

Când a omorât-o pe Elisa Maplewood deja își dusese modul de operare aproape de perfecțiune. S-ar putea să fi exersat ani de zile până să ajungă așa de priceput.

— Ce gânduri plăcute!

— Toate femeile astea reprezintă pe cineva: mamă, soră, iubită, o femeie care l-a respins, l-a refuzat, l-a molestat. Figura dominantă a unei femei.

De ce oare, se gândi ea, complicatele căi din mintea unui criminal mergeau atât de des până la figura maternă? Oare sarcina și nașterea dădeau femeilor puterea de a îngriji sau de a distruge?

— Când o să-l prindem, continuă Eve, o să iasă la iveală că ea - femeia simbol - l-a bătut sau i-a frânt inima sau l-a făcut să se simtă slab și neajutorat. Și avocații care o să-l apere o să vină să spună: „Oh, bietul ticălos a fost abuzat. Nu e el responsabil pentru actele sale." Și asta e o grămadă de rahat, o grămadă mare și urât mirositoare. Pentru că el și numai el e responsabil de moartea Elisei Maplewood. Nimeni altcineva decât el.

Peabody o lăsă să vorbească și așteptă până când fu sigură că șefa ei terminase ce avea de spus.

— E ca și cum ai încerca să-i convingi pe oameni de un lucru în privința căruia n-au nici un dubiu.

Eve reveni la un ton normal.

— Da. Unde naiba e Nadine? Dacă nu apare în cinci minute vom fi nevoite să anulăm interviul. Trebuie să vedem și ce putem să aflăm în cazul lui Merriweather.

— Cred că am ajuns noi cu câteva minute mai devreme.

— Da, cred că da. Eve se așeză pe iarbă și-și trase genunchii la piept, studiind castelul. Tu te jucai prin parcuri când erai copil?

— Sigur! Bucuroasă că furtuna trecuse, Peabody se așeză lângă ea. Membrii familiei mele sunt toți adepți ai Gândirii Libere. Și eu eram o adevărată Fiică a Naturii. Tu?

— Nu. Am fost de vreo două ori într-o tabără de vară. Condusă de niște naziști angajați de stat, se gândi Eve, care îți ordonau și când să respiri. Dar parcul ăsta nu ridica nici un fel de problemă. Știi că ești în interiorul orașului, așa că totul e în regulă.

— Nu-ți prea surâdea ideea de a deveni o Fiică a Naturii, nu-i așa?

— Natura abia așteaptă să te ucidă, la prima mișcare greșită.

Eve se uită spre intrarea în parc și o văzu pe Nadine apropiindu-se, împreună cu cameramanul ei.

— De ce naiba s-o fi încălțat cu pantofii ăia cu toc, doar știa că va trebui să meargă pe iarbă?

— Pentru că sunt foarte frumoși și scot în evidență picioarele lungi.

Eve presupuse că totul la Nadine părea foarte frumos, de la claia de păr blond din vârful capului și până la vârfurile pantofi lor ei cu tocuri înalte. Avea o față ascuțită, de vulpiță, ochi verzi, foarte atenți și un corp suplu ale cărui curbe erau puse în valoare de costumul ei de un roșu intens.

Era isteață, era vicleană, era cinică.

Și din motive pe care Eve își imagina că nici una dintre ele nu le înțelegea prea bine, deveniseră prietene destul de bune.

— Dallas. Peabody. Dar ce relaxate și pastorale păreți! Hai să ne instalăm acolo. Făcu un gest către cameră. Vreau ca în fundal să se vadă castelul. Dacă ai informații spectaculoase, îi spuse ea lui Eve, pot să intru în direct chiar acum.

— Nu e cazul. Și o să fim foarte concise.

— Concise atunci. Nadine scoase o oglindă micuță. Își verifică machiajul, apoi luă un burete mic și subțire ca o foaie de hârtie și își tamponă cu el nasul. Cine începe?

— Ea.

Eve arătă cu degetul spre Peabody.

— Eu?

— Hai să-i dăm drumul. Nadine făcu un semn spre cameră și își poziționă corpul. Își roti umerii și își scutură un pic părul. Și zâmbetul i se șterse de pe față, făcând loc unei expresii serioase.

— Sunt Nadine Frost și mă aflu în Central Park împreună cu locotenentul Eve Dallas și cu detectivul Delia Peabody de la Departamentul de Poliție și Securitate al orașului New York, Divizia Omucideri. În spatele nostru, se află castelul Belvedere, unul dintre cele mai frumoase monumente ale orașului și locul unde recent s-a produs o crimă oribilă. Elisa Maplewood, o femeie care muncea și locuia la foarte scurtă distanță de aici, mama unei fetițe de patru ani, a fost atacată foarte aproape de locul unde ne aflăm acum. A fost violată cu brutalitate și ucisă. Detectiv Peabody, ca membru de bază al echipei de anchetă care se ocupă de moartea Elisei Maplewood, ne puteți spune ce progrese ați făcut în investigația dumneavoastră? Cât de aproape sunteți de a-l prinde pe criminal?

— În momentul de față cercetăm mai multe piste, utilizând la maximum resursele de care dispunem.

— Credeți că veți face o arestare curând?

Nu strica totul, Peabody, își impuse ea. Nu face totul praf.

— Cazul rămâne deschis. Locotenentul Dallas și cu mine vom continua să lucrăm pentru a-l identifica în cel mai scurt timp pe ucigașul domnișoarei Maplewood, vom strânge probele necesare arestării și condamnării acestui individ.

— Ne puteți spune care sunt aceste piste pe care le urmăriți în momentul de față?

— Nu pot să discut detaliile investigației, pentru că acest lucru ar putea să afecteze mersul anchetei.

— Spuneți-mi, detectiv Peabody, ca femeie, percepeți altfel această crimă?

În primul moment, Peabody vru să nege, dar își aminti scopul acestui interviu.

— Ca polițist, sunt obligată să-mi păstrez obiectivitatea și să fiu imparțială pe parcursul tuturor anchetelor. În plan personal, este imposibil să nu simt compasiune pentru victimele tuturor crimelor, dar nu pot lăsa această compasiune să îmi afecteze munca. Pentru că victima trebuie să fie prioritatea noastră. Ca femeie, simt aceeași compasiune și pentru Elisa Maplewood. Ca și locotenentul Dallas, vreau ca individul responsabil pentru chinurile ei, ca și pentru suferințele pe care moartea ei le-a cauzat familiei și prietenilor ei, să fie identificat și pedepsit cât mai repede.

— Sunteți de acord cu această declarație, locotenent Dallas?

— Da, sigur că da. O femeie a ieșit din casă și s-a dus să-și plimbe câinele în cel mai mare parc din oraș. A fost ucisă, și asta e suficient pentru a te scandaliza. Dar viața i-a fost luată în mod deliberat, cu cruzime. Ca femeie, ca polițist, îl voi hăitui pe omul care a ucis-o pe Elisa Maplewood până când voi reuși să-l aduc în fața justiției, indiferent cât de mult va dura ancheta.

— Cum a fost mutilată victima?

— În clipa de față, detaliul acesta nu poate fi făcut public, deoarece ar îngreuna mersul anchetei.

— Nu credeți că publicul are dreptul să știe, locotenente?

— Nu cred că publicul are dreptul să știe totul. Și cred că mijloacele de informare în masă trebuie să respecte decizia poliției de a ține secrete anumite aspecte ale investigației. Nu vrem să negăm sau să nu respectăm drepturile publicului, ci doar să protejăm ancheta care se află în desfășurare. Nadine, spuse ea, și o

făcu pe aceasta să clipească. Eve niciodată nu i se mai adresase pe numele mic la televizor. Suntem două femei care au ajuns în niște poziții destul de importante în meseriile noastre. Oricât de mult ne-ar afecta o astfel de crimă, în cazul acesta fiind vorba de o crimă a cărei victimă este o femeie, trebuie să ne păstrăm profesionalismul pentru a reuși să ne facem cât mai bine treaba pe care ne-am angajat să o ducem la bun sfârșit. Și în acest caz, în cazul Elisei Maplewood, femeile vor fi cele care o vor susține, care vor lupta ca ucigașul ei să fie prins și pedepsit de lege.

Nadine începu să vorbească din nou, dar Eve clătină din cap.

— Atât. Închide camera.

— Dar mai am o mulțime de întrebări.

— Atât, repetă Eve. Hai să facem o plimbare.

— Dar…

Nadine se mulțumi să ofteze privind după Eve care deja începuse să se îndepărteze.

— Hei, mergi mai încet. Eu sunt pe tocuri.

— A fost alegerea ta.

— Tu porți armă. Eu port tocuri. Sunt semnele distinctive ale meseriilor noastre.

O luă de braț pe Eve în încercarea de a o face să meargă mai încet.

— Deci, ce-a fost cu ultima parte? *Eve.*

— Un mesaj personal pentru criminal. Dar nu mai vorbesc în calitatea mea oficială, Nadine.

— Spune-mi cum a mutilat-o. Neoficial, Dallas. Chestia asta mă înnebunește.

— I-a scos ochii.

— Dumnezeule!

Nadine trase aer în piept și se uită spre copaci.

— Oh, Doamne, Dumnezeule! Murise deja?

— Da.

— Slavă Domnului. Deci ești pe urmele unui nebun care urăște femeile foarte tare. Femeile, în general; nu avea ceva cu Maplewood, în special?

— Asta e și teoria mea.

— Și ăsta e și motivul pentru care ai vrut să faci interviul ăsta. Doar noi trei, fetele. Foarte inteligent din partea ta.

— Spune-mi, ce știi despre Breen Merriweather?

— Despre Breen?

Nadine își dădu brusc capul pe spate.

— Oh, Dumnezeule, ai găsit-o? Degetele i se încleștară pe brațul lui Eve. E moartă? Ticălosul ăsta a ucis-o și pe ea?

— Nu, nu a fost găsită. Nu știu dacă e moartă, dar bănuiesc că nu mai e în viață și mai cred că aceste două cazuri ar putea avea legătură unul cu celălalt. Ce știi despre ea? Știu că era o femeie drăguță, muncitoare, care își adora băiețelul… Dumnezeule, atacă numai mamele singure?

— Nu cred.

— Lasă-mă o secundă.

Mai făcu câțiva pași și își încrucișă brațele.

— N-am fost foarte bune prietene, mai degrabă eram colege de serviciu, amice. Îmi plăcea de ea și îi apreciam eficiența. Chiar îmi amintesc că am văzut-o în seara aceea, în seara în care a dispărut. Eu am plecat de la studio pe la șapte. Știu că lucra până la miezul nopții; se ocupa de jurnalul de știri de la ora unsprezece. Tot ce știu despre ea am auzit de la alții, dar sursele mele sunt demne de încredere.

Se întoarse spre Eve.

— A semnat condica și a plecat imediat după ce s-a terminat tura ei. Probabil că a luat metroul până acasă, așa proceda întotdeauna. Stația de metrou este doar la trei străzi distanță, spre est. Unul dintre colegi a văzut-o plecând și i-a strigat „Noapte bună”, și ea i-a

făcut cu mâna. Din câte știu eu, el a fost ultima persoană de la studio care a văzut-o. Și se îndrepta spre stația de metrou.

— Era pasionată de lucru manual, de artizanat?

— De lucru manual?

— Știi ce înseamnă artizanat, Nadine!

Interesul luă locul tristeții ce adumbrise chipul lui Nadine.

— Dacă stau bine să mă gândesc, da. Îi plăcea lucrul manual, întotdeauna căra după ea o pungă cu materiale. Îmi aduc aminte că lucra în timpul pauzelor și când erau timpi morți. Asta e legătura?

— Așa se pare. Cunoști vreun tip mare, genul culturist? La studio sau la Canalul 75 știi pe cineva care să corespundă descrierii?

— Noi suntem doar prezentatori. Clătină din cap. Noi, cei care apărem la televizor, ne lucrăm corpurile, ne îngrijim și facem tot posibilul să ne menținem în formă, dar publicului nu-i place să vadă pe ecran țipi masivi, genul culturist. Avem câțiva tehnicieni destul de solizi și câțiva cameramani supraponderali, dar pe niciunul nu l-aș putea categorisi drept culturist. Ăsta e profilul ucigașului?

— E doar o altă pistă pe care o investigăm.

— Vreau să-mi acorzi un interviu complet după ce rezolvi cazul ăsta, Dallas. Dacă și Breen i-a căzut victimă criminalului ăsta, trebuie neapărat să fac un interviu cu tine și cu Peabody, pentru post. Era una dintre noi, în fond.

— Oricum, ai fi vrut să faci un interviu cu noi.

— Așa e, aș fi vrut. Nadine zâmbi ușor. Dar de data asta e vorba de casa mea, așa că trebuie să-l fac. Mai dă-o dracului de obiectivitate. Chestia asta e personală.

— Te înțeleg perfect.

Pentru a economisi timp, Eve o rugă pe cea care avea grijă de copilul lui Breen Merriweather să vină și ea în apartamentul lui Breen. Eve își folosi permisul pentru a intra și pătrunse într-un

apartament micuț, cu câteva camere vesele în care plutea un aer stătut, dar nu de loc părăsit.

— Familia ei plătește chiria. Annalou Harbour, îngrijitoarea care avea înjur de șaizeci de ani, aruncă o privire tristă înjur. Eu vin aici o dată pe săptămână și ud florile. Am și aerisit de vreo două ori, dar… Eu locuiesc un etaj mai sus.

— Da, doamnă.

— Fostul ei soț l-a luat pe Jeese, băiețelul ei. Îmi e dor de copilul acela. Era tare drăgălaș. Făcu un gest cu mâna spre o fotografie înrămată în care se vedea un băiat zâmbitor, cu șapca într-o parte. Breen nu l-ar fi părăsit niciodată. Nu l-ar fi părăsit atâta timp cât ar mai fi existat o urmă de viață în corpul ei. Așa că știu că a murit. De aceea sunteți aici. Lucrați la Departamentul de Omucideri. Vă recunosc, v-am văzut la televizor.

— Nu știm cu siguranță că a decedat, doamnă Harbour. Dar investigăm.

— Nu încercați să mă menajați, locotenent Dallas. Din vocea ei fermă răzbătea o urmă de dezaprobare. Nu sunt o bârfitoare și nu mă interesează detalii senzaționale. Am iubit-o pe fata asta ca pe fiica mea și cred că v-aș putea fi de mai mare ajutor dacă ați fi mai sincere cu mine.

— Credem că este foarte posibil ca ea să fi murit, doamnă Harbour, și că moartea ei are legătură cu un alt caz pe care îl investigăm.

— Crima din Central Park, crima cu viol. Încerc să fiu la curent cu ce se întâmplă în jurul meu. Își strânse buzele până când acestea i se albiră, dar nu izbucni în plâns. Cu ce vă pot ajuta?

— Unde își ținea doamna Merriweather materialele pentru lucrul de mână?

— Aici.

Le conduse într-o cameră micuță, mobilată cu mese mari, câteva dulapuri pictate de mână și cu mașinile de cusut pe care Eve se obișnuise deja să le vadă în astfel de locuri.

— Vedeți dumneavoastră, ea transformase camera aceasta într-un fel de loc de recreere pentru ea și Jesse. Jocurile și jucăriile lui în partea aceea, materialele ei aici. Astfel își puteau petrece împreună timpul liber. Lui Breen îi plăcea mult lucrul manual. Mi-a împletit un jerseu foarte frumos pentru Crăciunul trecut.

Eve începu să deschidă cutiile în timp ce Peabody se ocupa de calculatorul aflat în încăpere. Printre materiale erau mai multe tipuri de panglici.

— Am găsit câteva comenzi de la Total Crafts și de la încă două magazine de pe lista noastră, anunță Peabody.

— Doamnă Harbour, va trebui să luăm cu noi calculatorul și câteva materiale, ca probe. Puteți să îmi faceți legătura cu rudele ei cele mai apropiate?

— Luați tot ce vă trebuie. Mama ei mi-a spus să colaborez cu poliția în toate privințele. O să iau legătura cu ea.

— Partenera mea o să vă dea chitanță.

— Foarte bine. Așa o să fie mai ușor pentru toată lumea. Se uită de jur împrejur prin cameră și, deși buzele începuseră să-i tremure din nou, reuși să se stăpânească. Oricât de greu ar fi, e mai bine să știi ceva sigur.

— Da, doamnă, aveți dreptate. Știu că ați fost interogată și de ceilalți doi polițiști, dar poate că nu v-ar deranja să ne răspundeți și nouă la câteva întrebări.

— Nu, sigur că nu. Putem să ne așezăm? Eu simt nevoia să stau jos.

— E greu de crezut, spuse Peabody după ce ajunseseră înapoi în mașină, că dispariția acestor femei are legătură cu crima noastră, că

nici o persoană apropiată lor nu l-a văzut pe tipul ăsta. Dacă are înfățișarea pe care i-o atribuim noi, i-ar fi destul de greu să se amestece în mulțime.

— E foarte grijuliu.

— Mai încercăm o dată cu Celina?

— Nu încă. Am nevoie de timp, să mă gândesc.

Ajunsă în biroul ei, se tolăni pe scaun, punându-și picioarele pe masă. Vizualiza legătura dintre cele trei femei. În mod sigur, el nu se aștepta ca această legătură să iasă la iveală atât de repede, pentru că nu-și închipuise că poliția o să asocieze crima și cu cazurile de dispariție.

Dar, dacă - mai bine spus, când - va ucide din nou, o să-și dea seama că ele au făcut conexiunea între victime. Iar acest aspect nu părea să-l îngrijoreze.

De ce?

Arma crimei se putea procura din magazinele pe care Elisa și presupusele victime le frecventau destul de des. În scurt timp, aveau să descopere adresa exactă a magazinului. Oare se gândea, dat fiind faptul că era vorba de un obiect comun și foarte răspândit, că poliția nu va putea să găsească locul de achiziționare a materialelor cu ajutorul analizelor de laborator? Posibil.

Dar chiar și așa, trebuia să ia în calcul faptul că investigația va include și aflarea locului de unde a fost achiziționat materialul acela. Chiar dacă panglica respectivă ar fi fost cumpărată de altcineva, el trebuie să fi trecut prin magazinele acelea sau măcar prin apropierea lor, pentru a-și alege victimele.

Dar nu-și făcea griji în privința asta, așa cum nu luase în calcul posibilitatea de a fi văzut sau prins în momentul în care a atacat-o pe Elisa într-un loc atât de populat precum Central Park.

Oare pentru că, asemenea multor altor psihopați, credea că este invulnerabil? Că nu poate fi prins? Sau pentru că o parte din el își dorea să fie prins?

Oprește-mă! Găsește-mă! Prinde-mă!

Oare îi plăcea riscul? Nu cumva îl surescitau riscurile pe care și le asuma?

Surescitarea: în alegerea victimei, urmărirea ei, pânda, nerăbdarea crescândă.

Recompensa: violența fizică, agresiunea sexuală, crima comisă cu un obiect considerat, în mod tradițional, tipic feminin, obiect lăsat apoi pe corpul victimei, ca o decorație.

Bucuria: gândul că deține o putere îndeajuns de mare pentru a învinge, a controla și a ucide. Și mai mult, puterea de a căra trupul neînsuflețit al victimei pe o distanță mare, lucru care nu e la îndemâna multor oameni.

Satisfacția finală: scoaterea ochilor. Faptul că ochii aceia îi *aparțin* acum lui, se gândi Eve. Apoi așezarea cadavrului într-o anumită poziție, într-un anumit loc.

Probabil că acum era din nou surescitat. Și dacă nu acum, momentul avea să vină curând, foarte curând.

Își dădu picioarele jos de pe birou, își scrise raportul zilnic și își adună hârtiile de care avea nevoie pentru a continua lucrul acasă.

Apoi se duse la biroul lui Peabody.

— O să trec pe la câteva săli de sport, în drum spre casă. Dacă vrei să vii cu mine, va trebui să te întorci singură acasă la terminarea programului.

— Nu ratez eu șansa de a mă holba și de a interoga niște țipi masivi și transpirați. Totuși, pe la șase, aș vrea s-o șterg și eu, asta în cazul în care nu aflăm ceva. Mă întâlnesc cu McNab în seara asta, o întâlnire de împachetat.

— Întâlnire de împachetat?

— Da, avem o grămadă de lucruri de împachetat la mine acasă. Ne mutăm împreună în câteva zile. În casa noastră. Se bătu ușor peste abdomen. Și acum mă simt înfiorată.

— Nici nu poți să-ți imaginezi prin ce trec eu acum, spuse Eve și o luă din loc.

9

Își petrecură următoarele două ore vorbind cu diverși țipi cu pectoralii umflați și cu picioarele ca trunchiurile de copaci, în săli de sport unde se renunțase la toate facilitățile inutile și se punea accent doar pe testosteron.

Peabody se simțea deranjată de faptul că marea majoritate a celor care frecventau acele săli erau mai preocupați să se admire pe ei înșiși sau unii pe alții decât să remarce o anumită polițistă.

În timp ce mergea spre casă, Eve se gândea că, de fapt, totul semăna cu o partidă de pescuit. Și nu făcuse nici o captură interesantă. Deocamdată.

Își notase doar o grămadă de nume, atât și nimic mai mult. Cele câteva sute de nume pe care le găsise în listele cu abonați la acele săli. Voia să le verifice tuturor cazierul, să vadă dacă vreunul dintre ei mai săvârșise infracțiuni de natură sexuală. Nu credea că ucigașul pe care-l urmărea își începuse de curând activitatea infracțională.

Trebuia să fie vorba de un bărbat necăsătorit, așa că mulți de pe acele liste aveau să fie eliminați din start. Nu era homosexual sau cel puțin nu se considera astfel. Nu lucra nopțile - atunci ucidea.

Pe victimă nu fusese găsit nici un fir de păr al lui, și nici în celelalte locuri, unde o agresase și o violase. Oare se protejase foarte bine sau era unul dintre acei bărbați - și văzuse câțiva astăzi - care își râdeau cu regularitate părul de pe cap și de pe corp?

Aproape că își putea imagina cum arată.

În timp ce încerca să-i schițeze profilul, ajunse în fața porților casei. Și fu obligată să apese brusc pe frână, pentru că acestea nu se deschiseră.

— Summerset, ticălosule!

Deschise geamul și începu să țipe în interfon:

— Deschide blestematele astea de porți, față de șobolan…

— Un moment, vă rog. Se verifică amprenta dumneavoastră vocală.

— Ți-arăt eu ție amprentă vocală! O să-ți dau o amprentă vocală de n-o s-o poți duce…

Se opri din nou în momentul în care porțile se deschiseră.

— A mai inventat ceva cu care să mă enerveze. A vrut să mă țină un pic la poartă, să-și facă și el numărul! Ce l-aș mai bate!

Trânti portiera mașinii, urcă în fugă treptele de la intrare și se năpusti în casă, pusă pe ceartă.

— Dacă doriți ca porțile să vi se deschidă automat, doamnă locotenent, începu Summerset înainte ca ea să apuce să spună ceva, va trebui să ne informați când intenționați să veniți acasă cu o mașină străină. Sau cu una care încă nu a fost scanată și acceptată de sistemul de securitate. În caz contrar, după cum știți, sunteți obligată să vă anunțați la poartă, pentru ca sistemul să vă proceseze vocea sau să spuneți codurile de acces.

La naiba! O lăsase fără replică!

— Nu este o mașină străină. E mașina mea.

Îi aruncă un zâmbet acru.

— Văd că ne-am ajuns, am intrat în rândul lumii.

— Ia mai pupă-mă undeva!

Iritată că ratase șansa de a-l pocni măcar un pic, Eve începu să urce scările.

— Aveți oaspeți. Roarke este cu Mavis și cu Leonardo pe terasa de vest, la primul etaj. Mă pregăteam să servesc antreurile.

— Ce bine!

Dar ținând seama de faptul că ciocolata de la prânz era de mult de domeniul amintirii, putea să admită, în sinea ei, bineînțeles, că orice avea legătură cu mâncarea suna ademenitor.

Traversă casa și găsi pe toată lumea sorbindu-și băuturile. Nu chiar, se corectă ea. Mavis gesticula cu paharul, mai agitată decât sucul de lămâie pe care-l avea în mână.

Stătea pe terasă, încălțată cu o pereche de cizme de un verde strălucitor, care-i ajungeau până la genunchi, atât de strâmte încât păreau pictate pe picioarele ei. Purta o pereche de pantaloni strâmți roșii, ba nu, albaștri, ba nu, roșii.

Eve își îngustă ochii urmărind modul în care pantalonii își schimbau culoarea de fiecare dată când Mavis se mișca, ceea ce se întâmpla mereu. Bluza verde și strălucitoare îi ajungea până la coapse, unde îi atârnau mai multe mărgele.

Părul îl avea roșu în acea zi și, spre ușurarea lui Eve, nu-și schimba culoarea la fiecare mișcare, asemenea pantalonilor, chiar și atunci când dansa pe loc. Îl lăsase pe spate, așa că îi atârna până la fund și vârfurile îi erau colorate în verde, de parcă ar fi fost înmuiate în vopsea.

Cei doi bărbați o priveau, Roarke cu un zâmbet amuzat și afectuos, iar Leonardo cu admirație.

Roarke îi aruncă o privire lui Eve și îi făcu cu ochiul.

În loc să le întrerupă discuția, Eve traversă terasa îndreptându-se spre locul unde se aflau o sticlă de vin și câteva pahare. Își turnă un pahar de vin, se întoarse și se așeză pe mânerul scaunului lui Roarke.

— Dallas!

Mavis gesticulă cu brațele, reușind cumva să nu verse nici un pic de suc.

— Acum ai ajuns?

— Da, abia am intrat pe ușă.

— Nu știam dacă o să apuc să te văd. Dar am vrut să venim, măcar să-i dăm lui Summerset un pupic.

— Te rog, mi se face rău.

Mavis se mulțumi să râdă.

— Apoi, a venit și Roarke în urma noastră, așa că ne-am gândit să urcăm puțin. Urmează să fim serviți și cu câteva antreuri.

— Da, așa am auzit și eu.

Eve se aplecă și își puse un braț în jurul lui Roarke.

— Cum îți mai merge? îl întrebă ea pe Leonardo.

— Cum nu se poate mai bine.

Aruncă o privire spre Mavis. Leonardo era un tip masiv, cu pielea arămie. Avea fața lată și ochii negri, acum accentuați de câte o linie subțire, argintie la fiecare colț. Și el purta cizme, de un albastru-pal, care îi ajungeau până la jumătatea pulpei. În ele avea băgați pantalonii largi, de un roșu aprins, imaginea amintindu-i lui Eve de o fotografie pe care o văzuse - parcă - în Arabia.

— Oh, Doamne, a venit mâncarea!

Mavis se îndreptă spre Summerset care intrase pe terasă împingând un cărucior încărcat cu aperitive și dulciuri.

— Summerset, dacă n-ar fi Leonardo, te-aș face sclavul iubirii mele.

Summerset zâmbi larg, cu toți dinții. Eve își întoarse privirea și se concentră asupra paharului cu vin.

— Cred că am aici și sendvișurile tale preferate. Acum mănânci pentru doi.

— Mie-mi spui? Mi-e foame din cinci în cinci minute. Aaaa, uite și chestia aia cu somon și cu celelalte bunătăți pe deasupra! Super! Mă dau în vânt după așa ceva!

Băgă o tartină în gură.

— Ador să mănânc.

— Stai jos, dulceață.

Leonardo veni lângă ea și o strânse afectuos de umăr.

— O să-ți pregătesc eu o farfurie.

— Ursulețul meu, se alintă ea. Mă răsfață foarte mult. Chestia asta cu sarcina e cea mai grozavă afacere. Trebuie să verifici și tu!

— În momentul în care Mavis își prinse marginea bluzei, Eve se încruntă.

— Oh, Mavis, eu nu… Bine, fie!

Îi arătă burtica, în toată splendoarea ei, accentuată de cei trei cercei pe care Mavis îi purta în buric.

— Uită-te cu atenție!

Ținându-și în continuare bluza ridicată, Mavis se întoarse într-o parte.

— Vezi? Iese în evidență. Știu că și până acum spuneam că se vede după cinci secunde din momentul în care am aflat că am rămas gravidă, dar acum chiar se vede.

Eve înclină din cap și își strânse buzele. Se vedea o mică umflătură în zona abdomenului.

— O scoți tu în afară intenționat?

— Nu. Pune mâna.

Eve nu fu îndeajuns de rapidă pentru a apuca să-și ducă mâna la spate.

— Nu mă face să te ating din nou.

— Hai, că nu ai cum să-i faci rău.

Apăsă mâna lui Eve pe burtică.

— E un copil solid.

— E bine, Mavis.

Simțea nevoia să-și retragă mâna.

— Cum te simți?

— Extraordinar.

— Ești foarte frumoasă, îi spuse Roarke. Și chiar dacă ți se pare un clișeu, parcă strălucești.

— Mă simt de parcă aș emite raze. Izbucni în râs și se prăbuși pe un scaun. Mă mai apucă uneori câte o criză de plâns, dar sunt cele mai fericite crize de plâns pe care le-am avut vreodată. De exemplu, acum câteva zile, discutam cu Leonardo despre Peabody și McNab, despre mutarea lor în blocul nostru, despre faptul că o să fim vecini, cel puțin până când o să ne găsim noi un apartament mai mare, și am izbucnit pur și simplu în lacrimi.

Luă platoul pe care i-l pregătise Leonardo și se cuibări alături de el pe canapea.

— Și, ce ziceți că ar prefera pentru încălzirea casei?

— Păi parcă apartamentul avea centrală proprie.

— Doamne, Dallas. Chicotind, Mavis mai înghiți un sendviș. Mă refeream la un cadou de casă nouă.

— Stai puțin. Trebuie să le facem un cadou doar pentru că se mută.

— A-ha. Plus că se mută împreună, așa că va trebui să le luăm un lucru pe care să-l folosească împreună. Mai mâncă un sendviș și îi băgă unul în gură și lui Leonardo.

— De ce trebuie să facem câte un cadou la fiecare ocazie? se plânse Eve.

— E o conspirație a proprietarilor de magazine.

Roarke o bătu ușor peste genunchi.

— Asta e, spuse Eve cu un aer întunecat. Pun pariu că asta e.

— Oricum, continuă Mavis, noi am trecut pe aici - și suntem bucuroși că v-am prins pe amândoi acasă - ca să vorbim despre copil.

— Mavis, când n-ai vrut tu să vorbești despre copil, de când ai rămas gravidă? Nu că am avea ceva împotrivă.

— Da, dar de data asta e vorba de ceva anume, care te implică și pe tine.

— Pe mine?

Eve își linse degetul și se hotărî să mai fure un biscuit cu cremă de pe platoul lui Mavis.

— A-ha. Vrem ca tu să fii antrenoarea mea.

— Vrei să te apuci de baseball?

Eve mușcă dintr-un sendviș cu somon și decise că era foarte bun.

— N-ar trebui să aștepți până mai crește copilul?

— Nu, vorbesc de un antrenor pentru travaliu și pentru naștere. O să-l asiști pe Leonardo când va sosi momentul să nasc.

Eve aproape că se înecă cu acel aperitiv și se albi brusc la față.

— Bea ceva, draga mea, spuse Roarke, în vocea căruia se simțea o urmă de veselie. Și dacă simți că amețești pune-ți capul între genunchi.

— Ia mai taci din gură. Vrei să spui că va trebui… practic să fiu acolo? În aceeași cameră în care va avea loc… evenimentul?

— Nu poți să mă asiști dacă în clipa aceea te afli în Queens, Dallas. Trebuie să ai un asistent de rezervă, cineva care să meargă cu tine la lecții, care să știe cum trebuie să respiri, în ce poziții e indicat să stai și toate celelalte… chestii. Vioara întâi va fi Tatăl Urs, aici de față, dar întotdeauna trebuie să ai pe cineva și pe banca de rezerve.

— Nu pot pur și simplu să stau pe bancă? Afară?

— Am nevoie de tine acolo.

Ochii i se umplură de lacrimi și îi deveniră mai strălucitori decât cizmulițele.

— Ești cea mai bună prietenă a mea, din tot universul ăsta. Am nevoie de tine, să fii cu mine acolo.

— Bine, omule. Bine, bine. Nu începe să plângi acum. Poți conta pe mine.

— Noi suntem de părere, spuse Leonardo, oferindu-i lui Mavis o batistă verde pentru a se șterge la ochi, că prietenii sunt singurii cu care ar trebui să împărtășim această bucurie. Mai mult, voi sunteți cei mai de încredere oameni pe care îi cunoaștem. Nu am apela la nimeni altcineva în cazul unei crize.

— O criză? repetă Eve.

— Vrem ca și Roarke să fie acolo.

Mavis își suflă nasul în batista verde.

— Eu? Acolo?

Eve își întoarse capul și văzu - spre satisfacția ei - priveliștea rară a chipului lui cuprins de panică.

— Acum, parcă nu mai e așa de amuzant, nu-i așa, șmechere?

— Prezența familiei este permisă, ba chiar încurajată, explică Leonardo. Și voi sunteți familia noastră.

— Ah, dar nu cred că se cuvine ca eu să fiu acolo, să văd… să o văd pe Mavis în situația aceea. Mai ales date fiind… circumstanțele.

— Nici vorbă!

Uitând brusc de smiorcăieli și de nasul înfundat. Mavis chicoti și îl plesni jucăușă pe Roarke peste braț.

— Oricine are un aparat video m-a putut vedea aproape dezbrăcată. Și chestia asta n-are nici o legătură cu imaginea mea. Este vorba de familie. Știm că putem conta pe voi. Pe amândoi.

— Bineînțeles.

Roarke luă o înghițitură zdravănă de vin.

— Sigur că poți.

După ce rămaseră singuri, stând amândoi în lumina slabă a amurgului, între lumânările pe care le aprinsese Summerset, Roarke se întinse și luă mâna lui Eve într-a lui.

— Mai au destul timp să se răzgândească. Nașterea va avea loc peste câteva luni bune, și până atunci pot foarte bine să se hotărască să petreacă acest… eveniment numai ei doi.

Ea îi aruncă o privire de parcă tocmai i-ar mai fi crescut un cap.

— Numai ei doi? Îți dai seama că vorbim totuși de Mavis?

El închise ochii.

— Dumnezeu să ne aibă în pază.

— Și o să fie mult mai mult. Se desprinse din îmbrățișarea lui și se ridică. Înainte să-ți dai seama, o să ne ceară să fim noi cei care o ajutăm să nască, nu doctorii. Și vor dori s-o facă aici, poate chiar în dormitorul nostru, și vor dori să filmeze totul, poate chiar să transmită în direct, pentru fanii ei. Și ne vor filma și pe noi cum scoatem chestia aia din ea. Spaima și oroarea i se citeau în priviri.

— Termină, Eve. Termină, acum!

— Da, transmisie în direct. Acesta e stilul lui Mavis. Se întoarse cu spatele la el. O s-o facem pentru că a reușit să ne implice în chestia asta. Ne-a prins în plasa ca o…

Începu să gesticuleze larg cu brațele, asemeni unei mori de vânt.

— Ca un păianjen gigantic. Ca o chestie mare și gravidă care ne țese o plasă.

— Hai să ne calmăm puțin.

Văzând parcă aievea imaginile pe care i le zugrăvise Eve, Roarke își scoase o țigară. O aprinse, spunându-și că ar trebui să înceapă să gândească rațional.

— În mod sigur, tu ai mai făcut chestia asta până acum. Ești polițistă. Nu se poate să nu fi asistat măcar o dată la o naștere.

— A-ha. Nu. Nici să nu te gândești. O singură dată, când eram încă în patrulare, a trebuit să ducem o femeie gravidă la spital. Iisuse Hristoase, țipa de parcă cineva i-ar fi înfipt țepușe înroșite în foc în zona inghinală.

— Doamne Sfinte, Eve, ai putea totuși să renunți la imaginile astea terifiante?

Dar acum se pornise, și nu mai era chip s-o oprești.

— Și acolo se rupe ceva și începe să curgă o chestie din ea. Ceva fluid, știi?

— Nu, nu știu. Și nici nu mă interesează.

— Și a făcut o mizerie de nedescris în mașină. Dar măcar a avut decența, să aștepte până când am intrat în spital și am chemat un doctor sau o moașă sau cum dracu' se numește persoana aceea care asistă la naștere, până a scos chestia aia din ea.

Timp de câteva secunde, Roarke își apăsă tâmplele cu degetele.

— Nu trebuie să ne gândim la asta. Putem să o luăm razna. Va trebui să ne gândim la altceva. Stinse țigara strivind-o cu furie în scrumieră. La cu totul altceva..

Eve trase adânc aer în piept.

— Ai dreptate. Am mult de lucru.

— E vorba de crime. Mult mai bine. Lasă-mă să te ajut și eu. Te implor.

Nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

— Sigur. Măcar atâta lucru să fac și eu pentru tine. Poftește, te rog, în biroul meu.

Îi luă mâna și îl puse la curent în vreme ce urcau la etajul superior.

— Și cât de mult ai de gând s-o folosești pe această Celina Sánchez?

— Nu intenționez să colaborez prea strâns cu ea. Se așează la biroul ei și se lăsă pe spate cu scaunul pentru a-și pune picioarele pe birou. Garantează pentru ea Dimatto și, în plus, e o persoană destul de plăcută. Dar nu prea se potrivește cu stilul meu de muncă. Și totuși e legată, cumva, de cazul acesta; mi-ar fi imposibil să ignor ajutorul pe care poate să mi-l dea.

— Am cunoscut un tip care avea un medium în echipă, cu ajutorul căruia își conducea afacerea și, pentru nimic în lume, n-ar fi mișcat nici un deget înainte să-i ceară sfatul. Și îi mergea destul de bine.

— Tu ai vreunul?

— Da. Clarvăzători, mediumuri. Nu disprețuiesc puterile speciale cu care i-a înzestrat natura și nici ajutorul pe care mi-l pot oferi. Dar prefer ca deciziile finale să le iau tot eu. Și te sfătuiesc și pe tine să faci la fel. Până acum… să spunem „talentu1" ei nu a adăugat prea multe elemente la cele strânse de mine, prin munca obișnuită de detectiv. Dar cele mai multe luciuri se potrivesc foarte bine.

Se încruntă, încercând să ordoneze datele din mintea ei.

— Urmele pe care le-am descoperit la locul unde s-a produs crima, precum și cele care mergeau de acolo până în locul în care a abandonat cadavrul, indică faptul că ucigașul poartă numărul patruzeci și nouă la pantof. Probabil că o să putem reconstitui desenul tălpii, măcar unul parțial, dacă reușește Ticălosul să facă vreo minune la laborator. Pământul și iarba erau uscate, dar în momentul în care a adăugat și greutatea trupului ei a lăsat niște urme destul de vizibile.

— Da, e un picior destul de mare, dar nu toți bărbații care poartă număr mare la pantof sunt neapărat solizi.

— Ăsta e îndeajuns de masiv pentru a lăsa urme pe iarba uscată, îndeajuns de puternic pentru a ridica un corp inert de șaizeci și cinci de kilograme. Dacă vrei să faci speculații, verifică probabilitățile. Și ai să ajungi la concluzia că e vorba de un bărbat de o sută treizeci și cinci - o sută patruzeci de kilograme. Eu bănuiesc că are în jur de unu nouăzeci și cinci, doi metri și cinci.

El dădu din cap, încercând să-și construiască în minte o imagine similară celei la care se gândea ea.

— Și dacă duci raționamentul și mai departe, poți presupune că o asemenea forță și un astfel de corp sunt rezultatul unei discipline fizice, al unei rigori și al unor antrenamente susținute.

— Chirurgia plastică îți poate oferi un astfel de trup, dar nu și forța necesară.

— Și așa te-ai hotărât să sondezi lumea musculoșilor.

— Cu această ocazie, mi-am dat seama că mie-mi plac bărbații mai slăbănogi.

— Norocul meu!

— Nu pot face legătura între cele două femei disparate și presupuse moarte și victima din cazul meu, nu le lega nimic în afară de pasiunea comună pentru lucrul manual, pentru artizanat și faptul că frecventau cam aceleași magazine pentru a se aproviziona cu materiale.

— Aș putea să-mi rezerv timpul necesar pentru a cerceta mai în amănunt acest aspect.

— Da, așa mă gândeam și eu.

— Nu poți cumpăra încălțăminte numărul patruzeci și nouă chiar de oriunde, continuă Roarke. Trebuie să faci o comandă specială sau să-ți procuri marfa numai din anumite magazine. Din cauza asta, dacă ucigașul arată așa cum l-ai descris tu, nu cred că își poate cumpăra încălțămintea de la orice magazin obișnuit.

— Nu, probabil că merge la „Băieții Enormi" sau la un magazin asemănător.

— Simpatic nume, zâmbi Roarke. O să-l țin minte, poate îmi voi deschide vreodată un lanț de magazine de haine și încălțăminte de mărimi excepționale.

— O să reperez toate magazinele de genul ăsta, spuse ea imitându-i accentul, lucru care-l făcu să zâmbească și mai tare. Chiar în seara asta.

— Ei bine, în cazul acesta vom avea o preocupare, astfel încât n-o să ne mai gândim la lucruri neplăcute. Înainte să ne vedem amândoi de treburile noastre, spune-mi: de ce o face?

— Pentru a-și evita controlul. Abuzul fizic e cauzat întotdeauna de dorința de a domina. Violul izvorăște din dorința de a controla și la fel și crima, în esența ei. Chiar dacă motivele unui omor sunt lăcomia, gelozia, instinctul de apărare, furia sau pur și simplu distracția, până la urmă totul se rezumă la control.

— Toate infracțiunile se comit din dorința de a controla, dacă te gândești mai bine, nu crezi? O să-ți iau asta - fie că e vorba de portofelul tău sau de viața ta - pentru că pur și simplu pot să o fac.

— Dar tu, de ce *furai* pe vremuri?

Pe fața lui apăru o urmă de zâmbet.

— Din tot felul de motive egoiste și din distracție, locotenente. Cu siguranță, pentru a avea ceva ce nu avusesem până atunci. Și din plăcerea de a reuși să o fac, cu succes chiar.

— Pentru a pedepsi astfel persoana care deținuse lucrul acela înaintea ta?

El clătină din cap, înțelegând punctul ei de vedere.

— Nu. Persoanele respective erau, în cele mai multe dintre cazuri, niște variabile neglijabile în raport cu scopul final.

— Vezi, aici e diferența. Sigur, asta nu-l disculpă pe hoț în totalitate, dar demonstrează că orice crimă își are rădăcinile în dorința de a pedepsi. Cred că acest lucru e valabil și în cazul de față. Cineva l-a controlat, l-a pedepsit. O femeie, căreia îi arată acum că el e șeful. De aceea a abandonat-o acolo goală. Probabil că nu o dezbrăcase complet în momentul în care a violat-o. I-a smuls hainele - fibrele găsite pe corpul ei demonstrează acest lucru -, dar, în mod sigur, nu s-a obosit să o dezbrace de tot. Asta a făcut abia mai târziu, pentru a accentua umilința.

Făcu o pauză, gândindu-se puțin.

— Nu i-a mutilat sexul, organele tipic femeiești, lucru care ar fi demonstrat un alt fel de furie, alt tip de dorință de a controla. Actul nu a avut o conotație sexuală, ci personală. O strangulează nu cu mâinile lui - și eu cred că, având în vedere felul cum arăta, i-ar fi frânt gâtul ca pe o surcea -, ci cu o panglică roșie. Asta înseamnă ceva pentru el. Și panglica roșie e tot o chestie personală. Îi scoate ochii, cu grijă, pentru a o orbi. Oarbă și goală - umilința e și mai mare. Dar îi ia cu el, pentru ca astfel să aibă o parte din ea. Oare îl privește? Mă gândesc că, într-un fel, el își dorește ca ea să-l privească. Pentru că acum el deține controlul.

— Întotdeauna mi se pare fascinant, remarcă el.

— Cum?

— Să te privesc muncind.

Înconjură biroul, îi ridică bărbia și o sărută ușor.

— Și nu ești deloc lipsită de clarviziune. Înainte să ne apucăm de treabă, o să comand ceva de mâncare.

— N-ar fi rău deloc.

În timp ce el se îndrepta spre bucătărie, ea se apucă să aranjeze un al doilea panou pe care să fixeze detaliile investigației. Pe acesta adăugă și fotografiile lui Marjorie Kates și a lui Breen Merriweather.

Stătea în picioare și privea fotografiile celor două în momentul în care Roarke se întoarse în cameră. Îi puse o farfurie pe birou.

— Te ocupi și de ele acum.

— Da.

— Frumoase femei. Nu strălucitoare, nu extraordinar de frumoase. Părul, nu-i așa? Părul le face să semene atât de mult.

— Și constituția fizică e destul de asemănătoare. Statură obișnuită. Femei albe, înjur de treizeci de ani, cu corpuri destul de drăguțe și păr lung, șaten-închis. Are de unde să-și aleagă victimele.

— Nu rămân prea multe după ce adaugi și ceilalți factori.

— Nu, se mai îngustează cercul candidatelor. Trebuie să frecventeze magazinele unde se vând materiale și obiecte, de artizanat și să umble singure noaptea. Acționează numai noaptea. Și, cu toate acestea, mai rămân o mulțime de femei din rândul cărora își poate recruta victimele. Făcu un pas înapoi. Trebuie să-l opresc înainte de a mai face încă una.

Când se întoarse la birou se bucură să constate că el îi adusese un hamburger cu cartofi prăjiți - chiar dacă se vedeau și niște broccoli pe lângă ei. Putea foarte ușor să scape de broccoli – n-avea cum să-și dea seama. Dar după aceea ar fi cuprins-o sentimentul de vinovăție. Și cum broccoli îi era indiferent, dar vinovăția ar fi marcat-o, îl mâncă primul, ca să scape de el. În același timp, tasta comenzile necesare în vederea întocmirii unei liste cu magazinele care vindeau îmbrăcăminte și, mai ales, încălțăminte de mărimi excepționale.

Erau mult mai multe decât s-ar fi așteptat, observă Eve, în vreme ce își turna o ceașcă de cafea din cana imensă pe care Roarke o adusese odată cu farfuria cu mâncare. Unele foarte scumpe - bine, gândește-te și tu un pic, își spuse ea - unde și-ar fi cheltuit toți fotbaliștii, baschetbaliștii și bogătașii înalți sau supraponderali averile pe haine și încălțăminte?

Mai erau magazine cu prețuri moderate, altele chiar cu prețuri foarte mici. Descoperi că și două dintre magazinele universale din oraș și mai multe buticuri le ofereau clienților lor posibilitatea de a-și comanda articole de anumite mărimi.

Erau destul de multe locuri pe care trebuia să le cerceteze.

Selectă magazinele care vindeau pantofi și, astfel, mai elimină câteva de pe lista inițială, dar apărură și unele în plus.

Ar fi putut să-și cumpere direct de pe internet încălțămintea de care avea nevoie, se gândi ea, mușcând dintr-un hamburger. O grămadă de oameni procedau așa. Dar oare, un bărbat care își lucra din greu corpul și era mândru de rezultatele muncii sale nu ar fi

preferat să-și aleagă hainele dintr-un magazin adevărat? Să se îmbrace cu ele, să se admire în oglindă, să audă vreun vânzător încruntat spunându-i că îi vin ca turnate?

O grămadă de presupuneri, recunoscu ea, și toate bazate pe foarte puține fapte verificate.

Dar, când verifică locațiile din listă, descoperi că la două străzi depărtare de Total Crafts era un astfel de magazin, care se numea „Bărbatul Colosal".

— Interesant, nu-i așa? Ronțăi un cartof prăjit. Computer, afișează lista cu sălile de sport de pe o rază de șase străzi în jurul lui Total Crafts.

SE PROCESEAZĂ.

Mai ronțăi un cartof.

ÎN LISTA SĂLILOR DE SPORT SE REGĂSESC ȘI JIM'S GYM ȘI BODYBUILDERS.

— Afișează harta exactă a sectorului respectiv pe ecran. Scoate în evidență locațiile magazinelor respective și ale sălilor de sport pe ecranul de perete.

Se ridică, cu burgerul în mână și se apropie de ecranul de perete. Uneori, se gândi ea, vezi un anume lucru pentru că așa ți-l închipui tu, alteori, pentru că e chiar acolo.

El umblase pe străzile acelea, era sigură de asta. Mersese de la sala de sport la magazin, apoi la celălalt magazin. Pentru că locuia sau muncea sau și una și alta, în zona aceea. Era cartierul lui. Oamenii din partea locului îl vedeau acolo în fiecare zi.

Și la fel și ea l-ar fi putut vedea.

Intră în camera lui Roarke și-l găsi așezat la biroul lui, înfruptându-se din ceea ce părea a fi o porție de paste cu fructe de mare, în timp ce lucra. Faxul cu laser bâzâia și computerul tocmai îl anunța că urma să primească un mesaj.

— Vezi că ai un mail.

— Rapoartele despre un anume proiect, pe care le așteptam, spuse el fără să-și ridice privirea. Pot să mai aștepte. Deocamdată, nu am nimic pentru tine.

— Fă o pauză și vino să-ți arăt ceva.

Își luă cafeaua cu el și merseră amândoi în biroul ei.

Eve făcu un gest către ecranul de perete.

— Ce vezi aici?

— Un sector din West Village. Și o schemă, un model.

— Și eu la fel. Vreau să încep cu clădirile din zona aceea. Nici măcar nu mă pot gândi câți oameni locuiesc acolo. E cu bătaie lungă, foarte lungă chiar, dar…

— Poate că locuiește acolo. Așa că eu cred că ar trebui să începi cu locuințele. Întocmește o listă cu toți proprietarii și chiriașii din zona aceea, elimină familiile, cuplurile, femeile singure și limitează-te la bărbații care locuiesc singuri.

— Ar fi trebuit să te faci polițist. Își mută privirea de la ecran la chipul ei.

— Nu crezi că am destule coșmaruri acum, că mi-ai băgat în cap și chestia aia cu moașele?

— Îmi cer scuze. Oricum, o să dureze foarte mult. Poate stă la o stradă distanță de limita pe care o s-o trasăm noi. La naiba, ar putea chiar să locuiască și la cinci străzi distanță, și doar să lucreze în zona aceea. Sau să lucreze la depărtare de o stradă în afara zonei. Ori s-ar putea ca de acolo să-și facă doar cumpărăturile și să se ducă la sală în zona aceea, iar el să locuiască, de fapt, în blestematul New Jersey.

— Da, dar tu lucrezi cu probabilități aici, și probabilitatea cea mai mare este ca el să locuiască în zonă.

— Ar merge mai repede, dacă mi-ai da și tu o mână de ajutor cu sortarea. El dădu din cap, continuând să studieze ecranul.

— La tine sau la mine?

Când Eve se târî în pat, puțin după unu noaptea, știa că dăduse de o urmă. Și spera, nu putea decât să spere acum, că avea să reușească să-l găsească înainte de a ucide din nou.

— Între Kates, Breen și Maplewood au fost intervale de câte două luni. Dacă nu-și modifică programul o să pun mâna pe el înainte de a mai apuca să omoare pe cineva.

— Mai ține-ți gura, locotenente. Roarke o trase mai aproape de el, până ea ajunse să-și odihnească capul pe umărul lui. Rareori avea coșmaruri când el o ținea atât de aproape. Taci din gură și dormi.

— Sunt aproape. Știu că sunt aproape, murmură ea și se lăsă atrasă în mrejele somnului.

O aștepta. Trebuia să vină. Întotdeauna trecea pe aici. Cu pași repezi, cu capul în jos, mergea aproape neauzită în pantofii ei cu tălpi de cauciuc. Și-i pusese după ce-și terminase schimbul, după ce-și scosese pantofii de curvă pe care-i purta atunci când le servea băuturile bărbaților care se zgâiau la ea.

Orice ar fi purtat, tot o târfa rămânea. Urma să treacă pe aici, cu capul în jos, și părul avea să-i strălucească în lumina felinarelor. O să pară aproape de aur. Aproape.

Oamenii s-ar fi putut gândi: iată o femeie drăguță, o femeie simpatică, liniștită și frumoasă, care-și vede de treaba ei. Dar ei habar n-aveau. El știa prea bine ce era în spatele acelei imagini. Amărăciune, întuneric și gânduri negre.

Simțea cum furia crește în el în timp ce o aștepta. Furie și plăcere, teamă și bucurie. Uită-te acum la mine, târfă ordinară!

Și o să vedem dacă-ți place, o să vedem dacă îți convine!

Se credea frumoasă. Îi plăcea să se plimbe și să-și admire trupul gol în fața oglinzii.

Dar, când o să termin cu tine, n-o să mai fii așa de frumoasă!

Își strecură o mână în buzunar și pipăi bucata lungă de panglică.

Roșu era culoarea ei favorită. Îi plăcea să poarte haine și accesorii roșii.

O văzu din nou, ca atunci. Țipând, țipând, goală, fără nimic pe ea, în afara bucății de panglică roșie înnodată în jurul gâtului. Roșie ca sângele care-i curgea din răni atunci când îl lovea. Și îl lovea până când îl lăsa în nesimțire.

Și când se trezea, era învăluit într-un întuneric de nepătruns.

Se trezea încuiat în camera aceea, într-o beznă totală.

Ea o să fie cea care o să se trezească acum în întuneric. Oarbă în iad!

Și iat-o… iat-o acum din nou, mergând cu pași repezi, cu capul în jos.

Inima îi bubuia în piept, în vreme ce o privea apropiindu-se.

Deschise, așa cum făcea întotdeauna, poarta aceea de fier și intră în parcul cochet.

Pentru un moment, doar preț de o bătaie de inimă, ea își înălță capul. Și atunci, când el sări din umbră, în ochii ei apăru un amestec de teamă, șoc și dezorientare.

Își deschise gura să strige și pumnul lui îi sfărâmă maxilarul.

Ochii ei se dădură peste cap și nu mai văzu nimic, în timp ce el o ținea departe de lumină.

Se văzu nevoit să o plesnească de câteva ori peste față pentru a o trezi din leșin. Trebuia să fie trează. Trează și conștientă de ce i se întâmpla.

Îi vorbea pe un ton scăzut - doar nu era vreun prost -, dar îi spuse ce avea de spus în timp ce o lovea cu pumnii.

— Cum îți place acum, târfa? Cine e șeful acum, cățea?

Și simțea un amestec de rușine și plăcere nespusă când îi lovea trupul. Ea nu riposta deloc, stătea doar, inertă, și asta chiar era o dezamăgire.

Înainte se zbătuse, ba chiar cerșise îndurare de câteva ori. Atunci fusese mai bine.

Dar chiar și așa, când îi petrecu panglica în jurul gâtului, când o strânse cu putere, atât de tare încât ochii îi ieșiră din orbite, plăcerea era atât de mare încât se temea că avea să moară și el, dar de fericire.

Călcâiele ei loviră ritmic pământul, cu niște bufnituri ușoare. Trupul ei fu cuprins de convulsii, și acele convulsii îl făcură și pe el - în sfârșit! în sfârșit! - să termine.

— Du-te dracului! șuieră el în timp ce-i smulgea hainele. Du-te dracului în iad, acolo unde ți-e locul!

Îi înghesui hainele în sacul pe care-l adusese cu el, apoi și-l puse pe umăr, cureaua acestuia străbătându-i în diagonală pieptul masiv.

O ridică de la pământ, ca și când ar fi cântărit câteva grame.

Și se simți mândru de forța sa.

O duse până la banca pe care o alesese, o băncuță așezată foarte romantic, sub un copac mare și umbros, în apropierea fântânii maiestuoase. O întinse acolo, împreunându-i cu grijă mâinile la piept, între sâni.

— Așa! Vezi, Mamă, nu-i așa că arăți foarte bine? Ai vrea să vezi?

Rânjetul lui dement aproape că făcu să plesnească stratul gros de substanță izolantă.

— Hai să îți dau o mână de ajutor!

Acestea fiind spuse, își luă scalpelul din buzunar și se apucă de treabă.

10

Eve se rostogoli pe o parte când auzi semnalul comunicatorului de lângă pat și, trezindu-se într-un întuneric complet, dădu drumul unui șuvoi de înjurături.

— Rahat, la naiba, ce blestemăție!

— Lumina aprinsă, zece procente, strigă Roarke.

Eve își trecu o mână prin păr și scutură din cap pentru a-și alunga somnul.

— Blochează transmisia video, ordonă ea. Dallas aici.

— O omoară! O omoară!

Vocea era foarte slabă, întretăiată. Eve trebui să citească numele care apăruse pe ecranul comunicatorului pentru a-și da seama cu cine vorbea.

— Celina! Calmează-te! Fii mai coerentă!

— Am văzut… Am avut o viziune asemănătoare celei de acum câteva zile, aproape identică. Oh, Dumnezeule! E prea târziu! E deja prea târziu!

— Unde?

Sări din pat, continuând să strige spre comunicator în timp ce-și căuta hainele.

— În Central Park? El mai e în parc acum?

— Da. Nu. E într-un parc. Mai mic. Cu porți. Sunt și câteva clădiri. Memorial Park!

— Unde ești?

— Sunt… sunt acasă. Sunt în pat. Nu mai pot suporta viziunile din capul meu.

— Rămâi acolo. Încearcă să mă înțelegi. Rămâi acolo.

— Da. Eu…

— Oprește transmisia, se răsti Eve către comunicator și întrerupse brusc vaietele Celinei.

— Anunți evenimentul? întrebă Roarke.

— Mai întâi vreau să verific personal. Sau mai bine zis o să verificăm împreună, se corectă ea văzând că și el începuse să se îmbrace.

— Și Celina?

— Va trebui să se descurce cum poate.

Eve își ajusta hamul pentru armă.

— Cu toții trebuie să ne descurcăm singuri în asemenea situații. Hai să mergem!

Îl lăsă pe el să conducă. Chiar dacă nu-i făcea plăcere să constate că el putea manevra un vehicul - de fapt, orice vehicul - mult mai bine decât ea, nu avea timp acum de astfel de ciondăneli.

Și nu era nici momentul, admise ea, să se pună cu clarvăzătorii. Își scoase comunicatorul și ceru ca o patrulă să cerceteze un eventual atac în Memorial Park.

— Căutați un bărbat între unu nouăzeci și cinci și doi metri și cinci centimetri, solid, musculos. Aproximativ o sută treizeci și cinci de kilograme. Dacă îl găsiți, procedați la reținerea lui. Se presupune că individul este înarmat și periculos.

Eve se aplecă în față, de parcă ar fi vrut să sporească astfel viteza mașinii, în vreme ce goneau spre partea de sud a Manhattanului.

— Poate că a văzut ceva ce urmează să se întâmple, ceva ce nu s-a petrecut încă. Ar putea fi vorba despre… cum îi zice?

— Premoniție?

— Da. Dar greutatea pe care o simțea în stomac o contrazicea. Sunt foarte aproape! La naiba, știu sigur că sunt pe calea cea bună!

— Dacă a mai ucis pe cineva în seara asta, se pare că nu a mai așteptat cele două luni.

— Poate că nici până acum nu a făcut o pauză de două luni.

Se apropiară de intrarea dinspre vest a parcului, trecură de Memorial Place și parcară în spatele unei mașini de poliție oprită în curbă.

— Câte intrări și ieșiri are parcul ăsta? întrebă Eve. Trei, patru?

— Cam atâtea. Nu știu sigur. E o suprafață destul de mică, cel puțin așa cred. E unul dintre cele mai mici și mai cochete monumente ridicate în memoria victimelor de la World Trade Center.

Traversă trotuarul și, scoțându-și arma, se strecură pe sub arcada de piatră care străjuia intrarea în parc.

Văzu câteva băncuțe, un mic lac, copaci, mulți copaci mari, câteva ronduri cu flori și un grup statuar din bronz care întruchipa câțiva pompieri ce ridicau un drapel.

Trecu de monument și auzi un zgomot ciudat.

Se întoarse spre direcția sunetului, merse repede spre sud și văzu un polițist în uniformă, prăbușit în patru labe, vomând într-un strat de flori albe și roșii.

— Domnule ofițer…

Dar văzu banca aflată la o distanță de câțiva pași și, mai grav, văzu ce era pe banca aceea.

— Ocupă-te de el, îi spuse ea lui Roarke și se apropie de celălalt polițist în uniformă, care stătea cu comunicatorul în mână. Își scoase legitimația.

— Dallas.

— Ofițer Queeks, locotenente. Am găsit-o doar de câteva momente. Tocmai mă pregăteam sa anunț. N-am văzut pe nimeni.

— Doar pe ea. I-am verificat pulsul, pentru a constata decesul. Încă e caldă.

— Vreau să izolați zona. Aruncă o privire peste umăr. Crezi că el o să ne poată fi de vreun ajutor?

— Nu vă faceți probleme, locotenente. E începător, boboc, adăugă el cu un zâmbet amar. Toți am trecut prin asta.

— Pune-l pe picioare, Queeks. Izolează zona și cercetează amănunțit parcul. Cu foarte multă atenție. Nu a ucis-o aici, trebuie să mai fie un loc. O să anunț eu dispeceratul.

Își scoase comunicatorul.

— Dispeceratul, aici Dallas, locotenent Eve.

— Comunicați.

— Omucidere, o singură victimă, femeie. Locul - Memorial Park, sectorul de sud-vest. Contacteaz-o pe Peabody, detectiv Delia, și Laboratorul criminalistic să vină la fața locului.

— Înțeles, Dallas, locotenent Eve. Dispeceratul terminat.

— Cred că o să ai nevoie de asta, spun Roarke din spatele ei, întinzându-i o trusă de teren.

— Da. Și o să te rog să stai mai la distanță.

Își atașă un aparat de înregistrare.

O privi cum se apropie de victimă și începe să înregistreze scena crimei, vizual și verbal. Era fascinant să o privească muncind, se gândi el din nou. Și uneori nespus de trist.

În ochii ei se citea mila, dar și mânie. Ea nu știa că lăsa să se vadă așa ceva, dar el era sigur că nimeni altcineva în afara lui nu ar fi fost capabil să distingă ceva în privirea ei. O simțea fierbând, în timp ce înregistra ultima operă a ucigașului nebun.

Avea să studieze cu atenție cadavrul și toate detaliile, se gândi el. N-avea să lase nimic să-i scape. Dar nu va vedea doar crima. Ci și latura umană a tragediei. Și asta conta cel mai mult.

Un pic mai slăbuță decât celelalte, se gândi Eve. Nu atât de voluptuoasă. Mai delicată și poate și ceva mai tânără. Dar încă se încadra în tipul standard de femeie pe care-l căuta criminalul ăsta. Avea părul lung, șaten-deschis - aproape drept. Probabil că fusese și frumoasă, deși acum cu greu mai puteai să-ți dai seama. Nu acum, când fața ei era aproape distrusă.

Suferise leziuni mult mai severe în urma loviturilor decât Elisa Maplewood. O bătuse mai tare. Probabil că acum îi plăcea mai mult partea asta, se gândi ea. Părea mai puțin stăpân pe sine.

A pedepsit-o. Mai bine spus, persoana pe care o reprezenta ea în mintea lui.

A distrus-o. Ce reprezenta ea pentru el.

Oricine ar fi fost femeia asta, nu pe ea o ucisese, de fapt, criminalul. Oare fața cărei femei o văzuse el atunci când îi strânsese panglica în jurul gâtului? Ai cui erau ochii care se uitaseră disperați la el?

După ce înregistră poziția corpului victimei și rănile care erau vizibile, Eve îi desfăcu mâinile pentru a-i lua amprentele.

— Locotenente! strigă Queeks de undeva din dreapta ei. Cred că am găsit și locul unde a ucis-o!

— Izolează-l. Împrejmuiește-l cumva, Queeks. Nu vreau să treacă nimeni pe-acolo.

— Am înțeles, să trăiți.

— Amprentele indică faptul că victima este Lily Napier, de douăzeci și opt de ani. Locuiește în Vessey Street, numărul 293, apartamentul 5C.

Erai frumoasă, Lily, se gândi Eve, studiind fotografia care apăruse pe ecran. Slăbuță, delicată. Un pic timidă.

— Angajată la O'Hara's Bar & Grill, pe Albany Street. Mergeai pe jos spre casă, nu-i așa, Lily? Nu e prea departe. Economiseai banii pe care i-ai fi dat pe autobuz și, oricum, era o noapte caldă. Și te

aflai în cartierul tău. Trebuia doar să traversezi parcul și, gata, ajungeai acasă.

Își puse ochelarii speciali și examină mâinile și unghiile victimei. Moartea încă nu îi răpise și ultima urmă de căldură din trup.

— Puțin pământ, un pic de iarbă. Poate avem noroc și găsim și niște fibre, eventual, niște bucăți de piele. Încheietura mâinii ruptă, se pare că și maxilarul îi este fracturat. Contuzii și zgârieturi multiple pe față, pe piept, pe umeri. Semne de viol. Există urme de sângerare vaginală. Vânătăi și zgârieturi și pe coapse și în zona genitală. Ridic câteva fibre pentru probe.

Lucra cu meticulozitate, desprinzând fibre minuscule de pe corpul victimei, fără să clipească în momentul în care acționă în zona genitală.

Le puse cu grijă în pungi, le sigilă, le etichetă, le înregistră.

Și chiar dacă o parte din ea se revoltase, așa cum se întâmplase și cu bobocul acela, chiar dacă o parte din ea voia să urle când se gândea la scena violului, se abținu și continuă să lucreze.

Cu ochelarii speciali încă la ochi, se aplecă asupra feței mutilate a victimei și studie găurile însângerate, acolo unde fuseseră ochii.

— Tăieturi precise, curate, asemănătoare cu cele făcute în cazul Elisei Maplewood.

— Dallas.

— Peabody.

Nu se uită spre ea, gândindu-se doar pentru un moment că nu avea ce să vadă, decât poate bocancii de serviciu ai lui Peabody.

— Locul unde a fost ucisă e la mică distanță de aici, spre sud. Queeks a ajuns primul la fața locului. Verifică dacă zona aceea e izolată.

— Locul crimei e chiar în spatele meu.

— Ia cu tine jumătate din echipa de la Criminalistică și apucați-va să căutați urme de pași pe distanța dintre cele două locuri. Și nu lăsa pe nimeni străin să intre acolo înainte să arunc și eu o privire.

— Mă apuc imediat de lucru. Polițiștii au găsit-o?

— Nu.

Eve se îndreptă de spate.

— Celina Sánchez a mai avut o viziune.

Eve termină de cercetat corpul victimei și locul în care aceasta fusese găsită și merse spre locul unde o aștepta Roarke, chiar în spatele senzorilor pe care îi instalase Queeks în jurul locului crimei. Avea să-și aducă aminte de asta, se gândi ea.

Avea să țină minte că ofițerul Queeks a lucrat rapid și în liniște, fără să își agaseze ofițerul superior cu prea multe întrebări inutile.

— Nu trebuie să mă aștepți.

— O să te aștept, spuse Roarke. Acum sunt și eu băgat în chestia asta.

— Da, bănuiesc că așa e. Păi, atunci vino cu mine. Ai ochi buni. Poate vezi tu ceva ce mie îmi scapă.

Merse spre locul crimei, înconjurându-l larg. Nu voia să acopere eventualele urme pe care el le lăsase pe iarbă.

Dădu din cap spre Queeks.

— Bine lucrat! Unde e bobocul?

— L-am trimis cu alți doi oameni să închidă intrările din parc. E un tip de treabă, locotenente, numai că e și el la început. Lucrează în poliție doar de trei luni, și ăsta a fost primul cadavru din viața lui de polițist. Și e vorba de unul mutilat. Dar s-a abținut până când s-a depărtat suficient de locul în care a fost găsită victima.

— N-am de gând să-i fac raport, Queeks. Ai mai văzut ceva deosebit, în afară de cadavru, ceva neobișnuit, de care ar trebui să știu?

— Am pătruns în parc prin aceeași intrare ca și dumneavoastră, locotenente. Am mers spre sud, voiam să facem o tură completă. Am văzut-o destul de repede. N-am observat pe nimeni altcineva. Nici în parc și nici pe stradă. Tocmai ieșeam dintr-o cafenea de pe Varick, când am primit apelul de la dumneavoastră. Bineînțeles, am văzut câțiva oameni ai străzii și vreo doi-trei drogați, dar niciunul dintre ei nu corespundea cu descrierea pe care ne-ați transmis-o.

— De câtă vreme lucrezi în sectorul ăsta?

— De câțiva ani buni.

— Știi unde e O'Hara's?

— Sigur, e localul lui Mike de pe Albany. Un loc decent, unde se mănâncă destul de bine.

— La ce oră se închide?

— Pe la două, chiar mai devreme, dacă nu au clienți.

— Bine, mulțumesc. Peabody?

— Am găsit câteva urme de sânge. În unele locuri, iarba este ruptă, în altele, e culcată la pământ. Am găsit și două petice mici de material. Ar putea proveni de la hainele victimei.

— Văd și eu toate astea, Peabody. *Tu* ce părere ai?

— Ei bine, eu zic că a atacat-o chiar la intrarea din partea de sud a parcului, în momentul în care ea a început să-l traverseze. Ar fi putut să o atace și pe stradă, în afara parcului, dar cel mai probabil ea intrase deja în parc în momentul atacului. A adus-o până aici, a bătut-o, a agresat-o și în timpul luptei probabil că i-a sfâșiat și o parte din haine, deși se pare că ea nu a opus prea multă rezistență. Aici a și violat-o. Nu am examinat cadavrul încă, dar urmele de aici indică faptul că și-a înfipt degetele în iarbă la un moment dat. Modul de operare este similar celui din cazul Elisei Maplewood, așa că, probabil, tot aici a strangulat-o, apoi i-a luat hainele. După aceea, a cărat-o până în celalalt loc, unde a așezat-o în poziția asta și i-a scos ochii.

— Da, și eu cred același lucru. Totul s-a petrecut în interiorul parcului. Mergea spre casă, o luase pe aici, fiindcă drumul era mai scurt. Locul e patrulat cu regularitate. Și e destul de curat. Deci sigur, în principiu. A trebuit să lucreze repede, dar pentru el asta nu e o problemă. Acum are destul antrenament. Ora morții a fost 2.00, aproape la secundă. Prima echipă a ajuns aici la două și douăzeci. Dacă pui la socoteala timpul în care a dezbrăcat-o, a cărat-o până aici, a așezat-o în poziția asta și a mutilat-o, îți dai seama că de data asta a cam fost la limită.

— Când a ajuns patrula, s-ar putea ca el să fi fost încă în parc.

Eve se uită înapoi la Roarke și-și ridică sprâncenele.

— Probabil că i-a auzit. A auzit o mașină oprindu-se, o portieră trântită. Și a fugit, probabil că s-a adăpostit după niște copaci. Oare, dacă ar fi putut, nu s-ar fi amuzat teribil în momentul în care ei ar fi găsit-o?

— Ba da, cred că așa ar fi făcut.

— Abia reușise să termine cu ea. Și nu merita și el un moment de destindere, după munca grea pe care o dusese la bun sfârșit? Roarke aruncă o privire în spate, spre banca pe care zăcea trupul lui Lily Napier. A auzit pe cineva venind și s-a ascuns. I-ar fi ucis pe amândoi dacă ar fi fost obligat să o facă, cred că așa se gândea. Dar ce satisfacție mare trebuie sa fi avut atunci când polițiștii au găsit-o, atât de repede, atât de proaspătă, iar el s-a uitat la ei? Apoi a ieșit din parc, luând-o într-o direcție opusă.

Eve dădu din cap. Și raționamentul său era exact același.

— Ai devenit expert în chestiile astea. Vreau ca întreg parcul să fie periat în amănunt, să fie cercetat fiecare fir de iarbă, fiecare petală de floare, fiecare copac.

— Este foarte atent, locotenente, îi reaminti Peabody. Nu am reușit să găsim nici o urmă din care să aflăm ADN-ul lui, nici grupa

de sânge, nu avem nici un fir de păr, nu avem nimic, așa că, și dacă am găsi ceva pe aici, nu există termen de comparație.

Este foarte atent. Eve întinse o mână și o mișcă pentru a face urmele de sânge să strălucească în lumina reflectoarelor. Și eu la fel. Și nu căutăm ADN-ul lui, ci pe al ei.

Îi făcu un semn lui Roarke.

— Hai să facem câțiva pași.

— Speri să descoperi direcția în care s-a mișcat, unde și cum s-a deplasat.

— Orice reușesc să adaug la imaginea pe care am conturat-o în ceea ce-l privește, este un câștig. Trebuia să se îndepărteze de ochii polițiștilor, de urechile lor. Continuară să meargă până ieșiră din nou din parc și se treziră pe trotuar. După părerea mea, acum se află mai aproape de casă decât atunci când a ucis-o pe Maplewood. Dar pentru el nu contează chestia asta. Se duce până acolo unde trebuie să meargă.

— Și tu nu ai venit până aici doar ca să-mi spui asta.

— Nu. Uite ce e, nu cred că mai are rost să aștepți. Mai avem ceva treabă aici, și după aceea mergem la sediul central.

— Am o senzație de *déjà-vu*.

— Da. Tipului ăstuia îi place să lucreze noaptea.

— N-ai apucat să dormi mai mult de o oră.

— O să mai trag un pui de somn la birou. Cu un aer absent, începu să-și șteargă mâna de pantaloni.

— Stai așa.

Deschise trusa de teren și scoase de acolo o cârpă.

— Da, ai dreptate.

O luă înapoi spre parc, spre intrarea de piatră, ștergându-și în același timp sângele de pe mâini. Acum parcul era scăldat în lumină. Cei de la Laboratorul Criminalistic, îmbrăcați în costumele lor de protecție, se mișcau în tăcere, ca niște figurine pe un ecran gigantic.

În curând avea să vină și presa - întotdeauna se întâmpla așa - și cineva trebuia să se ocupe și de chestia asta.

Și, în scurt timp, ferestrele clădirilor din împrejurimi aveau să se lumineze. Vor apărea oameni la ele, și unii se vor întreba ce se întâmpla. Și cineva va trebui să se ocupe și de acești civili.

Trebuia să închidă parcul. Așa că urma să vorbească și cu primarul.

Distracția nu se mai termina.

— La ce te gândești, locotenente?

— La prea multe, și trebuie să-mi ordonez ideile. Va trebui să o chem pe Celina la sediu, să facem un raport detaliat al… viziunii ei. O să pun doi polițiști civili să o aducă. La opt fix.

Își înfundă mâinile în buzunare și le scoase repede în momentul în care își aduse aminte că se șterse de sânge, dar nu și de crema protectoare.

— Uite ce e.

Când văzu că nu mai spune nimic, continuând să privească în gol spre parc, Roarke își ridică privirea, întrebător.

— Și despre ce ar fi vorba?

— A spus că era în pat, acasă la ea, când a vorbit cu mine. Aș vrea să verific chestia asta, atâta tot.

— N-o crezi?

— Nu se poate spune că n-o cred. Vreau doar să verific, ca să nu mă mai gândesc la ea. Ca să nu mai îmi pun atâtea întrebări. Atât și nimic mai mult.

— Și dacă ar putea cineva să… intre în dormitorul ei, când ea nu ar fi acasă, să-i verifice comunicatorul de lângă pat, chestia asta nu te-ar deranja prea mult.

— Da.

Se uita la el acum.

— Și nu-mi vine să cred că stau aici și îți cer să faci ceva ilegal. Dacă aflu că era acasă, în pat, atunci când a luat legătura cu mine, e limpede că nu avea cum să fie la locul crimei, pentru că m-a sunat la numai câteva minute după moartea lui Napier. Aș putea să fac o cerere pentru autorizarea unei verificări a comunicatorului ei și să trimit un expert la ea acasă, dar…

— Ar fi nepoliticos din partea ta.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Puțin îmi pasă dacă par nepoliticoasă, dar nu vreau să mă fac de râs. Și nici să îndepărtez o eventuală sursă prețioasă.

— Bine, rămâne la opt fix, atunci.

Simți cum o cuprinde îngrijorarea, dar, în același timp, respiră ușurată.

— Ascultă, o să iau legătura cu tine când ea va ajunge la mine la birou. Doar ca să mă asigur că totul e în ordine. Și dacă ești prins…

— Draga mea Eve, i se adresă el pe un ton prevenitor. Te iubesc mai mult decât orice pe lume și cred că ți-am demonstrat acest lucru în repetate rânduri pe parcursul relației noastre. Așa că nu înțeleg de ce continui să mă insulți.

— Nici eu. Deci doar intri și ieși. Și verifici numai telefonul. Nu mai pui mâna pe nimic altceva. Dacă se dovedește că a spus adevărul, nu mă suna. Dacă a mințit, contactează-mă pe mobil.

— N-ar trebui oare să folosim un limbaj codificat? Rânji, și ea îi aruncă o privire exasperată.

— Pupă-mă undeva!

Râzând, el o împinse un pic în față și făcu ce-i spusese ea, o sărută pe bărbie.

— Mă duc spre casă. Culcă-te și tu, măcar un pic.

Eve se întoarse spre intrarea de piatră, spre moarte, neînțelegând cum putea să facă acest lucru.

Anunțarea rudelor era întotdeauna o chestie neplăcută, dar situația se agrava și mai mult când totul se petrecea în toiul nopții. Apăsă butonul soneriei de la apartamentul de pe Lower West Side și se pregăti să mai reteze o bucată din lumea cuiva.

Așteptă o vreme, destul de lungă, și tocmai se pregătea să mai sune o dată când beculețul interfonului se aprinse.

— Da? Cine este?

— Poliția.

Eve își ridică legitimația până în dreptul vizorului.

— Trebuie să vorbim cu Carleen Steeple.

— Dar e ora patru dimineața! Despre ce e vorba?

— Domnule, trebuie să intrăm puțin.

Becul interfonului se stinse. Urmară câteva zgomote de lanțuri și încuietori. Bărbatul care le deschise ușa nu purta altceva decât o pereche de chiloți largi de bumbac. Pe fața lui se putea citi enervarea.

— Despre ce e vorba? Unii dintre noi încearcă să doarmă și n-am de gând să vă las să treziți și copiii.

— Vă rog să ne scuzați de deranj, domnule Steeple.

Cumnatul victimei, se gândi Eve, cel puțin așa reieșea din evidențele poliției.

— Eu sunt locotenentul Eve Dallas. Dumneaei este detectivul Delia Peabody. Trebuie să vorbim cu soția dumneavoastră.

— Andy?

Fața unei femei cu părul scurt, ondulat și ciufulit apăru în cadrul unei uși.

— Ce s-a întâmplat?

— Poliția. Uitați cum stă treaba. Noi am raportat toate tranzacțiile cu droguri pe care le-am văzut și pe drogații care umblă pe aici chiar și în miezul zilei. Ne-am făcut datoria de cetățeni, așa că nu cred că e cazul să fim deranjați în toiul nopții.

— Nu suntem de la Narcotice, domnule Steeple. Carleen Steeple?

Femeia ieși din cameră, înfășurată într-un halat.

— Da.

— Lily Napier este sora dumneavoastră?

— Da.

Chipul i se înnegură. Primul semn al fricii.

— S-a întâmplat ceva?

— Îmi pare rău să vă anunț, dar sora dumneavoastră a murit.

— Nu. Rostise cuvântul foarte încet, un singur sunet, la limita dintre întrebare și răspuns.

— Oh, Doamne, Doamne!

În mai puțin de o secundă, Andy Steeple se transformase din bărbatul furios care le răspunsese la ușă într-un soț grijuliu. Se apropie de soția lui și o luă în brațe.

— Oh, draga mea! Ce s-a întâmplat? o întrebă el pe Eve. Ce i s-a întâmplat lui Lily?

— Nu! spuse Carleen din nou. Doar „Nu!"

— Putem să ne așezăm puțin, domnule Steeple?

El făcu un gest cu mâna spre o cameră unde se vedeau câteva fotolii confortabile și o canapea brodată cu flori mari, colorate.

— Hai, draga mea! Hai, scumpa mea! Petrecându-și brațul în jurul mijlocului soției lui, o conduse spre canapea. Hai să ne așezăm puțin.

— Tati?

O fetiță cu păr buclat și cu ochi somnoroși intră în cameră.

— Du-te înapoi în pat, Kiki!

— Ce s-a întâmplat cu mami?

— Du-te înapoi în pat, scumpa mea. Vin și eu imediat.

— Mi-e sete.

— Kiki…

— Mă lăsați pe mine să mă ocup de ea? întrebă Peabody.

— Păi eu…

În primul moment, o privi nehotărâtă, apoi dădu din cap.

— Bună, Kiki, eu sunt Dee.

Peabody merse și o luă pe micuță de mână. Hai să bem un pahar cu apă.

— Colega mea se pricepe la copii, îi spuse Eve. Totul o să fie în regulă.

— Ar putea fi o greșeală?

— Nu, domnule.

— Un accident?

Carleen își dezlipi fața de umărul soțului ei și se întoarse către Eve. Un accident?

— Nu. Sora dumneavoastră a fost ucisă.

— Drogații! spuse Steeple cu amărăciune în glas.

— Nu.

Eve studie chipul lui Carleen și remarcă paloarea care o cuprinsese, lacrimile și implorarea mută din ochii ei.

— Știu că este foarte greu pentru dumneavoastră. Și o să fie și mai greu. Se pare că sora dumneavoastră a fost atacată în timp ce se întorcea de la muncă. În Memorial Park.

— Întotdeauna o lua prin parc.

Carleen căuta mâna soțului ei.

— Ajungea mai repede acasă. Și era și un drum sigur.

— A fost victima unei tâlhării?

Termină mai repede, își spuse Eve. Spune-le rapid, scutește-i de suferința incertitudinii.

— A fost violată și strangulată.

— Lily?

Ochii plini de lacrimi ai lui Carleen deveniră imenși din cauza șocului.

— *Lily?*

S-ar fi prăbușit pe podea dacă n-ar fi susținut-o soțul ei.

— Nu, nu, nu!

— Orașul ăsta ar fi trebuit să fie sigur.

Lacrimile apărură și în ochii lui Steeple, în timp ce-și legăna nevasta.

— O femeie ar fi trebuit să se poată întoarce în siguranță acasă de la blestemata ei de slujbă.

— Da, domnule. Așa ar fi trebuit. O să facem tot ce ne stă în putință pentru a-l prinde pe criminal. Dar avem nevoie și de ajutorul dumneavoastră. Va trebui să vă pun câteva întrebări.

— Acum?

Își strânse brațul în jurul mijlocului soției sale.

— Nu vedeți că acum suntem în stare de șoc?

— Domnule Steeple.

Eve se aplecă pentru a-l privi în ochi, astfel ca și el să-i poată remarca expresia hotărâtă pe chipul ei.

— Dumneavoastră nu țineați la cumnata dumneavoastră?

— Bineînțeles că țineam la ea! Doamne, Dumnezeule!

— Vreți ca omul care a făcut asta să fie prins și pedepsit?

— Pedepsit?

Aproape că scuipă cuvântul.

— Îl vreau mort!

— Eu am de gând să-l găsesc mai întâi. Vreau să-l împiedic să mai ucidă. Și o să-l găsesc și o să-l opresc. Dar cu ajutorul dumneavoastră aș putea să fac lucrurile astea mai repede. Aș, putea să-l găsesc înainte de a mai ucide pe sora cuiva.

O privi fix pentru un moment.

— Puteți să ne lăsați singuri un minut?

— Sigur.

— Puteți să mergeți în bucătărie, acolo.

Îi arătă cu mâna.

Eve îi lăsă singuri, intră într-o bucătărie ca de corabie, cu o umflătură în podea, probabil locul unde luau masa. Se vedeau câteva băncuțe acoperite cu pernuțe cu model în zig-zag, albastru cu galben. Ferestrele erau încadrate de perdele galbene, cu margini albastre. Câteva petice de mușama erau așezate pe masă, în dreptul fiecărui loc, și ele asortate cu pernuțele de pe băncuțe.

Eve ridică una și își trecu degetele peste ea.

— Locotenent Dallas?

Steeple apăru în cadrul ușii.

— Acum suntem gata. O să fac niște cafea. Cred că toți am avea nevoie de un strop de cafea.

Se așezară în living și, după ce o liniști pe fetiță, li se alătură și Peabody. Ochii lui Carleene erau umflați și plânși, dar făcea mari eforturi să se stăpânească, după cum observă Eve.

— Nimic din toate astea nu va fi ușor, începu Eve. O să încercăm să fim cât mai concișI, ca să vă putem lăsa în pace cât mai repede.

— O pot vedea?

— Acum nu. Îmi pare rău. Sora dumneavoastră lucra la O'Hara's Bar & Grill?

— Da. De mai bine de cinci ani. Îi plăcea acolo. E un local agreabil, aproape de casă. Câștiga bine din bacșișuri. Și îi plăcea să lucreze seara, așa îi rămânea liberă aproape toată după-amiaza.

— Era implicată într-o relație?

— Acum nu. A mai avut câteva întâlniri, dar de când a divorțat a devenit mai rezervată în privința bărbaților.

— Și fostul soț?

— Rip? S-a recăsătorit și acum locuiește în Vermont. Cred că el a fost iubirea vieții ei, dar din păcate nu același lucru se poate spune și despre el. Pur și simplu, s-au despărțit. Nu s-au dat în spectacol, dar a fost foarte trist.

— Nu cred că e nevoie să-l luați la întrebări. Furia răzbătea din glasul lui Steeple. Chestia asta e opera unui drogat nenorocit, și cred că v-ați pierde vremea cu un tip cumsecade. Un dobitoc, dar un tip cumsecade, în timp ce ticălosul care…

— Andy!

Suspinând, Carleen îl strânse de mână.

— Nu. Te rog, nu.

— Îmi pare rău! Dar cine a făcut asta e liber acum și noi stăm și discutăm. Urmează să mă întrebe și pe mine unde eram în momentul în care a avut loc crima, precum și alte rahaturi de genul ăsta. Oh, la naiba! își sprijini capul în mâini. La naiba!

— Cu cât vă punem mai repede întrebările și cu cât ne răspundeți mai prompt la ele, cu atât vom scurta durata întrevederii. Știți cumva dacă o agasa cineva?

— Nu.

Carleen mângâia părul soțului ei în timp ce vorbea.

— Câțiva tipi de la bar mai glumeau cu ea, o mai tachinau, dar asta e tot. Lily e foarte timidă, dar acolo se simțea bine. Sunt oameni de treabă în restaurantul acela. Mergeam și noi din când în când. Ea n-a jignit niciodată pe nimeni. Va trebui să-i anunț și pe părinții noștri. Ei locuiesc în Carolina de Sud acum. Pe un vapor. Ei… cum o să le spun eu că Lily nu mai este? Cum o să-i spunem lui Kiki?

— Nu te gândi acum la asta, zise Steeple, înainte ca Eve să poată deschide gura. Își înălță capul, părând să-și fi recăpătat controlul într-o oarecare măsură. Să le luăm pe rând, draga mea.

— La fel s-a întâmplat și cu cealaltă femeie? o întrebă el pe Eve. Am văzut la știri. Te-am văzut și pe tine. E la fel?

— Am luat în considerare și această posibilitate.

— A fost…

Eve văzu continuarea propoziției în ochii lui. *Mutilată!* Dar nu rosti cuvântul și o trase pe soția lui mai aproape.

— A fost ucisă mai spre centru.

— Da. Doamnă Steeple, Lily era pasionată de lucrul de mână, de artizanat?

— Artizanat? Lily?

Pe buze îi apăru un zâmbet tremurător.

— Nu. Nu-i plăcea să „facă pe gospodina", după cum spunea ea. Ăsta a fost unul dintre motivele neînțelegerii dintre ea și Rip. El își dorea o soție casnică, și ea simțea că nu are chemare pentru asta.

— În cealaltă cameră, am văzut câteva obiecte care păreau lucrate de mână.

— Și în camera lui Kiki am văzut câteva, adăugă Peabody. Are pe pat o cuvertură adorabilă.

— Eu le-am făcut. Când eram gravidă cu Drew, fiul nostru, m-am decis… mă rog, am decis împreună, se corectă ea, împletindu-și degetele cu cele ale soțului ei, că o să fiu casnică. Voiam să pot sta acasă cu copiii. Apoi mi-am dat seama că trebuia să-mi găsesc o ocupație. Așa că am început să împletesc, apoi, m-am apucat și de goblenuri, macrame-uri și altele. Îmi place foarte mult.

— De unde vă cumpărați materialele?

— Ce legătură are asta cu Lily?

— Doamnă Steeple, de unde vă cumpărați materialele?

— Din mai multe locuri.

Spuse câteva nume de pe lista lui Eve.

— Lily a mers vreodată cu dumneavoastră la acele magazine?

— Ei bine, da făceam deseori cumpărături împreună. Îi plăcea să colinde magazinele, să-și petreacă timpul cu mine și copiii. Mergeam împreună la cumpărături cel puțin o dată pe săptămână.

— Vă mulțumim pentru ajutor.

— Dar… numai atât voiați să mă întrebați? o întrebă Carleen când Eve se ridică în picioare. Vă mai putem fi de folos cu ceva?

— S-ar putea să mai apară ceva. Ținem legătura doamnă Steeple. Puteți să luați legătura fie cu mine, fie cu detectivul Peabody, la sediul central, la orice oră. Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ați suferit-o.

— Să vă conduc. Carleen, vezi ce fac copiii.

Le duse până la ușă și așteptă până când fu sigur că soția lui nu mai poate auzi ce spunea.

— Vă rog să îmi scuzați ieșirea.

— Nu e nici o problemă.

— Dar vreau să știu. Lily a fost și ea mutilată ca și cealaltă femeie? Nu vreau ca soția mea să o vadă așa dacă…

— Da, îmi pare rău.

— Cum?

— Nu vă pot da aceste detalii, cel puțin nu acum. Sunt confidențiale și de ele depinde desfășurarea ulterioară a anchetei.

— Vreau să aflu și eu când îl găsiți. Vreau să…

— Știu ce vreți. Dar acum esențial este să aveți grijă de soția și de copiii dumneavoastră, de familia dumneavoastră. De restul ne ocupăm noi.

— Voi nu o cunoșteați. Nu o cunoșteați pe Lily.

— Nu, dar acum o cunoaștem.

11

Era trecut de cinci dimineața, când Eve intră în sediul Departamentului Omucideri. Cei din tura de noapte își făceau de lucru cu comunicatoarele și își definitivau rapoartele restante. Sau dormeau. Îi făcu semn lui Peabody să o urmeze în biroul său.

— Trebuie să iau legătura cu Whitney.

— Îmi pare bine că nu sunt în locul tău.

— Cât timp fac eu asta, tu sun-o pe Celina. Și spune-i că o să trimitem doi polițiști civili să o aducă aici pentru a da o declarație. Vreau să fie aici la ora opt fix. Apoi găsește doi polițiști care să se ocupe de chestia asta. După aceea poți să te culci și tu vreo două ore.

— Nu trebuie să-mi spui asta de două ori. Te culci și tu?

— Nu, eventual, o să mă întind un pic în birou.

— Unde?

— Tu ocupă-te de ce ți-am spus și închide ușa în urma ta.

După ce rămase singură, Eve își pironi privirea pe comunicator și începu să recite în gând o litanie.

Fă să răspundă comandantul, și nu soția lui, fă să răspundă comandantul, și nu soția lui. În numele a tot ce e sfânt, fă să răspundă comandantul, și nu soția lui!

Apoi, trăgând aer în piept, se așeză și formă numărul. Aproape că scoase un strigăt de bucurie când pe ecran apăru fața obosită a lui Whitney.

— Îmi cer scuze că v-am trezit, domnule. A avut loc o crimă în Memorial Park. O singură victimă. Femeie, albă, douăzeci și opt de ani. Abuzată sexual și mutilată. Același mod de operare ca și în cazul Elisei Maplewood.

— Locul crimei a fost împrejmuit?

— Da, domnule. Am închis parcul și am postat oameni la fiecare intrare.

— L-ați închis?

— Da, domnule. Este necesar să facem asta, măcar pentru următoarele douăzeci și patru de ore.

El scoase un oftat lung, adânc.

— Asta înseamnă că acum e necesar ca eu să-l trezesc pe primar. Vreau să am pe birou un raport complet înainte de ora opt. Și ne vedem la mine în birou la ora nouă, locotenente.

— Am înțeles, domnule.

Eve privi ecranul gol. Nu, nu vedea cum ar fi putut să mai prindă măcar o oră de somn.

Își adună notițele și înregistrările făcute la locul crimei. Pregătindu-se pentru ziua foarte lungă pe care o avea înainte, își comandă un bol de cafea și se așeză la birou, să-și redacteze raportul.

Îl mai citi o dată, pentru a vedea dacă omisese vreun amănunt important. Adăugă apoi pistele standard pe care avea să le cerceteze și incluse și rezultatele cercetărilor deja făcute. Îl salvă apoi în calculator, făcu o copie pentru șeful ei, una pentru partenera ei și una pentru Mira.

Se ridică de la birou și prinse pe panoul ei pozele lui Lily Napier - una de când era în viață și una făcută după crimă.

La șapte și un sfert, își puse ceasul de mână să sune, se întinse pe podea și dormi un somn zbuciumat vreme de douăzeci de minute. Se trezi, bău încă o cană de cafea și făcu un duș în baia din vestiar. Se gândi pentru un moment să ia niște pastile energizante, dar

renunță la idee. Bulinele alea o făceau să se simtă ciudat și o agitau foarte tare.

Și dacă tot trebuia să se îndoape cu cofeină, prefera cafeaua.

Se decise să folosească o sală de conferințe în locul biroului ei, pentru întâlnirea cu Celina, și cum Peabody nu părea să se fi trezit din somn, făcu ea însăși rezervarea pentru sală.

Apoi chemă pe unul dintre polițiștii de serviciu și ceru să fie informată în momentul în care urma să sosească Celina Sánchez.

Pentru a nu fi obligată sa înghită poșirca pusă la dispoziție de automatele din sediul poliției, se întoarse în biroul ei, își comandă un bol de cafea și îl duse în sala de conferințe.

În momentul în care Peabody intră în biroul ei, polițistul de serviciu îi semnală sosirea Celinei. Partenera ei adulmecă mireasma cafelei care plutea în încăpere.

— Dumnezeule! Toarnă chestia aia într-o troacă și o s-o lipăi imediat!

— Mai întâi, ia niște covrigei de la automatul din hol, îi spuse Eve. Și trece-i în contul departamentului.

— Chiar te gândești la mâncare! Cred că visez!

— Sánchez e pe drum. Așa că mișcă-ți fundul!

— Asta-i Dallas pe care o cunosc și o iubesc!

Când ușa se închise în urma lui Peabody, Eve își scoase comunicatorul și formă numărul lui Roarke.

Răspunse foarte repede.

— Bine, deci a…

Eve își îngustă ochii.

— Unde ești?

— Sunt pe cale să îmi continui aventurile în serialul *Intrare prin efracție în miezul zilei*.

— Ți-am spus să aștepți până te contactez eu.

— Hmm…

Zâmbi și continuă să mestereasc la comunicatorul de lângă patul Celinei.

— Se pare că ți-am ieșit din cuvânt încă o dată. Aștept să fiu pedepsit pe măsură, cu prima ocazie.

— Blestemată fie…

— Vrei să ne continuăm mica noastră conversație sau mă lași să-mi termin treaba?

— Fă-o!

În dormitorul Celinei, Roarke zâmbi de unul singur. Căpătase obiceiul să-și irite nevasta din când în când și se temea că era îndeajuns de josnic să savureze din plin aceste momente.

Îi văzuse pe cei doi polițiști oprind mașina și intrând în clădirea unde locuia Celina. Deși erau îmbrăcați în haine civile își dăduse seama că erau polițiști încă de când îi văzuse prima dată, la două blocuri distanță.

Polițiștii arătau întotdeauna ca niște polițiști, mai ales în ochii unui infractor. Chiar și ai unui fost infractor.

Și, deși avea încredere în sursa lui de la poliție, prefera să se ocupe singur de loviturile lui.

La zece minute după ce Celina ieșise din clădire să plecase cu mașina poliției - întotdeauna era mai bine să aștepte puțin în caz că persoana se întorcea după un lucru pe care il uitase - blocă toate camerele de luat vederi cu o telecomandă. Și traversă strada la pas.

Peste mai puțin de trei minute, trecu de încuietorile și sistemul de alarmă al ușii de la intrare și pătrunse în casă.

Ceva mai târziu, verifică sursa transmisiilor făcute și înlocui comunicatorul. Celina o apelase pe Eve la ora la care susținuse.

De la aparatul de lângă patul ei, câteva secunde după ora două dimineața.

Polițista lui putea să stea liniștită în privința asta.

Îi era foarte greu să reziste tentației de a arunca o privire printre lucrurile Celinei, deși Eve îl avertizase să nu facă așa ceva. Până la urmă, asta era firea lui. Ea, polițista lui, n-ar putea niciodată să înțeleagă senzația aceea care-i punea sângele în mișcare, ori de cite ori se afla acolo unde nu avea voie să fie.

Își acordă un răgaz de câteva secunde pe parcursul cărora admiră tablourile de pe pereții dormitorului - pretențioase, senzuale, evocatoare. Și coloritul camerei, bogat, tipic feminin.

Și dacă arunca o privire și la cel de-al doilea nivel al apartamentului, se putea spune că, de fapt, tocmai se pregătea să iasă din casă, nu-i așa?

Îi plăcea stilul în care era mobilată și decorată casa, îi plăcea spațiul. Avea senzația că acolo locuia o femeie care știa foarte bine cum vrea să arate casa ei și proceda în consecință.

Se gândi că ar fi interesant să o angajeze în vederea perfectării unei afaceri viitoare.

Ieși din casă așa cum intrase, la pas, fără să se grăbească. Se uită la ceas și estimă că avea să ajungă în centru la timp pentru prima întâlnire de afaceri a zilei.

N-o contactase. Eve îl cunoștea pe Roarke, știa că avea niște degete magice. Când văzu că n-o sunase pe mobil până în momentul în care Celina fu adusă în sala de conferințe, știu că aparatul din dormitorul domnișoarei Sánchez fusese verificat și că apelul fusese transmis de acolo, așa cum susținuse și ea.

Nu mai avea de ce să-și pună întrebări. Acest lucru deveni evident în momentul în care o văzu pe femeia epuizată și foarte tulburată care intră în încăpere.

Părea sleită de puteri, ca o persoană care era în convalescență după o boală foarte grea.

— Dallas.

— Ia loc. O cafea?

— Da, mulțumesc.

Se așeză la masa din sala de conferințe și trebui să se folosească de ambele mâini pentru a duce la gură cana de cafea. Bijuteriile pe care le purta pe degete scoaseră un clinchet ușor când se ciocniră de materialul ieftin din care era făcută cana.

— Am luat un calmant imediat după ce am vorbit azi-noapte. Nu m-a ajutat prea mult. Am mai luat unul înainte să vin aici. Și nici ăsta nu pare să-și facă efectul. Acum mi-aș dori să iau îndeajuns de multe calmante pentru a intra în comă. Dar cred că nici asta nu m-ar ajuta prea mult.

— Nici pe Lily Napier n-are cum s-o ajute chestia asta.

— Așa o chema?

Sorbi din cafea. Făcu o pauză, apoi luă din nou o înghițitură.

— Nu m-am uitat de dimineață la știri. Îmi era teamă că o voi vedea.

— Dar ai văzut-o aseară.

Celina dădu din cap.

— A fost mai rău ca ultima dată. Pentru mine, vreau să spun. Nu sunt pregătită pentru așa ceva.

— E foarte dificil pentru o persoană înzestrată cu capacitățile tale să fie martorul unor astfel de evenimente cutremurătoare, spuse Peabody și fu răsplătită cu un surâs în semn de recunoștință.

— Da, pentru numele lui Dumnezeu, da! Nu vreau să spun că aș avea aceleași senzații ca și victima, dar simt prin ce trece. Și… În momentul în care ești într-un fel conectată psihic cu victima, senzațiile ei se reverberează în tine. Știu cât a suferit. Dar eu sunt în viață. Sunt nevătămată și beau cafea, în vreme ce ea nu mai e. Dar știu cum și cât a suferit.

— Povestește-mi ce ai văzut, îi ceru Eve.

— A fost…

Celina ridică o mână de parcă ar fi vrut să oprească totul pentru un moment, până când reușea să se adune.

— Data trecută am văzut totul ca pe un vis, un vis foarte real și foarte neliniștitor, dar era un lucru pe care aș fi putut să-l înlătur din mintea mea, la fel cum poți alunga orice vis urât. Asta până când am văzut știrile. Acum a fost cu totul altceva. Nu aș fi putut confunda cu nimic altceva ceea ce am simțit, ce am văzut aseară. Nu aveam nici o îndoială că era vorba de o altă viziune. Una dintre cele mai puternice viziuni din viața mea. Era ca și cum aș fi fost acolo. Parcă aș fi pășit alături de ea. Mergea repede, cu capul plecat.

— Cu ce era îmbrăcată?

— Ăă, cu o fustă închisă la culoare - neagră, cred - scurtă. O cămașă albă, cu mâneci lungi, guler răsfrânt și pe deasupra avea un pulover subțire, descheiat în față. Pantofi fără toc, cu talpă groasă. Aproape că nu făcea nici un zgomot atunci când pășea. Și avea și o poșetă. O geantă micuță pe care o purta atârnată de umăr.

— Dar el, el cu ce era îmbrăcat?

— Tot cu haine închise la culoare. Ea nu știa că el e acolo, așteptând-o, în parc. Era întunecat, tot ce-l înconjura era întunecat.

— Și pielea? E negru?

— Nu… eu… Nu cred. I-am văzut mâinile când a lovit-o. Sunt albe și mari. Foarte mari. Și o lovește peste față. O durere oribilă. Oribilă, și ea cade și durerea dispare. A… leșinat. Și el continuă să o lovească, chiar și după ce ea și-a pierdut cunoștința. Peste față, peste corp. „Îți place acum? Îți place?"

Ochii Celinei deveniră mați, iar irișii de un verde palid erau aproape translucizi.

— „Cine e șeful acum? Cine comandă acum, cățea?" Dar se oprește, n-o mai lovește, o pălmuiește ușor cu mâinile acelea mari ale lui. O trezește din leșin. Trebuie să fie trează pentru ce urmează.

Dumnezeule, ce durere! Nu știu dacă e a ei sau a lui, dar durerea este cumplită!

— Nu e durerea ta, zise Peabody încet și clătină din cap, înainte ca Eve să poată spune ceva. Tu ești martoră și trebuie să ne povestești ce ai văzut. Nu e durerea ta.

— Nu e durerea mea.

Celina trase adânc aer în piept.

— Îi rupe hainele. Ea nu se opune, abia poate să se zbată. Și când încearcă să îl împingă, el îi azvârle mâna în lături. Ceva se rupe înăuntrul ei. E dezorientată și confuză, ca un animal prins în capcană. O violează și-i provoacă o mare durere. Nu-l poate vedea. E prea întuneric și durerea e copleșitoare. Leșină din nou. E mai bine în starea de inconștiență, acolo nu simte nici o durere. Și nu simte când o omoară. Corpul ei reacționează instinctiv, se zbate. Și asta… asta îi provoacă lui plăcere. Ultimele ei zbateri îl aduc la orgasm… Îmi e rău.

Celina își acoperi gura cu dosul palmei.

— Vă rog să mă scuzați, dar mi-e foarte rău. Trebuie să…

— Haide, vino.

Peabody era deja în picioare, ajutând-o și pe Celina să se ridice.

— Vino cu mine.

În timp ce Peabody o ajuta să iasă din cameră, Eve se ridică de la masă. Merse până la una dintre ferestre și o deschise îndeajuns de mult pentru a se putea apleca în afară și a respira mai ușor.

Îi era familiară senzația aceea de greață. Știa cum e să vezi din nou și din nou. Să simți iar și iar.

Lăsă aerul și zgomotul, *viața* orașului să îi învingă starea de rău. Privi un tramvai aerian încărcat cu navetiști care trecea prin apropiere și un aeroglisor publicitar, înțesat de panouri luminoase care transmiteau tot felul de informații despre reduceri de prețuri, evenimente culturale și sportive, servicii turistice.

Picioarele nu-i erau încă foarte sigure, așa că rămase acolo unde se afla, ascultând sunetele scoase de palele elicopterelor, hărmălaia claxoanelor care se ridica din strada de dedesubt, clinchetul unui aerobuz.

Toate se îmbinau într-o cacofonie pe care urechile ei o percepeau ca pe o adevărată muzică. Un cântec pe care ea îl înțelegea, un cântec care o făcea să simtă că aparținea acestui loc.

În orașul acesta nu se simțise niciodată singură. Și nici neajutorată, atâta vreme cât avea insigna ei.

Amintirea durerii, cunoașterea sursei acelei dureri o puteau face mai puternică. Și asta era bine de știut.

Mai sigură pe picioare, închise fereastra, merse înapoi la masă și-și mai turnă o cană de cafea.

Când Peabody o aduse pe Celina înapoi în cameră, văzu că în obrajii acesteia reapăruse un strop de culoare. Se aranjase un pic - puțin ruj, rimei și fond de ten acopereau cât de cât urmele nopții trecute. Femeile, în opinia lui Eve, erau preocupate de cele mai ciudate lucruri în cele mai bizare momente.

După ce Celina se așeză, Peabody îi aduse o sticlă cu apă.

— Asta o să-ți facă mai bine decât cafeaua, spuse ea punând sticla pe masă.

— Da, ai dreptate. Mulțumesc.

Întinse mâna și o strânse de braț pe Peabody.

— Îți mulțumesc că ai stat cu mine, că m-ai ajutat să-mi revin.

— Nici o problemă.

— Probabil că mă crezi o femeie foarte slabă, îi spuse ea lui Eve.

— Te înșeli. Nici prin cap nu-mi trece așa ceva. Eu… Noi… se corectă ea, noi ajungem întotdeauna după ce totul s-a terminat și vedem, în fiecare zi, ce pot să-și facă oamenii unii altora. Sângele, rănile, crimele. Nu e ușor. Dar noi nu vedem ce se întâmplă, cum se întâmplă. Noi nu simțim ce au simțit victimele.

— Ba da, simțiți.

Celina își trecu un deget pe sub ochi.

— Doar că ați găsit o modalitate de a vă descurca, de a suporta toate astea. Acum va trebui să fac și eu același lucru.

Mai luă o înghițitură de apă.

— O dezbracă după aceea. Așa cred. Este o parte din mine care, până acum, a respins viziunea. Se luptă cu ea. Dar cred că i-a luat hainele; erau sfâșiate deja din momentul în care o violase. Și a cărat-o… Nu pe ea - la naiba!

Mai luă o gură de apă și respiră adânc, de câteva ori.

— Vreau să spun că pentru el e altcineva. O percepe ca pe o altă persoană și pedepsește pe altcineva. Cineva care l-a pedepsit. În întuneric. Se teme de întuneric.

— Dar ucide noaptea, observă Eve.

— E obligat să-și înfrângă frica, nu?

— Posibil. Altceva?

— Am ieșit din acea stare. Am ieșit pentru că nu mai puteam suporta. Și te-am sunat pe tine. Știu că n-ar fi trebuit să pun capăt viziunii. Poate că aș fi văzut ceva ce v-ar fi putut fi de ajutor. Dar am intrat în panică și m-am luptat cu ea până când am reușit să ies din starea aceea.

— Am ajuns la locul crimei mai repede pentru că m-ai sunat. Și pentru că am ajuns acolo atât de repede, am reușit să izolăm foarte bine zona. Și asta contează.

— Sper din toată inima să fie așa. Ați înaintat cu ancheta?

— Eu așa cred.

Celina închise ochii.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Dacă aveți ceva ce-i aparține, aș putea încerca să-l văd.

— Avem arma crimei.

Celina clătină din cap.

— O să încerc, dar cred că voi reedita experiența trecută și voi vedea - voi simți - numai actul în sine și emoțiile cărora le-a dat naștere. Am nevoie de un obiect pe care l-a atins cu mâinile goale. Ceva purtat de el sau ținut în mână, ca să-l pot vedea cu adevărat, să completez ceea ce ați construit voi.

Eve puse bucata de panglică pe masă.

— Încearcă, oricum.

Celina își umezi buzele, apoi întinse mâna și atinse panglica.

Brusc își lăsă capul pe spate și ochii i se dădură peste cap, devenind albi, cu o vagă urmă de verde. Începu să alunece de pe scaun; degetele îi deveniră flasce și dădu drumul panglicii.

Eve sări în picioare și o prinse înainte să cadă.

— Numai el. Ea nu mai e. Când el i-a pus asta în jurul gâtului, ea se refugiase în starea de inconștiență. Nu simt decât furia lui, frica lui, excitarea lui. Le simt cu tot corpul, de parcă aș avea un milion de insecte pe piele, toate înțepându-mă în același timp. Oribil!

— Și el ce-a făcut după ce a terminat cu ea?

— Se duce înapoi la lumină. Acum se poate întoarce la lumină. Nu știu ce înseamnă asta. Capul meu! Simt cum îmi plesnește capul de durere!

— O să-ți dăm ceva pentru durerea de cap și o să te ducem acasă. Peabody?

— Hai să iei un calmant. Vrei să te mai odihnești un pic înainte să mergi acasă?

— Nu.

Se sprijini de Peabody.

— Vreau doar să plec.

— Celina.

Eve acoperi panglica roșie cu o mână pentru ca femeia să nu o poată vedea atunci când se va reașeza pe scaun.

— Nu vrei să vorbești cu doctorul Mira, ca să participi la câteva ședințe de terapie?

— Mulțumesc pentru gândul bun, chiar vă mulțumesc, dar terapia…

— Fata ei are și ea puteri paranormale.

— Ah!

— Charlotte Mira. E cea mai bună și poate că discuția cu cineva care înțelege situația în care te afli o să-ți fie de ajutor.

— Da, chiar ar putea. Mulțumesc.

După ce rămase singură, Eve ridică panglica roșie și o studie. Ea nu avea nevoie să o atingă pentru a vedea, pentru a simți. Un dar? se întrebă ea. Sau un blestem?

Nici una, nici alta, decise Eve, și puse bucata de panglică înapoi în punga pentru probe.

Încercă să-și mobilizeze resursele de energie pentru a reuși să stea în picioare când ușa se deschise și în încăpere intră comandantul Whitney.

Se ridică imediat.

— Domnule. Tocmai am terminat de discutat cu Sánchez și mă pregăteam să vin la dumneavoastră în birou.

— Ia loc. De unde e cafeaua aia?

— Din biroul meu, comandante.

— Înseamnă că e bună, merită drumul până aici. Își luă o cană, își turnă cafea și se așeză în fața ei, de cealaltă parte a biroului. Sorbi din cafea și o privi fără să spună nimic. Într-un târziu o întrebă:

— Cât ai reușit să dormi?

— Vreo două ore. De fapt, erau mai puține, dar cine mai ținea socoteala?

— Se vede. Și asta am intuit și când am venit la birou și ți-am citit raportul. Ești sub comanda mea de aproape treisprezece ani, plus - minus câteva luni, nu-i așa, locotenente?

— Da, domnule.

— Și ținând seama de toată această perioadă de timp petrecută în sânul poliției și de gradul pe care îl ai, nu crezi că ar fi trebuit - ba chiar aș afirma că era la mintea cocoșului - să-mi spui și mie nu numai că abia mai poți să te ții pe picioare, dar că mai ai și o întâlnire de o importanță capitală la ora opt, când eu ți-am cerut să fii la mine în birou la ora nouă?

Pentru că părea că așteaptă de la ea un răspuns sincer, se gândi câteva clipe la întrebarea lui.

— Nu, domnule.

El își frecă rădăcina nasului.

— Așa mă gândeam și eu că o să-mi răspunzi. Ai mâncat vreunul dintr-ăia? Arătă cu bărbia spre covrigeii de pe masă.

— Nu, domnule, dar sunt proaspeți, de la automat. Atât cât pot fi de proaspeți covrigeii de la automat.

— Mănâncă unul acum.

— Domnule?

— Mănâncă, Dallas. De dragul meu. Arăți ca dracu'! Ea luă un covrigel.

— Și mă simt la fel.

— Am vorbit cu primarul și urmează să mă întâlnesc cu el și cu șeful poliției, Tibble, într-o jumătate de oră. Și-au exprimat dorința să fii și tu prezentă la întâlnire.

— În biroul primarului, domnule, sau în Turn?

— În biroul primarului. Dar o să-i informez pe domnul primar și pe Tibble că tu nu poți să vii pentru că ești pe teren.

Ea nu rosti nici un cuvânt, dar probabil că se schimbase la față, ceea ce îl făcuse pe comandant să zâmbească.

— Spune-mi ce ți-a trecut prin cap? Și nu încerca să înfrumusețezi nimic! E un ordin!

— Nu mă gândeam, de fapt, la nimic, domnule. Dar îmi închipuiam că vă sărut picioarele.

El râse, alese un covrigel, îl rupse în două și mușcă dintr-o bucată.

— O să ratezi niște artificii pe cinste. E hazardat să închizi un parc public.

— A trebuit să izolez locul crimei ca să-l cerceteze echipele de criminaliști.

— Și primarul va spune, după ce o să-mi umple urechile cu o grămadă de tâmpenii politice, că din toate rapoartele rezultă că tipul ăsta este foarte meticulos, și toată desfășurarea asta de forțe irosește bani publici, pune la muncă o grămadă de polițiști care au și altceva mai bun de făcut și îi împiedică pe cetățenii New Yorkului să se bucure de un loc public, în timp ce tu umbli după cai verzi pe pereți.

Politica nu era punctul ei forte, dar își făcuse și ea calculele și știa că aici avea să se ajungă.

— E vorba de momentul în care s-a petrecut crima. Probabil că el se afla încă în parc, chiar lângă victimă, în locul în care a lăsat-o, în clipa când au venit primii ofițeri. În mod sigur, încă mai avea sângele ei pe el. Timpul a fost foarte scurt, poate că nu a avut vreme să se curețe. Știu că e așa. Deja am găsit urme de sânge. De la locul în care a omorât-o și până în dreptul băncii unde a lăsat-o; de acolo, urmele de sânge se îndreaptă spre est. Dacă putem să îi detectăm urmele, să vedem încotro a luat-o…

— Crezi că dacă de atâția ani stau în spatele biroului nu mai sunt familiarizat cu munca de teren? Fiecare nouă urmă pe care o găsești te apropie mai mult de rezolvarea cazului, e foarte simplu. Și chiar dacă primarul n-o să înțeleagă chestia asta, Tibble o să priceapă. Ne descurcăm noi cumva.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Care e următoarea ta mișcare?

— O să vorbesc cu cei de la Electronică și Comunicații. Am făcut o listă cu rezidenții dintr-un sector, care include cele câteva magazine de materiale de unde se aprovizionau victimele, și va trebui să verific și câteva săli de sport pe care le-ar fi putut frecventa criminalul. Trebuie să fac niște verificări încrucișate. Să găsim niște nume. Să identificăm niște persoane care apar pe toate listele - rezidenți, clienți ai acelor magazine, ai sălilor de sport. Reținem numele care apar pe toate listele, le eliminăm pe cele care nu corespund parametrilor profilului pe care l-am făcut pentru criminalul nostru și îl găsim. Feeney poate să facă toate lucrurile astea mult mai repede ca mine și, în timpul ăsta, eu pot să stau pe teren și nu în fața unui blestemat de calculator.

— Apucă-te de treabă.

Ieși împreună cu el din sala de conferințe și apoi se îndreptă spre biroul ei.

Îl puse repede la curent pe Feeney. El înțelese foarte ușor încotro voia ea să ajungă.

— O să dureze ceva timp, o avertiză el. Dar ne apucăm de treabă imediat cum ne trimiți datele.

— O să fac ceva presiuni pentru a obține listele clienților de la magazinele de materiale și de artizanat. De fapt, nu e vorba decât de două. Unul dintre ele e un pic în afara sectorului selectat de noi, dar nu cu mult. Și o să procedez la fel în cazul sălilor de sport. O să întocmesc o listă cu membrii cluburilor. Imediat cum fac rost de ele, ți le trimit. O să-ți pun la dispoziție și datele pe care am reușit să le strângem azi-noapte.

— Bine.

— Am verificat și băncile de organe care se ocupă numai de ochi. Am o listă cu toți donatorii și cu toate persoanele care au primit ochi de acolo. Din punctul meu de vedere e o pierdere de vreme, dar

trebuie să verificăm și pista asta. O să-ți trimit și aceste date ca să le poți procesa și pe ele.

— Trimite-mi tot ce ai. Arăți cam sleită, Dallas.

— Sleită? Pentru numele lui Dumnezeu!

Întrerupse transmisia. Comprimă toate fișierele, listele, chiar și notițele ei de lucru și i le trimise lui Feeney. În ciuda observației privitoare la înfățișarea ei, era totuși un polițist inteligent. Poate că nu se va limita la simpla procesare a datelor și va descoperi ceva ce ei îi scăpase.

Își luă jacheta pe care uitase să o îmbrace după ce făcuse duș. Intră în sala comună și îi făcu un semn cu capul lui Peabody.

— Să-i dăm drumul.

12

— Ce înseamnă sleită?

Peabody ridică o sprânceană.

— Habar n-am. A, poate ceva rece, știi, ca mâncarea sleită.

— Nu. Eve stinse o lumină. E vorba de înfățișarea cuiva. Se spune că arată sleit.

— Nu știu, dar nu pare a fi un compliment. Vrei să încerc să aflu?

— Nu. I-am cerut lui Feeney să caute numele care apar pe listele cu rezidenții din zona marcată de noi și în listele clienților și angajaților de la magazinele de artizanat și de la sălile de sport din același perimetru. Trebuie să facem rost de listele astea.

— Feeney o să găsească persoanele care apar pe toate listele mult mai repede decât am putea s-o facem noi. Dar tot o să dureze o grămadă de timp, ținând seama de suprafața destul de mare a zonei de care vorbim și de numărul imens de persoane care locuiesc acolo. Și s-ar putea să apară destul de multe nume comune pe listele acelea. În general, oamenii au tendința să-și facă cumpărăturile de la magazinele din cartierele în care locuiesc.

— O să cercetăm caracteristicile tuturor persoanelor care apar pe toate listele. Și pentru început o să ne oprim doar asupra bărbaților necăsătoriți.

— Da, înțeleg ce vrei să spui. Cel mai probabil individul pe care-l vânăm locuiește singur și are între treizeci și cincizeci de ani.

— Mai aproape de treizeci, o întrerupse Eve. Cred că e mai apropiat, ca vârstă, de victimele sale.

— De ce?

— Nu știu, așa mi se pare mie. Poate vârsta e una dintre caracteristicile pe care le caută la victimele lui. Vârsta lui, vârsta ei - a celei pe care, de fapt, o ucide în mintea lui. Acum e un bărbat în toată firea, sunt la egalitate. Acum o poate pedepsi.

Eve ridică din umeri.

— Încep să semăn cu Mira.

— Un pic. Și, ca și în cazul Mirei, ceea ce spui are sens, pare plauzibil. Deci, să presupunem că are înjur de treizeci de ani. Știm că e puternic, că are picioarele mari. Din cele spuse de consultantul nostru civil rezultă că are și mâinile mari și are o înălțime de circa doi metri. Dar putem verifica pe baza dovezilor pe care le avem deja cât de mari îi sunt picioarele și cât de puternic este.

— În vreme ce își croia drum prin traficul aglomerat, Eve îi aruncă partenerei sale o privire scurtă.

— Se pare că nu prea ai încredere în spusele consultantului nostru civil.

— O cred, bineînțeles că o cred, dar viziunile ei nu sunt ceva palpabil. Noi lucrăm cu dovezi palpabile, restul sunt doar elemente ajutătoare.

— Îmi place cinismul tău.

— Nu cred că inventează povești și nici nu cred că s-a prefăcut când a pus mâna pe panglica cu care a fost comisă crima. S-a simțit foarte rău, doar am fost la ea în baie. Dacă mai stătea un pic acolo ar fi trebuit să chem salvarea. Dar viziunile astea pot fi destul de înșelătoare.

— Oare?

— Știi, în materie de sarcasm, nu te întrece nimeni. Voiam să spun că, uneori, viziunile pot deforma realitatea.

Brusc interesată, Eve se uită la partenera sa.

— De exemplu?

— De exemplu, Celina îl poate vedea pe agresor neobișnuit de mare - înalt, mâini mari și așa mai departe - pentru că el e foarte puternic. Nu numai sub aspect psihic, lucru care poate fi determinat prin studierea amănunțită a modului de operare, dar și în alte privințe. Să spunem în plan profesional sau financiar. Sau îl vede așa pentru că ucide, și lucrul ăsta o înspăimântă.

— Așa. Eve dădu din cap, căutând în același timp un loc de parcare. Continuă.

— Știm ce număr poartă la pantofi și știm că e o mărime neobișnuită. De aici putem să extrapolăm, să tragem concluzia că e înalt, mai înalt decât media oamenilor de vârsta lui. Știm că e îndeajuns de puternic pentru a căra cadavrul unei femei mai bine de treizeci de metri și chiar pe o pantă scurtă, dar dificilă, plină de bolovani. Munca de polițist este cea care ne-a furnizat până acum parametrii fizici, și nu viziunile.

— Investigațiile noastre confirmă viziunile Celinei sau acestea confirmă ceea ce am reușit să aflăm de pe teren?

— Ambele, nu-i așa? Peabody își ținu răsuflarea când Eve făcu niște manevre în plan vertical, apoi lateral pentru a se strecura într-un loc liber dintr-o curbă. Respiră ușurată când văzu că până la urmă șefa ei reușise manevra. Consultanții civili sunt niște unelte foarte bune, dar trebuie să știi cum să-i folosești.

Eve cerceta traficul, așteptând un moment în care să se poată strecura afara din mașină, fără să fie făcută una cu pavajul străzii.

— Dar nu-i vede fața.

— Poate fiindcă poartă o mască. Sau poate că îi e atât de frică de el, încât subconștientul ei blochează imaginea lui.

Eve păși pe trotuar.

— Poate să facă așa ceva?

— Da, dacă e destul de speriată și suficient de puternică în același timp. Nu e polițistă, Dallas, continuă Peabody în timp ce mergeau. Ea vede crimele și asta nu e alegerea ei, așa cum se întâmplă în cazul nostru. Noi am ales să facem asta. Dacă nu voiam să vedem nici o crimă, nu ne făceam polițiste. Și, în mod sigur, nu am fi lucrat la Omucideri. Eu am ales să fac asta pentru că am vrut să trăiesc și să lucrez în New York. Dintotdeauna mi-am dorit lucrul acesta. Am vrut să mă fac polițistă, genul acela de polițistă care găsește răspunsuri mari la întrebări esențiale. Care lucrează pentru cei care au fost abuzați și împotriva agresorilor săi. Tu?

— Cam la fel.

— Bine, dar Celina nu a ales asta. Ea nu a hotărât „Hei, vreau să mă fac medium, cred că ar fi super!" Doar s-a împăcat cu darul pe care i l-a hărăzit Dumnezeu și a încercat să se descurce cu ce are.

— Trebuie să ții seama de acest lucru. Eve aruncă o privire spre vagabondul de pe trotuar, cu permisul atârnat de gât, pozând bucuros pentru turiști.

— Și acum brusc apare toată blestemăția asta, adăugă Peabody. Și eu cred că lucrurile nu se vor opri aici pentru ea. Adică, vreau să spun ea se teme că de-acum o să tot vadă crime de genul ăsta. Și chestia asta o înspăimântă.

— Cred că și-a vomat și mațele acolo, la baie. Peabody își înăbuși un hohot de râs.

— Da, mai avea puțin și murea. Dar vreau să spun că încearcă din răsputeri să ne ajute, și lucrul ăsta o costă destul de mult. Sigur, ne poate ajuta, dar, până la urmă, e treaba noastră să-l prindem pe criminal, nu a ei.

— Sunt de acord cu tine. Eve se opri în fața magazinului de artizanat. Folosirea mediumurilor pune probleme chiar și în cele mai favorabile împrejurări - adică atunci când mediumul are pregătire de polițist și face parte din echipa de anchetă. În cazul

nostru, nu este îndeplinită niciuna dintre aceste condiții. Dar, într-un fel sau altul, este legată de cazul ăsta, și nu poate fi ignorată sau lăsată deoparte. Așa că niciuna dintre noi nu are de ales. O să o folosim, o să îi punem întrebări, o să investigăm toate aspectele relevate de viziunile ei. Și tu o să-i ții capul atunci când vomită.

Întinse mâna, apucă mânerul ușii și se opri din nou.

— De ce ai ales New Yorkul, Peabody?

— E un oraș mare și rău. Hei, dacă vrei să lupți împotriva infractorilor, întotdeauna îți dorești să-i anihilezi pe cei mai mari și mai răi.

— Dar mai exista o grămadă de orașe mari și rele.

— Da, însă niciunul nu se compară cu New Yorkul.

Eve studie gânditoare traficul infernal care bloca străzile. Claxoanele urlau din toate părțile, în ciuda dispozițiilor primăriei, care interziceau claxonatul în interiorul orașului. La colțul străzii, un vânzător ambulant îi adresă unui client, care în mod clar îl supărase cu ceva, o avalanșă de insulte.

— Aici ai mare dreptate.

— Ăă. Ei bine, asta este o cerere foarte neobișnuită.

Directoarea magazinului le primise în biroul ei micuț, unde singurul scaun liber era acoperit cu ceea ce lui Eve se părea a fi o împletitură de cârpe de diferite dimensiuni, într-un model ce s-ar fi putut constitui într-un tribut adus unui zeu al culorii foarte pretențios.

Era o femeie înjur de patruzeci de ani, roșie în obraji, ca mărul, și cu un zâmbet permanent pe față. Continuă să zâmbească chiar și atunci când se ridică în picioare, cu mâinile împreunate și cu un aer nedumerit.

— Aveți o listă a clienților, doamnă Chancy?

— Păi, bineînțeles. *Bineînțeles* că avem. Majoritatea clienților revine la noi, și cei mai mulți apreciază că sunt întotdeauna anunțați când avem oferte speciale și când au loc anumite evenimente. Uite, chiar săptămâna trecută am…

— Doamnă Chancy? Noi nu am vrea decât lista aceea.

— Da. Ăăă… da. Locotenent, nu-i așa?

— Da, așa este.

— Vedeți dumneavoastră, n-am mai primit niciodată o astfel de cerere și nu prea știu cum să procedez.

— Haideți să vă dau eu o mână de ajutor. Dumneavoastră îmi puneți la dispoziție lista și noi vă mulțumim pentru colaborare.

— Dar clienții noștri? Ei s-ar putea opune, ar putea fi deranjați de chestia asta, mai ales dacă li s-ar părea că, într-un fel sau altul, le este încălcat dreptul la intimitate. Și ar decide să-și facă cumpărăturile din alte magazine.

Profitând de spațiul îngust al biroului, Peabody o înghionti pe Eve.

— Vă promitem că vom păstra o discreție absolută, doamnă Chaney, spuse ea. Faptele care fac obiectul anchetei noastre sunt foarte grave și avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Și clienții dumneavoastră nici nu trebuie să știe de unde am făcut noi rost de numele lor.

— Oh, înțeleg. *Înțeleg.*

Dar continua să rămână în picioare, nemișcată, mușcându-și buzele zâmbitoare.

— Ce pled frumos aveți pe scaun! Peabody își trecu mâna peste el. Dumneavoastră l-ați făcut?

— Da, chiar eu. Și sunt foarte mândră de el.

— Și aveți și de ce! Lucrătura este excepțională!

— Mulțumesc! Și dumneavoastră împletiți?

— Un pic. Fac câte puțin din toate. Sper că în viitor să reușesc să-mi fac mai mult timp pentru lucrul de mână, mai ales că, în curând, urmează să mă mut într-un apartament nou. Și aș vrea ca modul în care o să-l decorez să reflecte pasiunile mele.

— Sigur, sigur! spuse doamna Chancy, entuziasmată.

— Nu am putut să nu observ că magazinul dumneavoastră este foarte bine aprovizionat. În mod sigur, mă voi întoarce aici, în calitate de clientă, imediat după ce mă voi muta în noul apartament.

— Minunat! Să vă spun câte ceva despre magazinul nostru. Organizăm și cursuri, avem un club, ai cărui membri se întrunesc lunar și oricine poate să participe. Scoase un disc dintr-o cutie pe care erau lipite câteva flori făcute din pânză.

— Minunat.

— Știți, locotenente, lucrul de mână nu numai că îți dă posibilitatea să creezi obiecte minunate care reflectă gusturile, stilul și personalitatea ta, ci este folosit în același timp și în scopuri terapeutice. Și îmi imaginez că cineva cu o meserie ca a dumneavoastră are nevoie de relaxare, o modalitate de a-și primeni mintea și sufletul.

— Sigur.

Peabody se abținu să nu izbucnească în râs în momentul în care directoarea magazinului o ridicase în grad sunt întru totul de acord cu dumneavoastră.

— Și am o grămadă de prieteni și de colegi care ar avea și ei nevoie de așa ceva.

— Serios?

— Dacă ați putea să ne dați lista cu clienții magazinului, doamnă Chaney. Am aprecia foarte mult ajutorul dumneavoastră și sprijinul pe care-l acordați poliției din New York, zise Peabody cu un zâmbet larg.

— Oh… Hmmm… Dacă mă luați așa… își drese vocea. Dar mă asigurați de toată discreția dumneavoastră?

Peabody continua să zâmbească.

— Sigur că da.

— Vă fac imediat o copie.

Când ieșiră înapoi în stradă, zâmbetul lui Peabody se lărgi și mai mult și pașii ei erau un pic mai sprinteni.

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— Hai, hai.

O înghionti din nou pe Eve cu cotul.

— Lasă-mă și pe mine să mă împăunez puțin.

Eve se opri lângă taraba unui vânzător ambulant. Cofeina avea să fie o parte esențială a zilei.

— Două cutii de Pepsi, comandă ea.

— Unul normal și unul Fitness. Trebuie să am grijă de silueta mea, îi spuse Peabody.

Eve ridică din umeri și se scotoci după bani. Reuși să găsească monedele necesare și decise că mai existau și pentru ea speranțe în lumea asta.

— Te-ai descurcat foarte bine. Poate că a durat mai mult decât dacă m-aș fi apucat eu să o dau cu capul de masă, dar varianta ta a fost mai inspirată.

— Vezi, acum că suntem parteneri, eu pot fi cea mai rațională.

— Îhî. Ce era cu scaunul acela?

— Era un pled pentru scaune, un fel de cuvertură. Pot reprezenta niște puncte de reper într-o casă - amuzante, stridente sau casnice. E o modalitate inteligentă de folosire a resturilor de materiale care rămân după realizarea altor proiecte de lucru manual. Nu prea mi-a plăcut ce materiale alesese ea, dar lucrătura era foarte bine făcută.

— Doamne, câte lucruri noi poți să înveți, spuse Eve. Și încă unele complet inutile. Mărește pasul, Peabody, e o cale mai bună să dai jos kilogramele în plus decât să bei Pepsi Fitness.

— Da, dar eu beau și Pepsi Fitness și fac și mișcare. Ceea ce înseamnă că diseară la petrecere o să pot mânca și desert. Deci, tu cu ce te îmbraci?

— Cu ce mă… La naiba!

— Nu cred că poți să porți așa ceva la o petrecere de genul ăsta. Trebuie să mergem, continuă ea, înainte ca Eve să poată deschide gura. Suntem obligate să mergem, asta dacă lucrurile nu se complică pe-aici. Două-trei ore - după terminarea schimbului, bineînțeles de recreere alături de prieteni n-o să pună în pericol ancheta, Dallas.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Sorbea din cutia de Pepsi, în timp ce mergeau spre sala de sport situată la distanță de un bloc, spre nord. Oricum, mi se părea destul de ciudată reuniunea asta, dar acum trebuie să mai merg și nedormită și, pe de altă parte, numărul cadavrelor începe să crească amețitor. Pe vremuri viața mea era mult mai simplă.

— Mmm.

— Ba da, așa era. Pentru că nu existau atât de mulți oameni în ea.

— Auzi, dacă vrei să renunți la cineva, știi, ca să mai simplifici lucrurile, n-ai vrea să începi cu Roarke? Eu și McNab avem o înțelegere - dacă Roarke e liber, eu am voie să mă dau la el, iar McNab poate încerca să te seducă.

Eve aproape că se înecă cu ultima înghițitură de Pepsi și Peabody o bătu ușor pe spate.

— Glumeam. Era doar o glumă.

— Tu și McNab aveți o relație bolnavă, foarte bolnavă.

— Așa e. Peabody radia. Și suntem amândoi foarte fericiți.

Jim's Gym era, de fapt, o chichineață la capătul unei scări firave, în spatele unei uși masive de fier. Eve presupuse că dacă o persoană care dorea să devină membru al acelui club nu putea să deschidă ușa, era aruncat înapoi în stradă unde putea s-o ia la picior, frecându-și bicepsul subdezvoltat.

Mirosea a mascul, dar nu în sensul măgulitor al expresiei. Era genul acela de miros care te izbea în plină figură, asemenea unui pumn înfășurat într-un tricou transpirat. Vopseaua se scorojea de pe pereții ce păreau a fi fost zugrăviți într-un gri industrial, înainte ca ea să se fi născut. Pe tavan, se vedeau câteva pete ruginii, de la inundații, iar mocheta bej de pe podea era, probabil, plină de sudoare și sânge și duhoarea ce se ridica din ea semăna cu o ceață fetidă.

Își imagina că bărbații care frecventau acest loc o considerau, probabil, un adevărat parfum.

Echipamentul era minimal - greutăți, bare, câțiva saci de box. Se mai vedeau și câteva aparate ce păreau fabricate în secolul trecut. Sala nu avea decât o singură oglindă, în fața căreia un bărbat cât un tractor își făcea exercițiile pentru bicepși.

Un altul era culcat pe o banchetă și împingea o greutate apreciabilă fără să fie asistat de vreun partener. Eve își imagina că asistarea era total desconsiderată în locuri de genul acesta.

Un al treilea bărbat lovea cu pumnii sacul de box, de parcă acesta ar fi fost o nevastă adulterină.

Toți erau îmbrăcați cu pantaloni largi de trening de culcare gri și cu tricouri de aceeași nuanță, cu mânecile rupte din umeri. Asemenea unei uniforme, se gândi ea. Tot ce mai lipsea erau cuvântul *Dur* inscripționat pe piept, asemenea unui blazon.

Când Eve și Peabody intrară în sală, toată lumea se opri din ceea ce făcea. Cel din fața oglinzii rămase cu o ganteră de cincisprezece

kilograme suspendată în aer, cel de pe bancă își asigură haltera și ultimul rămase cu pumnul pe sac, leoarcă de transpirație.

În tăcerea care se lăsase, Eve putu să audă frânturi de gâfâieli din camera de alături și încurajări de genul: „Cu dreapta, da cu dreapta, idiotule!"

Le privi fețele și hotărî să i se adreseze celui de la sacul de box, pentru că era în imediata lor apropiere.

— Locul ăsta are un manager?

Spre amuzamentul ei, tipul se înroși ca un rac, chiar dacă avea peste o sută douăzeci de kilograme.

— Aăă… doar pe Jim. El… ăăă… el e patronul. E… ăăă… e cu Beaner, boxează în ring, alături, doamnă.

Ea începu să traverseze camera. Tipul care împingea greutăți pe bancă se ridică și le aruncă niște priviri suspicioase și nu chiar prietenești.

— Jim nu primește femei aici.

— Probabil că Jim nu știe că este ilegal să faci discriminări bazate pe sex.

— Discriminări! Izbucni într-un hohot de râs care semăna cu un lătrat și le aruncă o privire disprețuitoare. Nu face discriminări. Doar că nu-i place ca aici să intre femei.

— E o diferență foarte mare. Cât ai acolo? O sută treizeci și șapte? Cam atâta cântărești și tu, nu-i așa?

El își șterse transpirația de pe fața largă, de culoarea ciocolatei.

— Un tip care nu poate să-și ridice propria greutate e o muiere.

Eve dădu din cap și selectă greutățile pe bară.

— Cam asta e greutatea mea. Apoi îi făcu un semn cu degetul să se ridice de pe bancă.

Culturistul se ridică și Eve se poziționă pe banchetă.

— Doamnă, sper că nu vreți să vă răniți.

— Nu, nu vreau. Asistă-mă. Peabdy!

— Sigur.

Eve își prinse bara cu mâinile și se poziționă. Și execută încet și sigur zece ridicări. Puse bara la locul ei și se ridică de pe bancă.

— Nu sunt muiere!

Dădu din cap spre tipul de lângă sacul de box, care roși din nou și își continuă drumul spre încăperea alăturată.

— Eu încă nu pot să-mi ridic greutatea la bancă, spuse Peabody încet. Presupun că asta înseamnă că-s muiere.

— Continuă să te antrenezi.

Se opri să privească meciul de box ce se desfășură în ring.

Unul dintre bărbații de acolo avea pielea închisă la culoare și atât de lucioasă, încât părea unsă cu ulei. Picioarele lui groase semănau cu trunchiurile de copaci și mușchii de pe abdomen păreau de oțel. Lovea foarte puternic cu dreapta, observă Eve, dar nu foarte corect; își lăsa prea mult în jos umărul stâng.

Adversarul lui arăta ca un războinic nordic și era foarte rapid. Când se apropie își dădu seama că era un android.

Antrenorul purta un trening gri și se agita în jurul ringului, dându-i indicații elevului său cu aceeași fervoare cu care îl și înjura.

Avea cam un metru șaptezeci și cinci, socoti Eve, și cam cincizeci și ceva de ani. După cum arăta, se părea că nasul lui făcuse cu regularitate cunoștință cu pumnii cuiva. Și când deschise gura ca să-l acopere cu insulte pe elevul său, Eve putu să vadă strălucirea unui dinte de argint.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, începu Eve.

Jim își întoarse capul cu o mișcare bruscă.

— Nu-mi plac femeile la mine în sală.

Îi aruncă un prosop elevului său și se întoarse spre Eve, înaintând asemenea unui tanc în miniatură.

— Afară!

Eve își scoase legitimația.

— Ce-ar fi s-o luăm de la început?

— Polițiști femei! Mai rău decât femeile obișnuite. Asta e localul meu, e casa mea. Și oamenii ar trebui să fie lăsați să facă ce vor în casa lor. Nu să primească vizita unor polițiste care să-l oblige să servească și femeile.

Se enervase destul de tare, ochii îi ieșiseră din orbite, pieptul i se umflase ca unui cocos și începuse să-și miște furios picioarele.

— O să închid localul ăsta înainte ca sala să se umple de femei care să se fâțâie de colo-colo și să mă întrebe unde dracu' e apa lor plată cu lămâie.

— Ei bine, avem amândoi noroc, pentru că n-am venit aici să te iau la întrebări în legătură cu nerespectarea reglementărilor legale privitoare la discriminarea pe bază de sex.

— Discriminare pe dracu'! Asta e o sală serioasă de culturism, nu un club simandicos de fitness.

— Asta văd și eu. Sunt locotenentul Dallas și ea e detectivul Peabody. Lucrăm la Omucideri.

— Ei bine, pot să vă asigur că n-am ucis pe nimeni. Cel puțin în ultima perioadă.

— Asta e o mare ușurare pentru mine, Jim. Ai un birou?

— De ce mă întrebi?

— Ca să putem merge acolo și să stăm de vorbă în liniște asta ca să nu-ți pun cătușele și să te duc până la sediul central ca să purtăm acolo o mică discuție. Nu mă interesează sala ta și nu vreau să o închid. De asemenea, nu mă interesează nici cât negru sub unghie dacă interzici sau nu accesul femeilor aici și nici dacă le obligi sa danseze goale sub dușuri. Asta dacă ai dușuri aici, ceea ce nu s-ar spune, ținând seama de duhoarea care domnește în jur.

— Am dușuri. Am și birou. Asta e localul meu și îl conduc așa cum vreau eu.

— Foarte bine. Mergem la tine în birou, Jim, sau la mine?

— La naiba cu toate femeile! Tu! întinse un deget spre elevul său, care rămăsese nemișcat, cu mâinile înmănușate atârnându-i pe lângă corp și cu capul plecat. Te apuci să sari coarda vreme de o oră, până când înveți să-ți folosești blestematele alea de picioare! Eu trebuie să mă duc să *discut* ceva.

O luă din loc.

— Lucrurile au început să meargă din ce în ce mai rău, comenta Peabody în urma lui, imediat după ce ne-au acordat dreptul de vot. Pun pariu că a încercuit această tristă zi cu negru în calendarul lui.

Trebuiră să urce treptele unei scări ruginite de fier până la etajul superior. Mirosul greu de transpirație, de mucegai și de rahat indicau faptul că acolo era grupul sanitar și probabil că tot acolo se aflau și dușurile. Duhoarea aproape că le făcea să lăcrimeze.

Chiar și Eve, care nu se considera o persoană delicată, fu obligată să fie de acord cu Peabody care șopti:

— Scârbos!

Jim intră într-o cameră ce părea să fie biroul lui, judecând după masa pe care tronau mormane de mănuși de box, proteze dentare, hârtii și prosoape folosite. Pe pereți, erau atârnate fotografii cu un Jim mai tânăr, în șort de boxer. În una dintre poze ținea o centură deasupra capului. Ochiul drept îi era închis și tumefiat, nasul îi sângera și era plin de vânătăi pe piept, așa că Eve trase concluzia că nu fusese o victorie prea ușoară.

— În ce an ai câștigat titlul? îl întrebă Eve.

— În patruș'cinci. Doișpe runde. L-am pocnit pe Hardy până când l-am băgat în comă. I-au trebuit mai bine de trei zile să-și revină.

— Cred că ești foarte mândru. Noi ne ocupăm de ancheta privitoare la violul și uciderea a două femei.

— Nu știu nimic despre așa ceva. Dădu la o parte ceea ce putea foarte bine să fie o grămadă de lenjerie murdară de pe un scaun, și

se așează. Am fost însurat de două ori. Am renunțat la femei după a doua căsătorie.

— Înțeleaptă decizie. După părerea noastră, ucigașul locuiește, frecventează sau lucrează în zona aceasta.

— Locuiește, frecventează sau lucrează în zonă? Hotărăște-te! Asta e tipic feminin, niciodată nu vă puteți decide!

— Acum înțeleg de ce ai divorțat de ambele soții, Jim. Ai un farmec aparte. Au murit două femei. Au fost bătute, violate, strangulate și mutilate și singura lor vina a constituit-o faptul că erau femei.

Zâmbetul țanțoș i se șterse de pe față.

— Din cauza asta eu nu urmăresc decât programele sportive.

Și acum credeți că eu m-am apucat să bat, să violez și să ucid femei? Trebuie să-mi iau și un blestemat de avocat?

— Asta depinde numai de tine. Tu nu ești pe lista noastră de suspecți, dar noi credem că bărbatul care le-a ucis pe aceste două femei și, probabil, a mai ucis și altele, este foarte preocupat de corpul lui. E mare și foarte puternic. Și în clubul ăsta sunt destui care arată așa.

— Ei bine, Iisuse Hristoase, și ce vină am eu? Ce-ar trebui să fac? Să-l întreb pe fiecare tip care vine aici să ridice câteva greutăți dacă nu cumva are de gând să stranguleze vreo femeie după ce își termină antrenamentul?

— Ar trebui să colaborezi cu autoritățile și să-mi dai lista cu toti membrii clubului.

— Cunosc și eu legile și rahaturile de genul ăsta. Nu sunt obligat să fac așa ceva, decât dacă veniți cu un mandat semnat de un procuror.

— Mai bine încearcă asta. Eve căută în geanta lui Peabody și scoase fotografia Elisei Maplewood. Așa arăta una dintre victimele lui. Înainte de a o ucide. N-o să-ți arăt și fotografia care i s-a făcut

ulterior. Oricum, n-ai mai putea să o recunoști. Avea și o fetiță de patru ani.

— Iisuse Hristoase! își întoarse privirea de la fotografie și se uită spre perete. Îi cunosc pe toți tipii care vin aici. Crezi că aș lăsa vreun ucigaș de femei să intre la mine în sală? Mai degrabă aș permite accesul femeilor!

— Lista cu membrii.

Își umflă obrajii.

— Și cu violul nu mă împac deloc. Orice om are două mâini, nu-i așa? Și dacă un bărbat vrea cu orice preț să-și vâre mădularul în ceva, sunt destule prostituate în oraș. Violul e mai rău decât crima, după părerea mea.

Scotoci prin mizeriile de pe biroul lui până reuși să scoată un vechi computer portabil.

Când ajunseră înapoi pe stradă, Peabody respiră profund.

— Ce experiență cutremurătoare! Simțul meu olfactiv e încă în stare de șoc. S-ar putea să am nevoie de mai bine de o săptămână până să-și revină la normal. Câteva din locurile unde am fost ieri miroseau destul de urât și erau, cum să spun, mai colorate. Dar ăsta le întrece pe toate.

— Mai trebuie să mergem undeva. Al doilea magazin de artizanat e doar la două străzi spre vest. Ne ducem acolo, ne întoarcem și apoi vizităm a doua sală de sport.

Peabody calculă distanța pe care o parcursese deja pe jos și cât mai avea de mers.

— Diseară mănânc două deserturi.

Dură mai bine de două ore. Le-ar fi luat mai mult, dar la magazinul de materiale și artizanat dădură peste o secretară atât de entuziasmată că și-ar putea aduce contribuția, chiar și minusculă, la

desfășurarea unei anchete, încât le dădu toate informațiile de care dispunea.

A doua sală de sport era ceva mai curată, mai aglomerată și nici nu putea atât de rău. Dar managerul sălii insistă să vorbească cu patronul, care refuza să coopereze cu organele de anchetă, până când nu avea să poată veni în persoană să rezolve situația.

Se dovedi a fi un tip musculos, de un metru nouăzeci, asiatic, cu pielea deschisă la culoare și cu părul grizonat. Îi strânse mâna lui Eve cu grijă, lucru neobișnuit pentru un bărbat de talia și de forța lui.

— Am auzit despre crimele astea. Este un lucru teribil.

— Da, domnule, așa este.

— Haideți să ne așezăm puțin.

Biroul lui nu era mai mare decât cel al lui Jim, dar măcar arăta ca și când ultima dată se făcuse curățenie acolo cu o săptămână în urmă, nu cu un sfert de veac.

— Din câte am înțeles eu v-ar interesa să primiți o listă cu toți membrii clubului nostru.

— Da, așa este. Investigațiile noastre indică faptul că ucigașul ar putea să frecventeze asemenea locuri.

— Nu-mi place să cred că aș cunoaște pe cineva sau că aș face afaceri cu un individ capabil de asemenea atrocități. Nu spun că nu vreau să cooperez cu poliția, locotenente, dar mi se pare mai înțelept să mă consult cu avocatul meu înainte de a face ceva în acest sens. Listele cu membrii sunt confidențiale.

— Sunteți liber să faceți cum credeți de cuviință, domnule Ling. Noi putem obține un mandat. O să dureze ceva vreme, dar până la urmă o să-l obținem.

— Și în tot acest timp, ucigașul ar putea să mai omoare pe cineva. Înțeleg foarte bine unde bateți. O să vă dau lista, dar am să vă rog ca, în cazul în care mai aveți nevoie și de altceva, să vorbiți direct cu mine, nu cu managerul meu. O să vă dau numărul meu de telefon.

Bărbații bârfesc, locotenente, la fel ca toată lumea. Nu vreau ca toți cei care vin la clubul meu să fie terorizați de ideea că ar putea să exerseze sau să facă duș lângă un criminal în serie.

— Nu e nici o problemă din punctul acesta de vedere. Ea aștepta o clipă până când el ordonă computerului să printeze o listă a membrilor și să o copieze și pe disc. Nu primiți și femei aici?

— Femeile sunt bine-venite, spuse el cu o urmă de zâmbet. Altfel aș încălca legile privitoare la discriminare. Dar, foarte ciudat, o să vedeți că în momentul de față nu prea avem femei în rândul membrilor clubului nostru.

— Surprize, surprize!

*

— O să-l lăsăm pe Feeney să-și facă de lucru cu listele astea pentru o vreme, și noi mergem să ne culcăm puțin, spuse Eve, în timp ce ea și Peabody se îndreptau spre departamentul lor. O să trebuiască să vorbim din nou cu Morris și cu Mira, și, dacă nu primim nici un raport de la laborator până la ora cincisprezece, va trebui să luăm legătura cu Ticălosul.

— Vrei să mă ocup eu de toate astea?

— Nu, o să… Se opri în momentul în care văzu un bărbat masiv ridicându-se de pe una dintre băncuțele care erau chiar lângă intrarea în sediu. Da, dă-i drumul. Apoi ia-ți două ore libere.

Eve aștepta până ce Peabody intră în sala comună și, înfundându-și mâinile în buzunare, se îndreptă spre bărbatul acela.

— Salut, Crack.

— Dallas. Bine că ai venit, în sfârșit. Caraliii devin nervoși când un tip mare, negru și frumos se învârte pe aici.

Era mare. Era negru. Dar despre frumusețe nici nu putea fi vorba. Fața lui cu greu ar fi putut fi iubită, chiar și de către cea mai

afectuoasă mamă din lume, și asta înainte ca el să apuce să și-o tatueze. Purta un tricou argintiu, mulat, peste care avea o vestă de piele. O pereche de pantaloni negri și mulați îi înfășurau picioarele interminabile. Tălpile groase ale bocancilor mai adăugau și ele doi-trei centimetri înălțimii lui deja impresionante.

Era patronul unui club deocheat care se numea Down and Dirty, unde se serveau băuturi aproape mortale, în acordurile unei muzici fierbinți, și unde cei mai mulți dintre clienți își petrecuseră în spatele gratiilor la fel de mult timp ca în libertate.

I se spunea Crack pentru că ăsta susținea el că era sunetul pe care-l făceau capetele oamenilor când le lovea unul de celălalt. Iar în vara aceasta, Eve îl ținuse în brațe, în timp ce plângea ca un copil lângă trupul surorii sale ucise.

— Ai venit aici doar să sperii polițiștii? îl întrebă ea.

— Pe tine nimic nu te sperie, femeie albă. Ai un minut liber? Poate într-un loc care să n-aibă atâtea urechi?

— Sigur!

Îl conduse în biroul său și închise ușa în urma lui.

— Un birou de polițist, spuse el cu o urmă de zâmbet în colțul gurii. Nu-mi amintesc să fi intrat vreodată de bună voie într-unul.

— Vrei cafea?

El clătină din cap și-și mută corpul imens mai aproape de fereastră, pentru a se uita afară.

— Nu ai un palat aici, scumpo!

— Nu, dar este al meu. Te așezi?

Din nou clătină din cap.

— Nu te-am mai văzut de mult.

— Așa e.

Tăcerea pluti câteva clipe în încăpere, în timp ce amândoi se gândeau la momentul în care se văzuseră ultima oară.

— Ultima dată ne-am văzut atunci când ai venit la mine la ușă pentru a-mi spune că l-ai prins pe nemernicul care mi-a omorât sora. Eu n-am prea avut ce să-ți spun.

— Nu prea erau multe de spus.

Umerii i se ridicară, se lăsară la loc.

— Nu, erau prea multe de spus.

— Am trecut pe la tine pe acasă acum vreo două săptămâni. Barmanul mi-a spus că ești plecat din oraș.

— Nu mai puteam să stau aici după ce îmi pierdusem puișorul. Trebuia să plec, măcar pentru o vreme. Am călătorit și eu un pic. Acolo, afară, e o lume imensă. M-am zgâit și eu la o parte din ea. Nu am apucat să-ți mulțumesc pentru ce-ai făcut pentru mine și pentru surioara mea. Nu prea mi-am găsit cuvintele până acum.

— Nu trebuie să le spui nici acum.

— Era foarte frumoasă.

— Da, așa era. Eu n-am pierdut niciodată pe nimeni care să-mi fi fost atât de apropiat, dar…

Se întoarse cu spatele la ea acum.

— Tu pierzi în fiecare zi pe câte cineva. Habar n-am cum reușești să treci de la unul la altul. Respiră adânc. Am primit o scrisoare de la bărbatul tău, în care-mi povestea cum ați plantat voi doi un copac în parc pentru fetița mea. A fost foarte frumos din partea voastră. Am trecut pe acolo să-l văd și eu, și e foarte frumos. Voiam să vă mulțumesc.

— Cu plăcere.

— I-ai făcut dreptate. Voiam să-ți spun asta. Știu că ai avut grijă de ea, și eu n-o să uit chestia asta. Dar morții cu morții, viii cu viii, o să încerc și eu să-mi văd de viața mea, cum pot mai bine. De-acum, poți să vii la club când vrei tu. Mă găsești acolo. Spărgând capete, ca întotdeauna.

— Mă bucur că te-ai întors. Dacă ai nevoie de ceva de la mine, tot ce trebuie să faci e să-mi ceri. Și acum chiar trebuie să-ți spun, scumpo, că te-am văzut arătând și mai bine.

— Da, ultimele două zile au fost foarte lungi.

— Poate a sosit vremea să pleci și tu din oraș, măcar pentru un timp.

— Poate.

Își lăsă capul într-o parte, studiindu-l.

— Tu ești un tip destul de mare.

— Drăguță mea.

Se bătu ușor peste zona genitală.

— Există mărturii scrise că am dimensiunile legendare care mi se atribuie.

— Nici nu mă îndoiesc. Dar ține-ți câinele acela în lesă.

Începuse deja să se gândească la unele lucruri. Un negru mare și frumos, care vrea să-și lucreze corpul lui mare și frumos, probabil că se duce regulat la sală.

— Nu, echipamentul meu este acasă.

Îi făcu cu ochiul.

— Dar mă mai duc și la o sală din oraș, cam de două ori pe săptămână. Te ajută să-ți păstrezi o minte și un corp disciplinate.

— Ai auzit de Jim's Gym?

— Da, e o gaură împuțită.

— Asta am auzit și eu. Dar despre Bodybuilders ce știi?

— Acolo nu sunt femei. Cum să-mi risipesc eu farmecele pe bărbați? Și, în plus, un bărbat cu atributele mele fizice e luat la mișto în astfel de locuri. Așa că m-aș vedea obligat să sparg niște capete și mi-aș pierde din timpul meu valoros. Eu mă duc de obicei la Zone to Zone. Acolo, dacă vrei, poți să faci un masaj complet - *complet*, zic - după antrenament.

— Dar cunoști și celelalte locuri, și ai putea să faci câteva verificări din interior, dacă ai vrea?

Zâmbetul lui deveni mai larg.

— Aș putea face asta, dacă mi-ar cere-o o polițistă slăbănoagă.

— Caut un tip între un metru nouăzeci și cinci și doi metri și zece, înjur de o sută treizeci și cinci de kilograme. Pielea deschisă la culoare. Urăște femeile. E singuratic. Și foarte puternic.

— Poate dacă aș da o raită prin locurile alea, sub pretextul că vreau să-mi găsesc un nou club sportiv, o să văd pe cineva care să corespundă descrierii tale.

— Dacă observi ceva, anunță-mă și pe mine.

— Să văd ce pot să fac.

13

Eve reuși să prindă o oră de somn cu capul pe birou. Când se trezi, fu aproape dezamăgită să constate că rapoartele de la laborator veniseră deja. Acum nu mai avea nici un motiv să se ia de șeful laboratorului.

Le citi, ascultă mesajul vocal pe care i-l trimisese Peabody și verifică și celelalte mesaje.

Primise unul de la biroul comandantului, prin care era informată că trebuia să participe la o conferință de presă la ora șase. Se așteptase la una ca asta. Și dacă nu avea să se miște mai repede, o să apară acolo și cu întârziere și iară să se pregătească în prealabil.

Își trecu mâinile peste față și îl sună pe Morris de la morgă.

Era în biroul lui și îi răspunse chiar el.

— Ce poți să-mi spui? îl întrebă ea.

— Tocmai mă pregăteam să-ți trimit un raport, dar pot să-ți spun că Lily Napier a avut o viață destul de scurtă, care a fost curmată în același fel ca în cazul Elisei Maplewood și, după părerea mea, de către același individ. Sunt mai multe urme de violență pe față și pe corp, ceea ce mă face să cred că nivelul furiei lui a crescut simțitor. Se mișcă într-o parte, și Eve putu să vadă că trăsese mai aproape un dosar. Raportul tău de la fața locului a fost foarte amănunțit, ca de obicei. Ce pot eu să adaug la el e că ea mâncase niște orez cu bucăți de porc prăjit, cu câteva ore înainte de moarte, și că era un pic cam anemică. Nu am găsit urme de spermă, doar câteva fibre în

interiorul vaginului. La prima vedere mie mi se par a proveni de la chiloții ei. Probabil că au ajuns înăuntru în timpul violului. Am găsit și alte fibre, care, mai mult ca sigur, provin de la hainele ei. Sub unghii, avea urme de iarbă și de pământ, așa cum ai presupus și tu în raport. Și-a înfipt degetele în pământ. Toate firele de păr pe care le-am găsit erau ale ei.

— Firele de păr găsite pe Maplewood s-au dovedit a proveni de la un câine și de la o veveriță, îi spuse Eve. În cazul celor de câine, era de așteptat, știm de unde provin, iar cele de veveriță probabil că erau prin iarba din parc. Potrivit raportului făcut de Ticălos în privința fibrelor pe care le-am găsit sub unghiile lui Maplewood, acestea sunt negre, provenind de la niște haine negre, probabil, care se găsesc peste tot. Sigur, vom face confruntarea când îl vom găsi, dar deocamdată nu avem nimic de la el.

— Din nefericire, nebunii sunt foarte rar și proști.

— Da. Mulțumesc, Morris.

Tocmai se pregătea s-o sune pe Mira la birou, când simți că nivelul glicemiei din sângele ei scăzuse sub limita de avarie. Cum provizia de ciocolată i se terminase de curând, singura ei scăpare rămânea automatul din hol. Ieși din birou și se opri lângă mașinăria aceea infernală, privind-o cu un dezgust vizibil.

— Probleme?

Își ridică privirea și o văzu pe Mira.

— Nu, voiam să-mi iau ceva de rontăit și apoi să te sun.

— Am un consult de făcut în secția asta. După aceea, vin la tine.

— Bine, în regulă. După o scurtă ezitare, Eve scoase câteva monede din buzunar. Fă-mi, te rog, un serviciu. Ia-mi și mie un Booster Bar.

— Bine.

Dar împinse mâna în care Eve ținea monedele.

— Fac eu cinste.

— Mulțumesc.

Eve își puse monedele la loc în buzunar și le zornăi pentru câteva momente.

— Încerc pe cât posibil să limitez contactul cu mașinile. E un experiment de-al meu.

— Hmmm. Cu surogat de fructe sau cu surogat de caramel?

— De caramel. Ai avut timp să te uiți peste raportul despre Napier?

— Am aruncat doar o privire. Mira apăsă butoanele și aparatul începu - pe un ton pe care Eve îl considera ironic - să descrie calitățile nemaipomenite ale ciocolatei Booster Bar, specificând ingredientele și caracteristicile nutritive ale produsului.

— Chestiile astea ar trebui să aibă și un buton de MUTE.

Chiar ar fi foarte folositor. Eve rupse ambalajul și mușcă din ciocolată. Mai ai nevoie de timp pentru a studia dosarul?

— O să-l studiez, în mod sigur, dar pot să-ți spun deja care va fi concluzia mea. Starea lui psihică se agravează. Ținând seama de faptul că a ucis din nou, și încă atât de repede, cred că e logic să presupunem că și-a selectat următoarele victime. Analiza de la fața locului a scos în evidență faptul că victima n-a opus prea multă rezistență și că loviturile pe care le-a încasat după deces au fost mult mai violente.

— Era mai mică decât Maplewood. Și mai delicată. Și aș spune că a lovit-o direct în față. I-a fracturat maxilarul. Și ea n-a mai putut să se opună.

— Din analiza rănilor provocate înainte de deces, rezultă că ucigașul este mult mai furios, mai frustrat din cauză că victima nu a ripostat. Nu poate să-și demonstreze superioritatea forței lui dacă victima nu se zbate.

— Nu are nici un rost să lovești pe cineva, dacă persoana respectivă nu simte.

— În cazul ăsta, sunt de acord cu tine. Cred că ea a reprezentat, într-un fel, o dezamăgire pentru el.

— Și dacă a fost dezamăgit, înseamnă că va ucide din nou, destul de repede. Are nevoie de satisfacția aceasta. Eve mușcă din nou din ciocolată și începu să se plimbe în sus și în jos pe coridor, în timp ce Mira o privea răbdătoare.

— În câteva ore, urmează să particip la o conferință de presă. Trebuie, oare, să le spun femeilor șatene, cu părul lung să nu mai iasă din casă după căderea întunericului? Iisuse! Mă simt de parcă aș construi o cutie în jurul lui. Asta simt, dar până acum nu am reușit să fixez foarte bine toate laturile. Și până când o să izbutesc, până când să găsesc și blestematul de capac, o să mai ucidă încă una.

— Da, probabil că așa va face. Mira era de un calm desăvârșit. Și la fel de bine s-ar putea să ucidă de mai multe ori, până când reușești tu să finisezi laturile cutiei și să pui și capacul. Și toate crimele acelea vor fi puse pe seama lui, nu a ta.

— Știu asta, dar…

— Dar îți vine greu să te admiți că undeva există o femeie care-și vede de viața ei, fără să știe că cineva plănuiește să i-o curme în mod violent. Nu poți să te împaci cu ideea că ar putea să reușească să omoare din nou, în ciuda tuturor eforturilor tale.

— În timp ce el își plănuiește următoarea crimă, eu mă duc diseară la o blestemată de cină.

— Eve.

Mira o apucă de braț și o trase un pic într-o parte din calea celor care treceau pe hol.

— Era o vreme când nu făceai nimic altceva, doar munceai toată ziua.

— O petrecere.

Eve își întinse mâinile în față, sugerând o balanță, și ridică dreapta.

— Restul semnifica oprirea unui criminal.

Apoi își lăsă brusc mâna stângă în jos, de parcă ar fi fost apăsată de o greutate imensă. Nu trebuie să te gândești prea mult pentru a face alegerea corectă.

— Nu e atât de simplu să iei o decizie, și tu știi foarte bine asta.

Maxilarul încleștat al lui Eve și încăpățânarea ce i se citea în ochi o făcură să întindă un pic coarda.

— Îți spun acum că, după estimările mele, nu vor trece mai mult de doi ani, maximum trei, și o să ajungi la limita rezistenței. Când nu o să mai poți să te apleci deasupra unui cadavru, fără să-ți pierzi mințile. Și asta ar fi o tragedie pentru tine, pentru departamentul ăsta, pentru orașul ăsta.

La gândul că așa ceva s-ar putea întâmpla, Eve simți un bulgăre de gheață în stomac.

— O să fac în așa fel, încât să nu se întâmple asta.

— Nu depinde de tine. Acum doi ani, în februarie, spuse Mira pe un ton scăzut, ai venit să faci niște teste după ce ai ucis un suspect.

— E o descriere destul de vagă a individului - suspect. De fapt, ținea în mână un cuțit plin de sânge și la picioarele lui zăcea într-o baltă de sânge copilul pe care-l înjunghiase.

— Aproape că nu ai reușit să treci testele alea. Și nu fiindcă lai ucis pe nemernicul acela, fapt, oricum, justificat și necesar până la urmă, ci din cauza copilului. Ai trecut la mustață, cu bunăvoința celor care te-au testat. Știi și tu chestia asta, la fel de bine cum o știu și eu.

Își amintea. Își amintea foarte bine cum urcase în fugă scările, țipetele sfâșiind aerul. Și ce văzuse în momentul în care spărsese ușa. Prea târziu.

Copila arăta ca o păpușă. O păpușă mică, cu ochii larg deschiși, în mâinile unui monstru.

— Încă o mai pot vedea. O chema Mandy. Eve respiră adânc. Unele mizerii sunt mai greu de înghițit decât altele.

— Știu asta. Fără să se poată abține, Mira puse o mână pe brațul lui Eve și își trecu ușor degetele peste el, de la cot până la umăr. Ți-ai făcut treaba, dar nu ai putut salva copilul. Și asta te-a marcat foarte tare. Ai mai avut și alte cazuri, și vei mai avea și altele, care te vor marca la fel de mult. Și faptul că ai început să-ți lărgești orizontul, că mergi la o petrecere diseară, chiar dacă o parte din gândurile tale se vor îndrepta spre anchetă, ar putea sau nu să te facă să fii o persoană mai bună, dar îți garantez că te va ajuta să trăiești mai mult. Și să lucrezi în poliție o perioadă mai îndelungată.

— Era o vreme când tot ce-mi spui acum m-ar fi înfuriat la culme.

Buzele Mirei schițară un zâmbet.

— Și asta o știu foarte bine.

— Ținând seama de faptul că acum nu mă mai enervează - cel puțin nu așa de tare - presupun că ai dreptate. E doar o cină. Omul mai trebuie să și mănânce. Zâmbi și aruncă o privire la ambalajul pe care-l mai ținea încă în mână. Măcar din când în când.

— O să citesc raportul cu atenție. Dacă trebuie să mai adaug ceva la ce ți-am spus deja o să te contactez imediat. Și o să acord acestei investigații prioritate de nivel zero. Poți să mă contactezi oricând, zi sau noapte.

— Mulțumesc. Mototoli ambalajul până când ajunse la dimensiunile unui ghemotoc și îl aruncă într-un dispozitiv de reciclare. Și mulțumesc pentru ciocolată. Și pentru toate celelalte.

Se opri la baie și-și stropi fața cu apă rece ca gheața. În timp ce se usca, își scoase comunicatorul.

— Peabody.

— Da.

Eve îi văzu fața albă și ochii plini de uimire în lumina slabă a dormitorului din cadrul departamentului.

— În picioare, soldat! Avem o conferință de presă în cincisprezece minute. La Police Piaza.

— Am înțeles. Lasă-mă doar să-mi dau câteva palme, să mă trezesc de-a binelea. Și după aceea vin.

— Vino acum! Te pălmuiesc eu.

— Ești foarte convingătoare!

Eve se surprinse zâmbind în timp ce închidea comunicatorul. Poate că nu era așa de rău să fie mai deschisă, măcar din când în când.

În general, Eve considera conferințele de presă ca pe o chestie supărătoare, nu neapărat ceva de nesuportat. Ca un fel de indigestie ușoară.

Înțelegea scopul întregii acțiuni - conferința avea să se desfășoare pe treptele de la intrarea în sediul central, pentru ca ancheta și cazul în sine să pară mai degrabă o problemă a poliției decât a primăriei. Primarul avea să facă o scurtă prezentare a cazului și apoi urma să-i dea cuvântul comandantului poliției.

Tibble vorbi pe un ton sec și la obiect, așa cum se și așteptase din partea lui. Arăta puternic, îngrijorat și furios în același timp. Erau exact sentimentele pe care voiai să le vezi întruchipate de șeful poliției din oraș, în momentul în care un criminal periculos ucidea fără milă femei nevinovate în parcurile orașului. Purta un costum de un gri-închis, cu o cravată bleumarin și o mică insignă NYPSD din aur îi sclipea pe rever.

Arăta foarte elegant și, în același timp, avea o mină oficială, fu de părere Eve. Nu răspunse la nici o întrebare, dar ca și primarul, făcu o declarație.

Suntem stăpâni pe situație, concluzionă Eve. *Nu ne ascundem în tranșee. Muncim pentru menținerea ordinii și ne trimitem soldații s-o impună.*

Era o poziție fermă, și faptul că Whitney urma să ia cuvântul i se părea o mișcare foarte bună.

Totul dura deja de ceva vreme și, deși nu fusese făcută publică nici o informație, presa primea un os de ros, iar oamenii erau informați că oficialitățile orașului se ocupau nemijlocit de problemă.

Era un oraș foarte bine condus, se gândi Eve. În ciuda colțurilor sale întunecate și a marginilor sale neregulate, i se părea un oraș bun. Nu trebuia să pierzi din vedere anumite lucruri importante, precum valoarea și tăria legăturilor chiar dacă aveai de-a face cu pleava societății.

Așa că ea putea să stea acolo, în bătaia razelor soarelui unei după-amiezi de septembrie, pe treptele casei sale, și putea spune că, în cazul în care erau și crime, și răutate și, din când în când, se comiteau și acte de cruzime, orașul ăsta putea fi considerat bun.

Un oraș, foarte bun, singura casă pe care o avusese vreodată.

— Cea care se ocupă de conducerea anchetei, locotenentul Dallas, o să vă răspundă la mai multe întrebări.

Whitney se întoarse spre ea.

— Locotenente!

Scara ierarhică, se gândi Eve, și, sub imperiul unui impuls de moment, apucă brațul lui Peabody. Ignoră faptul că ea se zbătu puțin, încercând să și-l smulgă din strânsoare, și o trase și pe ea pe podium.

— Partenera mea, detectivul Peabody și cu mine avem foarte puține lucruri de adăugat la cele declarate anterior și la răspunsurile pe care vi le-a oferit comandantul Whitney. Ancheta aceasta reprezintă cea mai importantă prioritate a noastră. Este încă în desfășurare și vă pot spune că urmărim toate pistele care apar.

Avalanșa de întrebări formulate de mulțimea de ziariști o duse cu gândul la un gheizer. Le lăsă să treacă peste ea și alese una din șuvoi.

— Ambele victime au fost mutilate. Credeți că este vorba de niște ucideri rituale?

— Niciuna dintre probele pe care le-am strâns în decursul acestei investigații nu indică faptul că este vorba de un anume ritual. Credem că atât Elisa Maplewood, cât și Lily Napier au fost ucise de același individ, care acționează singur.

— Puteți preciza natura acestor mutilări?

— Având în vedere dorința noastră de a-l prinde cât mai repede pe criminal și necesitatea de a alcătui un dosar cât mai credibil pentru trimiterea acestui individ în judecată, nu putem în momentul de față să vă dezvăluim anumite aspecte ale crimelor, tocmai pentru a nu periclita investigația noastră.

— Publicul are dreptul să știe.

Nu se plictiseau niciodată de placa asta? se întrebă Eve.

— Publicul trebuie să fie protejat și facem tot ce ne stă în puteri pentru a ne achita de această obligație. Publicul poate fi încredințat că poliția și oficialitățile orașului vor lucra neobosit pentru a-l identifica, prinde și condamna pe cel care este responsabil de moartea Elisei Maplewood și a lui Lily Napier. Publicul nu are dreptul să cunoască toate aspectele delicate ale acestei anchete.

Și voi, gândi ea, nu aveți dreptul să vă creșteți audiența pe seama unor cadavre.

— Ce legătură este între cele două victime?

— Peabody, murmură ea și auzi cum partenera ei înghite în sec. Au fost amândouă ucise în același mod, declară Peabody. Ambele femei erau cam de aceeași vârstă și reprezentau același grup rasial. Amândouă se aflau în interiorul unui parc, în momentul în care au fost atacate.

— Ce alte legături mai există? Ce piste urmăriți?

— Nu suntem în măsură să dezvăluim anumite aspecte ale investigației noastre din motivele care au fost expuse ceva mai devreme.

— Îl considerați un obsedat sexual?

— Două femei, începu Eve cu o răbdare ce i se părea îngerească, au fost brutalizate, violate și ucise. Cred că puteți trage singuri concluziile necesare.

— Credeți că va mai ucide?

— Puteți să descrieți mai în detaliu arma crimei?

— Aveți un suspect?

— Credeți că veți face în curând arestări?

— Veți mai închide și alte parcuri?

— Mutilările sunt de natură sexuală?

Privirea lui Eve, până atunci calmă, avea acum sclipiri de furie. Ea întrerupse tirul de întrebări, și de data aceasta iritarea se făcu simțită și în vocea sa.

— Mă întreb sincer care parte din aserțiunea „nu vom dezvălui și nici nu vom discuta anumite aspecte ale acestei anchete" nu ați reușit să o înțelegeți. Mă întreb de ce insistați să vă bateți joc de timpul nostru, punând întrebări la care nu putem să vă răspundem și la care în nici un caz nu vă vom răspunde. Așa că mai bine lăsați-mă să vă scutesc de efort și să vă spun ce știu eu.

Se lăsă o liniște mormântală, de parcă urma să le dezvăluie un nou set de zece porunci.

— Două femei, și dați-mi voie să le repet numele, în caz că leați uitat. Pentru că nici eu, nici partenera mea și nici vreun alt membru al acestui departament nu le-a uitat. Numele lor sunt Elisa Maplewood și Lily Napier. Viețile acestor două femei au fost curmate în mod tragic și violent. Criminalul le-a ucis în apropierea caselor lor, în orașul nostru. Drepturile *lor* au fost violate și încă în cel mai urât mod. Și aceste drepturi ale lor încercăm să le protejăm

în timp ce ne continuăm ancheta. Și nu vom precupeți nici un efort până în momentul în care individul care le-a încălcat aceste drepturi va fi identificat, prins și încarcerat. Eu lucrez pentru Elisa Maplewood și pentru Lily Napier, iar acum am de gând să mă întorc la treabă.

Se întoarse și intră în sediul central, ignorând șuvoiul întrebărilor care se revărsa în spatele ei.

În momentul în care intră în sediu, cei câțiva polițiști, secretare și colaboratori civili începură să aplaude.

— Rahat! murmură Eve.

— Eu cred că te-ai descurcat de minune, spuse Peabody din spatele ei. Sincer.

— Nu folosește la nimic să te înfurii și să îți predici.

— Cred că greșești. Sunt convinsă că familiile și prietenii lui Maplewood și ai lui Napier vor aprecia ce ai spus, și modul în care ai făcut-o. Și în afară de asta, cred că ai transmis și un mesaj criminalului. Îl vânăm și nu ne vom opri până când nu-l vom prinde.

— Da. Ei bine, am terminat și cu asta.

— Și pentru că mi-a făcut plăcere să te privesc cum ai înfruntat haita de jurnaliști, o să te iert pentru că m-ai împins în partea mai adâncă a piscinei, fără măcar să mă avertizezi să-mi țin respirația.

— Te-ai descurcat bine.

— Da, așa e, fu de acord Peabody. Apoi închise brusc gura când Tibble și Whitney intrară în sediu.

— Locotenente, detectiv.

Tibble dădu din cap către amândouă.

— Ai avut destul de multe de spus în după-amiaza asta, locotenente. N-ai mai fost deloc taciturnă ca de obicei.

— Nu, domnule.

— Ai vorbit bine. Comandante?

Whitney făcu o pauză, așteptând ca Tibble să se îndepărteze.

— Primarul încheie conferința de presă. Acum se păstrează un moment de reculegere în memoria victimelor, iar Whitney aruncă o privire cinică spre ușa de la intrare. O chestie inspirată și o imagine bună pentru jurnalele de știri de diseară. Acum liniștiți-vă puțin, le îndemnă el, și întoarceți-vă la treabă.

— Mai liniștită decât atât nu pot fi, spuse Eve, după ce Whitney dispăruse pe urmele lui Tibble. Se uită la ceas. E prea devreme să stăm de vorba cu colegele de tură ale lui Napier, dar hai să vedem dacă îl găsim pe O'Hara.

Comunicatorul de buzunar începu să sune.

— La naiba! murmură ea când văzu că Nadine era cea care o apela. Mi-am făcut declarația și am răspuns la toate întrebările pe care le-am considerat pertinente. Am terminat, Nadine.

— Nu te-am sunat în calitate de reporter. Acordă-mi și mie cinci minute din timpul tău.

E vicleană și foarte alunecoasă, se gândi Eve, dar mincinoasă nu e.

— Acum mă îndreptam spre garaj. Poți să vii acolo?

Un zâmbet trufaș îi apăru pe buze.

— Te rog, nu mă subestima.

— Nivelul unu, sectorul trei. N-am timp să te aștept.

Nu fu nevoită să aștepte. Nadine era deja acolo și își rodea nervoasă unghiile, lăsând impresia că își pierduse răbdarea.

— Știam că ăsta e locul tău de parcare, zise Nadine. Dar de când e asta mașina ta?

Eve își trecu o palmă peste aripa de un albastru strălucitor a mașinii. În curând, când avea să fie doar ea singură cu mașina, poate că o să o sărute.

— De când partenera mea descurcăreață a știut pe cine să mituiască, și cu ce.

— Ia spune, Peabody.

— N-a trebuit să dau mare lucru. Doar vreo două casete cu Dallas goală sub duș.

— Foarte amuzant! Ia zi, ce vrei, Nadine? Am un program încărcat.

— Breen Merriweather.

Zâmbetul trufaș îi dispăruse de pe buze.

— Ai vreo informație nouă?

— Nu știu. Am pus și eu câteva întrebări, cu foarte mare atenție, adăugă ea, înainte ca Eve să poată spune ceva. Știu cum să pun întrebări și înțeleg și eu anumite lucruri, chiar dacă nu puteți vorbi despre ele. Și răspunsurile primite la întrebări despre Breen - dacă o consideră și pe ea o eventuală victimă a acestui psihopat - apar într-o nouă lumină, mai complexă. Cu câteva nopți înainte de dispariție, ea a făcut un comentariu într-o discuție cu colegele din echipa de studio.

— Ce comentariu?

— O discuție la o cafea cu fetele. Una dintre interlocutoarele ei își căuta un partener. Și se plângea că nu mai sunt bărbați adevărați în oraș, că nu mai există eroi puternici, bla, bla, bla. Și Breen i-a spus că ar trebui să vină cu ea o dată acasă, cu metroul. De câteva zile, un tip masiv și tăcut începuse să meargă cu metroul cam la aceleași ore ca și ea. Și făcu câteva glume despre zicala aceea veche - știi tu, poți să-ți dai seama cât de bine e „echipat" un bărbat după lungimea degetului mare de la mână. Zicea că tipul ăsta ar fi trebuit să o aibă cât a unui taur, pentru că avea mâinile ca niște platouri.

— Atât?

— Nu. Își trecu mâna prin păr. Continuară să facă glume porcoase pe seama individului. Ea - Breen - spunea că l-ar ceda bucuroasă uneia dintre celelalte fete, pentru că tipul nu era genul ei. Ei îi plăceau bărbații cu păr și, oricum, probabil că tipul era un

ciudat, pentru că purta mereu ochelari de soare chiar și în toiul nopții.

— Bine.

— În mod sigur a fost el.

— O grămadă de oameni merg cu metroul noaptea, Nadine. Unii dintre aceștia sunt bărbați. Unii bărbați sunt solizi. Dar, e o posibilitate.

— Garniturile de metrou au camere de supraveghere.

— Da, au. Îi venea foarte greu să privească speranța care se citea în ochii prietenei sale. Și discurile pe care se înregistrează imaginile sunt reciclate la fiecare treizeci de zile. Ea a dispărut de mai multă vreme.

— Dar ai putea…

— O să văd ce pot face.

— Ochelarii de soare, Dallas. Sunt un semn că are ceva cu ochii.

— Înțeleg și eu anumite lucruri. O să mă interesez, să văd ce pot face.

— Bine.

Făcu un pas înapoi, deși Eve vedea că ardea de nerăbdare să spună mai multe, de a întreba mai multe, de a găsi un răspuns la întrebări.

— Dar trebuie să-mi promiți că mă anunți și pe mine dacă descoperi ceva.

— Imediat cum aflu ceva, o să-ți comunic.

Nadine dădu din cap, apoi se scutură și își întoarse privirea spre mașină.

— Și cât timp crezi că va trece până când o vei face și pe asta praf?

— Mai taci din gură.

Pentru a o descuraja să continue conversația, urcă în mașină. Porni motorul, dădu cu spatele pe lângă Nadine și ieși din garaj.

Și imediat îl sună pe Feeney.

— Am un pont.

— Și eu am unul. Dacă arborezi un zâmbet, în loc să-ți deschizi umbrela, o să te uzi până la piele.

— Ha-ha. O să țin minte sfatul ăsta. Breen Merriweather, dispărută și presupusă decedată. Cu vreo două zile înainte de dispariție, a stat la taclale cu câteva colege de serviciu. Le-a povestit despre un tip solid, care începuse de câteva zile să meargă cu metroul cu care circula și ea, la aceleași ore. Și a făcut o grămadă de comentarii despre dimensiunile lui. De asemenea, a mai spus despre el că era chel și purta ochelari de soare.

— Discurile camerelor de securitate au fost deja reciclate, dacă nu și distruse. Își mușcă limba. Putem totuși să ne ducem până la Departamentul de Transporturi, să căutăm discurile din perioada respectivă, asta dacă mai există. Am putea să încercăm să recuperăm imaginile șterse. Avem nevoie de mult noroc, dar chiar am putea să-l găsim.

Ea observă - deși își propusese să nu bage de seamă, dar pur și simplu era imposibil - că astăzi purta o cămașă de culoarea sucului de lămâie verde.

— Pot să-i mai cer lui Whitney niște oameni și ceva echipamente, dacă ai nevoie.

— Pot să le cerșesc și singur, mulțumesc. O să trimit doi băieți acolo, să înceapă lucrul. Am notat și traseul trenului.

— Ține-mă la curent.

— Lui McNab o să i se înroșească ochii, comentă Peabody, după ce Eve încheie transmisia. Asta e, dacă a vrut să se facă expert în calculatoare…

— Dacă obținem o imagine a tipului ăsta, putem să-l prindem mai repede, să închidem cutia.

Dar avea să dureze, se gândi Eve. Nu ore, ci zile întregi. Și va fi nevoie de mai mult decât de un noroc chior, va fi nevoie de un mic miracol.

Crâșma lui O'Hara era așa cum apărea în reclame: un pub irlandez micuț și curățel. Părea mult mai autentic decât alte localuri din oraș care erau pline de frunze de trifoi pe pereți și își obligau angajații să vorbească cu accent irlandez fals.

Localul era luminat destul de bine și avea un bar solid, separeuri adânci și câteva măsuțe scunde, răspândite pe ici și colo, înconjurate de taburete mici în loc de scaune.

Bărbatul din spatele barului era mare ca un cal de povară și umplea halbele de Harp, Guinness și Smithwick's cu o îndemânare care dovedea că făcea lucrul ăsta de la vârsta la care putuse pentru prima oară să stea singur în picioare.

Avea o față roșie, o chică de păr cânepiu și niște ochi tăioși cu care scruta barul, precum un polițist.

Cu el trebuia să vorbească.

— N-am băut niciodată o Guinness, comentă Peabody.

— N-ai să bei una acum.

— Da, sunt în timpul serviciului. Dar am să încerc una odată. Numai că arată destul de înspăimântător și costă o groază de bani.

— Primești ce plătești.

— Ha. Uite un sfat bun.

Eve se apropie de bar. Barmanul împinse câteva halbe pline în mâinile unor clienți și apoi își făcu loc spre ele.

— Doamnelor, spuse el. Polițiste, nu?

— Ai ochi buni, domnule O'Hara.

— Eu sunt O'Hara. Tata a fost și el polițist.

— Unde?

— În vechiul și veselul Dublin.

Simți în vocea lui aceeași urmă de accent pe care o regăsea și în glasul lui Roarke.

— Când ai venit aici?

— Când eram un tinerel necopt de douăzeci de ani. Am plecat de acasă să-mi caut norocul. Și m-am descurcat destul de bine.

— Așa se pare.

— Ei bine.

Fața lui deveni serioasă.

— Ați venit aici pentru Lily. Dacă vreți ca eu sau oricine altcineva de aici să vă ajute să-l găsiți pe nemernicul care a ucis-o pe fata aceea drăguță, puteți să contați pe noi. Hai să ne așezăm un pic, îi spuse el lui Eve. Beți o halbă?

— Suntem în timpul serviciului, spuse Peabody un pic dezamăgită, și el zâmbi.

— Berea e aproape ca laptele de mamă, dar o să vă aduc o băutură fără alcool. Mergeți în separeul acela. Vin și eu imediat.

— Drăguț local. Peabody se așeză în separeu și aruncă o privire prin bar. O să vin și eu aici cu McNab, să încerc un Guinness. Are și o variantă mai slabă?

— Și care ar mai fi șpilul?

O'Hara veni la masă cu două ape minerule și o halbă și se instală de cealaltă parte a mesei.

— Pentru Lily a noastră. Își ridică halba. Binecuvântat fie-i sufletul.

— La ce oră a plecat de-aici în noaptea aceea?

El sorbi din bere.

— Știu că sunteți polițiste, dar nu mi-ați spus numele voastre.

— Îmi cer scuze.

Își scoase legitimația în timp ce vorbea.

— Locotenent Dallas, detectiv Peabody.

— Polițista lui Roarke. Am bănuit eu.

— Îl cunoști pe Roarke?

— Nu foarte bine. L-am cunoscut acum mulți ani, pe vremea aceea ne învârteam în cercuri diferite. Tatăl meu îl cunoștea mai bine, spuse O'Hara și îi făcu cu ochiul.

— Te cred pe cuvânt.

— Și el s-a descurcat destul de bine, nu-i așa?

— Da, se poate spune și așa. Domnule O'Hara…

— Nu-l cunosc personal, o întrerupse O'Hara și se aplecă pentru a o putea privi drept în ochi. Dar am auzit multe despre el. Și unul dintre lucrurile pe care le-am auzit e că întotdeauna vrea și reușește să obțină ce e mai bum. Se poate spune asta și despre polițista lui?

— Stau aici, domnule O'Hara, în calitate de polițista lui Lily. Și o să fac tot posibilul ca și ea să aibă parte de ce e mai bun.

— Bine.

Se lăsă pe spate și își ridică din nou halba.

— Ei bine, ăsta e un răspuns al dracului de bun. A plecat pe la unu și jumătate. Nu prea erau mulți clienți în seara aceea, așa că i-am dat drumul ceva mai devreme. Ar fi trebuit să pun pe cineva să meargă cu ea până acasă. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, mai ales după ce am auzit ce i s-a întâmplat celeilalte femei, din centru. Dar nu m-am gândit.

— Aveți niște ochi foarte buni, domnule O'Hara. Ați văzut ceva pe aici, ceva care să vă fi atras atenția?

— Fetițo, nu trece o săptămână fără să apară cineva care să-mi atragă atenția. În fond, conduc un bar. Dar nu am văzut nimic de genul la care vă referiți voi. Nu a fost niciun bărbat din pricina căruia ar fi trebuit să-mi fac griji pentru fetele mele.

— Ar fi vorba de un tip solid, continuă Eve. Un tip mare, musculos. Genul de bărbat tăcut, care nu face conversație cu nimeni. Probabil că purta ochelari de soare. Și s-ar putea să se fi așezat la o

masă - în zona lui Lily - și să fi dat de înțeles că nu vrea să stea nimeni lângă el.

— Mi-aș aduce aminte de un astfel de tip. Clătină din cap. Dar nu l-am văzut. Eu sunt aici în majoritatea serilor. Dar nu în fiecare seară.

— Am vrea să vorbim și cu cineva din tura lui Lily.

— Cu Michael, tipul care e acum la bar. În tură cu ea mai erau Rose Donnelly, Kevin și Maggie Lannigan. Ah, și Pete, în bucătărie, el se ocupă de vase. Peter Maguire.

— Clienți permanenți?

— Eu zic că ar fi mai bine să îți fac o listă cu nume și adrese, în cazul în care știu adresele. Puteți vorbi cu Michael acum, pentru că el e băiat isteț și poate să vă răspundă la întrebări și să servească la bar în același timp.

— Mulțumesc.

— Să vă spun ceva despre Lily. Era o fată foarte timidă, și noi o cam ironizam pe tema asta. Era liniștită și foarte de treabă și lucra bine. După ce te împrieteneai cu ea îndeajuns pentru a o face să vorbească, lucrurile mergeau mult mai ușor. Zâmbea mereu și ținea minte numele clienților și ce comandau de obicei. Nu putea fi considerată o frumusețe, dar era dulce și de încredere. N-o vom uita niciodată.

— Nici noi.

14

Discuțiile cu angajații barului se prelungiră până după terminarea schimbului. Și Eve se gândi că trebuia să le pună capăt și să se îndrepte spre casă, dacă nu voia să-și dea peste cap viața personală.

— Am putea să trecem pe la Rose Donnelly, și cu asta să terminăm. Nu locuiește prea departe de aici.

— Dacă n-ar fi fost seara ei liberă, am fi putut să vorbim cu ea la bar. Putem să trecem pe la ea, apoi te las pe tine acasă și… Stai puțin. Își scoase comunicatorul. Dallas.

— Speram să pot da de tine. Fața obosită a Celinei umplu ecranul. Pot să trec pe la tine?

— Ceva noutăți?

— Nu. Aș vrea doar… să vorbim câteva minute.

— Oricum, sunt în centru. Pot să trec eu pe la tine acum.

— Bine. Mulțumesc.

— Eu mă duc la Sánchez, îi spuse Eve lui Peabody. Tu vezi dacă poți să dai de Donnelly, să-i iei o declarație.

— Mie-mi convine. Ne vedem mai târziu, la petrecere. O să merg pe jos; stă la distanță de două blocuri de aici. Cred că o să mănânc tot ce găsesc pe platouri în seara asta.

Eve sări din nou în mașină și se îndreptă spre SoHo. Îl sună pe Roarke:

— Salut. Eu mai întârzii puțin.

— Sunt de-a dreptul șocat.

— Toată lumea are chef de glumă astăzi. O să ajung la petrecere. Numai că trebuie să mai trec pe la cineva mai întâi.

— Nu-ți face griji. Dacă discuția se prelungește, vrei să ne întâlnim direct acolo, la Charles?

— O să te anunț din timp, dar sper să nu se prelungească. Vreau să fac și eu măcar un amărât de duș. Cred că ajung cam într-o oră.

— E bine și așa. Te-am văzut la conferința de presă. Au dat-o în întregime și acum încă mai transmit anumite fragmente.

— Nemaipomenit!

— Am fost foarte mândru de tine.

— Ce să spun!

— Și m-am gândit că dacă eu aș fi în locul tipului pe care-l caută femeia aceea cu ochi reci și obosiți, aș începe să tremur.

— Pe tine nu te-ar apuca tremuratul nici dacă ți-aș ține pistolul la tâmplă, dar, oricum, mulțumesc. Mă duc la întâlnirea asta, ultima, și apoi vin acasă.

— Și eu la fel.

— Oh.

Chipul i se înseninã puțin.

— Ești încă la muncă, nici nu mi-am dat seama. E mai bine așa. Nu sunt singura în întârziere. Ne vedem acasă.

Încântată întrucâtva de situația creată, opri mașina în fața blocului Celinei. Chiar când se apropia de intrare auzi în difuzor vocea acesteia:

— Am descuiat peste tot. Vino direct sus.

Era cam nerăbdătoare, se gândi Eve, în timp ce intra în ascensor. Când ajunse la etajul doi, Celina o aștepta în spatele grilajului.

— Îți mulțumesc că ai venit atât de repede.

— Nu eram foarte departe. Ce s-a întâmplat?

— Mă gândeam să… Vrei ceva? Un ceai? Un pahar de vin?

— Nu. Mă îndreptam spre casă. Trebuie să merg la o petrecere.

— Oh.

Distrată, Celina își trecu o mână prin păr.

— Îmi cer scuze. Oricum, hai să ne așezăm. Am făcut ceai. Trebuia să-mi găsesc o ocupație în vreme ce te așteptam.

Ceai, observă Eve, și câteva prăjiturele cu brânză. Totul era pregătit ca pentru o întâlnire între fete, la o bârfa mică, și ea nu avea nici timpul necesar și nici chef de așa ceva..

— Parcă ai spus că nu a apărut nimic nou.

— N-am mai avut nici o viziune.

Se așeză și își turnă o ceașcă de ceai.

— Astăzi am avut câteva întâlniri. M-am gândit că ar trebui să mă reapuc de treabă. Dar până la urmă am anulat toate întrevederile pe care le fixasem pentru astăzi după primele două întâlniri. Nu mă puteam concentra deloc.

— Deci afacerile nu-ți merg prea bine.

— Pot să-mi permit să fac pauza asta. Clienții mei obișnuiți mă înțeleg, iar în ceea ce-i privește pe cei noi…

Ridică din umeri cu un aer detașat.

— Chestia asta sporește misterul. Dar nu despre asta voiam să vorbesc.

— Treci la subiect.

— Ajung și acolo.

Celina își înclină capul.

— Nu-ți prea place vorbăria, nu-i așa?

— Nu prea. Vorbele trebuie să aibă un rost.

— Presupun că ai dreptate. Mai întâi, vreau să-ți spun că am văzut conferința de presă pe care ai susținut-o. Nu voiam să mă uit, dar am simțit că trebuie s-o fac, că e de datoria mea. Își încrucișă picioarele. Și m-a cam pus pe gânduri.

— La ce te-ai gândit?

— Că pot să fac mai mult. Că trebuie să existe o explicație pentru viziunile astea. Nu știu care este această explicație, dar știu că trebuie să existe un scop. Și că aș putea să fac mai mult, un minimum de efort care se așteaptă din partea mea.

Sorbi un pic de ceai, apoi puse ceașca la loc pe masă.

— Vreau să fiu interogată sub hipnoză.

Eve își ridică sprâncenele. Chiar când ești pe cale să renunți apare ceva interesant la orizont.

— Și cum ne-ar putea ajuta chestia asta?

— Subconștientul meu îmi blochează întrucâtva viziunea. Celina își atinse tâmplele cu mâinile, apoi inima. Poți să-l numești un sistem de autoapărare, eu prefer să-i spun așa și nu lașitate. E ceva în mine care nu vrea să știe, să vadă, să-și aducă aminte, așa că eu nu mai pot să fac toate astea.

— Și blochează viziunea ta în același fel în care tu te abții să citești gândurile oamenilor fără permisiunea lor?

— Nu chiar. În cazul acela e vorba de un act conștient, care în timp a devenit instinctiv, ca respirația. Aici e vorba de subconștient. Mintea umană este o unealtă puternică și eficientă. Nu o folosim la întreaga ei capacitate. Nu cred că am îndrăzni să facem așa ceva.

Luă una dintre prăjiturelele galbene pe care le adusese odată cu ceaiul și începu să ronțăie din ea.

— Putem să blocăm anumite lucruri. Victimele traumatizate procedează de obicei așa. Nu pot sau nu vor să-și amintească trauma pe care au suferit-o sau alte amănunte relevante, pentru că nu mai suportă să le retrăiască, nici măcar în planul imaginației. Nu se poate să nu fi întâlnit așa ceva în meseria ta.

Și în mintea ei, se gândi Eve. În toți acești ani, blocase în mintea ei ce se întâmplase în camera aceea din Dallas.

— Ba da, m-am confruntat cu asemenea situații.

— Sub hipnoză, aceste blocaje pot dispărea sau pot fi îndepărtate mai ușor. S-ar putea să văd multe. Cu ajutorul unui psiholog bun… Am nevoie de cineva - insist să merg la cineva care este specializat în hipnoză și care a mai lucrat cu mediumuri. Și aș vrea să fie prezent și un medic. Dacă se poate, aș dori să se ocupe doctorul Mira de toate astea.

— Mira.

— După ce mi-ai spus numele ei, am făcut câteva cercetări. Este foarte calificată în toate specialitățile de care am nevoie. De asemenea, este și un criminalist foarte bun, așa că va ști și ce întrebări să-mi pună, încotro să mă ghideze cât timp sunt sub hipnoză. Și tu ai încredere în ea.

— Absolut.

Celina gesticula cu prăjiturică.

— Și eu am încredere în tine. Nu mă las eu pe mâinile oricui, Dallas. Ca să fiu sinceră, îmi e foarte frică de asta. Dar mai tare mi-e frică să nu fac nimic. Și știi ce e cel mai rău?

— Nu.

— Sunt îngrozită că o să intru într-o altă arenă. Că darul meu, capacitățile mele extrasenzoriale mă duc pe un drum pe care nu aș fi vrut să ajung niciodată. Își duse brațul drept la piept și să-l mângâie de parcă ar fi vrut să-și aline o durere. Mă tem că o să-mi petrec următoarea fază a vieții mele văzând crime și alte acte de violentă, că o să fiu conectată într-un fel sau altul cu victimele. Mie-mi plăcea viața pe care o duceam înainte. Îmi vine foarte greu să admit că poate nu va mai fi la fel niciodată.

— Și totuși vrei să iau legătura cu doctorul Mira?

Dădu din cap.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dacă mai trag de timp s-ar putea să-mi pierd și bruma de curaj care mi-a rămas și să nu mai fac nimic.

— Lasă-mi un minut, spuse Eve și își scoase comunicatorul.

— Oh. Da, bine.

Celina se ridică și luă tava cu cești le de ceai. O duse în bucătărie.

Cu mișcări lente, studiate, puse ceașca neatinsă la locul ei, farfurioara, de asemenea, și pe cea din care băuse o lăsă în chiuvetă. Apoi își acoperi fața cu mâinile și-și apăsă degetele peste ploapele închise. Și speră, din tot sufletul ei, că era pregătită pentru ce urma să vină.

— Celina?

— Da.

Cu o mișcare bruscă își lăsă mâinile în jos și se întoarse spre ușă, acolo de unde o privea Eve.

— Doctorul Mira te poate primi mâine-dimineață, la ora nouă. Trebuie, mai întâi, să te consulte, și vrea să-ți facă și un examen psihiatric înainte să începi hipnoterapia.

— Da, foarte bine.

Își îndreptă umerii, de parcă s-ar fi eliberat de o grea povară.

— Așa și trebuie. O să… ai putea să fii și tu acolo?

— Dacă și în momentul în care hipnoza va fi aprobată, da.

— Înainte de a începe hipnoza propriu-zisă, ai dreptul să te răzgândești.

Strânse în palmă cristalele pe care le purta în chip de pandantiv și clătină din cap.

— Nu, nu mă voi răzgândi. M-am gândit bine la chestia asta, am întors-o pe toate părțile înainte de a vorbi cu tine. N-o să-mi schimb hotărârea. O să mergem mai departe. Îți promit că nu o să mă răzgândesc.

Eve intră în trombă în casă și trânti ușa în urma sa.

— Sunt în întârziere, se răsti ea înainte ca Summerset să poată spune ceva. Dar uite ce e. Eu nu întârzii mereu, dar tu ești și vei fi mereu urât. Așa că, cine crezi că are o problemă adevărată?

Pentru că vorbise în timp ce urca scările și îi dăduse acea replică, în timp ce se afla pe ultima treaptă, nu mai trebui să riposteze la protestele lui.

Își scoase jacheta în timp ce deschise cu piciorul ușa dormitorului. Își desfăcu hamul armei și îl aruncă pe canapea. Se descălță țopăind când pe un picior, când pe celălalt spre baie și își dăduse deja și bluza jos când auzi apa curgând.

La naiba! Până la urmă ajunsese acasă înaintea ei.

Își scoase și restul hainelor.

— Dă drumul la apă mai caldă.

— Am făcut-o deja. Am ajustat temperatura apei când ți-am auzit pașii delicați tropăind grațios pe podeaua dormitorului.

Știind că Roarke nu și-ar fi înăbușit câteva hohote sănătoase de râs văzând-o țipând și zbătându-se sub un jet rece de apă, verifică temperatura apei cu mâna înainte de a intra sub duș.

— E bine că ai încredere în mine, spuse el și îi întinse mâna, ajutând-o să intre în cadă. Hai să rămânem acasă și să facem dragoste sub dușul fierbinte.

— Nici să nu te gândești la așa ceva.

Îl împinse cu cotul la o parte și își turnă săpun lichid în palmă.

— Ne ducem la cină. O să mergem și o să stăm în casa altcuiva și o să discutăm fleacuri și o să gustăm din mâncăruri de care altfel nici nu ne-am atinge și o să ne întrebăm în ce cameră o să se încaiere Charles și McNab.

— Abia aștept.

Își turnă în palmă un pic de șampon și începu să i-l împrăștie în păr.

— Ce faci?

— Te ajut să termini mai repede. Ce-ai făcut aici?

Ea ridică din umeri.

— Nimic.

— Ba da, ai făcut ceva. Iar ți-ai ciopârțit părul.

— Îmi intra în ochi.

— De-aici, din spate? își țuguie buzele. Fascinant. Oare NYPSD știe că are în rândurile sale o polițistă cu ochi la ceafă? Oare a fost anunțată CIA?

— Mă descurc și singură. Se trase în spate și începu să își frece cu putere părul, uitându-se la el. Să nu-i spui Trinei.

El zâmbi viclean.

— Și cam cât crezi că valorează tăcerea mea?

— Vrei să ți-o iau puțin la mână?

— Vezi, ești în mod intenționat crudă, ca să mă faci să mă simt prost. O atinse ușor pe bărbie. Dar oricât de ciudat ar părea, nu prea merge.

— Oricum o să-și dea seama, murmură Eve și-și puse capul sub jetul de apă. O să-și dea seama data viitoare când va pune mâna pe mine. Și mă va face să plătesc scump. O să toarne ceva lipicios pe mine și o să-mi țină teorii nesfârșite și o să-mi vopsească sfârcurile în albastru sau ceva de genul ăsta.

— Iată o imagine foarte interesantă pentru creierul meu deja înfierbântat.

— Nu știu de ce am făcut-o.

Sări din cadă și intră în tubul uscătorului.

— Nu m-am putut abține.

— Asta să i-o spui judecătorului, o statui Roarke.

Nu întârziaseră prea mult, se gândi Peabody. Și când era vorba de două polițiste - două polițiste care lucraseră multe ore

suplimentare în ultimele zile și nici nu dormiseră destul - nimeni nu se putea aștepta să vină la timp.

Și în afară de asta dorise să își petreacă cât mai mult timp în fața oglinzii, să se asigure că arată bine. Ținând seama de faptul că McNab o gratificase cu un „Oho, iubito!" se gândi că-și atinsese scopul.

Și el arăta admirabil. Părul îi era aranjat și strălucea, iar posteriorul lui adorabil era strâns într-o pereche de pantaloni negri, împodobiți cu câte o dungă fosforescentă pe fiecare crac.

Ea ducea cadoul pentru gazdă - un buchet de crini tigrați, proaspeți, pe care-i cumpărase de la un vânzător ambulant pe drum. După ce primiră acceptul de a intra în clădire, se îndreptară spre unul dintre ascensoare.

— O să te porți frumos, da?

— Bineînțeles că o să mă port frumos. Își pipăi gulerul cămășii argintii, gândindu-se dacă n-ar fi trebuit oare să-și pună și o cravată. Să-i arate lui Monroe că nu numai el putea să se îmbrace elegant. De ce să nu mă port frumos?

Ea își dădu ochii peste cap în timp ce intrau în lift.

— Atunci. Acum. Atunci te culcai cu el și eu eram beat și furios. Acum tu nu te mai culci cu el, și eu nu mai sunt nici beat, nici furios.

Comandă liftului să meargă până la etajul lui Charles, își aranjă un pic părul și regretă că nu avusese destul timp să și-l încrețească, doar așa, pentru variație.

— Și nici eu.

— De ce ar fi trebuit tu să fii beată și furioasă? întrebă el.

— Nici eu nu mă culcam cu el. Ești sigur că pantalonii ăștia nu-mi fac fundul mare?

— Ce?

— Fundul.

Își întinse gâtul în spate, încercând să și-l vadă singură.

— Mă simt de parcă l-aș avea mare.

— Cum adică nu te culcai cu el? Vrei să spui că nu te mai culcai cu el, după ce s-a cuplat cu Louise.

— Vreau să spun că nu m-am culcat cu el niciodată. Ar trebui să fie o oglindă aici, ca să îmi pot vedea fundul gras.

— N-ai fundul mare și mai taci din gură. Umblai cu el de câteva luni.

Ea mirosi un pic florile pe care le ducea în mână.

— Tu te culci cu toate persoanele cu care umbli?

— Cam așa ceva. Auzi, ia stai puțin.

— O să întârziem, spuse ea și ieși din lift pe holul etajului.

— O să ajungem un pic mai târziu. Vrei să spui că nu te-ai culcat niciodată cu cocota asta masculină? Niciodată?

— Charles și cu mine am fost, și încă mai suntem, prieteni. Atât și nimic mai mult.

McNab o prinse de braț și o trase în spate.

— Și m-ai lăsat să cred că te-ai culcat cu el.

— Nu, tu ai crezut că am făcut-o.

Îl împunse cu degetul în piept.

— Și te-ai făcut de râs, încă destul de rău, aș putea spune.

— Tu… El…

Se plimba în sus și în jos pe hol.

— De ce?

— Pentru că eram doar prieteni și pentru că mă culcam cu tine, prostule.

— Dar ne-am certat și ne-am despărțit din cauză că…

— Din cauză că în loc să mă întrebi ce se întâmplă, m-ai acuzat și ai început să te comporți ca un nemernic.

— Și-mi spui asta acum, cu doar un minut înainte să intrăm pe ușa asta?

— Da.

— Asta e cruzime, Peabody.

— Da.

Îl bătu ușor peste obraz.

— Așa fac eu - aștept momentul potrivit să mă răzbun. Te-ai purtat ca un nemernic când ai venit aici și v-ați luat la bătaie, dar mie mi-a plăcut într-un fel asta. De aceea am fost atât de mărinimoasă și te-am iertat că te-ai culcat cu gemenele alea.

— Nu m-am culcat cu ele.

Îi puse un deget pe nas.

— Te-am prins și eu!

— Nu te-ai culcat cu ele?

— Aveam de gând să o fac și aș fi putut să trec la fapte, pentru că noi eram despărțiți. Dar nu mă interesau gemenele.

— Dar te-ai lăudat că te-ai culcat cu ele.

— Hei, orice bărbat care are o sculă trebuie să se laude cu isprăvile lui.

— Chiar ești un nemernic! spuse ea cu un rânjet. O să te iert că te-ai gândit că mă culcam și cu tine și cu Charles, de parcă aș fi fost cine știe ce nimfomană.

— Iubito, tu ești iepurașul meu!

— Oh! îi înlănțui gâtul cu brațele și strivi zâmbetul acela larg cu un sărut apăsat.

În spatele lor, ușile liftului se deschiseră din nou.

— Uite cum se duce pofta mea de mâncare!

— Dallas.

Peabody îi aruncă o privire dulce peste umărul lui McNab.

— Ne sărutam și noi.

— Data viitoare sărutați-vă într-o cameră întunecoasă și încuiată. McNab, poziția mâinilor tale încalcă mai multe legi.

— Oh!

Totuși o mai strânse o dată pe Peabody de fund.

— Ai început treaba la discurile de la Regia de Transport?

— Eve.

Roarke își puse o mână pe umărul ei și o întoarse spre apartamentul lui Charles.

— Hai, măcar să încercăm să trecem de ușă fără să discutați probleme de serviciu. Peabody, arăți fermecător.

— Mulțumesc. O să ne distrăm de minune.

Îi întâmpinară amândoi în pragul ușii, Charles Monroe, gigolo autorizat, și Louise Dimatto, doctorul cu sânge albastru, care se dedicase persoanelor defavorizate. Eve trebui să recunoască faptul că arătau foarte bine împreună. El cu înfățișarea lui de bărbat fatal și ea cu frumusețea ei delicată, aristocratică.

Asta nu însemna că nu-i considera unul dintre cele mai ciudate cupluri pe care le cunoștea. Doar că arătau bine împreună.

— Ați venit toți odată. Louise izbucni în râs și întinse mâna spre Eve, care era cea mai aproape. Poftiți înăuntru. E bine să ne mai vedem și noi din când în când în afara serviciului.

O sărută pe obraz pe Eve și aprecie frumusețea florilor pe care i le adusese Peabody.

— Locotenentul Scumpete. Charles se întinse și el să o sărute de bun-venit, dar ținti gura. Îi făcu cu ochiul lui McNab când îi aplică și lui Peabody același tratament.

Avea să fie o seară extrem de „interesantă", decise Eve.

Vinul pe care îl adusese Roarke fu apreciat cum se cuvine și gazda deschise imediat sticla. După zece minute Eve observă că discuțiile nu erau deloc încordate, iar conversația nu lâncezea deloc. Toată lumea părea să aibă chef de distracție. Trebuia doar să nu se mai gândească la anchetă și să se preocupe și de viața ei personală pentru câteva ore.

Louise era fericită și arăta foarte frumoasă, așezată pe brațul fotoliului pe care stătea Charles. Se îmbrăcase cu un pulover de un

roz-închis și cu o pereche de pantaloni negii. Picioarele le avea desculțe, cu unghiile vopsite în roz. Și spre marea sa surpriză, Eve văzu și un ineluș de aur pe unul dintre degetele de la picioare.

Charles o atingea mereu, în felul distrat și intim în care un bărbat atinge femeia aflată în centrul atenției sale - o mângâia ușor pe umăr, își puse mâna pe genunchii ei.

Oare ea nu-și făcea probleme din cauza femeilor care-l plăteau să le atingă și pentru multe alte lucruri? Se părea că nu, decise Eve, cel puțin așa rezulta din privirile galeșe pe care și le aruncau la fiecare cinci minute.

Și Peabody și McNab stăteau îmbrățișați pe un fotoliu de piele, râzând și vorbind fără să dea nici un semn că ar fi stânjeniți de ceva. Alcătuiau cu toții o familie mare și fericită.

Un observator avizat și-ar fi dat seama că ea era cel mai ciudat personaj din încăpere.

Chiar când se gândea la asta, Roarke își apropie buzele de urechea ei și îi șopti:

— Relaxează-te.

— Asta încerc să fac, murmură ea.

— Louise s-a agitat toată ziua, spuse Charles.

— Da, așa am făcut. Louise își scutură părul bogat. E prima dată când primim musafiri împreună. Și-mi place genul ăsta de agitație.

Agitația asta, concluzionă Eve, însemna să facă mici aranjamente de flori colorate în vaze de sticlă și să le așeze în locuri strategice prin tot apartamentul, și să asorteze florile respective cu lumânări albe de diferite forme și mărimi, pentru ca întregul apartament să fie învăluit într-o lumină caldă, aurie.

Probabil că tot ea alesese și muzica de fundal. Ceva lent și liniștitor, care se potrivea de minune cu lumina lumânărilor. Masa era deja pusă și pe ea fuseseră aranjate o mulțime de lumânări și buchetele de flori. Și vesela strălucea.

Aranjamentul acela intim, vinul și aperitivele pe care le servise se combinau perfect într-o atmosferă relaxantă, foarte potrivită pentru o întâlnire între prieteni.

Cum reușeau oamenii să facă astfel de aranjamente, să creeze o asemenea atmosferă? se întreba ea. Oare urmau cursuri pregătitoare în acest sens? Făceau ce le trecea prin cap și sperau să iasă bine? își cumpărau discuri cu instrucțiuni?

— A meritat, comentă Peabody. Totul arată magnific.

— Mă bucur foarte mult că suntem toți aici. Louise le zâmbi tuturor. Nu eram sigură că veți putea ajunge cu toții - mai ales tu, Dallas. Am urmărit evoluția cazului în emisiunile de știri.

— Oamenii îmi tot spun că ar trebui să am și eu o viață personală, ridică Eve din umeri. M-am gândit că dacă fac o mică pauză de la anchetă, când o să mă întorc la muncă o să am mintea mai limpede.

— O atitudine foarte sănătoasă, spuse Louise.

— Da, așa sunt eu. Eve se aplecă înainte și luă un biscuit acoperit cu cremă colorată de pe un platou cu aperitive. Am o atitudine foarte sănătoasă.

— Da, mai ales atunci când ești împinsă de la spate. Rânjind, McNab alese un crevete umplut.

— Dacă aș fi la fel de slăbănoagă ca tine nu aș fi prea greu de convins.

— Ai mai fost în Scoția în ultima vreme? îl întrebă Louise.

— Nu chiar. Eu m-am născut aici. Cât am fost copil m-am tot plimbat între America și Scoția. Ai mei s-au hotărât să se stabilească acolo, lângă Edinburgh, acum cinci ani, mi se pare!

Mă gândeam că, data viitoare, când Peabody și cu mine o să avem ceva timp la dispoziție, n-ar strica să dăm o fugă până acolo, să vedem cum mai stau lucrurile.

— În Scoția? chicoti ea. Vorbești serios?

— Trebuie să-mi vadă și ei fata.

Obrajii ei se îmbujorară ușor.

— Întotdeauna mi-am dorit să văd Europa. Știți voi, să mă plimb pe câmpuri și să mă zgâiesc la ruine.

Începură discuțiile despre călătorii.

— Dallas, spuse Louise, mă ajuți puțin în bucătărie?

— În bucătărie? Eu?

— Durează doar un minut.

— Oh. Bine.

Eve o urmă în bucătărie și aruncă o privire în jurul ei.

— Sper că nu ai de gând să mă pui să gătesc.

— Cum? Par eu genul de femeie care gătește? Tot ce vezi aici e comandat de la un restaurant foarte bun, din capătul străzii. Mie nu-mi rămâne altceva de făcut decât să le pun pe masă, ceea ce nu-mi va lua mai mult de un minut.

Louise sorbi din paharul ei și o studie pe Eve.

— Tu ai grijă de tine?

— Cum? De ce mă întrebi?

— Pentru că arăți foarte obosită.

— La naiba! Și am pierdut aproape cinci minute dându-mă cu tot feluri de smacuri pe față. Ce rost mai are?

— Ochii îți sunt foarte obosiți. Și eu sunt doctor, mă pricep la lucrurile astea. Și te-aș fi înțeles perfect dacă n-ai fi venit în seara asta.

— M-am gândit și eu la varianta asta, dar chestia e că nu mai puteam. Era momentul să iau o pauză. Poate că trebuie să învăț să iau o pauză din când în când.

— Ar fi bine. Dar în seara asta n-o s-o lungim prea mult.

— Vedem noi. Tu și Charles… cum vă înțelegeți?

— Mă face foarte fericită. Așa cum nimeni nu m-a mai făcut de mult.

— Arăți foarte fericită. Ca și el, de altfel.

— E ciudat, știi? Am găsit pe cineva după ce încetasem să mai caut.

— Eu n-am de unde să știu, fiindcă n-am căutat niciodată pe nimeni.

— Asta e dureros.

Louise râse și se aplecă peste masă.

— Nici nu te-ai ostenit să cauți pe cineva și te-ai ales cu Roarke.

— Mi-a ieșit în cale. N-am reușit să scap de el, așa că m-am gândit că ar fi mai bine să-l păstrez. Ciudat, își dădu ea seama. Când discutai cu un prieten despre astfel de lucruri nu era vorbărie goală. Era pur și simplu o… conversație.

— Noi ne gândeam să ne luăm o mică vacanță, poate peste o lună. Să mergem în Mâine sau în Vermont, să ne cazăm la o pensiune și să ne uităm cum cad frunzele copacilor.

— Să vă uitați la copaci?

Râzând, Louise o dădu pe Eve la o parte și începu să așeze salatele.

— Oamenii mai fac și asta, din când în când, Dallas.

— Da.

Eve sorbi din paharul ei.

— Există tot felul de oameni.

Curve! Târfe!

Cuprins de furie, se plimba de la un capăt la altul al apartamentului. Programase ecranul centrului de divertisment să reia de mai multe ori interviul cu cele două polițiste pe care îl înregistrase de pe Canalul 75.

Nu putea să se abțină.

Trimiseseră două femei după el. Femei care discutau despre el, care îi analizau comportamentul, care îl condamnau. Credeau că el o să stea cu brațele încrucișate, fără să riposteze?

Uitați-vă la ele! Se consideră atât de bune, atât de curate, atât de cinstite! Dar el știa mai bine cum erau cu adevărat. Văzuse și știa. În adâncul sufletului lor erau meschine și vicioase. Slabe și pline de răutate!

El era mai puternic decât ele. Uitați-vă la el acum!

Chiar se uită, admirându-și corpul în unul dintre pereții îmbrăcați în oglinzi. Admirându-și mușchii și forța. Muncise atât de mult pentru a atinge o asemenea perfecțiune. Acum era *bărbat!*

— Vezi? Vezi ce sunt acum?

Se întoarse, cu brațele întinse, și o duzină de perechi de ochi se holbară la el din borcanele în care pluteau.

Acum îl puteau vedea. Ea îl putea vedea. Nu mai avea cum să nu-l vadă. Pentru totdeauna.

— Acum ce mai spui, mamă? Cine-i șeful acum?

Toți ochii aceia holbați erau ai ei. Dar ea încă era acolo, afară, judecându-l, gata să-l lovească cu cureaua. Gata să-l încuie în întuneric, pentru ca el să nu mai poată vedea. Ca să nu mai poată ști.

Avusese grijă de asta. O, da, avusese el grijă! Îi aranjase rulota cea roșie. Îi arătase cine este șeful. Le arătase tuturor.

Aveau să plătească. Acest fiu o să le facă să plătească, se gândi el, în vreme ce privea fix ecranul. Le va arăta el de ce era în stare.

Astea trei. Se apropie de ecran, dezvelindu-și dinții în timp ce se uita la Eve, la Peabody, la Nadine. Aveau să fie pedepsite. Uneori, trebuia să te abați de la planul inițial, și cu asta, basta. Deci trebuia să fie pedepsite. Și tu ți-ai primit pedeapsa atunci când ai fost rău. Dar și atunci când ai fost cuminte. Pe târâtura din fruntea lor avea să o lase la urmă. Asta va face. Rânji amenințător spre Eve.

Așa se cuvenea, să lase partea cea mai bună la urmă.

Fusese o masă îmbelșugată, într-o companie agreabilă. Pentru mai bine de două ore nu se mai gândise la crime. Cel mai mult îi

plăcu să-l asculte pe Roarke povestind. O fascina modul în care trecea, pe nesimțite, de la limbajul sofisticat al lui Charles la argoul de stradă al lui McNab. Și cum reușea să flateze femeile, fără să fie libidinos sau dezagreabil.

Făcea toate acestea fără efort. Sau cel puțin așa i se părea ei. Dar oare nu avea și el problemele lui? Nu se gândea la afacerile și la tranzacțiile lui complexe, care-i ocupau o mare parte din zi și din viață? Își petrecuse ziua vânzând și cumpărând cine știe ce, coordonând proiecte pe care ea nici nu putea să și le imagineze. Avusese întâlniri, luase decizii, își contemplase îndelung tabla de șah a vastului său imperiu.

Și acum putea să stea la o cafea și un desert, povestind despre o bătaie dintr-un bar din timpul tinereții sale și făcându-l pe McNab să se tăvălească pe jos de râs sau schimbând cu Charles impresii despre cine știe ce galerie de artă care se deschisese de curând.

În drum spre casă, el se întinse și-și puse o mână peste a ei.

— A fost o seară foarte plăcută.

— N-a fost deloc rea.

— Venind de la tine, asta echivalează cu o înaltă apreciere.

Râse încet și-și întinse picioarele. La un moment dat pe parcursul serii îi ascultase sfatul. Se relaxase. Și după ce se relaxase, se distrase al naibii de bine.

— Chiar am vorbit serios.

— Știu, draga mea Eve.

— Ești un tip foarte complex, Roarke.

— Dacă nu sunt complex, nu sunt nimic.

— Nu știu de ce sunt înconjurată de atâția băieți al naibii de isteți.

— Cine se aseamănă se adună.

— Oricum, spuse ea după un moment. A fost foarte educativ să te privesc lingușind pe toată lumea.

— N-am lingușit pe nimeni. În afaceri lingușești, sau când vine vorba de afaceri. Dar în seara asta au fost niște discuții amicale, între prieteni.

— Ha. Câte poți să înveți. Își lăsă capul pe spate. Se simțea obosită, dar își dădu seama că nu era vorba de epuizare. Am sporovăit foarte mult. Și discuțiile n-au fost nici plictisitoare și nici enervante.

— Dumnezeule! Îi luă mâna și și-o lipi de buze în timp ce intrau pe poarta casei lor. Te ador.

— În seara asta, am văzut și o mulțime de dovezi de iubire.

— A fost plăcut să ne petrecem seara cu două cupluri atât de îndrăgostite.

— Era și greu să nu-ți dai seama cât de mult se iubeau, cu toate privirile acelea galeșe și mângâierile și celelalte gesturi tandre. Aerul era îmbibat de erotism. Te-ai gândit vreodată cum ar fi fost dacă le-ai fi inversat?

— Adică gesturi galeșe și priviri tandre? Nu, eu mă gândeam la altceva.

Ea chicoti în vreme ce ieșeau din mașină și se îndreptau spre ușa de la intrare.

— Nu, mă refeream la persoane. Adică dacă l-ai fi pus pe Charles alături de Peabody și pe McNab lângă Louise. S-ar fi dat totul peste cap.

— Ai putea să o pui pe Peabody alături de Louise.

— Ai o minte bolnavă, perversă.

— Intrasem doar în jocul tău. O luă de mână și se îndreptară amândoi spre dormitor. Se pare că ți-ai mai recăpătat forțele, locotenente.

— Da, pentru a doua sau a treia oară pe ziua de azi. De fapt, mă simt foarte bine. Împinse ușa cu piciorul, închizând-o în spatele ei.

De fapt, atmosfera aia încărcată de erotism m-a cam pus pe gânduri. Ce zici de o partidă galeșă de sex?

— Credeam că n-o să mă mai întrebi niciodată.

Își petrecu o mână pe după gâtul lui și îi sări în brațe. Își calculă greutatea, o calculă și pe a lui, și îl întrebă, îngustându-și ochii:

— Cam cât crezi că m-ai putea căra în brațe?

— Cred că până în pat.

— Nu, vreau să te întreb pe ce distanță maximă crezi că m-ai putea duce în brațe. Mai ales dacă aș fi…

Trupul îi deveni inert, iar brațele îi atârnau pe lângă corp. Simți cum își schimbă poziția, nu tocmai sigur pe picioare.

— E mult mai greu așa, nu?

— Dar tot cred că pot să ajung până la pat, unde sper că ai de gând să-ți revii măcar un pic.

— Ești într-o formă destul de bună, dar tot cred că te-ai resimți dacă ar trebui să mă cari așa în jur de douăzeci, treizeci de metri.

— Ținând seama de faptul că nu te-am strangulat încă, nu va trebui să te car nicăieri.

Își reveni la normal și se agăță din nou de gâtul lui.

— Îmi pare rău. În seara asta nu avem nici o crimă în dormitor.

O lăsă încet pe pat, dar ea nu-și desprinse mâinile de pe gâtul lui.

— Atinge-mă.

Amuzat, el o sărută pe bărbie, și ea îi simți mângâierea de mătase a parului pe obraz.

— Ăsta e unul dintre lucrurile pe care am de gând să le fac în seara asta.

— Nu.

Râse din nou și se rostogoli peste el. Se aplecă și-și trecu buzele peste ale lui, apoi își băgă mâinile sub capul lui.

— Îmi place asta.

— Fă-ți de cap, o invită el.

— Probabil că ar trebui să ne grăbim, să profităm de această revenire a forțelor mele.

Îi mușcă ușor obrazul. Își plimbă buzele peste gâtul lui, apoi se ghemui ca o pisică pentru a-i descheia cămașa.

— Da.

Își trecu mâinile peste pieptul lui. Ești în formă. Buzele urmară drumul mâinilor.

Simți cum inima începe să-i bată mai tare, sub palmele și sub buzele ei. O dorea. Nu era minunat că întotdeauna o dorea numai pe ea?

Mușchii abdomenului i se contractară când își trecu buzele peste ei și tresări puternic în momentul în care desenă cu limba o linie imaginară în josul taliei. Desfăcu fermoarul și-l eliberă. Îl mângâie.

Apoi îl privi în timp ce-și scotea bluza, îi luă mâinile și i le puse pe sâni.

Cu un oftat de plăcere își lăsă capul pe spate. Mâinile lui erau puternice, catifelate și pricepute. Simțea fiori de plăcere în stomac, în măruntaie, în adâncul ființei sale atunci când o mângâia.

— Lasă-mă pe mine. Lasă-mă să…

Se dădu puțin înapoi și-și lipi gura de a ei, și oftaturile ei cedară locul suspinelor, și fiorii de venire arsuri de plăcere.

Acum mișcarea era disperată, presantă. Corp suplu lipit de corp suplu, mâini și guri flămânde, care voiau mai mult. Senzația unei mușcături, arsura unghiilor peste pielea încinsă, alunecarea fierbinte a limbilor.

Deja tremura când îl încălecă. Din nou mâinile și privirile li se întâlniră. Îl lăsă să o pătrundă, adânc. Și țipă.

Fără suflare, își lăsă fruntea peste a lui și se luptă să-și recapete răsuflarea.

— Un minut, reuși ea să îngaime. E prea mult. Lasă-mi un minut.

— Nu e prea mult.

Își lipi buzele fierbinți de gura ei.
— Niciodată nu e prea mult.

15

În timp ce Eve dormea ghemuită lângă Roarke, cufundată într-un somn fără vise, o femeie pe nume Annalisa Sommers își plăti partea ei de consumație și se despărți de prietenii cu care ieșise în oraș.

Întâlnirea ei lunară de la clubul de teatru se prelungise mai mult ca de obicei, pentru că toți avuseseră noutăți de povestit. Clubul era doar un pretext pentru ca ea și prietenele ei să se întâlnească, să mănânce ceva, să bea un pahar și să vorbească despre bărbați, despre serviciu, despre viața lor.

Dar întâlnirile astea îi dădeau și prilejul să le audă părerile despre piesele pe care le văzuseră în ultima vreme. Ținea seama de acestea la alcătuirea rubricii sale săptămânale din *Stage Right Magazine.*

Iubea teatrul încă de pe vremea când jucase rolul unui cartof dulce într-o piesă la școală de Ziua Recunoștinței, în clasa întâi. Pentru că ea nu prea avea talent - deși se descurcase destul de bine în rolul cartofiorului, îndeajuns de bine pentru a o face pe mama ei să verse câteva lacrimi - și nici nu se prea pricepea la regie sau la decoruri, se hotărâse să îmbrățișeze cariera de critic, făcând mai degrabă observații punctuale decât cronica teatrală despre pieselor jucate pe Broadway, dar și pe scene mai mici și mai obscure.

Salariul era mizerabil, în schimb, beneficia de invitații gratuite și permise de intrare în culise, acestea adăugându-se la satisfacția de a avea un serviciu care o pasiona.

Și presimțea că salariul ei avea să se mărească destul de curând. Popularitatea articolelor ei crescuse, mai ales datorită pasiunii cu care le scria. Oamenii obișnuiți voiau să știe ce părere au alți oameni obișnuiți despre o piesă sau alta. Criticii nu erau oameni obișnuiți. Erau pur și simplu *critici.*

După zece luni de muncă la revistă începuse deja să fie recunoscută pe stradă și se bucura când oamenii o opreau pentru a schimba câteva impresii cu ea. Nu conta dacă erau sau nu de acord cu părerile exprimate de ea în articolele sale.

Se distra de minune.

Totul îi mergea din plin. Cu munca, cu Lucas. New Yorkul era terenul ei personal dejoacă și nu l-ar fi schimbat pe alt oraș pentru nimic în lume. După ce ea și Lucas se vor căsători - și prietenii lor erau cu toții de acord că lucrurile evoluau încet, dar sigur în direcția asta - aveau să-și găsească un apartament superb în West Side, unde vor da multe petreceri agreabile și se vor simți ridicol de fericiți.

La naiba, ea era ridicol de fericită încă de pe-acum!

A

Își dădu părul pe spate și ezită puțin înainte de a pătrunde în Greenpeace Park. Întotdeauna o lua prin pane, știa drumul la fel de bine, precum cel dintre bucătărie și dormitor, la ea acasă.

Un drum foarte scurt, de altfel, însă lucrurile aveau să se schimbe după ce i se mărea salariul.

Dar săptămâna asta două femei fuseseră ucise în parcuri, și o scurtătură de felul acesta la ora unu noaptea nu părea o idee prea bună.

Era ridicol. Greenpeace Park se afla practic lângă casa ei. În cinci minute îl traversa și era acasă, în siguranță, în patul ei micuț, numărând oi până la două noaptea.

Era orașul ei natal, pentru numele lui Dumnezeu, își reaminti ea și părăsi trotuarul luminat al străzii, îndreptându-se spre parcul

întunecat. Știa foarte bine cum să-și poarte singură de grijă, cum să se păzească. Făcuse câteva cursuri de autoapărare și se simțea în formă. Și avea un spray paralizant cu sirenă în buzunar.

Adora parcul acesta, atât ziua, cât și noaptea. Copacii, locul de joacă amenajat pentru copii, straturile de flori și de legume. Pentru Annalisa, parcul acesta era un semn al diversității din orașul său natal. Betoane și castraveți, cu doar câțiva metri între ele.

Imaginea aceasta o făcu să râdă în timp ce mergea repede pe poteca, spre casă.

Auzi mieunatul încă înainte să vadă pisoiul. Pisicile vagaboande nu erau ceva neobișnuit în parc, ba chiar te puteai aștepta să găsești și una cu stăpân pe aici. Dar asta nu era o pisică, după cum descoperi ea când ajunse mai aproape. Era un pisoiaș, un mic ghemotoc gri de blană care stătea în mijlocul potecii și plângea de ți se rupea inima.

— Bietul de tine! Unde e mămica ta, amărâtule?

Se ghemui și ridică pisoiul. Numai în momentul în care îl luă în brațe își dădu seama că era o pisică robot. Ciudat, se gândi ea.

Umbra se lăți peste ea. Mâna i se afundă în buzunar în căutarea spray-ului și în același timp începu să se ridice în picioare.

Dar o lovitură în moalele capului o dezechilibră, și ea căzu pe burtă.

Robotul continuă să miaune și să se vaite în timp ce loviturile plouau asupra ei.

A doua zi de dimineață, la ora șapte și douăzeci fix, Eve stătea deasupra cadavrului Annalisei Sommers. Parcul mirosea a proaspăt. A verdeață, acesta era cuvântul potrivit. Mirosea a viu, a vegetație crudă.

Se putea auzi traficul specific dimineții pe străzi, dar locul părea o bucată de câmp cultivat; cu straturile de legume și de flori care se

întindeau în toate părțile. Habar n-avea ce creștea în straturile acelea. Erau plante cu frunze mari, altele care se cățărau pe araci, în vreme ce altele împânziseră niște mici ridicături de pământ.

O parte din mirosul acela de proaspăt, de natură în expansiune provenea și de la îngrășămintele sau bălegarul pe care îl împrăștiaseră oamenii aceia pe pământ pentru a obține produse pe care le numeau apoi naturale și le mâncau.

Ei bine, reflectă ea, dacă stai să te gândești mai bine, nimic nu e mai natural decât rahatul.

Poate doar cu excepția sângelui și a morții.

La capătul parcelei, în spatele aracilor pe care se cățărau vrejurile plantelor, dincolo de gardul pus acolo pentru a ține la distanță câinii și boschetarii, erau două statui ce întruchipau o femeie și un bărbat. Fiecare purta câte o pălărie. El ducea pe umăr un fel de sapă sau o lopată, iar ea avea în mâini un coș plin cu ceea ce păreau roadele muncii lor. Recolta.

Recolta era și numele grupului statuar, ea știa asta, dar toată lumea le spunea Mama și Tata Fermieri. Sau numai Mama și Tata.

Annalisa zăcea la picioarele lor, asemeni unei ofrande aduse zeilor, cu mâinile împreunate între sânii goi. Fața îi era distrusă și plină de sânge și avea corpul plin de vânătăi.

— Ce mod urât de a-ți începe ziua, remarcă Peabody.

— Da. Și pentru ea a fost și mai urât.

Eve își puse ochelarii speciali și deschise trusa de teren.

— Află cine e.

Începu să recite ceea ce camera de luat vederi înregistra deja.

— Victima este o femeie albă. Urme de violență pe față, pe trunchi și pe membre. Clavicula ruptă. Nu se văd urme ale rezistenței opuse de victimă. Arma crimei pare a fi panglica roșie, înfășurată în jurul gâtului. Strangulare. Sunt și urme de violență sexuală. Zgârieturi și vânătăi pe coapse și în zona genitală.

— O chemă Annalisa Sommers, treizeci și doi de ani. Locuia pe West Thirty-first, la numărul cincisprezece.

— A fost înregistrată și identitatea victimei. Ochii cadavrului au fost scoși într-un mod similar celui întâlnit în celelalte două cazuri.

— Nu prea diferă modul de operare, spuse Peabody.

— Nu cu mult. De ce să se renunțe la o metodă care dă rezultate bune? Am găsit câteva fire de păr. Pe mâna ei dreaptă, lipite de sângele închegat.

Le desprinse cu o pensetă și le băgă într-o pungă. Apoi se lăsă pe vine.

— Ce căuta ea aici, Dallas? De ce a trecut pe aici în toiul nopții? Au difuzat conferința aceea de presă pe toate canalele. Trebuia să știe că tipul ăsta umblă noaptea prin parcuri.

— Nu credea că o să i se întâmple chiar ei. Oamenii întotdeauna cred că astfel de necazuri nu au cum să li se întâmple chiar lor, în loc să se gândească „dacă tot trebuie să se întâmple cuiva, de ce n-aș fi eu acea persoană?"

Studie cadavrul.

— Locuiește prin apropiere. La fel ca și celelalte două victime. După toate probabilitățile, ea folosea frecvent drumul ăsta. A tăiat parcul pe o potecă, ceea ce înseamnă că știa foarte bine drumul, că o lua des pe-aici. Părul nu se potrivește, murmură Eve.

— E un pic mai scurt decât al celorlalte două victime și poate o idee mai închis la culoare. Dar se încadrează în categoria celor vânate de el în mod obișnuit.

— Da.

— Până și el trebuie să dea din când în când dovada de flexibilitate, nu-i așa?

— Așa se pare.

După ce înregistră scena, împrejurimile și poziția cadavrului, ridică puțin capul victimei și îl întoarse.

— A primit o lovitură în ceafă. O lovitură foarte puternică. Poate că a venit din spatele ei, a lovit-o și a doborât-o la pământ. Are câteva julituri pe genunchi, urme de iarbă și pământ pe tăieturi. A căzut în patru labe.

Ridică una dintre mâinile victimei și se uită la julituri.

— Apoi, a tăbărât asupra ei. A lovit-o, a bătut-o. Violența este de fiecare dată și mai mare. Mai multe răni sunt făcute înainte de deces. Își pierde controlul mult mai ușor. Apoi a violat-o, a tăiat-o, și-a terminat treaba.

— De data asta, Celina n-a avut nici o viziune.

— Ai observat și tu?

Eve se ridică în picioare.

— O sun peste câteva minute. Hai să aruncăm o privire asupra locului în care a omorât-o.

De data asta nu era foarte departe - la celălalt capăt al grădinii de legume, lângă potecă. Se vedeau câteva urme de sânge - pete, stropi și dâre - pe pământ și pe iarbă.

I-a fost mai ușor decât în celelalte cazuri. N-a trebuit să o care decât vreo șapte metri.

— Locotenente?

Unul dintre criminaliști ridică o pungă sigilată.

— Am găsit asta la punctul trei, în partea aceea. E un spray paralizant standard. S-ar putea să fie al ei. Nu i-a prea fost de folos.

— O să verificăm amprentele de pe el.

— Am găsit și niște fire de păr. Câteva, pe cărare, la punctul unu. Sunt gri, deci nu sunt de la ea. La prima vedere nu par umane.

— Mulțumesc.

— Probabil că sunt tot de la o veveriță, spuse Peabody.

— Poate. Cu ce se ocupa, Peabody?

— Lucra la o revistă, la *Star Right Magazine*.

Eve dădu din cap.

— Înseamnă că se întorcea acasă. Dar ora unu e destul de târzie pentru un spectacol de teatru. Poate că după terminarea spectacolului s-a oprit să cineze cu prietenii, poate să bea și un pahar. Poate că a avut o întâlnire. Și la întoarcere a luat-o pe scurtătură. Era cartierul ei. Și în buzunar avea spray-ul paralizant, așa că nu trebuia să-și facă griji. Doar câțiva pași prin parc și ar fi ajuns acasă. El o aștepta. Își alesese deja locul, știa că ea urma să treacă pe acolo. Și a lovit-o din spate.

Se încruntă la vederea unor urme pe iarbă, pe care unul dintre criminaliști le însemnase deja.

— A cărat-o până aici, a pus-o sub Mama și Tata. Și-a terminat treaba. Scutură din nou din cap. Vezi ce mai poți să afli despre ea. Rude, soț, eventual partener. Eu o să încerc să iau legătura cu Celina înainte să aruncăm o privire prin apartamentul victimei.

Se îndepărtă de locul crimei și își scoase comunicatorul.

Nerăbdătoare, își afundă mâna în buzunarul hainei. Tocmai se conectase robotul când, în sfârșit, Celina răspunse.

— Anulează sistemul de răspuns automat. Celina își aranja părul. Scuză-mă. Dormeam. Abia am auzit soneria. Dallas? La naiba! La naiba! Am întârziat la întâlnire?

— Mai ai destul timp. Ai dormit bine, Celina?

— Da, am dormit neîntoarsă. Am înghițit o grămadă de barbiturice. Ochii îi erau încețoșați. Încă mai sunt amețită. Auzi, chestia asta nu mai poate să aștepte până după ce reușesc eu să-mi beau cafeaua?

— Mai avem una.

— O ce?

Brusc, chipul Celinei se întunecă, iar ochii i se măriră.

— Oh, Dumnezeule, nu!

— Vreau să stăm puțin de vorbă. Ne vedem în biroul Mirei.

— Eu… O să ajung cât pot de repede.

— La nouă e foarte bine. Mai devreme nu pot eu să ajung.

— Ne vedem acolo. Îmi pare rău, Dallas.

— Și mie.

— În oraș mai locuiesc mama și sora ei, îi spuse Peabody lui Eve. Tatăl ei s-a recăsătorit și s-a mutat la Chicago. Necăsătorită. Nu a fost niciodată. Nu are copii.

— Hai să-i vedem apartamentul și apoi o să mergem să vorbim cu mama ei.

În apartamentul micuț domnea dezordinea, așa cum, credea Eve, se întâmpla în cazul majorității femeilor tinere și necăsătorite. Pe pereți atârnau afișe de piese de teatru. O verificare sumară a comunicatorului scoase la iveală faptul că în ultimele douăzeci și patru de ore victima transmisese mai multe apeluri.

— Vorbăreață fată, comentă Eve. Avem aici convorbiri cu mama, cu sora, cu colegii de serviciu, cu o prietenă și cu un tip pe nume Lucas, care pare a fi iubitul ei. În toate spune că urmează să meargă la o piesă de teatru la Trinity și apoi să ia cina cu câțiva prieteni. Asta a fost aseară. Hai să vedem dacă putem să descoperim despre ce prieteni este vorba și apoi să aflăm cine este acest Lucas.

— Să văd ce pot scoate de la vecini.

După ce Peabody ieși, Eve continuă să cerceteze apartamentul. Locuia singură, decise ea, dar din când în când mai primea vizite de la un bărbat - sau poate de la mai mulți. Într-unui dintre sertare găsi lenjerie erotică și câteva jucării sexuale. Câteva fotografii și holograme erau răspândite prin cameră; în două dintre ele se vedea victima însoțită de același bărbat.

Avea pielea de culoarea cafelei cu lapte, părul negru, un cioc îngrijit, un zâmbet larg, dinți frumoși. Un bărbat destul de arătos, se gândi ea. Putea să parieze că pe tip îl chema Lucas.

Luă fotografia pentru a o folosi ca probă. Dacă nu aveau să-i afle altfel numele de familie, urmau să scaneze poza prin banca de date a poliției.

O femeie prietenoasă, sociabilă, căreia îi plăcea teatrul, recapitulă Eve. Avea o relație amicală cu mama și cu sora ei, era înconjurată de mulți prieteni și, ținând seama de discuțiile înregistrate de comunicator, întreținea o relație monogamă cu un tip pe nume Lucas.

Și acum era moartă fiindcă o luase prin parc pentru a scurta drumul spre casă.

Nu, se corectă Eve. Era moartă pentru că o anumită persoană o alesese, o urmărise și o ucisese. Dacă n-ar fi luat-o prin parc aseară probabil că ar fi atacat-o într-un alt loc, cu o altă ocazie.

Fusese o țintă. Misiune îndeplinită.

— Lucas Grande.

Peabody se întoarse în apartament.

— E compozitor și muzician de studio. Au o relație de ceva vreme. Vecina spune că de șase luni, poate chiar mai mult. A văzut-o pe victimă aseară când a plecat, înjur de șapte. Și-au făcut doar cu mâna, n-au vorbit, dar vecina crede că era îmbrăcată cu o pereche de jeanși, un pulover albastru și o jachetă neagră scurtă.

— Fă rost de adresa lui Grande. O să mergem să-l vedem și pe el, după ce vorbim cu mama ei.

Eve știa ce era mai rău - să-i spună unei mame că fiica ei a murit și să o privească prăbușindu-se, sau să îi spună unui bărbat că femeia lui a murit și să-l vadă clacând.

Îl treziseră din somn. Le deschisese ușa destul de iritat.

— Uitați ce e, am dat muzica mai încet. Nu mai ascult muzică dată la maximum după ora zece. Și nimeni de la etajul ăsta nu se plânge. Nu știu ce-l deranjează pe nemernicul ăla de sus. Dacă îl

supără atât de tare zgomotul, n-are decât să-și izoleze fonic apartamentul.

— Nu suntem aici din cauza unei plângeri, domnule Grande. Cred că ar trebui să intrăm înăuntru.

— Ei bine, la naiba! Se dădu un pas înapoi și le făcu semn să intre. Dacă Bird a fost arestat din nou din cauza lui Zoner să știți că nu are nici o legătură cu mine. Noi doar cântăm împreună. Nu suntem siamezi.

— Suntem aici din cauza Annalisei Sommers.

— Annalisa?

Colțurile gurii i se arcuiră într-un zâmbet.

— S-a îmbătat aseară cu prietenele ei și a făcut vreo prostie? Trebuie oare să o scot pe cauțiune?

— Domnule Grande, ne pare rău să vă anunțăm, dar domnișoara Sommers a fost ucisă noaptea trecută.

Zâmbetul i se șterse imediat de pe față.

— Nu e deloc amuzant! Cum puteți să spuneți așa ceva?

— Domnule Grande, cadavrul ei a fost găsit astăzi de dimineață, în Greenpeace Park.

— Haideți! Haideți!

În timp ce spunea aceste cuvinte făcu un pas înapoi. Își ridică brațele, de parcă le-ar fi implorat să se oprească.

— Eu zic că ar fi mai bine să ne așezăm.

— Annalisa?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Sunteți sigure că e vorba de Annalisa? Poate că e altcineva.

Probabil că se gândea „Oricine altcineva". Eve cunoștea senzația aceea. „Oricine altcineva, nu iubita mea."

— Îmi pare foarte rău, domnule Grande. Nu este o greșeală. Acum trebuie să vă punem câteva întrebări.

— Dar ieri am văzut-o, am vorbit cu ea. Am luat prânzul împreună. Și aveam întâlnire duminică. Cum poate să fie moartă?

— Haideți să ne așezăm. Peabody îl luă de mână și îl duse spre un scaun.

Camera era plină de instrumente muzicale - o claviatură, un computer de studio, două chitare, boxe. Eve se strecură printre ele și se așeză în fața lui.

— Aveați o relație cu Annalisa?

— Urma să ne căsătorim. Voiam să o cer de nevastă de Crăciun. Îmi propusesem să aștept până atunci pentru că era o ocazie specială. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Domnule Grande, ne puteți spune unde ați fost astă-noapte?

Își cuprinsese fața în palme și lacrimile i se prelingeau printre degete.

— Credeți că aș fi putut să-i fac vreun rău? Niciodată. O iubesc!

— Nu, nu credem asta, dar trebuie să vă întrebăm.

— Am avut înregistrări, au durat până înjur de miezul nopții, poate mai târziu. După aceea, am mai stat pe la studio, am mâncat niște pizza, am băut câteva beri, am mai cântat cu băieții. Am ajuns acasă nu mai știu, înjur de trei. Dumnezeule, i-a făcut cineva rău?

— Da, cineva i-a făcut rău.

Fața îi era schimonosită din cauza plânsului; dar acum deveni albă din pricina șocului.

— Ați spus în parc. Oh, Doamne, Dumnezeule! Ați spus că ați găsit-o în parc! Femeile celelalte… A avut aceeași soartă ca și celelalte două femei? Annalisa?

— Spuneți-mi vă rog unde se află studioul în care ați înregistrat aseară și cine a mai fost acolo cu dumneavoastră, și o să vă povestim și cum s-au petrecut lucrurile.

— Studioul se numește Tunes, e pe Prince. Ăăă… am fost cu Bird… Doamne, Dumnezeule!

Își trecu mâinile prin păr. Degetele îi tremurau.

— John Bird și Katelee Poder. Simt că nu mai pot gândi așa cum trebuie. Ați vorbit cu mama ei?

— De acolo venim.

— Sunt foarte apropiate. Foarte apropiate. S-a uitat cam lung la mine, și asta nu o dată, de vreo cinci ori. Dar e o femeie de treabă. Acum ne înțelegem bine. Trebuie să mă duc la ea.

— Domnule Grande, știți cumva dacă Annalisa era agasată de cineva? Ați observat pe cineva sau v-a povestit ea de cineva care a supărat-o?

— Nu. Și mie-mi spunea orice, și dacă o mânca nasul, așa că în mod sigur ar fi pomenit și de așa ceva, dacă ar fi fost cazul. Acum o să mă duc la mama ei. Trebuie să mergem împreună să o vedem pe Annalisa.

Dormise șapte ore bune, se gândea Eve, petrecuse o încântătoare seară cu prietenii și o încheiase cu o partidă satisfăcătoare de sex. Și cu toate acestea, avea o durere sâcâitoare de cap în clipa în care intra în aripa de clădire unde își avea Mira biroul.

Secretara Mirei o informă cu amabilitate că doamna doctor începuse deja lucrul cu doamna Sánchez, dar lăsase vorba să fie anunțată în momentul în care avea să sosească locotenentul Dallas.

— Nu le întrerupe înainte de a încheia ședința, îi spuse Eve. Oricum, e mai bine ca eu să nu fiu acolo. Și am ce să fac în timp ce aștept.

Mai întâi își verifică mesajele de pe comunicator și găsi unul de la Berenski, de la laborator, care o informa încântat că reușiseră să descopere de la ce fel de pantofi proveneau urmele.

— Geniul meu nu cunoaște limite. Am luat urma ta amărâtă de pe iarbă și am reconstituit tiparul. Apoi am căutat tipul de încălțăminte care se potrivea cu tiparul. Urma provine de la un

pantof numărul patruzeci și nouă, Mikon, din seria Avalanche. Nu s-a vândut prea mult modelul acesta. Doar vreo trei sute șaptezeci și cinci de perechi. Această mărime este pusă în vânzare în unsprezece magazine. Ți-am trimis și lista. Poți să treci pe aici mai târziu, să-mi dai un sărut mare și umed.

— Da, sigur, așteaptă mult și bine. Dar nu putea să nu aprecieze profesionalismul specialiștilor de la laborator. Aruncă o privire pe lista atașată la mesaj. Încercui magazinele care se aflau în zona pe care o selectase în centru și își petrecu restul timpului revizuind raportul preliminar.

Își ridică privirea în momentul în care se deschise ușa.

— Dallas.

Celina ieși din cabinetul doctorului.

— Ochii îi erau umflați de plâns..

— Eve, poftim, intră.

Mira îi făcu un semn cu mâna.

— Celina, ce-ar fi să mai rămâi și tu câteva minute?

— Te-am dezamăgit.

Celina o prinse pe Eve de braț în timp ce intrau în biroul Mirei.

— Am fost sub orice critică.

— Nu-i adevărat.

Eve se așeză și se pregăti să accepte ceaiul de plante aromatice, dar adulmecă aerul ca un câine de vânătoare când simți mireasma cafelei.

— Știam că vrei, și probabil că ai și nevoie de așa ceva, spuse Mira și îi oferi o cană. E de la automat, dar tot cafea se numește.

— Mulțumesc.

— Nu m-am uitat la știri de dimineață. Mulțumesc, spuse Celina, acceptând ceașca de ceai. Voiam să aud de la tine. Am sâcâit-o pe doamna Mira cu plânsul meu și cred că a reușit să scoată ce era mai rău în mine. Sper că n-o să mai izbucnesc în plâns. Dar, mai întâi,

vreau să-ți spun ceva. Nici prin cap nu mi-a trecut că o să iasă… că o să omoare pe cineva în seara trecută. Eram foarte obosită, Dallas, și voiam să dorm bine înainte de întâlnirea din dimineața aceasta. Nu voiam să mă deranjeze nimeni și nimic, așa că am luat un somnifer.

— Pastilele pot bloca viziunile?

— Da, e posibil.

Celina îi aruncă o privire Mirei, care dădu din cap.

— Pastilele pot respinge viziunile, îmi pot bloca puterile paranormale. Poate că am văzut ceva, dar dormeam atât de adânc, încât nu-mi aduc aminte nimic. Totul ar putea ieși la iveală prin hipnoză. Așa cum tot prin hipnoză aș putea reduce blocajele și în privința celorlalte două crime. Aș reuși astfel să văd mai multe, să întrezăresc ceea ce inconștientul nu mi-a permis să văd până acum.

— E foarte posibil, confirmă Mira. Prin hipnoză martorii unui eveniment se pot întoarce în timp până în momentul declanșării acestuia și, astfel, se pot afla mai multe detalii. Specialistul are posibilitatea să direcționeze martorul, să-l facă să se concentreze asupra anumitor aspecte. Lucruri pe care le vezi, continuă ea, dar pe care nu le poți conștientiza.

— Înțeleg, spuse Eve. Când putem să începem?

— Încă nu am făcut un examen fizic. Dacă nu se ivește nici o problemă, putem începe ședințele chiar mâine.

— Ședințe? Mâine?

— În mod sigur, va fi nevoie de mai multe ședințe, Eve. Și aș prefera să aștept cel puțin douăzeci și patru de ore, să fiu sigură că anumite substanțe sunt eliminate din corpul Celinei și că e liniștită din punct de vedere emoțional.

— Nu putem începe mai devreme? O să mă purific prin meditație. Aș vrea să începem cât mai repede. Mă simt…

— Responsabilă, încheie Mira propoziția. Te simți responsabilă pentru uciderea femeii de aseară. Dar nu ești tu de vină.

— Dacă iese bine la examenul fizic și face câteva ședințe de meditații poate începe mai devreme?

Mira se uită la Eve, oftă și se ridică să-și verifice agenda.

— Putem începe astăzi, la patru și jumătate. Eve, s-ar putea să nu afli niciunul dintre răspunsurile pe care le cauți. Depinde foarte mult de receptivitatea Celinei la tehnicile de hipnoză, de cantitatea de informații și de capacitatea ei de a-și aminti cât mai multe detalii.

— O să fii și tu aici? o întrebă Celina.

Nu mai depinde de mine, voia Eve să-i spună. *Nu te mai uita la mine ca la o ancoră.*

— Dacă pot să ajung. Trebuie să verific o pistă și mai am o grămadă de lucruri de făcut pentru raportul privitor la ultima victimă.

— Dacă poți să ajungi…

— Ar mai trebui să-mi spui ceva?

Mira se așeză din nou.

— Referitor la modul de operare?

— S-a întâmplat aproape la fel. Se pare că Annalisa Sommers o luase prin…

Se întrerupse când auzi ceașca de ceai a Celinei spărgându-se de podea.

— Annalisa?

Își apăsa mâinile pe abdomen, vrând parcă să se împingă în scaun, apoi pur și simplu se prăbuși.

— Annalisa Sommers? Doamne, Dumnezeule!

— O cunoșteai.

— Poate e vorba de altcineva, cu același nume. Poate că… bineînțeles că nu. Asta cred că e ceea ce mă leagă de întreaga afacere.

Se uită în jos, la cioburile ceștii.

— Îmi pare rău.

— Stai liniștită, nu-ți face griji.

Mira se lăsă pe vine și își puse o mână pe genunchiul Celinei înainte de a se apuca să adune cioburile.

— Era prietena ta?

— Nu, vreau să spun că nu eram chiar atât de apropiate.

Își apăsă mâinile pe tâmple.

— O cunoșteam. Îmi plăcea de ea. Nu aveai cum să n-o placi, era atât de plină de viață!

Își lăsă mâinile să cadă și ochii i se măriră, devenindu-i mai întunecați.

— Lucas!

— O, Doamne, Lucas! Cred că a înnebunit de durere. A aflat?

Se întinse și o apucă pe Eve de braț.

— Știe ce s-a întâmplat?

— Am vorbit cu el.

— Nu am crezut că lucrurile pot să se înrăutățească, dar uite că e posibil. Întotdeauna e mai rău când este vorba de cineva pe care-l cunoșteai. De ce-a trebuit să o ia prin parc?

Își lovi coapsa cu pumnul.

— De ce se mai apropie femeile de parcuri acum? După tot ce s-a întâmplat?

— Pentru că oamenii fac numai ce vor ei, fără să țină seama de nimic. Cum ai cunoscut-o? o întrebă Eve.

— Prin Lucas.

Luă șervețelul pe care i-l întinse Mira. Le privea de parcă nu simțea lacrimile care îi curgeau pe obraji.

— Eu și Lucas am avut o relație. Am trăit împreună mult timp.

— Așa.

Eve dădu din cap.

— E fostul tău prieten.

— E fostul meu iubit, da, dar nu și fostul meu prieten. Ne-am îndepărtat unul de celalalt, apoi ne-am văzut fiecare de viața lui.

Țineam unul la altul, chiar foarte mult, dar pur și simplu nu ne mai iubeam.

Într-un târziu își șterse ochii cu șervețelul.

— Țineam legătura. Și chiar ne mai întâlneam din când în când la o cină sau să bem ceva.

— Să faceți sex?

Își coborî încet mâinile.

— Nu. Presupun că trebuia să mă întrebi așa ceva. Nu, nu mai aveam relații intime. Acum câteva luni, aproape un an, cred, a început să se vadă cu Annalisa. Știu asta pentru că l-am văzut și pentru că mi-a spus. Erau foarte fericiți împreună și eu mă bucuram pentru ei.

— O atitudine matură din partea ta.

— Oh, pentru numele lui…

Se opri brusc și își înghiți răutatea pe care fusese pe punctul să o spună. Respiră adânc, să se calmeze.

— Nu ți s-a întâmplat niciodată să ai o relație cu cineva, apoi să nu-l mai iubești, cel puțin nu la fel?

— Nu.

Celina izbucni într-un hohot amar de râs.

— Ei bine, la unii oameni se întâmplă și așa ceva, Dallas. Și continuă să țină unul la celalalt. Lucas e un om bun. Probabil că acum e distrus.

— Da, așa este.

— Oare să mă duc să-l văd? Nu, nu acum, nu încă. Dacă aș apărea și eu acum în viața lui aș înrăutăți și mai mult lucrurile. Nu putem să începem mai devreme? Se întoarse din nou spre Mira. Nu putem începe imediat după examenul fizic?

— Nu. Ai nevoie de timp să te liniștești, mai ales acum. Dacă vrei să ne fii de vreun ajutor, trebuie să te liniștești.

— O să vă ajut. Își împreună din nou mâinile. O să-i văd fața. Jur. Și când o să reușesc asta…

Ochii îi ardeau când se uita la Eve.

— După ce o să reușesc asta, tu îl vei prinde. Îl vei opri.

— O să-l opresc.

16

— O cunoștea pe victimă?

Pe chipul lui Peabody se citea compasiunea.

— Lucas, Lucas Grande e fostul ei iubit. Nu mi-am dat seama până acum. Drace, e o chestie foarte dură. Probabil că de aceea există o legătură între ea și victime. E destul de logic în lumea fenomenelor paranormale.

— Nu poți să folosești cuvintele *logic* și *paranormal* în aceeași propoziție.

— Ba pot, fusese încăpățânată și cu picioarele pe pământ!

Mergeau să verifice magazinele de pantofi. Asta e *logic*, gândi Eve.

— Eu când o să conduc mașina cea nouă?

— Când o să înveți că atunci când un semafor își schimbă culoarea în galben înseamnă să-ți miști fundul mai repede și să treci, nu să încetinești încă de la o sută de metri distanță.

— Mă forțezi să îți atrag atenția că tu conduci foarte agresiv.

— Așa, și? Tu conduci de parcă ai fi o femeie dintr-alea simandicoase, care la masă nu mănâncă ultima prăjitură, gândindu-se că poate o vrea altcineva. Nu, nu, vă rog, se miorlăi Eve, luati-o dumneavoastră. La naiba cu chestia asta! Dacă vreau prăjitura, o mănânc. Trebuie să-mi dai dreptate, așa că n-ai de ce să te bosumfli.

— Am și eu dreptul să mă bosumflu măcar pentru treizeci de secunde atunci când sunt insultată atât de brutal. Și, oricum, e nepoliticos să iei ultima prăjitură.

— Și tu și toate simandicoasele îl lăsați pe chelner să se înfrupte din ea, după ce duce platoul înapoi în bucătărie.

Pufnind, Peabody își încrucișă brațele peste piept, gândindu-se că Eve avea, probabil, dreptate. Și își refuzase o grămadă de prăjituri din cauza manierelor sale.

— Dă-mi un exemplu.

— Să zicem că te cuplezi cu un tip.

Dispoziția ei se schimbă instantaneu.

— Mă cuplez cu un tip, spuse ea mândră.

— Peabody.

— Da, da, știu, e ceva ipotetic. Se mai bosumflă un pic, în vreme ce Eve trecu pe galben. Este foarte drăguț și sexy, și-mi aduce prăjituri și mă lasă să o mănânc pe ultima ca să-și dovedească dragostea și devotamentul față de mine?

— Să zicem. Și te desparți de tipul ăsta.

— Au! Nu-mi place partea asta.

— Cui îi place?

— Ne-am despărțit din cauză că am mâncat toate prăjiturile alea și-am făcut fundul mare?

— Peabody!

— Bine, bine. Încercam doar să aflu de ce ne-am despărțit. De exemplu, cine s-a despărțit de cine și de ce… Dar nu contează, spuse ea, când văzu că Eve zâmbește.

— V-ați despărțit și v-ați văzut fiecare de viața voastră. Mai rămâneți prieteni?

— Poate. Depinde. Acuma să nu-mi sari la beregată, dar chiar depinde. Când ne-am despărțit ne-am insultat reciproc și am aruncat unul într-altul cu diferite obiecte contondente sau a fost o concluzie la care am ajuns amândoi? Vezi, depinde de o grămadă de lucruri.

Eve nu prea era de acord, dar continuă:

— Nu înțeleg, dar să zicem că în cazul de față a fost vorba de o decizie comună, că v-ați înțeles să vă despărțiți. Și după o vreme, tipul ăsta se cuplează cu altă femeie. Tu cam ce părere ai avea despre chestia asta?

— Iarăși depinde, între timp mi-am găsit și eu pe cineva? Femeia asta a lui e mai slabă decât mine, mai frumoasă, mai bogată? Are sânii mai mari? Toate chestiile astea contează.

— La naiba, de ce trebuie să fie atât de complicat?

— Pentru că așa este.

— Nu e deloc complicat. Mai întâi, ești cu un tip, după aia vă despărțiți, iar el își găsește pe altcineva. Simplu, fără alte complicații. Întrebarea e, mai sunteți prieteni?

— Bine, deci, să vedem. Înainte să mă mut la New York eram îndrăgostită de un tip. Nu stăteam împreună, dar aveam o relație destul de serioasă. Am trăit împreună aproape un an. Apoi s-a terminat. Nu se poate spune că am fost distrusă, dar o vreme nu prea m-am simțit în apele mele. Dar până la urmă am trecut peste asta. Am rămas prieteni și ne mai vedeam din când în când.

— Mai ai mult? Trebuie să iau o pilulă cu cofeină ca să rămân trează, să aud și restul?

— Tu m-ai întrebat. Și cum spuneam, la un moment dat s-a cuplat cu o țipă blondă, slabă, cu sânii mari. Avea coeficientul de inteligență al unui iepure, dar până la urmă era alegerea lui, nu-i așa? În primul moment, m-am cam înfuriat, am trecut și peste asta. Poate că în adâncul sufletului meu îmi doream să se pricopsească cu niște păduchi lați, dar nu voiam să-l văd mort sau ceva de genul ăsta. Și dacă eu și McNab o să mergem vreodată în Vest o să mă laud și eu cu el - cu McNab - și cu asta basta. Nu-i mare lucru.

Așteptă câteva secunde.

— Mai ești trează?

— Mă mențin cu greu.

— Dacă tu crezi că Celina voia să se răzbune din cauza legăturii dintre Grande și Sommers, eu zic că te înșeli. Chestiile astea nu ajung atât de departe.

— De ce să nu ajungi atât de departe? Ai spus „depinde" de vreun milion de ori.

— Puterile paranormale nu se pot folosi așa. Adică ea nu poate să-l blesteme pe un tip și să-l facă să omoare mai multe femei până când o ucide și pe Sommers. În al doilea rând, ea a venit la noi. Dacă nu ar fi luat legătura cu noi, numele ei nu ar fi apărut în cursul anchetei noastre când am fi descoperit-o pe Sommers. În al treilea rând, toate probele pe care le avem indică faptul că Sommers a intrat în parc de una singură și de bună voie. Și apoi mai e și vorba de profilul criminalului. Tipul e un singuratic și urăște femeile.

— Ai dreptate, în toate privințele. Adevărul e că nu-mi prea place logica paranormală presărată cu mici coincidențe.

— Cred că tu mai ai și altceva în vedere.

Eve rămase tăcută pentru câteva momente.

— Bine. Să zicem că nu-mi place toată chestia asta. Nu-mi place să depind de viziuni și de ședințe de hipnoză. Și nu-mi place că Sánchez depinde de mine, să-i ridic moralul sau să o țin de mână.

— La hotelul Dallas nu mai există camere libere pentru încă un prieten?

— E plin. Poate dacă unul dintre voi ar muri, ori s-ar muta de pe planetă, doar așa aș mai face loc pentru un prieten nou.

— Parcă spuneai că îți place de ea.

— Da, și ce-i cu asta? Dacă-mi place de ea e obligatoriu să fim și prietene? înseamnă că ar trebui să ieșim la cafea? Ori să-i las ei ultima blestemată de prăjitură?

Peabody izbucni în râs și o bătu pe Eve peste braț.

— Lasă, o să treci tu și prin încercările astea. Aseară te-ai distrat destul de bine.

În primul moment, Eve vru să riposteze, dar preferă să-și folosească energia pentru a căuta un loc de parcare.

— Da, da. Și să nu crezi că nu știu cum funcționează chestiile astea. Acum eu și Roarke trebuie să invităm pe toată lumea la noi. Și după aceea o să ne invitați voi acasă, și…

— Deja plănuim să dăm o petrecere de casă nouă.

— Vezi? Vezi? Luă o curbă cu viteză, în mod intenționat, știind că manevra îi va ridica lui Peabody tensiunea.

— Nu se mai termina niciodată. Odată ce te-ai urcat, nu te mai poți da jos din caruselul prieteniei. Te învârti la nesfârșit și din ce în ce mai mulți oameni încearcă să se urce, să se înghesuie în compartimentul tău. Acum va trebui să-ți cumpăr și un cadou, doar pentru că te-ai mutat într-o casă nouă.

— Chiar ne-ar trebui niște pahare de vin drăguțe. Încă mai râdea când coborî din mașină. Știi, Dallas, ești destul de norocoasă în materie de prieteni, ca și mine, de altfel. Prietenii tăi sunt inteligenți, glumeți și loiali. Și diferiți. Adică, vreau să spun că, de exemplu, Mavis și Mira sunt foarte diferite. Dar amândouă te iubesc. Și, la un moment dat, prietenii tăi se vor împrieteni între ei.

— Da, și ei la rândul lor își vor face alți prieteni, care vor deveni și ai mei, și uite că mâine-poimâine ajung să fiu prietenă cu una ca Trina.

Își trecu mâna prin păr.

— Nu sunt două ca ea. Coborâră pe trotuar. Și atâta vreme cât ai un bărbat ca Roarke nu trebuie să-ți faci griji în privința prăjiturilor.

Eve oftă adânc.

— Pahare pentru vin?

— Nu avem unele frumoase, știi tu, pentru musafiri.

Eve se simțise mai în largul ei la Jim's Gym decât se simțea aici, în magazinul ăsta luxos de articole de îmbrăcăminte și încălțăminte pentru oamenii care au dimensiuni excepționale.

Magazinul se întindea pe trei niveluri - parter, subsol și mezanin. La subsol, vindeau articole pentru picioare - de parcă nu le puteau spune „ciorapi și pantofi"-, așa că o luară pe scări în jos.

Descoperi că sintagma „articole pentru picioare" nu se referea numai la ciorapi și pantofi. Erau acolo și papuci de casă, bocanci, ghete, apărători pentru picioare, cutii speciale pentru pantofi, șanuri, dispozitive speciale pentru încălzirea încălțămintei, bijuterii pentru picior și gleznă și încă o grămadă de alte produse care aveau legătură cu îngrijirea sau împodobirea picioarelor.

Cine-ar fi crezut că erau atât de multe articole numai pentru picioare?

Vânzătorul pe care-l abordară se codi la început, dar până la urmă se duse să-l caute pe directorul magazinului.

În timp ce-l aștepta, Eve identifică marca de pantofi care lăsase urmele la locurile celor două crime.

Solizi, grei, decise ea, după ce luă în mână o pereche. Păreau practici și foarte bine făcuți, cel puțin la o primă privire. Poate o să-și cumpere și ea o pereche.

— Doamnă?

— Locotenent, îl corectă ea și se întoarse cu bocancii în mână.

Trebui să facă un pas înapoi și să-și lase capul pe spate pentru a-l putea privi în ochi pe directorul magazinului.

Avea peste doi metri și zece centimetri și era slab ca aracii pe care-i văzuse în Greenpeace Park. Ochii și dinții îi străluceau ca niște bucăți de gheață ce contrastau cu fața sa închisă la culoare. În timp ce ea îl măsura cu privirea, el schiță un zâmbet, ceea ce demonstra că nu era pentru prima oară când făcea o asemenea impresie.

— Doamnă locotenent, spuse el cu o voce catifelată, eu sunt Kurt Richards, directorul magazinului.

— Ați jucat înaintaș?

Păru plăcut impresionat.

— Da. Pentru Knicks, mai demult. De obicei, toată lumea mă întreabă dacă am fost baschetbalist, dar rareori ghicesc și postul pe care am jucat.

— Nici eu nu apuc să mă uit la prea multe meciuri, pariez că erai spaima panourilor.

— Așa-mi place să cred. M-am retras de mai bine de opt ani. Baschetul e pentru cei tineri, si majoritatea jucătorilor sunt tineri. Luă bocancul din mâna ei. Avea o palmă imensă, cu degete kilometrice, astfel că bocancul nu mai părea deloc mare în mâna lui. Vă interesează un Mikon Avalanche?

— M-ar interesa o listă cu clienții care au cumpărat de la dumneavoastră tipul acesta de pantof, numărul patruzeci și nouă.

— Probabil că sunteți de la Omucideri.

— Și dumneavoastră vă pricepeți să ghiciți posturi și poziții.

— Am văzut un fragment din conferința de presă de ieri, așa că presupun că cererea dumneavoastră are legătură cu crimele din parcuri.

— Așa li se spune?

— Da, cu litere mari și roșii.

Cu buzele strânse, el răsuci bocancul în mână și îl studie.

— Căutați un bărbat care poartă exact modelul ăsta și numărul pe care l-ați specificat?

— Da, mi-ar fi de mare folos o listă cu persoanele care au cumpărat acest model de încălțăminte, numărul patruzeci și nouă.

— M-aș bucura foarte tare să vă pot fi de ajutor.

Puse bocancul înapoi în raft.

— Și aș vrea și numele angajaților care au achiziționat astfel de bocanci.

El se opri.

— În cazul acesta cred că ar trebui să mă consider norocos că port cincizeci și unu. Doriți să mergeți cu mine în birou până vă întocmesc lista pe care mi-ați cerut-o sau vă mai uitați prin magazin?

— Venim cu dumneavoastră. Peabody…

Se uită printre rafuri, încercând să-și găsească partenera și o identifică într-un târziu pe Peabody care avea brațele pline de șosete.

— Pentru numele lui Dumnezeu, detectiv!

— Scuze, scuze!

Se grăbi să ajungă lângă ei.

— Ăăă… fratele și bunicul meu poartă numere mari la picior. Și m-am gândit că dacă tot sunt aici…

— Nu e nici o problemă.

Richards făcu semn unui angajat.

— O să le împachetăm, iar la plecare veți putea să le luați de la casa de la parter.

— Știi, Crăciunul nu e atât de departe. Ținând cumpărăturile făcute într-o mână, Peabody ieși din magazin, în spatele lui Eve.

— Ce să-ți spun!

— Zău așa! Timpul trece foarte repede, și dacă cumperi cadourile când ți se oferă ocazia nu te apucă nebunia în prag de sărbători, când toată lumea se agită. Și pe lângă asta, sunt niște șosete foarte frumoase și erau la reducere. Unde mergem?

— Mașina e…

— Mergem pe jos. Următorul magazin nu e decât la șase străzi distanță. Mersul pe jos o să-ți facă fundul frumos.

— Știam eu că arăt grasă în pantalonii ăștia. Apoi se opri și se uită la Eve cu ochii îngustați. Spui asta ca să mă pedepsești fiindcă am cumpărat șosetele, nu-i așa?

— N-o să știi niciodată!

Continuă să meargă și își scoase comunicatorul când auzi că începe să sune.

— Dallas.

— Am găsit primele persoane care apar pe mai multe din listele pe care mi le-ai trimis, spuse Feeney, cu gura plină de alune. Am început deja să prelucrăm rezultatele - eliminăm femeile, familiile și persoanele care nu corespund parametrilor specificați.

Eve se strecură cu abilitate prin trafic.

— Trimite-mi lista cu primele rezultate pe computerul de la birou, poate am nevoie de ea la un moment dat. Mulțumesc pentru rapiditate, Feeney.

— Băieții mei se ocupă serios de asta.

— Ați făcut ceva cu discurile de la Transporturi?

— Acolo treaba merge ceva mai încet. Nu vreau să-ți promit nimic în privința asta.

— Bine. Cei de la laborator au identificat încălțămintea pe care o purta. Am făcut rost de o listă a clienților de la primul magazin care comercializează acel tip de bocanci. O să ți-o trimit. Dacă găsești pe ea vreun nume care apare și pe celelalte vreau să mă anunți imediat.

— S-a făcut. Câte magazine sunt în total?

— Foarte multe, dar le luăm pe rând.

Se opri la o intersecție, ignorând aburul ce se ridica de la un camion din apropiere, supraîncărcat cu ceapă rehidratată, pietonii din jurul ei, care înjurau de mama focului, și conversația zgomotoasă, cu un puternic accent de Bronx a celor două femei din spatele ei, care tocmai se pregăteau să cumpere pentru una dintre

ele o bluză ce urma să o facă pe cea în cauză să arate ca o blestemată de zeiță.

— În mod sigur e newyorkez, îi spuse ea lui Feeney, și începu să traverseze strada odată cu turma, cu numai câteva momente înainte ca semaforul să-și schimbe culoarea în roșu. Și pun pariu pe cât vrei tu că-și face cumpărăturile în oraș. Dacă vom fi obligați să lărgim cercul căutărilor - în suburbii, în afara statului, pe internet - o să ne ia zile, dacă nu săptămâni până găsim ceva. Și el a cam accelerat ritmul.

— Da, așa am auzit și eu. O să ne oprim deocamdată aici, la nivel de oraș. Și dacă mai ai nevoie de oameni pe teren, e de-ajuns să-mi spui.

— Așa am să fac. Mulțumesc.

*

Mai vizitară două magazine de încălțăminte, înainte ca lui Eve să i se facă milă de partenera ei. În final, luară câte un hotdog de soia de la un vânzător ambulant. Părea o zi numai bună pentru un prânz în aer liber, așa că profitară de vremea excelentă.

Se așezară pe iarbă, în Central Park, și Eve începu să studieze castelul.

În mod sigur, toată tărășenia nu începuse acolo, dar era un punct de reper.

Un om mare. Maria Sa, stăpânul castelului. Sau împingea lucrurile prea departe?

Își postase cea de-a doua victimă pe o bancă, lângă un grup statuar care comemora eroii. Bărbați, în special, bărbați, care își duseseră treaba la bun sfârșit, care făcuseră ce trebuiau să facă. Bărbați adevărați. Bărbați care erau acum cinstiți pentru curajul și tenacitatea de care dăduseră dovadă în cele mai vitrege condiții.

Îi plăceau simbolurile. Stăpânul castelului. Putere și curaj în fata vicisitudinilor.

Pe cea de-a treia o lăsase lângă o grădină, sub statuile a doi fermieri.

Sarea pământului? Sarea purifica și dădea gust. Și toată chestia asta era un rahat.

Să faci ceva să crească. Să-ți folosești propriile mâini, propriii mușchi, să transpiri pentru a întreține viața? Să aduci moartea.

Răsuflă adânc. Asta se potrivea cu artizanatul. S-ar fi putut potrivi. Încredere în sine? Să faci totul cu mâinile tale.

Parcurile însemnau ceva pentru el. Parcurile în sine. I s-a întâmplat ceva într-un parc, lucru pentru care se răzbuna acum, de câte ori ucidea.

— Am putea să căutăm în urmă, murmură ea. Să ne interesăm, să vedem dacă a fost înregistrat vreun incident ce a implicat acte de violență sexuală asupra unui bărbat într-unul dintre parcuri. Nu, al unui copil, asta e cheia. Acum s-a făcut mare, nimeni n-o să se mai ia de el. Dar când era copil, neajutorat, asemenea unei femei, da. Cum poți să ripostezi atunci când ești doar un copil? Așa că trebuie să te faci mare și puternic, pentru ca lucrurile să nu se mai repete.

Pentru un moment Peabody rămase tăcută. Nu era foarte siguri că Eve vorbea cu ea.

— Poate că doar a fost bătut și umilit când era copil, nu neapărat și agresat sexual. Umilit și rănit, de o figură feminină proeminentă din viața lui.

— Da.

Eve își frecă absentă ceafa, unde simțea o durere surdă.

— Cel mai probabil femeia pe care o ucide acum simbolic, de fiecare dată. Și dacă a fost vorba de mama sau de sora lui, sau de vreo altă rudă apropiată, în mod sigur, nu s-a raportat incidentul. O să verificăm, oricum, pentru mai multă siguranță.

— Dacă o femeie care se ocupa de el, care îl controla, a abuzat de el - fizic, sexual - probabil că l-a dezechilibrat de la o vârstă fragedă, și acum, când s-a făcut mare, s-a declanșat în el dorința de răzbunare.

— Doar nu crezi că e o scuză faptul că a încasat-o atunci când era copil?

Tonul răstit pe care vorbise Eve o făcu pe Peabody să răspundă cu mare grijă.

— Nu. Cred că ar putea reprezenta o explicație.

— Nu există nici o scuză, nici un motiv pentru care să omori oameni nevinovați, să te scalzi în sângele lor, doar pentru că cineva și-a bătut joc de tine când ai fost mic. Nu contează cum, nu contează când, nu contează cine a făcut-o. Asta zic avocații și psihiatrii, dar nu e adevărat. Adevărul e că trebuie să reziști, deoarece, în caz contrar, nu ești cu nimic mai bun decât cel care te-a bătut. Nu ești cu nimic mai bun decât cel mai rău. Puteți să vă băgați undeva toate teoriile astea despre ciclul victimizării și despre transformarea victimei în agresor.

Se opri, simțind gustul acru al propriei uri în gât. Își presă fruntea de genunchi.

— La naiba! Am cam întrecut măsura.

— Dacă tu crezi că am vreo simpatie sau vreun pic de milă pentru el sau îți închipui că încerc să-i găsesc vreo scuză pentru ceea ce a făcut, te înșeli amarnic.

— Nu la asta mă gândeam. Izbucnirea mea de adineaori s-a datorat tensiunii nervoase. Se confruntau cu o situație complicată. Dar venise timpul. Eve își înălță capul. Mă aștept din partea ta să intri cu mine pe ușă, fără ezitare. Și așa faci de fiecare dată, fără ezitare. Mă aștept din partea ta să stai lângă mine, să te descurci cu toate rahaturile și să pui securitatea ta personală și confortul pe planul doi. Și știu că asta vei face întotdeauna nu numai fiindcă așa

ești tu, ci și pentru că așa te-am format eu, pentru numele lui Dumnezeu!

Peabody nu spuse nimic.

— Pe vremea când erai ajutorul meu, lucrurile stăteau altfel. Dar acum, ca partener al meu, ai dreptul să știi.

— Ai fost violată.

Eve o țintui cu privirea.

— Asta de unde dracu' ai mai scos-o?

— E o concluzie trasă pe baza observațiilor, asocierilor, speculațiilor logice. Nu cred că greșesc, dar nu e obligatoriu să vorbim despre asta.

— Nu greșești. Nu știu când a început. Nu-mi mai aduc aminte nimic.

— Erai abuzată în mod regulat?

— *Abuz* e un cuvânt impropriu, Peabody. Zău, chiar e un cuvânt nevinovat, și voi - oamenii - tindeți să-l folosiți pentru o grămadă de lucruri. Tatăl meu m-a bătut. Cu pumnii sau cu ce îi pica în mână. M-a violat, de nenumărate ori. Și o dată ar fi fost prea mult, așa că nu avea nici un rost să mai țin minte numărul.

— Mama ta?

— În vremea aceea nu stătea pe acasă. Era o târfă drogată. Din câte îmi mai aduc aminte, nu era cu mult mai bună decât tata.

— Vreau să… vreau să spun că îmi pare rău, dar oamenii, de obicei, folosesc acest cuvânt pentru a descrie multe lucruri, Dallas.

— Nu-ți spun asta ca să-ți fie milă de mine.

— Nu. Știu că n-ai face așa ceva.

— Într-o seară, pe la opt… Cel puțin așa spun ei, că era opt, stăteam încuiată într-o magherniță în care ne dusese el. Eram singură de o bună bucată de vreme și încercam să găsesc ceva de mâncare. Știam că trebuie să fie ceva brânză. Muream de foame. Îmi era foarte frig și foame și speram să reușesc să mănânc ceva înainte

ca el să se întoarcă. Dar s-a întors mai devreme și nu era îndeajuns de beat. Uneori, când se îmbăta foarte tare, mă lăsa în pace. Dar nu era îndeajuns de beat, așa că nu m-a lăsat în pace.

Trebui să se oprească, să-și adune puterile pentru a putea continua.

— M-a lovit, m-a trântit la pământ. Tot ce puteam să fac era să mă rog să se oprească aici. Doar să mă bată. Dar puteam să-mi dau seama că nu aveam să scap doar cu bătaia. Nu plânge. Nu pot să te văd și pe tine plângând.

— Nu pot să nu plâng.

Dar își șterse fața cu un șervețel.

— S-a urcat pe mine. Trebuia să-mi dea o lecție. Mă durea foarte tare. De fiecare dată uitam cât de tare putea să mă doară. Până când se întâmpla din nou și atunci era mai rău decât îți poți imagina. Mai mult decât poți suporta. Am încercat să-l opresc, întotdeauna era mai rău dacă opuneam rezistență, dar nu mai puteam suporta. Nu am mai putut suporta și m-am luptat cu el. Mi-a rupt mâna.

— Oh, Doamne! Iisuse Hristoase!

Peabody își lipi fruntea de genunchi și începu să plângă în hohote, încercând să facă cât mai puțin zgomot.

— Trosc! Se uita fix la lac, la suprafața netedă a apei, la bărcuțele frumoase ce pluteau pe ea. Știi, un os tânăr și fragil scoate un trosnet sec. Am simțit că înnebunesc de durere. Aveam cuțitul în mână. Cuțitul cu care-mi tăiasem brânza. Era căzut pe podea și eu îmi încleștasem degetele în jurul lui.

Peabody își ridică încet capul, cu fața umflată de plâns.

— Și l-ai înfipt în el.

Își șterse fața cu dosul palmei. Sper din toată inima că l-ai tăiat în bucăți.

— Așa am făcut. Cam așa ceva. Apăruseră câteva vălurele pe suprafața lacului, văzu Eve. Nu mai era atât de netedă acum, când

micile valuri se propagau pe tot lacul. Am înfipt cuțitul iar și iar, până când… ei bine, până când m-am umplut de sânge din cap până-n picioare. Asta e. Respiră anevoie. Nu-mi aduc aminte foarte bine partea asta și nici perioada care a urmat până când eu și Roarke ne-am căsătorit.

— Poliția…

Eve scutură din cap.

— Mă învățase să mă tem de polițiști, de lucrătorii de la Asistența socială, de oricine s-ar fi putut amesteca în viața noastră. L-am lăsat acolo, în camera aceea. Eram în stare de șoc. M-am spălat și am plecat, am mers kilometri întregi, până când am leșinat într-o alee. M-au găsit. M-am trezit la spital. Doctorii și polițiștii îmi tot puneau întrebări. Nu-mi mai aminteam nimic și chiar dacă mi-aș fi amintit, eram prea speriată pentru a le spune ceva. Nașterea mea nu fusese înregistrată nicăieri, deci nu existam în bazele lor de date. Pur și simplu nu existasem până în momentul în care mă găsiseră, pe o alee. În Dallas. Și așa mi-au dat un nume.

— Ți-ai dat singură numele.

— Dacă tu ai impresia, la un moment dat, că toată chestia asta îmi afectează modul în care îmi fac meseria, să-mi spui.

— Nu te-a afectat deloc. Te-a făcut doar un polițist mai bun. Eu așa văd lucrurile. Te-a călit. Tipul ăsta pe care-l urmărim, indiferent de ce i s-a întâmplat lui, dacă a fost la fel de rău ca în cazul tău sau poate chiar mai rău, folosește chestia asta ca pe o scuză pentru a ucide, pentru a distruge și pentru a provoca durere. După tot ce ți s-a întâmplat, tu te-ai simțit motivată să faci dreptate pentru cei vitregiți de soartă.

— Faptul că-mi fac treaba nu înseamnă eroism, Peabody. E doar o slujbă.

— Așa spui mereu. Îmi pare foarte bine că mi-ai mărturisit ce s-a întâmplat. Asta înseamnă că ai încredere în mine, ca partenera ta și ca prietena ta. Să știi că poți conta pe mine.

— Știu. Acum hai să lăsăm chestia asta deoparte și să ne întoarcem la muncă.

Eve sări în picioare și îi întinse mâna. Peabody o apucă, o ținu un moment, apoi o lăsă pe Eve să o ridice.

Pentru că voia să o vadă pe Annalisa Sommers și pentru că avea de gând să îl mai pună un pic pe jar pe Morris, Eve mai făcu un drum până la morgă.

Când dădu cu ochii de el, Morris tocmai scotea creierul unui cadavru de sex masculin. Priveliștea era suficientă pentru a-i face greață, chiar dacă nu ar fi mâncat hotdogul acela de soia. Dar el îi făcu vesel semn să intre.

— Moarte suspectă. Ce zici, locotenente, accident sau provocată?

Lui Morris îi plăceau ghicitorile astea. O obliga astfel pe ea să se apropie, să se uite la cadavru mai atent. Corpul respectiv începuse deja să se descompună, așa că ea estimă că decesul survenise cu douăzeci și patru până la treizeci și șase de ore înainte de a fi adus aici și înghețat. Îi estimă vârsta cam la șaptezeci și ceva de ani, aproape optzeci, ceea ce însemna că ar mai fi avut cam patruzeci-cincizeci de ani de trăit, cel puțin asta era speranța medie de viață.

Pe obrazul stâng avea câteva vânătăi, ochii îi erau roșii de la vasele de sânge sparte. Devenind curioasă, înconjură corpul, pentru a descoperi și alte indicii.

— Cu ce era îmbrăcat?

— Cu o pereche de pantaloni de pijama, și în picioare avea un singur papuc de casă.

— Unde era bluza de pijama?

Morris zâmbi.

— Pe pat.

— El unde era?

— La Conservator, cu profesorul Plum.

— Ce?

Morris chicoti și-și flutură o mână prin fața ochilor.

— Glumeam. A fost găsit pe podea, lângă pat.

— În casă erau semne de intrare forțată?

— Nu.

— Locuia singur?

— Singur, într-adevăr.

— Mie mi se pare că e vorba de un accident vascular cerebral, unul mare, care i-a prăjit de tot creierul. Morris era singurul care purta mănuși, așa că îi spuse: Deschide-i un pic gura, depărtează-i buzele.

Morris se conformă și făcu un pas lateral, pentru ca și ea să poată vedea.

— Eu aș sta un pic de vorba cu servitorul - sau cu servitoarea, după caz - și l-aș întreba dacă el i-a dat pastilele care i-au făcut creierul să explodeze. Petele roșii de pe gingii și de sub limbă indică faptul că a ingurgitat, probabil, în supradoză, o substanță interzisă. O amfetamină sau un derivat, cel puțin asta e evaluarea mea înaintea efectuării analizelor de laborator. Dacă tipul ar fi vrut să se sinucidă, eu cred că ar fi terminat mai întâi de îmbrăcat pijamaua și s-ar fi urcat în pat, ca să moară confortabil. Deci a fost ucis. Unde e Sommers?

— Nu știu de ce mă mai țin și pe mine aici. Dar rânjea în timp ce secționa o bucată de creier într-o tăviță pentru analizele microscopice. Mă aștept ca analiza de laborator să ne confirme amândurora suspiciunile. Cu Sommers am terminat, e în frigider. Familia și prietenul au venit împreună, astăzi de dimineață. Am

reușit cu greu să-i împiedic s-o vadă. A trebuit să mă folosesc de calitățile mele oficiale.

— Scoaterea ochilor n-a ajuns încă la cunoștința publicului și nici nu vreau să știe de chestia asta nici măcar rudele. Chiar și membrii familiei și iubitul pot să dea lucrurile astea în presă. Mai ales dacă sunt furioși sau îndurerați. Nimeni nu are acces la victime în afara de cei care sunt implicați în desfășurarea anchetei.

— Vrei să o mai vezi o dată?

— Da.

— Stai să mă curăț un pic. Prietenul nostru, domnul de aici, mai poate aștepta.

Merse la chiuvetă și se curăță de sânge, materie cenușie și substanța izolantă de pe mâini.

— Corpul ei e mai plin de răni decât al celorlalte două.

— Știu, e din ce în ce mai violent.

— Și mai grăbit. Morris își uscă mâinile, apoi își scoase mănușile și halatul și le aruncă într-un coș.

— Ne apropiem din ce în ce mai mult.

— Nici nu mă îndoiesc. Ei bine…

Veni în întâmpinarea ei, îmbrăcat în cămașa albastră impecabilă.

— Mergem?

Râse, așa cum numai ea era în stare parcă pentru a sfida acel imperiu al morții.

— Doamne, Morris, ești ceva de groază!

— Așa e.

O duse în încăperea unde erau depozitate cadavrele, verifică înregistrările și rupse sigiliul unui sertar. Un șuvoi de vapori reci ieși odată cu trupul înghețat.

Eve studie cadavrul, ignorând semnele pe care le făcuse Morris.

— De data asta a lovit-o mai mult peste față și peste partea superioară a corpului. Poate că a încălecat-o și a lovit-o.

— Nu are maxilarul fracturat, ca Napier, dar i-a spart nasul și câțiva dinți. Lovitura pe care a primit-o în ceafă nu i-a fost fatală. Poate că a leșinat sau poate că a rămas conștientă în timp ce el o lovea. După părerea mea, din fericire pentru ea, și-a pierdut cunoștința.

— Violul. Mai brutal de data asta.

— Da, dacă pot exista grade de comparație în cazul violului. Mai multe zgârieturi, mai multe răni. Avea vaginul mai mic, mai strâmt decât celelalte două. Și se pare că ucigașul nostru are o măciucă de toată frumusețea.

— Ochii. Tăieturile sunt mai sigure decât în cazul primei victime, dar nu la fel de curate ca la a doua.

— Ești foarte bună în meseria ta și din nou mă faci să cred că nu-mi merit salariul pe care-l primesc. Da. Cele trei operații sunt asemănătoare sub aspectul priceperii celui care le-a făcut, dar ultima victimă se situează între celelalte două în privința acurateței intervenției.

— Bine. Făcu un pas înapoi ca el să poată închide sertarul și să pună un nou sigiliu.

— Cât de aproape sunteți, Dallas? Faptul că găzduiesc din ce în ce mai multe femei tinere și frumoase la mine în casă începe să mă deprime.

— Încă nu îndeajuns de aproape, spuse Eve sec. Niciodată nu va fi îndeajuns de aproape, până când nu-l vom închide într-o cușcă.

17

Dickie - „Ticălosul” pentru cei care nu-l prea iubeau - Berenski stătea la o masă lungă și albă în laborator și părea că analizează sau compilează o serie de date care se succedau pe un ecran.

Când Eve se apropie din spate, constată că, de fapt, era vorba de un joc stupid cu două femei care se luptau cu săbiile.

— Văd că muncești din greu.

În loc de răspuns, el flutură o mână prin fața ecranului. Frumoasele luptătoare își lăsară jos armele și se înclinară - îndeajuns de mult pentru a-și etala decolteul generos - înainte de a striga „La dispoziția voastră, stăpâne!”

— Doamne, Berenski, mai ai doisprezece ani?

— Hei, poate că jocul ăsta e în realitate o probă găsită la locul faptei.

— Da, de fapt, locul unde mai mulți adolescenți s-au masturbat până când și-au dat obștescul sfârșit. Poate că tu ai timp de pierdut, dar eu nu prea am.

— Luam și eu zece minute de pauză. Ți-am găsit pantoful, nu?

Da, i-l găsise, și ea trebui să țină seama de acest lucru pentru a nu-i strivi capul ca pe o coajă de ou.

— Annalisa Sommers. Analiza firelor de păr.

— Muncă, muncă și iar muncă. Se roti cu scaunul. I-am dat-o lui Harvo, e cel mai bun om al meu în probleme de păr. E un adevărat geniu, chiar dacă tipa se lasă cam greu.

— Deja mi-a devenit simpatică. Unde o găsesc?

El întinse un deget lung și slăbănog spre dreapta.

— O iei pe acolo, apoi faci stânga. E o țipă roșcată. Încă nu mia trimis raportul, așa că, probabil, nu și-a terminat treaba.

— Văd eu.

Peabody așteptă până când Eve se îndepărtă câțiva pași, apoi îl întrebă în șoaptă:

— Crezi că jocul acela are și o variantă cu masculi?

Ticălosul zâmbi.

— Sigur că da.

— Super!

Eve pătrunse într-una dintre încăperile speciale pentru analize și o văzu pe roșcată.

— Harvo?

— În persoană. Își ridică privirea și o studie pe Eve cu niște ochi de culoarea ierbii proaspete.

Eve avu impresia că Harvo era cea mai albă femeie pe care o văzuse în viața ei, în afară de cadavre. Pielea ei avea culoarea laptelui praf și pe albul acela ireal se detașau ochii verzi și gura vopsită într-un roșu la fel de strident ca și părul.

Își purta părul strâns într-un smoc înalt de cinci centimetri ce țâșnea parcă din vârful capului. Era îmbrăcată într-o tunică largă ce ținea loc de halat de laborator.

— Dallas, nu? Avea unghiile tăiate scurt și vopsite în dungi diagonale, negre și roșii.

— Eu sunt.

— Peabody, detectiv.

Harvo le salută pe amândouă cu câte un gest al capului și le invită înăuntru.

— Harvo, Ursa. Regina părului.

— Și ce ai pentru mine, Maiestate?

Harvo pufni și cotrobăi în stânga scaunului pe care stătea.

— Câteva fire ce păreau de păr au fost ridicate de pe victimă și de la locul crimei, începu ea. Firele erau prinse într-un disc de sticlă pe masa de lucru. Harvo îl puse în calculator și mări imaginea care apăruse pe ecran.

— Ce păreau a fi păr?

— Da, vedeți, nu e nici păr uman, nici animal. Ticălosul mi l-a dat mie pentru că, la o prima privire, lui i s-a părut că e ceva făcut de mâna omului. Tipul este genial. Din păcate nu e prea zdravăn la cap.

— Nu te contrazic.

Harvo pufni din nou.

— Celălalt titlu al meu este Prințesa Fibrelor. Ce avem noi aici… Răsuci imaginea și o mări mai mult. Este ceva făcut de mâna omului.

— Ca un fel de perucă?

Eve își trecu o mână prin propriul păr.

— Nu chiar. Așa ceva nu se găsește nici în peruci și nici în meșe. E mai degrabă un fir de blană decât de păr. Se poate găsi la un animal împăiat, la o jucărie sau la un animal de companierobot. Este tratat și îndeplinește standardele federale de rezistență la foc, precum și prevederile legale privitoare la securitatea copiilor.

— O jucărie?

— Da. Acum, noi am analizat modul în care a fost realizată tipul de vopsea… Aruncă o privire spre Eve în vreme ce pe ecranul din fața ei se derulau informații și forme geometrice. Te interesează toate detaliile și toate procedurile care au fost urmate?

— Nu, deși sunt sigură că sunt absolut fascinante.

— Bine. Cu ajutorul puterilor mele extraordinare, aproape magice, am reușit să aflu care este producătorul fibrelor respective și la ce sunt folosite, în special, cele vopsite în această nuanță de gri. La roboți de mici feline, de rasă comună. Fabrică pisoiași, pisici tinere, adulte și chiar motani bătrâni. Petco e numele companiei care

le fabrică. Dacă vreți, vă scot și o listă cu magazinele unde își desfac produsele.

— De-asta ne ocupăm noi. Ai fost foarte rapidă, Harvo.

— Am uitat să spun că sunt și Zeița Eficienței și a Vitezei. Ah, și, Dallas - fibrele erau curate. N-am găsit urme de grăsime, nici de detergent și nici de pământ. După părerea mea pisoiașul ăsta era nou-nouț.

— La ce te gândești, detectiv?

— Cum crezi că reușește Harvo să-și facă părul să-i stea așa în sus? E nemaipomenit! Dar nu cred că la asta te refereai.

— Nici pe departe.

— Cineva i-ar fi putut da lui Sommers pisicul-robot. Va trebui să verificăm chestia asta cu prietenii ei, cei cu care și-a petrecut seara înainte de a fi ucisă. De asemenea, e foarte posibil ca respectivul pseudoanimal să fi fost pierdut de cineva. Ea l-a văzut și l-a luat în mână. Și asta nu e prea ușor de verificat. Dacă nu avem noroc cu amicii ei, va trebui să verificăm toate magazinele care vând așa ceva și să încercăm să găsim persoane care apar pe listele clienților acestor magazine și pe cele care deja sunt verificate de cei de la Electronică și Comunicații; poate chiar el a cumpărat pisicuța.

— Planul e destul de bun. Pune-l în aplicare, spuse Eve, și o luară către sediul central. Eu trebuie să trec pe la Feeney, să văd ce progrese a mai făcut cu listele acelea, apoi o să dau o fugă la Mira, că începe ora cu „îți e din ce în ce mai somn…"

— Crezi că o să acționeze din nou la noapte?

— Cred că dacă nu găsim niște nume pe listele acelea, dacă Celina nu vine cu ceva palpabil și dacă femeile nu stau dracului departe de parcuri în mijlocul nopții, Morris va mai trebui să găzduiască pe cineva la el foarte curând.

În drum spre Feeney, îl puse pe unul dintre polițiștii de la Narcotice să-i cumpere o cutie de Pepsi de la un automat. Se gândi că noua ei metodă dădea rezultatele scontate. Mașinăriile acelea nu se mai purtau urât și ea nu se mai simțea tentată să le considere doar o grămadă de fiare contorsionate.

O afacere bună pentru toată lumea.

Îl văzu pe McNab mișcându-se în ritmul obișnuit al celor de la Comunicații, dansând și flecărind. O văzu și se îndreptă în direcția ei în pași de dans.

— Oprește programul, spuse el și își dădu jos căștile. Hei, locotenente, unde e voluptuoasa ta parteneră?

— Dacă te referi la Peabody, muncește. Asta facem, cei mai mulți dintre noi.

— Mă întrebam dacă vă duceți acasă la sfârșitul turei.

— Plănuiam să terminăm de împachetat în seara asta și mâine să începem să ne cărăm lucrurile.

Părea atât de fericit, încât ea nu reuși să rostească nici o remarcă sarcastică. Se aștepta, din clipă în clipă, să înceapă să scoată pe gură balonașe roz în formă de inimioare în loc de cuvinte.

Oare plutea ceva în aer? Peabody și McNab, Charles și Louise, Mavis și Leonardo… Parcă era o epidemic de giugiuleală.

Dacă stătea să se gândească mai bine, nici ea nu se mai ciondănise cu Roarke de… de zile bune.

— Nu știu la ce oră terminăm. Ea se ocupă acum de niște chestii și după ce o să vorbesc cu Feeney o să mai avem ceva treabă, așa că… Ce e?

Îi făcuse cu ochiul. Se întâmplase foarte rapid, dar ea reușise să vadă.

— Nimic. Absolut nimic. Doamne, trebuie să mă apuc din nou de treabă sau va fi vai și amar de capul meu. Continuă programul.

Se îndepărtă dansând, cu pași repezi.

— La naiba, murmură Eve și se strecură prin aglomerația din încăpere spre biroul lui Feeney.

Îl găsi cu o pereche de căști pe urechi. Lucra la două calculatoare simultan, strigând ordine, tastând și atingând ecranele cu o viteză uimitoare. Eve se gândi că, dacă ar fi înțeles ceea ce făcea, probabil că l-ar fi admirat foarte mult. Arăta ca unul dintre acei dirijori minune, controlând totul, concentrat și un pic nebun.

Cămașa din ziua aceea avea culoarea surogatului de ou, dar, spre ușurarea lui Eve, pe ea se vedeau câteva cute, iar între cel deal treilea și cel de-al patrulea nasture înflorise o pată de cafea de toată frumusețea.

Când o văzu îi făcu cu ochiul, ca și McNab.

— Ce dracu'?! spuse ea.

— Pauză la toate programele.

Își scoase căștile.

— Mai făceam încă o verificare, cu toate datele, dar ceea ce am să-ți spun n-o să te facă prea fericită.

— Cum e posibil să nu apară nume comune pe listele acelea?

Își deschise cu un gest repezit cutia de Pepsi.

— Avem câteva nume care apar pe listele cu locatari din zonă, pe listele clienților magazinelor de artizanat, pe listele cu locatari și pe listele sălilor de sport. Dar niciunul pe listele magazinelor de pantofi. Niciunul dintre clienții magazinelor de încălțăminte nu a apărut pe celelalte liste.

Ea se așeză pe un scaun și începu să bată darabana pe brațul acestuia.

— Și celelalte nume comune?

— Avem vreo doi pe lista locatarilor, bărbați, în parametrii de vârstă indicați, care au făcut cumpărături de la magazinul de artizanat în ultimele douăsprezece luni. Nu putem fi siguri că au cumpărat panglică roșie, dar se poate spune că au frecventat

magazinul. Mai avem câțiva care sunt membri ai cluburilor de culturism. Dar nu avem dubluri - adică nume care apar pe toate cele trei liste - și niciunul dintre ei nu și-a cumpărat pantofi de la magazinele acelea.

— Ei bine, le-a făcut pe toate - panglica roșie, bocancii, sălile de sport. Știu sigur lucrul ăsta.

— Dar asta nu înseamnă că și-a cumpărat singur panglica sau bocancii, fiindcă tot veni vorba. Un tip care violează, strangulează și scoate ochii victimelor sale nu cred că ar ezita să comită un mic furt din magazine.

— Da, m-am gândit și eu la asta. Poate că a furat panglica. Cu pantofii e ceva mai greu. Nu e deloc ușor să șterpelești o pereche de bocanci atât de mari dintr-un magazin. La naiba, ar fi putut să le fure chiar și dintr-un camion de marfa. Ar putea chiar să conducă un astfel de camion sau măcar o dubiță de aprovizionare. Trebuia să aibă un mijloc de transport pentru a le căra pe Kates și Merriweather. Și de panglică ar fi putut face rost în același fel.

— În cazul ăsta ar trebui să-i verificăm și pe șoferii mașinilor de aprovizionare.

— Da, pentru numele lui Dumnezeu, o să mă apuc și de asta.

— Mai vrei să mergi pe teren?

— Și să scap de birou? Sigur că da.

Sorbi o înghițitură de Pepsi, cu un aer gânditor.

— Am putea să ne împărțim în echipe și să-i verificăm pe toți cei care apar pe cel puțin două liste. Trebuie să trecem pe la ei. Dacă ne despărțim o să terminăm mai repede.

— Peste două - trei ore pot să te ajut și eu. Mai am câte ceva de terminat.

— Bine.

Peabody se ocupă de altceva acum.

— Vreau să fie însoțită de cineva cu experiență, dacă dă ea de omul nostru. Cred că s-ar descurca destul de bine și singură, dar aș prefera să aibă cu ea pe cineva cu mai multă experiență de teren. Faci tu echipă cu ea?

— Sigur. Tu ce program ai?

— Eu mă duc să mă întâlnesc cu consultantul meu civil. Am programată o ședință cu mediumul și cu psihiatrul. În funcție de rezultat, s-ar putea să mai avem ceva date de adăugat la anchetă. Se ridică în picioare. Feeney, spuse ea înainte de a pleca. De ce crezi tu că și-ar cumpăra cineva o pisică-robot?

— Ca să nu aibă nevoie și de o tăviță cu nisip?

— Ha. E un punct de vedere.

— Sunt un pic cam agitată.

Celina era culcată într-un fotoliu-pat. În încăpere, lumina era difuză și se auzea o muzică ce semăna, se gândi Eve, cu sunetul unei ape care curge.

Părul, lăsat liber, i se unduia grațios pe umeri. În jurul gâtului, purta un lănțișor de argint de care erau atârnate câteva cristale sub formă de baghetă. În ziua aceea, purta o rochie neagră, dreaptă și lungă până la glezne.

Mâinile i se încleștară de brațele fotoliului.

— Încearcă să te relaxezi. Mira înconjură fotoliul. Eve avea impresia că verifică starea generală a subiectului, semnele sale vitale.

— Sunt relaxată. Zău.

— O să înregistrăm asta, înțelegi?

— Da.

— Și ai fost de acord, de bună voie, să fii hipnotizată.

— Da.

— Și ai cerut să fie de față și locotenentul Dallas la această ședință.

— Da. Celina schiță un zâmbet. Mulțumesc că ți-ai făcut timp.

— Nici o problemă.

Eve se străduia să nu se mai foiască pe scaun. Nu participase niciodată la o ședință de hipnoză și nu știa dacă avea să-i placă, chiar dacă era doar un observator.

— Stai comod?

Celina inspiră adânc și dădu drumul aerului. Mâinile i se relaxară pe brațele fotoliului.

— Da. Surprinzător de confortabil.

Mira ridică un ecran pe care Eve putu să vadă o stea argintie care plutea pe un fundal de culoare albastru-închis. Steaua pulsa încet, ca o inimă.

— Uită-te la stea. Respirația ta vine din stea și se întoarce acolo. Steaua este centrul tău.

Oarecum stânjenită, Eve își luă privirea de la ecran și încercă să se gândească intens la anchetă pentru a nu mai auzi vocea calmă a Mirei.

Nu credea că poate fi hipnotizată accidental, dar nici nu voia să riște.

Timpul se scurgea încet, punctat de sunetul muzicii, de vocea calmă a Mirei, de respirația egală a Celinei.

Când Eve riscă să arunce o privire spre ecran văzu că steaua umpluse acum ecranul.

— Acum plutești spre stea. Numai pe ea vrei să o vezi, numai pe ea poți să o vezi. Acum închide ochii și vizualizează steaua în interiorul tău. Plutește împreună cu ea. Ești foarte relaxată, ușoară ca aerul. Ești în deplină siguranță. Acum poți să dormi, și în timp ce dormi vei continua să-mi auzi vocea. Vei putea să-mi vorbești și să-mi răspunzi la întrebări. Ține steaua aceea în interiorul tău și vei fi în siguranță. O să încep să număr și, când voi ajunge la zece, vei adormi.

În timp ce număra, Mira puse ecranul deoparte și atinse din nou brațul Celinei pentru a-i verifica pulsul.

— Dormi, Celina?

— Da.

— Te simți bine?

— Da.

— Îmi poți auzi vocea și poți răspunde la întrebările mele.

— Vrei, te rog, să-ți ridici mâna stângă?

Când Celina făcu ce i se spusese, Mira dădu din cap către Eve.

— Și acum las-o jos. Ești în siguranță, Celina.

— Da, sunt în siguranță.

— Cum te cheamă?

— Celina Indiga Tereza Sánchez.

— Nimic nu-ți poate face rău. Nici măcar atunci când te voi face să te întorci în timp și vei vedea ceva ce până acum ți-a fost greu să vezi, când îți voi pune o întrebare la care îți va fi greu să-mi răspunzi, nimic și nimeni nu va putea să-ți facă vreun rău. Ești în siguranță. Înțelegi?

— Da. Sunt în siguranță.

— Du-te înapoi în parc, Celina. În Central Park. Este noapte, o noapte destul de răcoroasă, dar tu te simți bine. Ce vezi?

— Copaci și iarbă și umbre. Luminile felinarelor strălucesc printre frunzele copacilor.

— Ce auzi?

— Zgomotul mașinilor care trec pe stradă. Muzică, puțină muzică se aude prin fereastra deschisă a unei mașini. Neo-punk. E dură. Nu-mi place deloc. Aud niște pași. Cineva traversează strada. Mi-aș fi dorit să nu vină aici.

— O vezi pe femeia aceea? Femeia care vine spre tine? Plimbă un câine în lesă.

— Da. Da, o văd. E un cățeluș alb, mic, un cățel simpatic care merge alături de ea. Ea râde la cățel.

— Cum arată femeia?

— E frumoasă. Genul casnică. Are părul castaniu-deschis, lung până la umeri. Ochii sunt… Nu pot să le disting culoarea, e prea întuneric. Ar putea fi căprui, dar e prea întuneric pentru a-mi da seama. E albă și pare în formă și sănătoasă. Lasă impresia că este foarte fericită în timp ce plimbă câinele. Vorbește cu câinele. „Facem doar o plimbărică scurtă în seara asta", îi spune ea. „Fii cățel cuminte!"

Respirația i se precipită și vocea îi scăzu la nivelul unei șoapte.

— E cineva acolo. Cineva care o privește.

— Nu e nici o problemă. Nu-ți poate face niciun rău. Nu te poate auzi și nici vedea. Tu îl poți vedea?

— Eu… E întuneric. El stă în umbră, o urmărește cu privirea. Îi pot auzi respirația repezită, dar ea nu-l aude. Ea nu știe că o privește. Ar trebui să se întoarcă acum, să se ducă la lumină, departe de umbre. Trebuie să se întoarcă! Dar nu se întoarce. Nu știe că el e acolo, până când… Nu!

— Nu-ți poate face niciun rău, Celina. Ascultă-mi vocea. Nimeni nu te poate răni. Ești în siguranță. Inspiră albastru, expiră alb.

Respirația Celinei se liniști, dar vocea continuă să-i tremure.

— Îi face rău. Sare pe ea, o lovește, lovește și cățelul, care fuge, trăgând după el lesa. O rănește, o lovește. Ea se luptă cu el. Albaștri, ochii ei sunt albaștri. Acum îi pot vedea, și sunt plini de teamă. Încearcă să fugă, dar el e prea mare. E prea rapid! Ea nu poate țipa, nu poate striga, el e deja deasupra ei. O zdrobește.

— Celina. Poți să-l vezi?

— Nu vreau să mă uit la el. Nu vreau. M-ar putea vedea. Și dacă mă vede mă va…

— Nu te poate vedea. Tu plutești și el nu te poate vedea. Ești în siguranță și plutești.

— Nu mă poate vedea.

— Nu, nu te poate vedea.

— Nu pot să fac nimic.

Se foi nervoasă în fotoliul ei.

— De ce trebuie să văd toate astea? Nu pot s-o ajut.

— Ba da, poți. Poți să te uiți la el, să-mi spui ce vezi, asta o s-o ajute. Uită-te la el, Celina!

— E mare. E foarte mare. Puternic. Nu se poate lupta cu el.

— Ea…

— Uită-te la el, Celina! Doar la el acum.

— E… negru, e îmbrăcat în negru. Ca umbrele. Mâinile lui… Mâinile lui rup și sfâșie hainele ei. Îi spune „târfă" - „Vezi cum e, târfă? A venit și rândul tău acum, cățea!"

— Fața, doctore Mira, murmură Eve. Dă-mi amănunte despre fața lui.

— Uită-te la fața lui, Celina.

— Îmi e frică!

— El nu te poate vedea. Nu ai de ce să te temi de el. Uită-te la fața lui. Ce vezi?

— Furie. Furie. Fața îi e contorsionată. Ochii lui sunt negri, negri și orbi. Poartă ceva peste ei. Ochelari de soare, poartă ochelari de soare pe ochi, legați cu o bandă elastică în jurul capului. Capul îi strălucește. Fața îi strălucește. Oribil. O violează. Mârâie și se împinge cu putere în ea. Nu vreau să mai văd.

— Privește-i doar fața.

— Are ceva pe față. O mască? Strălucește. Ceva strălucitor și alunecos. Nu e alb. Sub stratul acela strălucitor nu e alb. E cafeniu. Poate bronzat. Nu știu.

Respirația i se acceleră și deveni neregulată în vreme ce ea începuse să se zvârcolească.

— Are fața mare. Mare și pătrată. Sprâncenele, interveni Eve.

— Îi vezi sprâncenele, Celina?

— Sunt negre și dese. Acum o omoară. Strânge panglica roșie din ce în ce mai mult, din ce în ce mai tare. Ea nu mai poate respira. Nu mai putem respira.

— Trebuie s-o scot de acolo, spuse Mira când Celina începu să se înece, încercând cu disperare să respire. Celina, întoarce-te acum. Întoarce-te de la ei și uită-te la steaua ta. Uită-te numai la steaua ta. Poți să o vezi?

— Da, eu…

— E tot ceea ce vezi. Doar steaua. E frumoasă, emană liniște. Acum te conduce înapoi. Te aduce acasă. Acum plutești în jos, foarte încet. Te simți relaxată și liniștită. Când îți voi spune să deschizi ochii, o să te trezești și o să-ți amintești tot ce ai văzut, tot ce am vorbit. Înțelegi?

— Da. Vreau să mă trezesc.

— Acum te trezești, străbați straturile de somn. Deschide ochii, Celina!

Clipi și-și deschise ochii.

— Doctore Mira.

— Da. Stai liniștită pentru câteva momente. O să-ți dau ceva de băut. Te-ai descurcat foarte bine.

— L-am văzut.

Își întoarse capul, căutând-o cu privirea pe Eve.

— L-am văzut, Dallas!

Întinse o mână și un zâmbet îi apăru pe buze.

Eve se ridică, strânse ușor mâna Celinei pentru că i se păru că așa se cuvenea, apoi făcu un pas înapoi pentru a-i permite Mirei să-i dea ceașca de ceai.

— Ai putea să-l recunoști? întrebă Eve.

— Fața lui.

Celina clătină din cap și sorbi din ceai.

— E greu. Ochelarii de soare îi ascundeau ochii și chestia aia pe care o avea întinsă pe față… E chel. Are scalpul neted, ca cel al unui bărbat care își îndepărtează cu regularitate părul sau care l-a eliminat definitiv. Nu înțeleg ce avea pe față.

— Probabil o substanță protectoare, izolantă, care să-l împiedice să lase vreo urmă. Aplicată în strat gros. Ce-mi poți spune despre vocea lui? Ai remarcat vreun accent?

— Nu… nu. Avea o voce guturală, dar asta poate din cauza furiei. Nu a strigat totuși nici măcar când a… N-a ridicat tonul.

— Inele, bijuterii, tatuaje, cicatrici, semne din naștere?

— N-am văzut nimic de genul ăsta. Cel puțin eu n-am observat. Hai să mai încercăm o dată și o să…

— Categorie nu.

Mira aprinse luminile.

— Nu voi autoriza încă o ședință cel puțin până mâine-seară, cel mai devreme. Îmi pare rău, Eve. În asemenea situații, graba e contraindicată.

— Dar mă simt bine, protestă Celina. De fapt, chiar mă simt mai bine decât înainte de a începe.

— Și o să continui să te simți bine. O să te duci acasă, o să te relaxezi, mănânci și tu ceva.

— Pot să beau și un pahar mare de vin?

— Sigur că da.

Mira o bătu pe umăr pe Celina.

— Fă tot ce-ți stă în putință pentru a nu te mai gândi la asta, și mâine vom mai face un pas înainte.

— Simt că am trecut de un anume prag. Mâine nu va mai fi așa de greu. Ai niște poze pe care să mă pot uita? o întrebă ea pe Eve. Înainte de ședința de mâine? Poate îl recunosc dacă îi văd poza.

— O să văd dacă reușesc să fac rost de ceva fotografii până mâine.

— Ei bine.

Celina puse ceașca de ceai alături.

— Cred că mă duc să beau paharul acela de vin.

— Te conduc.

Secretara Mirei se pregătea să plece acasă și uitându-se la ceas Eve constată că era aproape șase. Trebuia să plece.

— Poate după ce o să se termine toate astea o să bem un pahar de vin împreună.

Eve o conducea spre stația de aerobus.

— Îmi surâde ideea. Chestia asta, hipnoza, te face să te simți de parcă ai fi înghițit un tranchilizant? Vreau să spun, te simți așa, amețită? Simți că ieși din propriul corp?

— Nu. Ei bine, poate un pic. Dar ești, cum să spun, priponită.

— O parte din tine știe că ești în siguranță și că te poți întoarce când vrei tu.

— Hmmm.

— A fost un pic ciudat, dar nu neapărat neplăcut. Tot procesul ăsta, vreau sa spun, nu ce am văzut în timpul ședinței. Acolo unde m-am dus, totul a fost foarte neplăcut. S-a asemănat destul de mult cu o viziune.

— Și te-ai descurcat foarte bine în această privință.

— Așa ar trebui. Sper că după chestia asta o să reușesc să-mi recapăt darul așa cum era înainte. În caz contrar, cel puțin sper că data viitoare o să fie mai bine.

— Te-ai descurcat de minune. Crezi că-ți găsești drumul prin labirintul ăsta?

— Da.

— Eu trebuie să mă întorc.

Făcu un gest cu mâna spre clădire.

— Parcă ești aici încă de dimineață.

— Asta e.

— N-aș face așa ceva în ruptul capului, spuse Celina într-un acces de sinceritate. Deci ne vedem mâine la Mira? Dacă vrei să vin mai devreme și să mă uit la câteva fotografii, anunță-mă.

— Așa am să fac.

Eve se întoarse în clădirea unde își avea sediul Departamentul Omucideri. Trecu pe la biroul lui Peabody, bătu în el, îi făcu un semn și o luă spre biroul ei.

— Am reușit să punem cap la cap o descriere sumară. Dacă adăugăm și cele aflate deja de noi rezultă că avem de-a face cu un ticălos al dracului de mare. Metis sau…

— Parcă a spus că era alb.

— A derutat-o substanța protectoare. Se pare că își aplică un strat gros pe față și pe mâini și probabil că folosește o soluție care nu e foarte transparentă. Metis, cu pielea cafenie sau bronzat.

Chel - cu capul complet ras. Fața pătrățoasă, sprâncene negre și dese. Nu are semne distinctive sau cel puțin de data asta ea nu a reușit să vadă niciunul. Când le-a ucis purta ochelari de soare de culoare închisă.

— Iisuse Hristoase!

— S-ar putea să aibă ceva la ochi, s-ar putea ca ăsta să fie un alt simbol sau o consecință a problemelor lui patologice. O să verificăm și persoanele cu boli de ochi sau cei cu ochii foarte sensibili.

— Dependenții de droguri sunt fotosensibili.

— Nu se droghează. Poate ia steroizi, ca să-și fortifice corpul. Tu ce-ai găsit?

— Nici unul dintre prietenii cu care și-a petrecut Sommers seara trecută nu i-a dat vreo pisică-robot și nici nu-și amintește să o fi

văzut cu un asemenea animal. Acum am început să verific magazinele de unde se poate cumpăra așa ceva, dar încă n-am găsit nimic.

— Trece-le o dată în revistă, apoi du-te la Feeney. O să mergeți împreună pe teren în seara asta.

— Cu Feeney?

— Am împărțit persoanele vizate pe cel puțin două liste și ca să meargă mai repede o să facem două echipe. Vreau ca în seara asta să acoperim un teritoriu cât mai mare. Tu o să mergi cu Feeney. Eu îl iau pe Roarke cu mine. El e, oricum, la curent cu mersul anchetei. Mă scutește să repet toată povestea unui alt polițist.

Făcu o pauză și se așeză pe colțul biroului.

— Auzi, dacă ai noroc și dai de tip în seara asta, ține minte că nu o să fie prea ușor să-l reții.

— Sper că nu ai de gând să-mi spui să fiu atentă.

— Îți cer să fii bună. Fii cu ochii în patru. Dacă dai de el și e să sară la vreunul dintre voi, fii sigură că te va viza pe tine.

— Pentru că sunt femeie.

— Exact. O să te rănească dacă poate.

— N-o să-l las. Și tu să ai grijă.

— Pune-l la curent și pe Feeney cu restul descrierii. Și ține bine minte toate detaliile. Ar putea, de exemplu, să poarte o perucă sau…

— Dallas, nu e prima oară când plec singură din cuib.

— Da. Da, da.

Agitată, se ridică și alese să bea apă în loc de cafea. Sunt deja supraîncărcată cu cofeină, își spuse ea, în timp ce deschidea sticla.

— Am o presimțire rea, atâta tot.

— Vrei să te sun când ajung acasă, mami?

— Șterge-o!

— M-am dus!

Eve se așeză la birou și anexă înregistrarea ședinței de hipnoză la dosarul anchetei. Apoi întocmi un raport în care incluse notițele din ziua aceea.

Roarke îi spusese că o să vină să o ia de la birou pe la șapte și jumătate, așa că mai avea puțin timp. Începu să alcătuiască o listă cu persoanele fotosensibile care întruneau și ceilalți parametri fizici, lăsă computerul să-și facă treaba, se ridică și merse până la fereastră.

Presimțiri rele, se gândi ea din nou și aruncă o privire orașului ei.

Nu era vorba de puteri extrasenzoriale. După părerea ei, ceea ce făcea ea, ceea ce avea ea era total opus fenomenelor paranormale. Era vorba de ceva elementar, poate chiar primitiv - așa cum omul preistoric știa când să vâneze și când să se ascundă.

Ar fi definit senzația ca *viscerală,* dar cuvântul ăsta i se păruse întotdeauna că suna prea pretențios. Și munca de polițist nu avea nimic pompos.

Presimțirile, pentru că un cuvânt mai potrivit nu găsise, erau o combinație de instinct, experiență și știință pe care n-avea nici un chef să înceapă s-o analizeze, mai ales, acum.

Știa că el deja își alesese următoarea victimă. Și nu putea să se întrebe decât pe cine și unde va ataca în această seară.

18

Îmbrăcat într-un elegant costum de afaceri de culoare închisă, Roarke înconjură mașina cea nouă a lui Eve, după ce el o parcase pe a lui într-un loc liber din garajul de la subsolul clădirii.

— N-am apucat să mă uit prea bine la noua ta achiziție. Trebuia să o primești de mult, nu-i așa, locotenente?

— Își face treaba.

— Mai bine, sper, decât rabla pe care o aveai înainte. Bătu ușor cu degetul în capotă. Ridică un pic capota.

— De ce?

— Ca să arunc o privire la motor.

— De ce? Merge. Ce altceva mă mai poate interesa? N-o să se schimbe cu nimic doar dacă mă uit la el.

O gratifică cu un zâmbet compătimitor.

— Draga mea Eve, lipsa ta acută de interes în problemele de mecanică auto este tipic feminină.

— Ai grijă, amice!

— Nu ți-ar plăcea să știi și tu ce se ascunde aici? Ciocăni din nou capota. Ce te duce acolo unde vrei să ajungi?

— Nu.

Totuși, cuvintele lui îi stârniseră o vagă curiozitate.

— Și, în afară de asta, suntem deja în întârziere. Hai să mergem.

— Ei bine, dă-mi codurile.

Ridică o sprânceană când o văzu că se încruntă.

— Dacă tot nu mă lași să mă joc cu ea, măcar dă-mi voie să o conduc.

Ea se gândi că era un schimb corect. El renunțase la seara lui pentru a o ajuta, pentru a munci cot la cot cu ea. Îi dădu codurile și se urcă pe locul pasagerului.

— Departamentul de poliție vă mulțumește pentru asistența dumneavoastră, bla-bla-bla…

— Te rog, recunoștința ta nemărginită.

Se așeză în spatele volanului, ajustă scaunul după preferințele lui și scană bordul cu privirea. Aprecie dotările mașinii ca medii. Nu înțelegea de ce NYPSD nu cumpăra cele mai performante mașini pentru dotarea instituției.

Porni motorul și sunetul acestuia nu-i displăcu deloc.

— Se pare că de data asta te-ai pricopsit cu una mai puternică. Apoi îi zâmbi. Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme.

— Nu e nici o problemă. Am avut cu ce să-mi ocup timpul. Nici Feeney n-a reușit să scape decât acum douăzeci de minute, așa că și el și cu Peabody au pornit destul de târziu la treabă.

— Atunci, hai, să-i ajungem din urmă.

Porni mașina și merse cu o viteză moderată până la ieșirea din garaj. Aruncă o privire la traficul de pe stradă. Și apăsă pedala de accelerație.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Roarke!

Se strecură printre mașinile oprite, evită la mustață un șir de taxiuri, trecu cu viteză pe lângă câteva scutere și traversă o intersecție cu doar o fracțiune de secundă înainte ca semaforul să-și schimbe culoarea în roșu.

— Nu e rău deloc, decise el.

— Dacă bușesc mașina asta din prima săptămână, n-o să mai îndrăznesc să calc pe la Administrativ.

— Hmmm.

Făcu o manevră în plan vertical, apoi luă o curbă cu viteză.

— Ar fi putut să fie mai elastică la viraje, dar se manevrează destul de ușor.

— Și dacă te opresc cei de la Circulație să știi că eu n-o să mă apuc să-mi flutur legitimația pentru a te scoate din rahat.

— Și manevrele laterale se execută cu ușurință, decise el după câteva testări. Deci, unde mergem?

Oftă lung, din rărunchi, dar acum măcar avea un motiv să umble și ea la comenzi - tastă numele și adresa primului individ de pe lista ei.

— Vrei ca traseul să-ți fie afișat pe parbriz sau pe monitorul calculatorului de bord?

— Pe bord.

— Pe monitor, ordonă ea și nu-și putu reține un zâmbet când văzu ecranul de pe bordul mașinii. I-am dezactivat funcția de răspuns și informare vocală. Nu vorbește cu mine decât dacă îi ordon eu să facă asta. Păcat că opțiunea asta nu poate fi extinsă și asupra anumitor oameni.

Urmări traseul care apăruse pe monitor.

— Cum a mers ședința cu Celina? o întrebă Roarke.

— S-a descurcat destul de bine. Am mai aflat câteva detalii, dar merge cam greu. Mira n-a vrut să-și mai dea acordul pentru încă o ședință, nu înainte de o pauză de douăzeci și patru de ore.

— Deci e vorba de un proces destul de lent.

— Da, și el n-are de gând să-și încetinească ritmul. Nu omoară femei pur și simplu, ci se limitează la acelea care îi creează impresia că-i controlează viața.

— Simbolic.

— Poate că eu sunt de vină că se mișcă atât de repede, poate că l-am zgândărit cu interviul acela pe care l-am făcut cu Nadine și apoi cu conferința de presă. După cum se vede și-a accelerat ritmul.

— Indiferent dacă l-ai zgândărit sau nu, va continua să omoare până când vei pune gheara pe el.

— Da. Cu asta mă ocup acum. Și sper că foarte curând o să pun și gheara pe el.

Primul pe care-l vizitară se numea Randall Beam, un domn care nu părea prea fericit să vadă poliția la ușă.

— Uitați cum stă treaba: Am o problemă de rezolvat. Tocmai mă pregăteam să ies pe ușă. Ce s-a întâmplat?

— Dacă ne-ai lăsa să intrăm, Randall, o să-ți spunem ce s-a întâmplat și după aceea poate că vei ajunge și la întâlnirea ta.

— La naiba! Cum se face că, dacă un tip are la activ câteva acte de violente, poliția este tot timpul pe capul lui?

— Într-adevăr, e un mister de nepătruns.

Eve intră și aruncă o privire de jur împrejurul camerei. Era mică și în ea domnea o dezordine tipic masculină, dar nu era revoltător de murdară. În aer se simțea o ușoară mireasmă care ar fi fost de ajuns pentru a justifica o vizită a celor de la Narcotice, dar Eve nu avea de gând să facă prea mult tam-tam pe chestia asta, dar numai în cazul în care și el avea să se arate cooperant.

Ferestrele erau încadrate de draperii, surprinzător, și în colțurile canapelei se vedeau câteva pernuțe foarte frumoase.

Din punct de vedere fizic, Beam nu corespundea profilului persoanei pe care o căutau. Avea cam un metru optzeci, un corp solid, musculos. Dar laba piciorului îi părea insignifiantă dacă era pusă lângă o pereche de bocanci mărimea patruzeci și noua. Avea tenul alb, specific celor care fuseseră încarcerați pentru destul de multă vreme și își purta părul lung strâns într-o coadă care-i cădea pe spate.

Chiar și așa, ea tot voia să stea un pic de vorbă cu el. Poate că avea vreun frate, un prieten ceva, care să se potrivească mai bine cu ceea ce căuta ea.

— Trebuie să aflăm pe unde ai mai umblat, Randall.

Îi spuse datele și orele la care se comiseseră cele trei crime și așteptă să-i audă explicațiile, privindu-l cum se uită trist la ei.

— De unde vreți să știu eu?

— Nu poți să-mi spui pe unde ai umblat aseară?

— Aseară? Una dintre crimele astea a fost comisă aseară? Vreți să știți ce-am făcut aseară după ce m-am întors de la muncă? Am reușit să mă angajez undeva.

— Mă bucur pentru tine.

— Deci, după ce am terminat munca, eu și cu câțiva băieți, colegi de serviciu, am mers la Roundhouse. Știți, cârciuma de pe Fourth? Am dat pe gât câteva pahare, am înfulecat ceva, am jucat câteva partide de biliard. Acolo lucrează și o prostituată. Loelle parcă o cheamă. M-am cam încins, așa că am mers amândoi întruna dintre camerele de sus - Roundhouse are două astfel de camere - pentru o partidă de amor. Am mai băut ceva după aceea și m-am dus acasă. Am ajuns cam pe la ora două. Astăzi era ziua mea liberă.

— Loelle și prietenii tăi pot să confirme ceea ce ne-ai povestit tu acum?

— Sigur că da. De ce nu? Loelle își face veacul pe acolo cam în fiecare seară. Puteți s-o întrebați pe ea dacă vreți. Și puteți să-l întrebați și pe Ike - Ike Steenburg, coleg de muncă. Și el a fost acolo ieri-seară. Ce s-a întâmplat?

— Acum, hai să vedem cum stă treaba cu celelalte două seri.

Se dovedi că nu-și mai amintea ce făcuse în noaptea în care Napier fusese ucisă, dar reuși să le explice unde era și ce făcea în seara când murise Maplewood.

— Am fost într-un loc. Am stat acolo până după unsprezece. După aceea, am ieșit cu niște prieteni la… la o cafea. Apoi am venit acasă pe la miezul nopții, sau cam așa ceva. Acum chiar trebuie să plec.

— În ce loc ai fost, Randall?

Își târșâi nervos picioarele și obrajii i se îmbujorară.

— Și de ce-ar trebui să vă spun vouă?

— Pentru că eu am o legitimație și tu ai cazier, pentru că eu vreau să știu și dacă mă faci să te mai întreb o dată cred că o să devin brusc foarte interesată de mirosul de Zoner pe care-l simt pe aici.

— Doamne, Dumnezeule, voi, polițiștii, întotdeauna stați pe capul amărâților ca mine!

— Da. Asta e munca mea, asta e ceea ce mă face să mă trezesc dimineața cu un zâmbet larg pe față.

El respiră adânc.

— Nu vreau ca prietenii mei să afle de asta.

— Sunt cea mai discretă persoană pe care o cunoști.

El își ridică privirea, se uită la ea, apoi la Roarke, și îi puse acestuia mâna pe umăr.

— Acuma n-ar trebui să intri la idei. Nu sunt un poponar nenorocit. Nu înțeleg de ce unii bărbați simt nevoia să și-o tragă cu bărbații, când sunt atâtea femei pe lume. Dar, asta e, fiecare cu treaba lui.

Eve presupuse că despre ea era vorba, dar începuse deja să-l simpatizeze pe bietul nenorocit.

— Da, știu ce vrei să spui.

— Mi s-a spus, la naiba, mi s-a spus că ar trebui să îmi găsesc o activitate reconfortantă, ceva care să-mi ocupe timpul, ceva relaxant. Și m-am înscris la un curs de, ăăăă, lucru manual.

— Deci tu te ocupi de artizanat.

— Asta nu înseamnă că-s homosexual sau ceva de genul ăsta.

Îi aruncă lui Roarke o privire tăioasă, provocându-l parcă să-l contrazică.

— Tu ai făcut draperiile alea? îl întrebă Roarke politicos.

— Da. Și ce-i cu asta?

Își încleștă pumnii.

— Sunt foarte frumoase. Aș putea spune că e o alegere inspirată a materialului și a culorilor.

— Ei bine…

Îl privi pe Roarke, apoi draperiile. Ridică din umeri.

— Au ieșit bine. E o chestie constructivă și, știți voi, terapeutică. A început să-mi placă. În seara aceea, mă străduiam să fac niște perne la Total Crafts - acolo au un club, instructori și toate celelalte. Acolo am fost în seara aceea. Ei îți asigură și materialele și tot restul, și dacă vrei poți să le folosești și mașinile. E destul de interesant. Și în seara asta mă duc la un curs de broderie.

— Instructorul și colegii tăi de curs pot să ne confirme povestea ta?

— Da. Dar dacă mergeți acolo și începeți să puneți întrebări, dacă le povestiți despre cazierul meu, s-ar putea să-mi provocați neplăceri.

— Ai uitat că sunt cea mai discretă persoană pe care ai cunoscut-o vreodată? Amicii tăi știu despre această pasiune a ta?

Pe fața lui se putea citi uimirea.

— La naiba, nu! Crezi c-aș putea să mă laud cu draperiile și pernuțele pe care le-am făcut eu? Ar începe să râdă de mine, să mă ia în balon până când aș fi nevoit să îi pocnesc. Și asta nu m-ar ajuta deloc, mai ales că acum eu încerc să-mi rezolv problemele pe care mi le-a creat firea mea violentă.

— Ai dreptate, fu de acord Eve.

— Ai știut că nu el este tipul pe care-l căutăm din momentul în care a deschis ușa. Roarke se urcă în spatele volanului.

— Da, dar trebuia să-l luăm un pic la întrebări. El spune că prietenii lui nu știu nimic despre pasiunea lui, dar e posibil ca unul dintre ei să știe. Un prieten, un coleg de muncă sau un tip cu care joacă biliard. Ridică din umeri. Fură panglica de la Randall sau o cumpără de la magazin, folosindu-se de numele lui. Nu poți să nu iei în calcul astfel de variante. Hai, să-l vedem pe următorul.

Trecu în revistă toate numele de pe listă pentru că trebuia să fie bifate, dar nu comentă când Roarke anunță că era timpul să mănânce ceva. Și nu făcu nici un comentariu când el alese un restaurant franțuzesc, cu lumânări pe fiecare masă și chelneri cu nasul pe sus.

A fost de ajuns ca el să-și spună numele pentru a obține un separeu pe colț în numai treizeci de secunde, cu scuzele de rigoare. Dar mâncarea urma să și-o aleagă ea.

Chiar și așa, abia dacă ciuguli din mâncarea de pe farfuria ei.

— Spune-mi ce te frământă. Își puse o mână pe a ei. Nu cred că e vorba numai despre caz.

— Sunt o grămadă de lucruri la care mă gândesc.

— Spune-mi unul.

— I-am povestit lui Peabody despre… i-am spus ce s-a întâmplat când eram copil.

Degetele lui se strânseră peste ale ei.

— Chiar mă întrebam dacă aveai de gând să-i spui vreodată. Cred că a fost destul de greu pentru amândouă.

— Este partenera mea. Partenerii trebuie să aibă încredere unul în celălalt. Eu sunt mai mare în grad și mă aștept din partea ei să-mi urmeze ordinele fără ezitare. Și știu că așa va face, dar nu din pricina gradului meu.

— Nu numai de asta i-ai spus.

— Nu. Nu numai din cauza asta. Se uită la el în lumina lumânărilor. Cazurile de genul ăsta mă afectează personal. Pot să caut prea mult într-un loc și să greșesc sau pot să greșesc pentru că trec cu vederea ceva.

— Tu niciodată nu-ți ferești privirea, Eve.

— Da, dar poate că aș vrea s-o fac. Uneori, chiar vreau s-o fac și puțin îmi lipsește să trec la fapte. Ea e alături de mine în fiecare zi și e o polițistă foarte bună. Dacă mă vede că fac vreo greșeală, măcar să știe din ce cauză am comis-o.

— Sunt de acord cu tine. Dar mai există un motiv pentru care i-ai spus.

— E prietena mea. Cea mai apropiată, cred, ca și Mavis. Dar Mavis e altfel.

— Și încă cum!

Ea izbucni în râs, așa cum își dorise și el.

— Nu e polițistă și e Mavis. E prima persoană căreia i-am spus. Prima persoană căreia am fost în stare să-i mărturisesc totul. Ar fi trebuit să-i spun și lui Feeney. Am fost parteneri și s-ar fi cuvenit să știe și el. Dar pe vremea aceea încă nu-mi aminteam totul, și în afară de asta…

— El e bărbat.

— Dar și tu ești bărbat. Și ție ți-am spus.

— Eu nu sunt o figură paternă, spuse el și o privi cum se întinde spre paharul de apă.

— Presupun că ai dreptate. Adică nu, în mod sigur nu ești o figură paternă. Și poate Feeney… Într-un fel sau altul… Nu contează, decise ea. Nu i-am spus. Mirei i-am spus în treacăt și ea e doctor. Niciodată n-am mărturisit totul dintr-odată, decât ție și acum și lui Peabody.

— Adică i-ai spus totul?

Mă întrebi dacă i-am mărturisit că l-am omorât? Da. A zis ceva de genul că speră să-l fi tăiat în bucățele. A început să plângă. Iisuse!

Își sprijini capul în mâini.

— Asta te frământă? Că o doare inima din cauza ta?

— Nu de-aia i-am spus.

— Prietenie, camaraderie. Nu e vorba numai despre încredere, Eve. Mai e vorba și despre afecțiune. Chiar dragoste. Dacă nu i-ar fi fost milă de copilul acela, dacă nu s-ar fi înfuriat pentru ce s-a întâmplat, n-ar mai fi prietena ta.

— Cred că îmi dau și eu seama de chestia asta. Îți mai spun încă unul dintre lucrurile care mă frământă și apoi ne întoarcem la treabă. Am asistat astăzi la ședința aceea de hipnoză. Mira mi-a mai spus despre asta, nu m-a bătut la cap, dar mi-a zis că prin hipnoterapie aș putea să scot la iveală toate acele lucruri rele din subconștientul meu, să mă purific cumva. Poate cu cât îmi amintesc mai multe, cu atât o să le pot controla mai bine. Nu știu. Dar nu cred că mă pot întoarce acolo, Roarke. Nu știu dacă pot, chiar dacă asta ar însemna să scap definitiv de coșmaruri.

— Dar ai luat în calcul și varianta asta.

— N-am eliminat varianta definitiv, am amânat însă să iau o hotărâre în privința asta. Dar toată tărășenia aceea seamănă un pic prea mult cu procedurile de testare. Dacă omori pe cineva în timpul serviciului, în misiune, trebuie să treci prin niște proceduri de testare. Asta e procedura standard, așa că trebuie să te supui. Nu e prea plăcut, dar n-ai încotro. Însă ședința de hipnoză e ca și cum ai spune „sigur, băgați-mă la înghesuială, luați-mi și controlul pe care-l aveam asupra mea, și așa poate - poate - o să fac lucrurile mai bine".

— Dacă vrei să afli mai multe și nu prea îți place hipnoza, să știi că mai ai și alte variante, Eve.

— Ai putea să afli detaliile trecutului meu, așa cum le-ai descoperit și pe cele din trecutul tău. Mai luă o înghițitură din paharul de apă. M-am gândit mult la chestia asta. Nu sunt foarte sigură că mi-aș dori să mă întorc în timp la momentul acela. Dar o să mă mai gândesc. Bănuiesc că dacă aș afla ce a făcut înainte ca eu să-l ucid, de ce îl supravegheau cei de la poliție, dacă aș ști mai multe despre mine, despre ce mi-a făcut, despre modul cum au lăsat să mi se întâmple lucrurile acelea doar pentru a nu-și pune în pericol investigația…

Roarke făcu o remarcă foarte acidă la adresa celor de la poliție și a anchetei lor. O asemenea remarcă, se gândi ea cu un umor negru, era deplasată în astfel de restaurante franțuzești simandicoase.

— Da, mă rog. Mă gândesc de ceva vreme la toată chestia asta, mă gândesc să aflu ce știu și alți oameni pe această temă. Și m-am tot întrebat: oare, aș putea să sacrific un civil de dragul principiilor?

— Nu, nu ai putea.

— Așa e, nu aș fi în stare. Poate doar fără să știu, fără voia mea. Dar există o mulțime de oameni și încă dintre aceia ce se consideră cetățeni respectabili, care ar face-o. Care ar sacrifica, fără să stea prea mult pe gânduri, pe alții pentru a-și atinge scopurile. Se întâmplă în fiecare zi, la scară mare sau mai mică. Pentru un bine mai mare, pentru binele lor, pentru ceea ce cred ei că înseamnă binele celorlalți, prin omisiune sau prin faptele lor, oamenii îi sacrifică tot timpul pc semenii lor.

Peabody coborî din metrou și își înăbuși un căscat. Încă nu era unsprezece noaptea, dar ea se simțea la capătul puterilor. Cel puțin acum nu-i mai era foame, pentru că Feeney fusese îndeajuns de inspirat să-i propună să facă o pauză și să mănânce ceva, și ea acceptase bucuroasă. Stomacul îi era plin cu bucățele crocante de

pui prăjit - cel puțin așa scria pe etichetă, și ea nu voia să știe ce-ar fi putut conține pachetul acela.

Dar bucățelele acelea de came se dovediseră destul de gustoase, mai ales după ce le tăvăliseră printr-un sos galben.

Bineînțeles, în privința anchetei avuseseră numai ghinion, dar asta era viața de polițist.

Își scoase comunicatorul în vreme ce urca scările de la metrou.

— Ia uite-te la ea!

Pe ecranul aparatului apăru fața zâmbitoare a lui McNab.

— Vii spre casă?

— Sunt la două străzi distanță de casă. Am mers într-o mulțime de locuri, dar n-am dat de niciun fir.

— Asta-i viața.

— Ai dreptate. Ai mai împachetat ceva?

— Iubito, cred că o să-mi dai un sărut mare și lipicios când o să intri în casă. Am terminat de împachetat totul! Suntem gata de plecare.

— Serios?

Făcu câțiva pași de dans pe trotuar.

— Mai rămăseseră destul de multe lucruri de împachetat, cred că ai muncit pe brânci.

— Păi m-am gândit la sărutul tău, și asta m-a impulsionat.

— Sper că nu mi-ai aruncat…

— Peabody, eu vreau să trăiesc. Nu am uitat nimic, nici măcar iepurașul tău de pluș.

— Hei, Domnul Codiță Pufoasă și cu mine suntem prieteni foarte vechi. Ajung în cinci minute. Pregătește-te pentru sărutul acela mare și lipicios.

— Când este vorba de săruturile tale, sunt mai pregătit decât un campion mondial înaintea concursului vieții sale.

Ea izbucni în râs și își băgă comunicatorul înapoi în buzunar. Viața e într-adevăr frumoasă, se gândi ea. De fapt, în momentul acesta viața ei era absolut fantastică. Toată agitația cu mutatul ei împreună cu McNab - semnarea actelor, viața în comun, amestecarea mobilei, a stilurilor de viață, faptul că avea să împartă patul cu același bărbat pentru… ei bine, poate pentru totdeauna - toate erau acum de domeniul trecutului.

Era bine. Avea senzația că relația lor era solidă.

Ce-i drept nu se putea spune că nu o enerva niciodată comportamentul lui. Dar el era așa cum trebuia să fie. Se obișnuise cu stilul lui.

Era îndrăgostită. Era detectiv. Făcea echipă cu cea mai bună polițistă din NYPSD - poate cea mai bună polițistă din lume. Reușise să slăbească un kilogram și jumătate. Bine, doar unul, dar de restul se ocupa chiar acum.

Își ridică privirea în timp ce mergea și zâmbi văzând luminile de la ferestrele apartamentul ei - fostul ei apartament, se corectă ea. Probabil că McNab avea să apară la fereastră dintr-un minut într-altul, va scoate capul, poate îi va trimite și o bezea, va face un gest care ar fi putut părea stupid dacă ar fi venit de la un alt bărbat, nu însă și în cazul lui.

Avea să-i trimită și ea o bezea, la rândul ei, și gestul acesta n-o să mai pară deloc stupid.

Încetini doar un pic ritmul pașilor, ca să-i dea timp să iasă la fereastră și să-i împlinească fantezia.

Nici nu-l simți venind.

Urmă un moment de confuzie. Era mare - mult mai mare decât își imaginase ea - și foarte rapid. În acea fracțiune de secundă, în momentul în care îi văzu fața - ochii acoperiți de ochelari de soare - ea știu că avea necazuri. Necazuri mari.

Din instinct pivotă și se întinse după arma pe care o purta la șold.

Parcă fusese lovită de un taur furios. Simți durerea - oribila durere - în față, în piept. Auzi, mai degrabă simți, ceva rupându-se și își dădu seama, cu o uimire bolnavă, că era vorba de ceva dinăuntrul ei.

Mintea ei încetă să mai funcționeze. Mai degrabă antrenamentul decât rațiunea o făcu să dea din picioare, țintind oricare parte a corpului lui enorm, în încercarea de a se elibera din strânsoarea lui.

Nici nu putea să-l clintească.

— Târfă!

Își aplecă fața deasupra ei. Trăsăturile îi erau neclare din cauza stratului gros de soluție protectoare și a ochelarilor de soare.

Timpul părea că se târăște. Își simțea membrele grele, de parcă ar fi avut tone de plumb legate de ele. Își luă avânt să-l lovească din nou - totul într-o mișcare lentă, chinuitoare, încercând în același timp să tragă aer în pieptul care o ardea. Își impuse să rețină cât mai multe detalii.

— Târfă polițistă! O să-ți fac felul!

Continuă să o lovească și ea simți cum îi fuge pământul de sub picioare, în timp ce degetele îi căutau cu febrilitate arma. Părți din corpul ei, părți separate din corpul ei amorțiră sub loviturile violente ale pumnilor și picioarelor lui. Simțea mirosul propriului ei sânge.

O ridică brusc, ca și când n-ar fi cântărit mai mult decât o păpușă. De data asta auzi clar că s-a rupt ceva în ea.

Cineva țipă. Simți că e înghițită în beznă și trase.

McNab pusese muzică. I se păruse cam obosită la comunicator, așa că alese ceva pe gustul ei, Free-Ager, cu fluiere. Urmau să se culce în saci de dormit, pentru că împachetase totul, inclusiv așternuturile. Se gândi că ei o să-i placă la nebunie chestia asta - să-

și petreacă ultima noapte în acest apartament dormind pe podea în saci de dormit, ca niște copii în excursie.

Îi pregăti și un pahar de vin. Îi plăcea să facă toate lucrurile astea pentru ea, se gândea că și ea ar face la fel dacă el ar fi nevoit să lucreze până târziu. Așa făceau cei ce locuiau împreună. Cel puțin așa își închipuia el.

Nici el și nici ea nu mai locuiseră până acum cu cineva. Cel puțin oficial. Aveau să vadă cum se descurcă și să învețe din mers.

Se gândi să deschidă geamul și să îi trimită o bezea și în momentul acela auzi țipetele.

Ieși în fugă din bucătărie, sări peste cutiile cu lucruri și se repezi la fereastra sufrageriei. Inima i se opri în piept.

Nu-și mai amintea când își scosese pistolul pe care-l avea în dreapta și nici telefonul din mâna stângă. Ieși din casă ca o furtună.

— Ofițer în pericol! Către toate unitățile, către toate unitățile, un polițist are nevoie de ajutor imediat!

Strigă adresa în aparat în timp ce cobora în fugă scările. Rugându-se cu fervoare.

Zăcea jumătate pe trotuar, jumătate pe stradă, cu fața în jos și sângele - sângele ei - se prelingea pe pavaj. Un bărbat și o femeie erau aplecați deasupra ei și încă unul fugea spre ei.

— La o parte! La o parte! Sunt polițist! Oh, Dumnezeule! Dumnezeule mare, Dee!

Își dorea să o ia în brațe, să o strângă la piept, dar știa că așa ceva nu i-ar fi făcut deloc bine. Își apăsă degetele tremurătoare pe gâtul ei și-i căută pulsul. Și mulțumi Providenței când îi simți bătăile inimii.

— Bine! Doamne, Dumnezeule, bine! Ofițer rănit!

Își scoase din nou telefonul.

— Ofițer rănit! Are nevoie de asistentă medicală de urgență! Grăbiți-vă, pentru numele lui Dumnezeu, grăbiți-vă!

Îi atinse mâna, stăpânindu-se din răsputeri să nu o strângă. Respira ceva mai ușor.

— Căutați prin zonă o dubiță neagră sau de culoare închisă, model nou. Se îndreaptă spre sud, cu viteză mare! Nu o văzuse îndeajuns de clar, nu suficient de bine. Nu avusese ochi decât pentru ea.

Când începu să-și dea jos haina pentru a o acoperi, unul dintre bărbați îi întinse o jachetă.

— Uite, acoper-o cu asta. Noi veneam încoace, traversam strada, când am văzut ce se întâmplă.

— Rezistă, Dee! Peabody, rezistă, pentru numele lui Dumnezeu!

Ținând-o încă de mână, dându-și seama că ea încă mai strângea pistolul în pumn, se uită la oamenii din jurul ei. Ochii îi deveniră reci și lipsiți de orice expresie.

— Vreau să-mi spuneți numele voastre. Și să-mi povestiți ce ați văzut.

Inima lui Eve bătea să-i spargă pieptul în momentul în care ușile ascensorului se deschiseră și ea se năpusti pe holul spitalului.

— Peabody, spuse ea, trântindu-și legitimația pe biroul sorei șefe. Detectiv Delia. Care este starea ei?

— În momentul de față este în sala de operații.

— Nu mi-ai spus în ce stare se află.

— Nu pot să vă spun asta, pentru că eu nu mă aflu în sala de operații.

— Eve.

Roarke îi puse un braț peste umeri înainte ca ea să apuce să sară peste birou și să o strângă de gât pe infirmiera aceea.

— McNab trebuie să fie în salonul de așteptare. Hai să mergem și noi acolo.

Se străduí să-și calmeze respirația, să-și reprime și furia.

— Trimite pe cineva în sala de operații și vezi în ce stare se află. M-ai înțeles?

— O să fac tot posibilul. Puteți aștepta pe hol, în stânga dumneavoastră.

— Liniștește-te, iubito, îi murmură Roarke la ureche și-și strecură un braț în jurul taliei ei în timp ce se îndreptau spre salonul de așteptare. Încearcă să te liniștești.

— O să mă liniștesc când o să aflu ce dracu se întâmplă!

Intră în salonul de așteptare și se opri.

Era singur. Nu se așteptase să-l găsească singur. Locurile de genul ăsta erau, de obicei, pline cu oameni îngrijorați. Dar acum, acolo nu era decât McNab singur, în fața unei ferestre, privind în gol.

— Domnule detectiv.

Se întoarse și speranța întipărită pe chipul lui cedă locul durerii.

— Locotenente. Au luat-o. Au dus-o la… Au spus că… Nu știu.

— Ian.

Roarke traversă camera, își puse brațul în jurul umerilor lui McNab și îl conduse spre un scaun.

— Stai și tu jos, măcar pentru câteva minute. O să-ți aduc ceva de băut. Între timp tu stai și odihnește-te puțin. E pe mâini bune acum. Și imediat o să mă duc acolo, să văd ce pot să aflu.

— Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

Eve se așeză lângă McNab. Avea câte un inel pe fiecare deget, observă ea. Și mâinile pline de sânge. Sângele lui Peabody.

— Eu eram în casă. Terminasem de împachetat totul. Abia vorbisem cu ea. Mă sunase să-mi spună că mai avea de străbătut două străzi până acasă. Mai avea doar… Ar fi trebuit să-i ies înainte. Asta ar fi trebuit să fac, să o întâmpin, și așa nu ar mai fi trebuit să vină singura. Dădusem drumul la muzică, la blestemata aia de muzică, și mă dusesem în bucătărie. N-am auzit nimic, până când au răsunat țipetele. Nu ea a țipat. Ea n-a mai apucat să țipe.

— McNab.

Roarke se întoarse de la automatul de băuturi în momentul în care îi auzi tonul vocii. Era gata să intervină, să o tragă deoparte, când văzu schimbarea.

Ea întinse mâna, prinse una dintre palmele lui pline de sânge și o strânse.

— Ian, i se adresă ea. Vreau să-mi spui exact ce s-a întâmplat. Știu că ți-e greu, dar trebuie să-mi spui tot ce știi. Până acum n-am aflat nici un detaliu.

— Eu… Lasă-mă un minut, bine? Lasă-mă să mă liniștesc.

— Sigur. Bea un… ce ți-o aduce el de-acolo.

— Ceai.

Roarke se sprijini de masa de lângă ei, stând cu fața spre McNab.

— Bea puțin ceai, Ian, și încearcă să-ți tragi răsuflarea. Uită-te la mine puțin.

Își puse o mână pe genunchiul lui McNab până când acesta își ridică privirea spre el.

— Știu cum e când persoana la care ții cel mai mult e rănită. În sufletul tău se duce un adevărat război și inima te doare atât de tare, încât nu crezi că trupul tău va mai putea rezista mult timp. Acest gen de frică nu are nume. Nu poți decât să aștepți. Și să ne lași să te ajutăm.

— Eram în bucătărie. Își apăsă cu putere ochii cu podul palmelor. Apoi luă ceaiul pe care i-l întindea Roarke. Nu cred că trecuseră mai mult de două, trei minute de când îmi spusese la comunicator că mai avea de străbătut două străzi până acasă. Probabil că atunci coborâse din metrou. Am auzit apoi țipetele unei femei și niște strigăte. Am fugit la fereastră și am văzut. Ridică paharul de ceai, folosindu-se de ambele mâini, și sorbi din el, ca și când ar fi fost vorba de un medicament. Am văzut-o zăcând acolo, cu fața în jos. Capul și umerii îi erau pe trotuar, restul corpului în stradă. Doi

bărbați și o femeie alergau spre ea dinspre nord-vest. Și am văzut, aproape cu coada ochiului, un vehicul îndreptându-se spre sud, cu viteză mare.

Se opri și-și drese vocea.

— Am fugit imediat jos. Luasem cu mine arma și comunicatorul. Nu știu, nu-mi mai aduc aminte. Am cerut asistență. Când am ajuns la ea, era leșinată și sângera din cauza rănilor de la cap și de la față. Hainele îi erau pline de sânge. Își strânse ochii, apoi îi deschise. Sângera, și i-am verificat pulsul. Trăia. În mâna dreaptă încă mai avea arma. Nu i-o luase. Ticălosul ăla nu reușise să-i ia arma.

— N-ai apucat să-l vezi.

— Nu l-am văzut. Am obținut câteva informații de la cei trei martori. Le-am luat și numele. Apoi au venit medicii. A trebuit să merg cu ea, Dallas. Am lăsat martorii cu polițiștii veniți la fața locului și am plecat cu ea. Trebuia să merg cu ea.

— Bineînțeles. Dar vehiculul ai reușit să-l vezi? Numerele de înmatriculare?

— Era o dubiță de culoare închisă. N-aș putea să-i spun exact culoarea. Nu i-am văzut numerele de înmatriculare, avea toate luminile stinse. Nici martorii nu le-au văzut. Unul dintre ei, Jacobs mi se pare, a remarcat că era nouă și foarte curată. Se poate să fi fost vorba de un Sidewinder sau de un Slipstream.

— Dar pe atacator l-au văzut?

Ochii lui deveniră din nou reci și lipsiți de expresie.

— Da, l-au văzut, chiar foarte bine. E un tip mare, solid, chel și poartă ochelari de soare. L-au văzut cum a călcat-o efectiv în picioare. Au văzut-o pe ea zăcând în nesimțire pe caldarâm și pe el cum o lovea cu picioarele. Apoi a luat-o pe sus, ca și când ar fi vrut s-o ducă în dubița lui. Dar femeia aceea a început să țipe, iar bărbații au fugit spre el. Atunci el a aruncat-o pe jos. Așa au spus ei, că l-au văzut aruncând-o pe jos și sărind în dubița lui. Dar ea a reușit să-l

împuște. Așa mi-au spus. A reușit să tragă un foc în momentul în care a aruncat-o pe caldarâm. Poate că l-a nimerit. Poate că a reușit să-l împuște. Nu erau siguri, și eu a trebuit să plec cu ea, așa că nu am mai putut să le iau în continuare declarațiile.

— Te-ai descurcat bine. Te-ai descurcat foarte bine.

— Dallas.

Eve văzu că el se lupta din greu să nu izbucnească în plâns. Dacă el ceda, ceda și ea.

— Liniștește-te!

— Mi-au spus - medicii - mi-au spus că nu e bine deloc. Veneam încoace cu salvarea, și ei începuseră să-i dea primul ajutor. Și mi-au zis că nu e bine deloc.

— Ce-o să-ți spun acum probabil că tu știi deja. Peabody nu e o femeie neajutorată. E o polițistă dură și o să-și revină în cele din urmă.

El dădu din cap și își înghiți nodul din gât.

— Mai avea încă arma în mână. N-a dat drumul la armă.

— Asta dovedește că are coloană vertebrală. Roarke?

El dădu din cap și plecă să vadă dacă poate afla ceva nou, lăsându-i pe cei doi singuri în sala de așteptare.

19

Se plimba de colo-colo, gemând ca un animal. Și plângea ca un copil, în timp ce trecea înainte și înapoi, înainte și înapoi prin fata ochilor lor holbați. Târfa asta chiar îl făcuse să sufere.

Nu avea voie să facă asta. Acele zile se sfârșiseră, el nu mai avea cum să fie rănit acum de nimeni. Niciodată. Uită-te la el. Se răsuci să se privească în peretele acoperit cu oglinzi, ca să se asigure. Uite-te la corpul lui!

Era înalt, mai înalt decât toți cei pe care îi cunoștea.

Știi cât costă hainele astea, monstru nenorocit ce ești? Ar trebui să te oprești din crescut, dacă nu vrei să umbli gol Pe mine nu mă mai interesează cu ce te îmbraci. N-am de gând să mai arunc banii pe haine care-ți rămân mici!

— Îmi pare rău, mamă. Nu depinde de mine.

Nu, nu! Nu-i părea rău. Chiar se bucura că era înalt. Și nu se considera un monstru.

Devenise puternic. Muncise, se chinuise, transpirase până când reușise să-și clădească un corp puternic. Un trup de care era mândru, un trup pe care oamenii îl respectau. De care femeile se temeau.

Ești slab, ești mic, ești un nimic!

— Acum nu mai sunt așa, mamă! Rânji satisfăcut și-și îndoi brațul sănătos, încordându-și bicepsul. Acum nu mai sunt așa!

Dar chiar în timp ce se privea, în vreme ce se plimba prin fața oglinzii, admirându-și mușchii pe care se chinuise atâția ani să și-i

fortifice, se văzu din nou slab, scăzând treptat, până când redeveni un băiețaș cu obrajii supți și cu ochi temători.

Pieptul băiețașului care-l privea din oglindă era brăzdat de urme de lovituri, organele genitale erau jupuite din cauză că ea i le freca cu dușmănie, spunând că așa i le curăța. Părul lung și nespălat îi ajungea până la umeri, așa cum îl obliga ea să îl poarte.

— O să ne pedepsească din nou, îi spuse băiețașul cu trupul firav. O să ne închidă din nou în întuneric.

— Nu, n-o să ne pedepsească! întoarse spatele imaginii din oglindă. N-o să ne mai facă nimic. Își strânse la piept brațul rănit, încercând să-și aline durerea. Ea o să fie cea pedepsită de data asta. Poți să pariezi și ultimul tău șfanț pe chestia asta. Am avut grijă de târâtura aia de polițistă, nu? Nu?

O omorâse. Era al naibii de sigur că o sfărâmase în bucăți, o, da! Dar brațul lui! Era fierbinte și amorțit - genul acela de amorțeală pe care o capeți la anestezie - de la umăr și până în vârful degetelor.

Îl strânse la piept, gemu încetișor, oscilând între cele două imagini - de băiețel și de bărbat.

Mami o să-l sărute și o să-l facă bine.

Mami o să-l pocnească până n-o să mai știe de el și o să-l închidă în întuneric.

— N-am terminat încă!

Îl auzi din nou pe băiețelul acela trist și disperat.

Nu, încă nu terminase. O să fie pedepsit numai dacă nu duce la bun sfârșit ceea ce avea de făcut. Încuiat în întuneric, orb în beznă. Ars și bătut, cu vocea ei înțepându-i timpanele.

N-ar fi trebuit s-o lase pe polițista aia acolo, dar totul se întâmplase atât de repede. Țipetele, oamenii care începuseră să alerge spre el, șocul durerii din braț.

Fusese nevoit să fugă. Băiețelul din el spusese „Fugi!" Ce putea el să mai facă?

— A trebuit să fug.

Căzu în genunchi, implorând parcă ochii aceia ce pluteau în tăcere, ce-l priveau fără milă.

— Data viitoare o să mă descurc mai bine. Așteaptă, numai să vezi!

În lumina aceea strălucitoare, care nu se stingea niciodată, rămase în genunchi, începu să se legene și să plângă.

Eve nu putea sta jos. Merse până la automate și-și mai comandă o cafea. Luă cu ea lichidul acela amar, subțire și închis la culoare și se îndreptă spre fereastră. Privi în gol, așa cum o făcuse și McNab mai devreme. Trecu în revistă lucrurile pe care le făcuse, se gândi la cele ce trebuia făcute, dar nu putea să-și scoată din minte imaginea sălii de operații, unde doctori fără chip roboteau în jurul trupului inert al lui Peabody, cu mâinile mânjite de sânge până aproape de coate.

De sângele lui Peabody.

Se întoarse brusc la auzul unor pași ce se apropiau cu repeziciune. Dar nu era Roarke și niciunul dintre doctorii aceia fără chip. Feeney se năpusti în sală, cu cămașa lui cea elegantă mototolită și cu o expresie de îngrijorare pe față.

Îi aruncă o privire și când o văzu clătinând din cap se duse direct la McNab și se așeză, așa cum făcuse și Roarke, pe marginea mesei.

Începură să vorbească în șoaptă, Feeney pe un ton jos și liniștit și McNab cu o voce întretăiată de suspine.

Eve îi înconjură și ieși din nou pe coridor. Trebuia să afle *ceva.* Să facă ceva, orice.

Când îl văzu pe Roarke venind spre ea, când văzu expresia întipărită pe fața lui, simți cum i se înmoaie genunchii.

— N-a…

— Nu.

Îi luă cafeaua din mână pentru că văzuse că mâinile începuseră să-i tremure.

— E încă în operație. Eve…

Puse paharul de cafea pe o tavă pentru a-i putea lua ambele mâini într-ale sale.

— Spune-mi!

— Are trei coaste rupte. Una dintre ele i-a perforat un plămân. Are umărul dislocat și șoldul fracturat. Organele interne sunt destul de afectate. Unul dintre rinichi a fost lovit destul de tare și splina… Încă mai încearcă să i-o repare, dar s-ar putea să fie nevoiți să i-o scoată.

— Doctorii pot să i-o înlocuiască. Aproape orice se poate înlocui. Altceva?

— I-a fracturat pometele și i-a dislocat maxilarul.

— Asta e rău. E rău, dar se poate repara…

— A fost lovită la cap. Și asta e destul de grav.

Își trecea mâinile ritmic, în sus și în jos pe brațele ei și o privea fix în ochi.

— Este o rană foarte serioasă.

Chirurgul asistent pe care reușise să-l abordeze în camera de gardă îi spusese că Peabody arăta de parcă ar fi fost lovită în plin de un aerobus.

— Ți-au… ți-au spus ce șanse are?

— Nu. Pot să-ți spun că e operată de o întreagă echipă de doctori și dacă va fi nevoie de specialiști din exterior o să-i aducem imediat. O să facem rost de tot ce-i trebuie.

Își simțea gâtul strâns ca de o gheară. Reuși să dea din cap.

— Cât crezi că ar trebui să-i spun?

— Cum?

— Lui McNab.

Acum îi masa umerii. Așteptă până când ea își închise ochii și reuși să se concentreze.

— Cât din toate astea crezi că ar trebui să-i spun?

— Tot. Trebuie să știe totul.

Nu se mai putu stăpâni și își îngădui un moment de slăbiciune când Roarke o luă în brațe. Oh, Doamne, Dumnezeule!

— E puternică. E tânără și puternică și sănătoasă. Ăsta e avantajul ei. Știi lucrul acesta.

— Du-te și spune-i și lui. A venit și Feeney, acum e cu el. Du-te și spune-le și lor ce-ai aflat.

— Atunci haide, așează-te și tu.

O sărută cu blândețe pe frunte și pe obraji.

— O să așteptăm toți, împreună.

— Nu încă. Mi-am revenit.

Făcu un pas înapoi, dar îl luă de mâini și i le strânse înainte de a le da drumul.

— Vreau doar să mă liniștesc puțin. Și vreau să… vreau să vorbesc cu niște oameni. Trebuie să fac… ceva, altfel înnebunesc.

O trase din nou spre el și o strânse în brațe.

— N-o s-o lăsăm să moară.

Trecu o oră, care i se păru o veșnicie.

— Ai mai aflat ceva?

Eve clătină din cap spre Feeney. Când nu se plimba pe coridor, se odihnea rezemată de un perete, în afara sălii de așteptare, încăperea începuse să se umple de polițiști. Sergenți, detectivi, colaboratori civili, care veniseră să aștepte verdictul doctorilor sau doar trecuseră pe acolo pentru a afla cele mai noi informații despre starea lui Peabody.

— Familia ei…

— Le-am spus să stea acasă, cel puțin până când o să știm ceva mai mult. Eve sorbi dintr-o nouă ceașcă de cafea. Imediat ce aflu

ceva o să iau legătura cu ei și o să le spun în ce stare e. Am minimalizat un pic situația, poate că nu ar fi trebuit să fac asta, dar…

— Oricum, ei nu prea ar fi avut ce face acum.

— Așa e.

Roarke a făcut deja aranjamentele necesare pentru transportarea lor, asta dacă va fi nevoie să vină aici.

— Cum se simte McNab?

— Se agață de un fir de păr, dar asta facem cu toți acum. În momentele astea, chiar e bine să ai și alți polițiști aproape. Ochii i se îngustară până când deveniră două fante. E un om mort, Dallas. Toți polițiștii din oraș o să-l vâneze ca pe un câine, mai ales acum, după ce a lovit pe unul dintre noi.

— Da, e un om mort, fu de acord Eve. Și e al meu.

Rămase sprijinită de perete și nu își întoarse decât capul când auzi zgomotul unei perechi de tocuri.

Nadine venea pe coridor, escortată de doi polițiști.

Perfect, se gândi Eve. Chiar avea nevoie să se certe cu cineva, să se mai descarce.

Dar Nadine se opri în fața lor și își puse o mână pe brațul lui Feeney și cealaltă pe brațul lui Eve.

— Cum se simte?

Mai întâi prietenia, reflectă Eve. Prietenia venea pe primul loc.

— Încă e în sala de operații. De aproape două ore e acolo.

— Și nu v-au spus când…

Se opri.

— Nu, niciodată nu spun astfel de lucruri. Dallas, trebuie să vorbesc cu tine.

— Te ascult.

— Între patru ochi. Îmi pare rău, Feeney.

— Nici o problemă.

Se întoarse în sala de așteptare.

— Putem să stăm undeva jos? întrebă Nadine.

— Sigur.

Eve se lăsă să alunece pe lângă perete până când fundul îi ajunse pe pardoseala culoarului. Și continuă să-și soarbă cafeaua, uitându-se în sus.

După ce bătu de câteva ori din picior și ridică din umeri, Nadine se așeză pe jos lângă ea.

— În ceea ce-o privește pe Peabody n-o să dau pe post decât ce-mi spui tu să difuzez. Fac asta pentru ea.

— Mulțumesc.

— E și prietena mea, Dallas.

— Știu că e.

Închise ochii pentru că începuseră deja să o înțepe din cauza oboselii.

— Știu foarte bine asta.

— Numai să-mi spui ce vrei să apară la televizor și o să mă conformez. Acum să discutam și despre gorilele pe care le-ai pus pe urmele mele.

Eve aruncă o privire celor doi polițiști, satisfăcută că erau - așa cum ordonase ea - niște tipi masivi și fioroși.

— Ce-i cu ei? Cum crezi tu că pot să lucrez când am permanent în spate doi ofițeri de poliție?

— Asta e problema ta.

— Eu nu…

— El a atacat-o pe Peabody, te-ar putea ataca și pe tine. Am apărut toate trei în reportajul acela. Un mic impuls, murmură ea. Asta am vrut să fac, să-i dau un mic impuls. Nu-mi imaginam că o s-o atace pe Peabody.

— Parcă trebuia să te atace pe tine.

— Nu are nici o logică, la naiba! Eu conduc ancheta. Eu sunt cea care hotărăște, în schimb, el alege să o atace pe partenera mea. Așa că s-ar putea să te atace și pe tine. A luat-o pe scara ierarhică, acum înțeleg. Vrea să văd că poate să-mi lichideze oamenii, chiar sub nasul meu. Vrea ca eu să știu chestia asta atunci când va veni după mine.

— Pot și eu să fac niște legături, Dallas, dar ceea ce nu pot eu să înțeleg e cum vrei să-mi văd de treabă, să culeg informații și să fac reportaje când sunt urmărită peste tot de ăștia doi și, mai rău, e vorba de doi polițiști. Nimeni nu mai vrea să vorbească cu mine.

— Descurcă-te, se răsti Eve. Fă pe dracu' în patru și descurcă-te, Nadine. N-o să-mi mai atace nici un prieten. Nu trebuie să i se mai ofere șansa să mai atace pe cineva apropiat.

Nadine remarcă furia rece întipărită pe fața lui Eve și rămase tăcută. Se aplecă, luă cafeaua din mâna ei și sorbi din ea.

— Are gust de pipi cald, comentă ea și mai sorbi o dată. Nu, e chiar mai rea.

— După primii cinci litri nu ți se mai pare atât de proastă.

— Te cred pe cuvânt, se decise ea și i-o dădu înapoi. Nu vreau să pună mâna pe mine. Dar te asigur că știu și eu cum să mă apar. Mai ales, după ce acum un an, în parc, m-am hârjonit cu un maniac. Și nici n-am uitat cine m-a salvat atunci. De asemenea, sunt îndeajuns de deșteaptă și am instinctul de conservare suficient de dezvoltat pentru a accepta faptul că din când în când e bine ca cineva să-mi poarte de grijă. Așa că o să încerc să mă descurc, Dallas. Își schimbă poziția, încercând să se așeze cât mai comod pe pardoseala tare. Și, dacă vrei să știi, pe cel din dreapta îl găsesc chiar drăguț.

— Abține-te să faci sex cu oamenii mei câtă vreme sunt în timpul serviciului.

— O să încerc. Mă duc să vorbesc puțin și cu McNab.

Eve dădu din cap. Se gândi dacă ar fi mai bine să-și reia plimbarea sau să închidă ochii și să se scufunde în uitare. Înainte de a apuca să se hotărască, Roarke veni și se lăsă pe vine în fața ei.

— Cred că ar fi o idee bună să mergem până jos și să luăm ceva de mâncare, altceva decât ce se găsește la automatele astea, pentru oamenii de-aici.

— Încerci să-mi găsești o ocupație?

— Nu numai ție, amândurora.

— Bine.

El se îndreptă, îi întinse mâna și o trase și pe ea în picioare.

— Numai că mi se pare că ar fi trebuit să știm mai multe acum. Parcă…

Se uită spre ascensor și îi văzu pe Charles și pe Louise apropiindu-se în grabă.

— Ceva vești noi? întrebă Charles.

— Nimic. Nu mai știm nimic de aproape o oră.

— Mă duc în sala de operații. Louise îi strânse brațul lui Charles. O să mă echipez și o să arunc și eu o privire.

— E mai bine așa, spuse Eve după ce Louise dispăru. O să știm și noi mai multe și o să pot și eu să mă mai liniștesc.

— Eu ce pot să fac?

Charles o prinse pe Eve de mână.

— Dă-mi ceva de făcut, orice.

Se uită în ochii lui. Prietenia era de multe feluri și se manifesta sub diverse forme, se gândi ea.

— Roarke și cu mine ne gândeam să mergem să cumpărăm ceva de mâncare pentru cei de-aici.

— Lasă-mă să mă ocup eu de chestia asta. Mă duc doar să-l anunț pe McNab că am venit și noi, și după aceea o să fac eu cumpărăturile.

— Undele continuă să se propage, nu-i așa?

Roarke îl urmări pe Charles cum se amestecă în grupul de polițiști în care era și McNab. Toți oamenii, relațiile, legăturile…

— Locotenente.

Îi cuprinse fața în palme și o sărută ușor pe frunte.

— N-ar strica să-ți găsești și tu un loc unde să te întinzi, să închizi ochii pentru câteva minute.

— Nu pot să fac asta.

— Nici nu mă gândeam că poți.

Eve continuă să aștepte. Și se simți ca în mijlocul unui vârtej pe măsură ce contactă sau fu contactată de Whitney, de Mira, de familia lui Peabody. Mai veniră câțiva polițiști. Unii plecară, dar cei mai mulți rămaseră. De la Omucideri, de la Electronică și Comunicații, de toate gradele, îmbrăcați civil sau în uniforme.

— Du-te și adu-l pe McNab, îi șopti ea lui Roarke când o văzu pe Louise venind spre ei. Fă-o cu maximum de discreție. Nu vreau să se înghesuie toată lumea în jurul nostru când o să ne dea ultimele informații.

Făcându-și curaj, îi ieși în întâmpinare lui Louise.

— Roarke s-a dus să îl aducă pe McNab, ca să nu trebuiască să repete ce ai de spus.

— Foarte bine.

Era îmbrăcată cu un halat larg, de un verde-pal.

— O să mă întorc în sala de operații, să văd ce se mai întâmplă, să observ, dar am venit să vă spun ce-am aflat între timp.

Roarke ieși pe coridor însoțit de McNab, de Feeney și de Charles. Primul cerc, fu de părere Eve, al acelor unde care se tot propagau.

— Au terminat? întrebă McNab repede. Ea e…

— Încă mai au de lucru la ea. Merge destul de bine. E operată de o echipă de chirurgi foarte buni, Ian, și ea are un organism viguros.

Se întinse și îi luă mâinile într-ale ei.

— O să mai dureze ceva timp. Rănile sunt destul de serioase și adevărul e că starea ei necesită mai multe operații. Semnele vitale sunt bune.

— Cât mai durează? vru Eve să știe.

— Două, trei ore, poate mai mult. E în stare critică, dar deocamdată se ține bine. V-aș sugera să mergeți jos și să donați niște sânge. E un lucru pozitiv pe care puteți să-l faceți. Eu o să mă întorc în sala de operații, să văd cum evoluează lucrurile. Șeful echipei de chirurgi o să vă dea mai multe informații după ce o să termine de operat, dar între timp eu o să încerc să vă țin la curent.

— Pot să intru și eu cu tine în sală? Dacă m-aș dezinfecta și mi-aș pune un halat…

— Nu.

Louise se aplecă și-l sărută pe obraz.

— Du-te jos și donează sânge. Fă ceva pozitiv și gândește-te la lucruri frumoase. Contează foarte mult, crede-mă pe cuvânt.

— Bine, mă duc acum jos.

— O să ne ducem cu toții jos, spuse Feeney arătând cu bărbia spre sala de așteptare. Mergem în ture. Când o să terminăm cu toții, o să aveți în spitalul ăsta atât de mult sânge de polițist, încât n-o să știți ce să faceți cu el.

Încă un pic amețită după ce donase o litră de sânge - Eve ar fi preferat să-l piardă la datorie decât să-i fie supt printr-o seringă -, se așeză pe un scaun în sala de așteptare. Mâinile i se odihneau în cele ale lui Roarke, în timp ce mintea îi zbura aiurea.

Își aminti de momentul în care o văzuse prima dată pe Peabody, cât de eficientă părea în uniforma ei. Între ele era un cadavru. Întotdeauna apărea câte un cadavru.

Își aduse aminte cum o luase pe Peabody de la Serviciul de Patrulare și o adusese la Omucideri, unde o făcuse ajutorul ei.

Și cum în prima oră îi spusese „Să trăiți!” de aproape un milion de ori.

Zilele acelea se sfârșiseră.

În scurt timp, tupeul ieșise la suprafață prin, peste și în jurul formulelor acelora de politețe.

Își ceruse drepturile și nu se lăsase călcată în picioare, asta făcuse. Respectase ierarhia, dar își păstrase verticalitatea. Învățase repede. Avea o minte ageră, niște ochi buni. Era o polițistă foarte eficientă.

Dumnezeule, cât o mai dura?

Se îndrăgostise de un detectiv care se dovedise a fi un polițist corupt. Îi zdruncinase încrederea în sine, îi rănise sentimentele. Apoi, apăruse în scenă McNab. Și Charles îi făcuse puțină curte. Dar în ciuda privirilor care se aruncau asupra acestui triunghi ciudat, întotdeauna fusese McNab.

Orice cuplu are și perioade mai grele, și ei nu făcuseră excepție de la regulă. Certuri, cuvinte otrăvite. La un moment dat, ajunseseră să se scuipe, dacă stăteau mai mult de zece secunde în aceeași încăpere. În final, tot împreună rămăseseră. Poate că așa se întâmpla cu toți oamenii. Până la urmă, ajungeau acolo unde ar fi trebuit să fie, chiar dacă pentru asta trebuia să treacă și prin momente mai dificile.

— Eve.

La auzul vocii lui Roarke ea își răsuci capul și-și deschise ochii. Și îi urmări privirea până la ușa salonului, acolo unde stătea Louise.

Se ridică repede și se alătură grupului care începuse deja să se formeze în jurul lui Louise.

— A ieșit din operație. O s-o ducă la Reanimare și în scurt timp chirurgii vor veni să vorbească cu voi.

— A supraviețuit!

Vocea lui McNab era răgușită din pricina emoției și a epuizării.

— A supraviețuit!

— Da. Este în stare critică și probabil că în momentul de față se află într-o comă indusă.

— Oh, Dumnezeule!

— Nu este ceva neobișnuit, Ian. Astfel, organismul ei se va odihni mai bine, își va reveni mai repede. Investigațiile au dat rezultatul scontat, dar mai trebuie făcute și altele. În următoarele ore, va trebui să fie supravegheată foarte strict.

— O să-și revină ea.

— Da, totul ne îndreptățește să credem asta. Există câteva probleme din cauza cărora ne facem griji - de exemplu, din cauza rinichilor. Dar a suportat foarte bine intervenția chirurgicală. Este puternică.

— Și pot s-o văd, nu? O să mă lase s-o văd!

— În mod sigur. Peste puțină vreme.

— Bine.

Veștile păreau să-l fi liniștit întrucâtva. Vocea îi deveni mai sigură. Și o să stau cu ea până când se va trezi.

— N-ar trebui să se trezească singură.

— Sunt sigură că o să ți se dea voie să faci asta. Dar în încăpere să nu intre mai mult de două persoane în același timp. Faptul că mai stă cineva cu ea o să-i facă foarte bine. O să-și dea seama de asta, promise Louise. Ea o să știe că nu-i singură.

Eve intră în salon împreună cu Roarke atunci când îi veni rândul, după ce McNab se năpusti afară din Secția de Reanimare. Se pregătise sufletește, dar nu îndeajuns.

Nimic nu putea să o pregătească pentru ce a văzut când și-a îndreptat privirea spre pat.

Peabody zăcea întinsă pe patul îngust și din ea ieșeau atât de multe tuburi, încât Eve le pierdu numărul. Poate că zumzetul

aparatelor și bipul monoton al monitoarelor ar fi trebuit să fie încurajator, dar pe ea o neliniștea.

Vizitase sute de victime, colegi polițiști și infractori, în saloane de spital, și știa la ce să se aștepte.

Dar niciunul nu fusese ca Peabody, care zăcea nemișcată, cu fata atât de tumefiată, încât era de nerecunoscut.

Cearșafurile o acopereau până la gât, dar Eve își imagină că sub ele erau alte și alte vânătăi. Și copci și bandaje și legături și Dumnezeu știe ce mai putea fi sub cearșaful acela alb.

— Vânătăile or să se vindece, spuse Roarke din spatele ei. Se pot vindeca foarte repede. Numai că până acum prioritatea a fost alta.

— I-a spart fața! Ticălos nemernic!

— Și o să plătească pentru asta. Uită-te la mine, Eve!

O întoarse spre el și o prinse strâns de brațe.

— Sunt și eu implicat în chestia asta și o să fiu până la sfârșit. Și eu abia aștept să pun mâna pe el.

— Nu trebuie să fie ceva personal. Asta este prima regulă de bază într-o investigație. Și e o regulă de tot rahatul!

Se îndepărtă de lângă el și se apropie de pat.

— N-o să-l las eu să scape teafăr după ce i-a făcut asta! Așa că, da.

Își ridică privirea spre el, apoi își întoarse ochii înghețați spre Peabody.

— Amândoi suntem implicați în asta, până la capăt.

Se aplecă și vorbi încet și clar:

— O să-i rup spinarea pentru tine, Peabody. Ai cuvântul meu de onoare.

Întinse mâna și șovăi un moment, neștiind unde putea s-o atingă. Până la urmă o mângâie pe păr.

— O să ne întoarcem.

Așteptă până când Roarke își lipi buzele de obrazul învinețit al lui Peabody, apoi de buzele acesteia.

— Curând. O să ne întoarcem curând.

Ieșiră afară, acolo unde îi așteptau Feeney și McNab.

— A făcut-o praf.

Ochii lui McNab erau goi, ca două găuri de furie și de durere.

— Da, da, așa e.

— Vreau să fiu și eu de față atunci când îl vei prinde. Vreau să fiu acolo, locotenente, dar… nu pot s-o las singură. Nu pot să plec de-aici până când… până când nu se trezește.

— Din punctul meu de vedere, asta e îndatorirea ta principală în momentul acesta.

— Aș putea să lucrez aici, în timp ce stau cu ea. Dacă aș avea echipamentele necesare, aș putea parcurge liste de date, orice. Încă mai încercăm să scoatem ceva de pe discurile de la Transporturi. Aș putea să fac asta.

— O să-ți dau de lucru, îi promise Eve.

— Și eu o să-ți aduc echipamentele de care ai nevoie pentru a face respectiva muncă.

Feeney îi puse o mână pe umăr.

— Tu stai aici, fiule, stai cu ea. O să-ți aduc eu tot ce-ți trebuie.

— Mulțumesc. Nu știu cum aș fi rezistat în seara asta dacă nu… Mulțumesc.

Când rămaseră singuri, Feeney oftă adânc și ochii îi deveniră necruțători.

— O să-l prăjim pe nemernicul ăsta!

— Poți să fii sigur de asta, promise Eve.

Se duse acasă, unde făcu un duș ca să dea jos de pe ea toate amintirile nopții trecute și își adună gândurile. În momentul în care intraseră în casă, Summerset era acolo.

— Detectivul Peabody?

Chiar dacă era un ticălos, se gândi Eve, acum arăta ca un ticălos nedormit și foarte îngrijorat.

— A supraviețuit. Arată ca cineva călcat de tren, dar a supraviețuit.

— E la Reanimare, continuă Roarke. Încă nu și-a recăpătat cunoștința, dar speranțele sunt mari. McNab e cu ea.

— Dacă vă pot ajuta cu ceva…

Eve începuse să urce scările, dar se opri, se uită la el și se gândi câteva momente.

— Știi să intri într-o casă fură să fii observat de camerele de securitate?

— Sigur că da.

— O să-l iau pe Roarke cu mine, așa că rămâi tu de serviciu la calculator. O să mă duc să fac un duș, apoi o să-ți dau instrucțiuni ce să cauți.

— Spune-mi mie ce cauți, îi ceru Roarke, de îndată ce ajunseră în dormitor.

— Trebuie să mă mai gândesc puțin la asta.

— Gândește-te cu voce tare, cât facem amândoi un duș.

Reuși să mai găsească energia necesară pentru a-l privi cu ochii îngustați.

— Dușul e numai pentru întreținerea corpului.

— Eu cred că sexul e cel mai potrivit pentru întreținerea corpului, dar o să lăsăm chestia asta pentru altă dată.

Îi spuse ce avea de spus, în timp ce jetul de apă fierbinte o ajuta să scape măcar parțial de ceața care îi învăluia creierul. Apoi, deși detesta senzația de agitație pe care i-o dădeau, înghiți un Stay-Up și își mai puse câteva în buzunar pentru mai târziu.

— Poate că greșesc, dar nu vreau să las nimic necercetat.

— Indiferent dacă greșești sau nu, o să întoarcem problema pe toate fetele. Acum o să mănânci ceva.

— Am putea să ronțăim niște batoane nutritive pe drum.

— Nu. În privința asta sunt de neclintit. Mâncare. O să mănânci niște mâncare adevărată. Abia e șase dimineața, îi reaminti el în vreme ce programa automatul. Dacă tot vrei să iei declarațiile martorilor, cred că ar fi mai bine s-o faci când aceștia sunt treji.

Avea dreptate, și dacă s-ar fi certat cu el n-ar fi făcut decât să întârzie și mai mult lucrurile. Așa că se așeză la masă și înghiți ce-i pusese în farfurie.

— I-ai spus lui McNab ceva despre ce simți atunci când cineva drag ție e rănit. Cred că și eu te-am supus la astfel de cazne, poate nu în aceeași măsură, dar…

— Destul de rău, continuă Roarke.

— Da. Eu… Cum reziști? Din vocea ei răzbătea un fior de frică și îngrijorarea nopții aceleia. Cum reușești să treci peste astea?

El nu spuse nimic, îi luă doar mâna și, privind-o, își lipi buzele de ea. Simți din nou înțepăturile lacrimilor în ochi, și gâtul i se contractă. Își feri privirea.

— Nu pot să renunț, nici măcar puțin. Mi se pare că dacă fac asta o să mă rup în bucăți. Și nu mă pot opri. Continui să merg înainte și să-mi spun că pentru toate există o plată. Indiferent cât ar dura sau care ar fi prețul, până la urmă, persoana în cauză va plăti.

Își împinse farfuria deoparte și se ridică de la masă.

— Poate că ar trebui să spun că se va face dreptate. Că dreptatea va triumfa. Dar nu știu dacă asta este de ajuns. Poate că ar trebui să mă retrag. Nu știu dacă ar trebui să fac un pas înapoi, dar mi-e imposibil să bat în retragere. Nu pot s-o fac.

— Și o să continui să ceri de la tine mai mult decât e omenește posibil?

Se aplecă și își luă insigna. O studie pentru câteva momente înainte de a o băga în buzunar.

— Da. Hai să-i dăm drumul.

Îi spuse lui Summerset ce avea de făcut, în propoziții scurte, la obiect, apoi se îndreptă spre mașină.

— Nu-mi vine să cred că-i cer să facă ceva ilegal.

— Stai liniștită, n-o să fie prima dată în viața lui când face ceva ilegal.

— Și nici că îi cer să se alăture unei anchete a poliției.

— Asta s-ar putea să faci pentru prima dată în viață.

— Ha! Nu, conduc eu. Sunt foarte agitată, din cauza chimicalelor.

— Ei bine, asta chiar că sporește încrederea pasagerului tău.

— Trebuie să-mi găsesc o ocupație, altfel adorm. Tu ai luat ceva?

— Nu încă.

Se așeză în spatele volanului.

— Asta fiindcă tot vorbeai despre limitele organismului uman.

— E vorba de metabolism, draga mea. S-ar putea să am nevoie de ceva pe la jumătatea zile, dacă tot ai pomenit de asta.

— Poți să fii sigur. Martorii locuiesc pe aceeași stradă cu Peabody. Dă-mi adresa exactă. Apoi se uită spre el, în timp ce căuta datele pe care ea i le ceruse. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Dar nu fac asta numai pentru tine.

— Nu, știu. Simți nevoia să-l atingă, așa că se întinse și-l strânse de mână, în timp ce treceau printre porți. Dar mulțumesc.

20

Nu se obosi să-și caute un loc de parcare, ci opri mașina paralel cu un Mini cu baterii solare, care arăta de parcă nu mai fusese mișcat din loc de cel puțin șase luni.

Activă semnul în TIMPUL SERVICIULUI și cobori din mașină, ignorându-l pe șoferul unei mașini ruginite din spatele ei, care strigase „Polițiștii sunt niște proști!" Dacă s-ar fi simțit mai în formă, s-ar fi dus până la el, să poarte o mică discuție.

În schimb, pentru că nu se putea abține, traversă strada și se apucă si examineze petele de sânge care apăruseră pe caldarâm.

A stat la pândă. Ăsta e stilul lui. Poate că a urmărit-o la un moment dat, a văzut unde stă, și ea nu și-a dat seama că era pe urmele ei.

Dar scutură din cap chiar în timp ce rostea aceste cuvinte.

— Nu poți să faci rost așa ușor de adresa unui polițist. Chiar dacă te pricepi cât de cât, chiar dacă îți bați capul. Datele personale ale polițiștilor sunt secrete. Ori a urmărit-o, ori se pricepe al dracului de bine la calculatoare.

Se gândi la interviul pe care îl făcuse cu Nadine și la conferința de presă. În ambele cazuri o împinsese pe Peabody în față.

— Cât timp i-ar trebui unui hacker destul de priceput să descopere o adresă secretă?

— Depinde de cât de talentat e și de echipamentul de care dispune. Roarke studia și el petele de sânge și se gândea la Peabody. La curajul ei, la gingășia ei. Între o oră și câteva zile.

— O oră? Dumnezeule, mă întreb de ce ne mai chinuim.

— E o formă de protecție împotriva populației. Solicitarea adresei unui polițist este automat blocată de sistemul de protecție CompuGuard. Asta înseamnă că oricine vrea să spargă acest sistem își asumă un risc major sau chiar e familiarizat cu astfel de chestii. Ai vreun motiv care să te facă să crezi că s-ar pricepe la calculatoare?

— Mă gândeam doar. Cunoștea traseele, obiceiurile și programul victimelor sale. Știa unde locuiesc. Și toate, în afară de una, locuiau singure.

— Elisa Maplewood locuia împreună cu o familie.

— Da, și capul familiei era plecat din țară. Poate că a luat în considerare și elementul ăsta. Le-a urmărit, da. În mod sigur le-a urmărit, măcar o vreme… Și mai sunt și comentariile lui Merriweather despre tipul acela masiv și chel din metrou. Dar, în același timp, probabil că a făcut și câteva cercetări pe calculator.

A strâns cât mai multe date. Sigur, și-a asumat niște riscuri - chiar unele mari de tot. Dar sunt riscuri calculate. Și profilul tipului pe care-l căutăm noi nu se prea potrivește cu asta. Merriweather l-a văzut. Așa că mă gândesc că nu prea a mers pe teren.

— Și a încercat să-și facă pregătirile de la distanță.

— E posibil, chiar. S-a mișcat repede în cazul lui Peabody. Mai repede decât în celelalte cazuri. Cel puțin așa cred. Asta pentru că ea nu intră în categoria standard a victimelor lui. Ea nu era inclusă în programul lui obișnuit - și asta dovedește faptul că s-a înfuriat. Sau se simte amenințat.

Rămase unde era și întoarse capul spre ferestrele apartamentului.

— Și vrei să-ți mai spun ceva? Nu a făcut destule cercetări în ceea ce o privește, pentru că nu știa că acolo mai era un polițist, care o aștepta. Și nici împrejurimile nu le-a cercetat prea atent, pentru că nu se aștepta ca cineva să-l observe și să-i sară ei în ajutor.

— Nu s-a pregătit prea bine. Era furios, se simțea amenințat, era grăbit.

Eve făcu câțiva pași înapoi și se uită în lungul drumului.

— Ea ia metroul de cele mai multe ori, și nu cred ca s-ar uita în spate, să vadă dacă e urmărită. S-ar fi putut ține după ea, așa cum s-a ținut și după celelalte. Dar nu cred ca s-a întâmplat așa, pentru că ea și-ar fi dat seama. Ar fi simțit că e urmărită. Are ochi buni, instincte bune.

— Aflarea adresei de pe internet i-ar fi economisit ceva timp, și nici nu și-ar fi asumat riscul să fie văzut.

— Da. Și ea făcea ore suplimentare. Trebuie să declari de fiecare dată când faci ore suplimentare. Dacă a reușit să-i descopere adresa, în mod sigur a putut să intre și în programul de lucru, pentru că am cuplat-o cu Feeney și eu am ales să merg cu tine, și am notat asta în sistemul de operare.

El o prinse de bărbie și îi întoarse capul astfel încât privirile li se întâlniră.

— Eve.

— Nu spun că eu sunt de vină. Sau cel puțin asta încerca să facă. Pe el îl învinovățesc. Încerc să-mi dau seama cum s-a petrecut totul, atât. A aflat unde locuiește, a aflat că lucrează până târziu. Dacă a reușit să descopere lucrurile astea, în mod sigur știe și că nu are mașină, cel puțin nu apare cu nici o mașină înregistrată pe numele ei, așa că știa că va merge pe jos. Prin urmare, vine aici, parchează mașina și așteaptă. Un ticălos răbdător. Așteaptă până când o vede venind.

— Tot e destul de riscant. Strada este bine luminată, și ea are foarte puțin de mers până acasă. Și totuși e vorba de o polițistă, antrenată și înarmată. Nu a fost o chestie inteligentă din partea lui, spuse Roarke. Nu a acționat ca în celelalte cazuri.

— Nu pe ea - de fapt, pe mine - era furios. Voia să dovedească ceva, așa cum am mai spus. S-a gândit că ea n-o să-i dea mult de furcă, că n-o să opună prea multă rezistență. Nu așa cum a făcut-o, cel puțin. S-a gândit că ea e doar o femeie și el e un tip masiv, puternic. O doboară, o lovește, o aruncă în spatele dubiței și valea!

Se lăsă pe vine și puse mâna pe caldarâm, pe pata făcuta de sângele partenerei sale.

— Unde avea de gând s-o ducă? Oare în același loc, unde le-a dus și pe celelalte, pe cele dinainte de Maplewood? Pe cele declarate dispărute, presupuse moarte?

— Cred că s-a uitat bine la el. O să ne dea o descriere amănunțită când o să se trezească, mult mai bună decât cea a Celinei.

Eve se uită în sus, spre el.

— Dacă își mai aduce aminte ceva. A fost lovită foarte tare la cap, s-ar putea să nu-și mai amintească nimic. Dacă mai ține minte ceva o să ni-l descrie amănunțit. E foarte isteață și reține toate detaliile. Ea o să fie cea care o să-l prindă. Când se va trezi, când își va reveni. Și dacă mai poate să-și amintească ceva. Eve se ridică în picioare. Hai să aflăm ce-au reușit martorii să vadă. O să începem cu femeia.

— Essie Fort. Necăsătorită, douăzeci și șapte de ani. Avocat la Driscoll, Manning și Fort. E o firmă de avocatură specializată în consultantă fiscală.

Eve zâmbi în timp ce se apropiau de clădire.

— Ești foarte îndemânatic.

— Fac și eu ce pot.

Apăsă butonul interfonului pentru apartamentul 3 A, unde locuia Fort.

În timp ce așteptau, Eve se întoarse și fugi de la ușa blocului până la locul în care avusese loc atacul. Din difuzorul interfonului se auzi o voce de bărbat.

— Da?

— Locotenentul Dallas, de la NYPSD. Am vrea să vorbim cu domnișoara Fort.

— Aș vrea să văd și eu… Aha, acolo este, spuse vocea când ea își ridică legitimația în fața camerei de supraveghere. Poftiți, urcați.

Le dădu drumul înăuntru. Când coborâră din ascensor la etajul trei, el îi aștepta la ușă.

— Essie e înăuntru. Eu sunt Mike. Mike Jacobs.

— Și dumneavoastră ați fost martor la incidentul de aseară?

— Bineînțeles. Essie, Jib și cu mine tocmai ieșeam din bloc, urma să o luăm și pe prietena lui Jib. Și am… Scuzați-mă, poftiți înăuntru!

Deschise ușa mai larg.

— Eu am rămas aici aseară. N-am vrut s-o las pe Essie singură. Era destul de șocată. Acum se îmbracă. Aruncă o privire spre o ușă închisă. Femeia care a fost bătută era polițistă, nu-i așa? A supraviețuit?

— Se ține bine încă.

— Mă bucur să aud asta. Doamne, tipul ăla o călca pur și simplu în picioare. Mike își trecu o mână prin claia de păr blond și cârlionțat. Tocmai mă pregăteam să pun de cafea. Vreți și dumneavoastră?

— Nu, mulțumim. Domnule Jacobs, aș vrea să vă luăm niște declarații, atât dumneavoastră, cât și domnișoarei Fort și să vă punem și câteva întrebări.

— Nici o problemă. Am vorbit cu niște polițiști aseară, dar eram foarte agitați… Stați numai un pic, să aduc cafeaua, bine? Nu prea am dormit azi-noapte și chiar am nevoie de ceva care să mă

trezească. Vă rog, așezați-vă, faceți-vă comozi. O să încerc s-o grăbesc și pe Essie.

Eve nu voia să stea jos, dar se așeză pe marginea unui scaun tapițat într-un roșu aprins. Aruncă o privire prin cameră. Multe culori tari, tablouri ciudate, cu forme geometrice pe pereți. Pe masă se vedea o sticlă de vin și două pahare, rămase, probabil, din seara trecută.

Mike Jacobs era îmbrăcat cu o pereche de jeanși și o cămașă pe care nu se mai obosise să și-o încheie. Mai mult ca sigur că erau aceleași haine pe care le purtase și aseară. Probabil că nu plănuise să rămână la Essie peste noapte.

Poate că reprezenta o relație de dată recentă, în care sexul care urma unei seri în oraș nu era de la sine înțeles.

Dar el rămăsese peste noapte. Și potrivit spuselor lui McNab, sărise în ajutorul lui Peabody. Poate nu credea că toți polițiștii sunt niște idioți.

Ușa de la dormitor se deschise. Femeia care ieși de acolo era micuță și părea fragilă. Părul scurt îi era negru și lucios și ochii de un albastru intens arătau foarte obosiți.

— Îmi cer scuze. Mike mi-a spus că trebuie să vină poliția. Eu tocmai mă îmbrăcam.

— Eu sunt locotenentul Dallas.

— O cunoșteați? Pe femeia care a fost rănită? Știu că și ea era polițistă. Am văzut-o mergând de pe cealaltă parte a străzii. O vreme am observat că purta uniformă, apoi am văzut-o numai în haine civile.

— Acum este detectiv. Este partenera mea.

— Oh!

Ochii ei exprimau un amestec de milă, durere, oboseală, Eve nu mai știa să le deosebească.

— Îmi pare foarte rău! O să se facă bine?

— Eu…

Eve simți din nou nodul acela din gât. Îi venea mai greu să accepte mila și compasiunea străinilor.

— Nu știu. Dar v-aș ruga să-mi spuneți exact ce ați văzut.

— Eu - noi - tocmai ieșeam în oraș.

Se uită spre Mike care în clipa aceea intrase cu două căni roșii și pline în mână.

— Mulțumesc, Mike, nu vrei să povestești tu?

— Sigur. Haide să stăm jos.

O duse spre un fotoliu și se așeză și el pe brațul lui.

— Tocmai plecam în oraș, așa cum v-a spus și ea. Imediat ce am ieșit pe ușă am auzit hărmălaia. Strigătele și zgomotele pe care le auzi, în general, când e vorba de o luptă între două persoane. Tipul era foarte solid. O lovea și striga la ea. A lovit-o și după ce ea a căzut la pământ. Ea s-a proptit pe picioare și l-a lovit la rândul ei. Totul s-a petrecut foarte repede și cred că pentru câteva secunde am înlemnit cu toții.

— A fost…

Essie clătină din cap.

— Toți râdeam și glumeam, apoi am auzit zgomotele și ne-am întors capetele. *Zbang!* Ne-am oprit brusc.

— A ridicat-o de la pământ cu brutalitate.

— Și eu am început să țip.

— Asta ne-a pus în mișcare, continuă Mike. Pentru numele lui Dumnezeu, nu puteam să știm și să ne uităm. Cred că am început să strigăm, iar Jib și cu mine am luat-o la fugă spre ei. Tipul s-a uitat spre noi și a aruncat-o din brațe. Efectiv a aruncat-o ca pe un sac, înțelegeți?

— A căzut foarte rău.

Essie se scutură, străbătută de un fior.

— Am putut auzi foarte clar zgomotul pe care l-a făcut trupul în cădere pe caldarâm.

— Dar, în timp ce încă era în aer, am văzut o licărire. Cred că a tras în el în timp ce cădea. Mike îi aruncă o privire lui Essie și aceasta dădu aprobator din cap. Poate l-a nimerit. Habar n-am. Ea a căzut foarte rău, s-a rostogolit, de parcă ar fi vrut să mai tragă o dată sau să se ridice, ori…

— N-a mai putut, murmură Eve.

— El a sărit în dubă. S-a mișcat foarte repede, ca fulgerul, dar Jib cred că l-a văzut pe tip ținându-se de un braț. Ca și când ar fi fost rănit. Oricum, a dispărut ca vântul și ca gândul. Jib a alergat după mașină câțiva metri. Nu știu ce i-am fi făcut dacă l-am fi prins. Dar ea era rănită foarte grav și ne-am gândit că ar fi mai bine să ne ocupăm de ea mai întâi. Ne-a fost frică să o mișcăm, așa că eu tocmai sunam la Salvare când a venit tipul acela, parcă și el era polițist.

A tras în el, se gândi Eve. Zbura prin aer, dar tot a tras în el.

— Ce-mi puteți spune despre mașina lui?

— Era neagră sau albastru-închis. Sunt aproape sigur că era neagră. Era nouă sau foarte bine întreținută. Locotenente… îmi cer scuze…

— Dallas.

— Totul s-a întâmplat foarte repede. Așa… pocni el din degete. Și toți strigam și fugeam, era o mare învălmășeală. Am încercat să-i rețin numărul, dar era prea întuneric și nu l-am putut vedea prea bine. Știu doar că avea geamuri pe lateral și pe ușa pentru marfa din spate. Geamurile erau și ele negre sau acoperite cu folie de culoare închisă, n-aș putea spune cu certitudine. Dar sigur era vorba de geamuri.

— Chiar dacă aveți impresia că era o mare învălmășeală, să știți că toate detaliile pe care vi le puteți aminti contează foarte tare. Pe agresor îl puteți descrie? I-ați văzut fața?

— Când ne-a auzit strigând și s-a întors spre noi am apucat să-l văd destul de bine, cel puțin așa am eu impresia. Essie și cu mine am stat destul de mult aseară încercând să facem o descriere cât mai amănunțită. Stați o clipă.

— Era parcă desprins dintr-un coșmar, adăugă Essie, când Mike plecă în dormitor. Azi-noapte n-am putut să dorm pentru că îmi tot apărea în fața ochilor și în urechi îmi rămăsese sunetul acela oribil pe care l-a făcut trupul ei când a lovit caldarâmul.

— Cam asta e tot ce-am putut să facem.

Mike se întorsese ținând în mână o foaie de hârtie pe care i-o întinse lui Eve.

Când aruncă o privire schiței de pe foaia respectivă, Eve simți cum inima i se oprește în piept.

— Tu ai făcut asta?

— Sunt profesor de desen. Zâmbi slab. Nu i-am văzut fața decât pentru o secundă sau două, dar cred că așa arăta.

— Domnule Jacobs, o să vă rog să veniți până la sediu și să vorbiți cu un specialist de la Identificări.

— Sigur. La nouă am ore, dar o să le amân. Vreți să merg acum?

— Ne-ați ajuta foarte mult dacă dumneavoastră împreună cu domnul Jibson ați putea să treceți pe la noi. Schița aceasta poate fi introdusă pe calculator, eventual modificată ulterior. Și un specialist va putea, cu ajutorul vostru, bineînțeles, să facă un portret-robot cât mai asemănător cu realitatea.

— O să încerc să dau de Jib și o să-i spun să ne întâlnim acolo. Unde trebuie să mergem?

— Vă duc eu. Spuneți-i prietenului dumneavoastră să vină la sediul central, etajul trei, sectorul B, la Departamentul Proceduri de Identificare. O să aranjez să fie primit și condus acolo unde trebuie.

— Așteptați zece minute.

Eve se ridică în picioare.

— Domnule Jacobs, domnișoară Fort, aș vrea să vă spun că atât eu personal, cât și întregul departament de poliție apreciază în mod deosebit ce ați făcut aseară și ceea ce faceți acum.

Mike ridică din umeri.

— Oricine ar fi procedat la fel în locul nostru.

— Nu. Nu oricine.

Norocul ei începea să se schimbe, se gândi Eve, când îi fu repartizat Yancy pentru portretul-robot. Mai erau și alți specialiști în cadrul departamentului, care puteau desena cel puțin la fel de bine, dar Yancy reușea cumva să-i impulsioneze pe martori, să-i facă să-și amintească mai multe detalii pe parcursul procesului de reconstituire a imaginii.

— Care sunt ultimele vești despre starea lui Peabody? o întrebă el pe Eve.

Ea deja pierduse numărul celor care o opriseră și-o întrebaseră asta pe holurile sediului central.

— Nici o schimbare.

El privi schița pe care i-o întinsese ea.

— Îl prindem noi și pe nenorocitul ăsta.

Ridică din sprâncene. Yancy era renumit nu numai pentru calitățile sale de desenator, ci și pentru manierele sale ireproșabile.

— Poți să pui pariu. Deocamdată, am să te rog să-mi faci și mie câteva copii după asta.

— Imediat.

Se așeză în fața calculatorului și începu să proceseze imaginea.

— Avea fața acoperită cu un strat gros de substanță protectoare, și din cauza asta e posibil ca imaginea să fie un pic distorsionată. Trebuie să iei în calcul și acest aspect. Știu că n-ar trebui să întreb cât va dura până când îmi poți oferi o imagine mai bună, dar mă văd obligată s-o fac.

— Aș vrea să-ți pot spune.

Îi întinse o copie.

— Cât de cooperanți sunt martorii?

Dădu din cap spre anticamera unde așteptau cei trei.

— Extrem de cooperanți. Aproape că m-au făcut să renunț la cinismul meu caracteristic și să încep să port insigna de optimist.

— Atunci o să dureze foarte puțin.

Mai aruncă o privire schiței pe care i-o adusese ea.

— Tipul se pricepe destul de bine la desen. Asta o să mă ajute mult. O să las totul deoparte și o să mă ocup numai de asta până când obținem ceea ce căutăm, locotenente.

— Mulțumesc.

Ar fi vrut să mai rămână, să vadă tot procesul, eventual să-l grăbească pe cât posibil. Ar fi vrut să fie și la spital cu Peabody, eventual, să o poată readuce cumva la viață. Ar fi vrut să urmărească toate pistele și să rezolve toate problemele.

— Nu poți să fii peste tot în același timp, Eve.

Îi aruncă o privire lui Roarke.

— Se vede? Mă simt de parcă aș bate pasul pe loc. Întrezăresc ținta, dar parcă sunt blocată în locul ăsta. Poate că ar trebui să suni din nou la spital, să vezi dacă mai poți obține vreo informație, cu farmecul tău caracteristic. Eu nu reușesc decât să-i enervez.

— Unii oameni au tendința asta când sunt amenințați că li se va scoate creierul pe nas.

— Și când te gândești că aș putea trece drept o persoană foarte creativă. Sunt prea încordată. Scutură din cap, în vreme ce se

îndreptau spre secția ei. Chimicalele alea nenorocite! Vorbește cu cei de la spital, apoi vezi ce face Summerset și descurcă-te cu Feeney, vezi dacă a găsit ceva. Eu o să mă ocup de restul. Vrei să-ți găsesc un loc?

— Mă descurc eu.

— Dallas!

Celina sări de pe o banchetă.

— Te așteptam. Mi-au spus că trebuie să sosești. N-ai răspuns nici la comunicator nici la e-mail.

— N-am avut timp. Mă ocup imediat și de mesaje.

— Peabody!

Își încleștă o mână pe brațul lui Eve.

— Rezistă eroic. Sunt foarte ocupată, Celina. Putem să stăm de vorbă câteva minute în biroul meu. Ai nevoie de ajutor? îl întrebă ea pe Roarke.

— Nu, mă descurc. Ne vedem mai târziu.

— Îmi cer scuze.

Celina își trecu mâinile prin părul ei bogat.

— Sunt foarte supărată.

— Cu toții suntem supărați, îi spuse Roarke. A fost o noapte lungă și foarte agitată.

— Știu. Am văzut…

— Hai să vorbim înăuntru.

O conduse în biroul ei și închise ușa.

— Ia loc.

Deși știa că încă o doză de cofeină nu era cea mai bună idee în momentul acela, își dorea o cafea.

— Comandă două. Ce-ai văzut?

— Atacul. Asupra lui Peabody. Dumnezeule! Eram în cadă. Făceam o baie fierbinte, relaxantă, înainte să mă bag în pat. Am văzut-o mergând - trotuarul, blocurile. El… el pur și simplu a sărit

pe ea. A fost așa, ca o ceață, apoi m-am trezit plutind în cadă, ca un nenorocit de pește. Am încercat să dau de tine.

— Eram deja pe teren, și apoi m-am dus direct la spital. N-am reușit să citesc prea multe mesaje.

— A lovit-o până când a trântit-o la pământ. El o lovea, ea riposta. A făcut-o să sufere foarte tare. A fost groaznic. Pentru o clipă am crezut că a murit, dar…

— N-a murit. Încă rezistă.

Celina strânse cana de cafea cu ambele mâini.

— Nu e ca și celelalte. Nu înțeleg.

— Eu da. Spune-mi doar ce ai văzut. Vreau detalii.

— Nu sunt foarte clare. E al dracului de frustrant.

Puse brusc cana pe masă.

— Am vorbit cu doctorul Mira, dar n-a vrut sub nici o formă să programeze mai devreme următoarea ședință de hipnoză. Eu nu mai voiam s-o amân. Știu, *știu* că aș putea să văd mai multe. Acum am văzut, mai bine zis, am auzit țipete, strigăte și apoi am văzut-o pe Peabody căzută la pământ. După aceea l-am văzut urcându-se într-o mașină… era o dubă. Sunt sigură că era o dubă. De culoare închisă. Dar totul părea de culoare închisă. El era rănit. I-am simțit durerea.

— Era înarmată.

— Oh, bine. Bine! Lui îi era frică. Am simțit… e greu de explicat, dar asta am simțit. Și nu-i era doar teamă că va fi văzut sau prins, ci îl mai speria și altceva. Ceva mai puternic. Se temea că nu va putea termina ce-a început. Vreau să știu, vreau să ajut. Poți s-o convingi tu pe Mira?

— Dacă n-ai reușit tu s-o îndupleci, eu n-am nici o șansă.

Stând pe birou, Eve bătea darabana cu degetele pe genunchi.

— Dacă ți-aș aduce ceva ce a aparținut unei femei ce se presupune că a fost victima lui, ucisă mai demult, crezi că o să simți ceva?

— Foarte posibil.

Ochii Celinei străluceau. Se aplecă în față.

— Asta se potrivește mai mult cu ceea ce fac eu de obicei. Există o conexiune. Dacă aș putea s-o refac cumva cred că aș vedea mai multe.

— O să ne ocupăm de chestia asta. Nu știu dacă voi putea să particip și eu la ședința de hipnoză de astăzi. Am descoperit o pistă și vreau să văd unde duce. Martorii atacului de aseară l-au văzut destul de bine pe agresor.

— Slavă Domnului! Dacă puteți să-l identificați, o să-l prindeți.

— O să-ți dau ceva de lucru de îndată ce o să am puțin timp liber.

— Oricând. Absolut oricând. Vin imediat cum mă chemi. Îmi pare foarte rău pentru Peabody.

La un moment dat, în cursul acelei nopți nesfârșite, McNab se prăbușise în scaunul de lângă patul lui Peabody. Coborâse puțin grilajul patului pentru a putea ajunge mai ușor la ea și când îl doborî oboseala adormi cu capul lângă pieptul ei, ținând-o de mână pe sub cearșaful care o acoperea.

Nu-și dădu seama ce l-a trezit - bipurile monitoarelor, forfota din camera alăturată sau lumina care se revărsa prin fereastră. Își înălță capul, se strâmbă când își simți gâtul înțepenit și începu să și-l maseze în timp ce-i privea fața.

Încă nu începuseră să-i trateze vânătăile și i se rupea inima când îi vedea fața atât de distrusă. Și simțea un gol în stomac când o vedea nemișcată.

— E dimineață.

Își drese vocea căci simțea un gust amar pe limbă.

— ‘Neața, iubita mea. Ăăă, a ieșit soarele, dar se pare că astăzi vom avea parte și de ceva ploaie. Ai avut mulți vizitatori. O grămadă de oameni au trecut pe aici și s-au interesat de sănătatea ta. Dacă nu te trezești mai repede n-o să te mai bucuri de aceeași atenție. Mă gândeam să-ți iau niște flori, dar n-am vrut să plec, să nu te las singură. Vrei flori? Haide, frumoasa mea, ridică-te și strălucește așa cum numai tu știi!

Îi scoase mâna de sub cearșaf și și-o apăsă pe obraz. Pe braț avea câteva răni destul de urâte.

— Haide, revino-ți! Avem multe de făcut. Știi tu… Trebuie să ne mutăm.

Își întoarse capul fără să-i lase jos mâna de pe obraz și o văzu pe Mavis intrând în salon.

— Cum ai reușit să treci de Cerberi?

— Am spus că sunt sora ei.

El închise ochii.

— N-ai mințit prea mult. Încă nu și-a revenit.

— Pun pariu că știe că ești aici, că stai lângă ea.

Mavis se aplecă și-i atinse ușor obrazul cu buzele.

— Leonardo e încă jos, caută niște flori. Când o să se trezească o să-i placă să vadă flori în jurul ei.

— Tocmai despre asta vorbeam și noi. Oh, Dumnezeule!

Își întoarse capul și își îngropă fața în umărul lui Mavis, luptându-se din răsputeri să se stăpânească.

Ea așteptă, mângâindu-l pe cap până când el reuși să se calmeze și fu în stare să respire normal.

— Stau eu cu ea dacă vrei să ieși puțin, să iei aer.

— Nu pot.

— Bine.

Se desprinse de ea, dar rămase aproape și se uitară împreună cum se mișca pieptul lui Peabody când respira.

— Louise a trecut pe aici de câteva ori. Cred că ea și Charles au rămas aproape toată noaptea în spital.

— Pe el l-am văzut în sala de așteptare. Dallas?

— S-a dus să-l prindă pe ticălosul acela. Îl vânează pe animalul care i-a făcut asta lui Peabody.

— Înseamnă că-l va prinde.

Mavis îl bătu ușor pe spate și își trase și ea un scaun.

— Stai așa, scuză-mă, lasă-mă pe mine. Tu n-ar trebui să cari lucruri grele.

Scaunul cântărea doar câteva grame, dar ea îl lăsă s-o ajute.

— McNab, noi - eu și cu Leonardo - nu putem să facem prea multe. Dar dacă vrei ne putem ocupa noi de căratul lucrurilor pe care le-ați împachetat și vi le aranjăm noi în apartament.

— Dar e vorba de o grămadă de lucruri. N-aș vrea să…

— Ne putem ocupa noi de ele, dacă ne dai voie. Și după aceea, când ea se va face bine, tu nu va trebui decât s-o aduci în brațe acolo; apartamentul va fi deja pus la punct. Tu trebuie să stai aici, cu ea. O să facem asta pentru tine. Pentru voi.

— Eu… cred că e o idee bună. Mulțumesc, Mavis.

— Hei, doar o să fim vecini.

— Dar te rog să nu… ăăă… să nu ridici greutăți. Cu iepurașul acela în burtă.

— Nu-ți face griji.

Își trecu o mână peste burtică.

— O să am grijă de mine.

— Mă simt de parcă aș putea oricând să cad lat. Apoi momentul trece, eu nu cad, vine clipa următoare, un alt moment și eu…

Se îndreptă brusc în scaun.

— S-a mișcat, cred că s-a mișcat! Ai văzut?

— Nu, dar eu…

— Și-a mișcat degetele!

Se uită la mâna pe care i-o ținea într-a lui.

— Le-am simțit mișcându-se. Haide, Peabody! Trezește-te!

— Acum am văzut!

Mavis se aplecă înainte, strângându-l cu putere de umăr.

— Uite, încearcă să-și deschidă ochii! Vrei să mă duc să chem doctorul?

— Stai, așteaptă!

Se ridică de pe scaun și se aplecă deasupra ei.

— Deschide-ți ochii, Peabody! Știu că mă auzi. Nu te duce înapoi! Haide, o să întârzii la turul de onoare.

Ea scoase un sunet - ceva între gâlgâit, geamăt și oftat - care pentru el era cea mai frumoasă muzică. Pleoapele îi tremurară scurt și ochii ei umflați se deschiseră încet.

— Așa!

Își simți gâtul inundat de lacrimi. Reuși să le înghită și îi zâmbi.

— Ce s-a întâmplat?

— Ești la spital. Totul e în regulă.

— La spital. Nu îmi aduc aminte.

— Acum nu mai contează. Te doare ceva?

— Eu… Mă doare peste tot. Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu mine?

— E bine. Mavis!

— Mă duc să aduc pe cineva.

După ce ea ieși, McNab își lipi din nou buzele de mâna lui Peabody.

— Acum totul o să fie bine. Îți promit, Dee! Iubita mea!

— Eu… veneam spre casă.

— Ajungem și acolo. Curând.

— Mai întâi, poți să-mi dai niște medicamente?

El izbucni în râs, cu ochii înotând în lacrimi.

Eve se surprinse uitându-se peste umărul lui Yancy și se trase repede înapoi.

— Nu-i nimic. Sunt obișnuit. Mai întâi, dă-mi voie să-ți spun că dacă toată lumea mi-ar aduce martori ca ai tăi, slujba mea ar fi infinit mai ușoară. Poate puțin cam plicticoasă, totuși.

Apoi îi aruncă o privire lui Roarke.

— Asta e unul dintre programele tale.

— Văd și eu. Se numără printre cele mai bune programe de grafică de pe piață, dar vreau să-ți spun că deja lucrăm la varianta nouă, îmbunătățită. Oricum, e eficient dacă are și un operator bun, care să știe să-l folosească.

— Băieți, nu puteți să lăsați laudele reciproce pentru mai târziu?

— Ei bine, uită-te și tu. Asta e schița pe care ne-ai adus-o tu și asta este imaginea prelucrată de mine. Vezi? Am adăugat câteva detalii, am subliniat câteva trăsături, dar amândouă pot fi folosite foarte bine pentru identificarea agresorului.

— În schița ta nu mai seamănă așa de mult cu Frankenstein, remarcă Roarke.

— Da. Comportamentul subiectului tinde să influențeze memoria martorilor, mai ales în ceea ce privește trăsăturile acestuia. Ei văd un tip solid, care lovește o femeie și brusc agresorul capătă dimensiuni gigantice. Devine un adevărat monstru. Dar oamenii ăștia au reținut trăsăturile de bază și le-au redat cu acuratețe. Fața pătrată, fruntea foarte înaltă, craniul lipsit de păr. Faptul că știu că avea aplicat pe chip un strat gros de cremă protectoare m-a ajutat să fac unele corecturi. Pentru identificare ochii sunt elementul cel mai concludent. De la asta am pornit la alcătuirea portretului-robot cu ajutorul programului.

Activă programul și începu să treacă imaginea prin stadiile de construcție a portretului-robot.

— Profil. Adăugăm dimensiunile, forma capului.

Eve îl urmărea pe Yancy cum lista câte o imagine a subiectului în fiecare fază.

— Urechile, linia gâtului. Întoarse la o sută optzeci de grade, celălalt profil. Fața plină. Forma gurii, a nasului, înclinația piramidei nazale. Transformă în tridimensional, adaugă culoare. Bine, deci asta este cea mai bună imagine posibilă pe care o putem obține din datele pe care le avem acum. Pentru următorul pas, ultimul, trebuie să-ți folosești bunul-simț și calculatorul. Scoase umbrele.

Eve se holbă la fața lipsită de ochi și se simți străbătută de un fior.

— Merge, spuse Roarke.

— Da.

— Ochii i-ar putea fi distruși sau bolnavi, dar pentru a obține o imagine cât mai aproape de realitate o să punem o pereche care se potrivește, ca formă, cel mai bine cu tipul acesta de craniu. Culoarea nu e prea importantă, deși eu aș înclina spre o nuanță mai închisă, care să se potrivească cu aceea a pielii și cu sprâncenele. Cred că asta ar fi probabilitatea cea mai mare. Și dacă merg în această direcție, ajung la ceva de genul ăsta.

Eve studie produsul finit. Fața pătrățoasă, dură, gura cu buze subțiri, sprâncene groase și dese, deasupra unor ochi mici și închiși la culoare. Nasul era mare, ușor coroiat, capul chel și urechile proeminente.

— Ăsta e, spuse ea încet.

— Poți să mă pocnești dacă asta nu e la fel de bună ca o fotografie a tipului, spuse Yancy. O să o trimit pe calculatorul tău de la birou. Și ți-am făcut și o grămadă de copii. O să răspândesc și eu câteva. Vrei să verific în baza de date cu fotografii?

— Trimite-i-o lui Feeney, la Departamentul de Electronică și Comunicații. El e cel mai rapid. Îi aruncă o privire lui Roarke și îl văzu zâmbind. Mă rog, cu greu găsești pe cineva mai rapid. Ai făcut o treabă foarte bună, Yancy. Foarte, foarte bună.

— Martorii tăi au fost la înălțime.

Îi întinse un teanc de copii.

— Spune-i lui Peabody că suntem alături de ea.

— Așa o să fie.

Îl lovi ușor peste umăr, un semn de afecțiune și de apreciere, în același timp, și ieși din biroul lui.

— Mă duc să fac și eu verificările în baza de date. Probabil că Feeney mi-o va lua înainte, dar cred că e bine să mă apuc și eu de asta. Și după ce… La naiba!

Își smulse comunicatorul din buzunar. Îi aruncă o privire și, când văzu codul lui McNab pe ecran se opri brusc. Întinse mâna instinctiv spre mâna lui Roarke și răspunse.

— Dallas.

— S-a trezit.

— Am plecat spre voi.

Eve aproape că alerga pe coridorul spitalului și când un îngrijitor de la Terapie Intensivă întinse o mână să o oprească, mârâi.

— Nici să nu încerci!

Se năpusti spre ușă și intră în salonul lui Peabody. Și se opri brusc.

Peabody stătea în fund în pat, cu un zâmbet slab pe fața plină de urme de lovituri. Micul pervaz al unicei ferestre fusese transformat într-o grădină. Erau atât de multe flori acolo, încât mireasma lor reușea să acopere mirosul de spital.

McNab stătea lângă ea, ținând-o strâns de mână. Louise era de partea cealaltă. Mavis ședea pe un scaun lângă pat, arătând înfloritoare, la rândul său, în hainele ei verde cu mov.

— Hei, Dallas! Vocea lui Peabody era ciudată și foarte veselă. Bună, Roarke! Doamne, e atât de frumos, n-ai ce să-i faci! Chiar trebuie să te gândești serios la asta.

Louise chicoti.

— Și cine ar putea să te învinovățească? Va trebui să o scuzați, îi spuse ea lui Eve. Au îndopat-o cu calmante.

— Niște chestii „foarte speciale". Peabody râânji. Niște droguri super!

— Cum se simte?

— Foarte bine.

Louise o bătu ușor cu palma pe Peabody.

— Mai are de făcut destule tratamente. Teste, scanări, ședințe de terapie - tot felul de chestii medicale. Și deocamdată va trebui monitorizată foarte strict, cel puțin pentru încă o perioadă. Dar au reușit să o stabilizeze. O să fie mutată într-un salon standard peste câteva ore, asta dacă nu se produce vreo modificare. Mă aștept ca starea ei să devină foarte bună până la sfârșitul zilei.

— Mi-ați văzut fața? M-a lucrat destul de bine. Au trebuit să-mi… cum se spune… să-mi reconstruiască pometele obrazului. Nu știu de ce nu mi i-au aranjat pe amândoi, dacă tot se ocupau de asta, și nu mi i-au făcut mai proeminenți. Pomeții, vreau să spun. Și mi-a dislocat și maxilarul, și acum vorbesc ciudat din cauza asta. Dar nu mă doare deloc. Ador medicamentele astea! Se poate să-mi dați mai multe?

— Nu puteți să le reduceți un pic? întrebă Eve.

— Oh… Peabody se bosumflă.

— Trebuie să vorbesc cu ea, să-i iau declarația. Și pentru asta e necesar să fie ceva mai coerentă decât este acum.

— Să văd ce pot face. Dar va trebui să fii foarte concisă.

— Fără medicamente are dureri foarte mari, spuse McNab, după ce Louise ieși din cameră.

— Dar ea ar fi vrut să facă asta.

— Știu.

Oftă și zâmbi când o văzu pe Peabody examinându-și degetele de la mâna liberă.

— E dusă complet.

— De ce crezi că nu avem șase degete? Șase degete ar fi nemaipomenit! Hei, Mavis!

— Hei, Peabody!

Mavis traversă camera și își strecură o mână în jurul taliei lui Eve.

— Strigă „Hei, Mavis!" din cinci în cinci minute, șopti ea. E foarte simpatică. Eu o să ies, să stau cu Leonardo și cu Charles până îți termini tu treaba. Vrei să mai sun pe cineva, să le dau ultimele vești?

— O să anunțăm noi pe toată lumea, dar mulțumesc.

— Mulțumesc, Mavis.

Louise și Mavis trecură una pe lângă alta, în timp ce Mavis ieșea din salon și Louise intra.

— O să-i reduc la minimum calmantele pe care le primește prin perfuzie, dar ai la dispoziție doar zece minute. Acum n-ar trebui să fie obligata să suporte o astfel de durere.

— Dar mai întâi pot să-l sărut pe Roarke? Haideți! Vă rog, vă rog, vă rog!

Deși Eve își dădu ochii peste cap, Roarke râse și se apropie de pat.

— Ce-ai zice de un sărut, frumoaso?

— Acum nu prea sunt așa de frumoasă, spuse ea.

— Pentru mine ești foarte frumoasă. Absolut superbă.

— Oooooo, vezi? N-ai ce să-i faci.

El se aplecă și o sărută cu blândețe pe buze.

— Mmmm…

Îl bătu ușor peste obraz în timp ce se ridica.

— E mult mai bun decât drogul.

— Pe mine mă mai ții minte? întrebă McNab.

— A, da. Tipul slăbănog. Sunt înnebunită după tipul slăbănog.

— E atât de drăguț! Are cel mai simpatic fund. Ar trebui să-l vedeți gol!

— Louise, redu-i calmantele. Fie-ți milă! se rugă Eve.

— Mai durează puțin.

— A stat cu mine toată noaptea. E cel mai dulce băiețel. Îl iubesc pe băiețelul ăsta dulce. Din când în când auzeam cum vorbeai cu mine. Poți să-mi dai și tu un sărut. Toată lumea poate să mă sărute, pentru că… au-au!

— Faceți-mi puțin loc, le ceru Eve. Peabody!

— Da.

— Ai apucat să te uiți la el?

— Da, zise ea, respirând anevoie. Doamne, Dallas, dar știu că m-a aranjat bine! A tăbărât pe mine de parcă era un demon din iad. Simțeam cum se rup o grămadă de lucruri în mine.

Degetele i se mișcau fără încetare pe suprafața cearșafului, apoi se strânseră brusc, ca și când ar fi vrut să sugrume durerea. Eve își puse mâna peste ele, cu un gest liniștitor.

— Și totuși am reușit să-mi scot arma. L-am nimerit. Știu sigur că l-am nimerit, în braț, poate în umăr, dar sunt sigură că am băgat un glonț în el.

— I-ai văzut mașina?

— Nu, n-am văzut-o. Îmi pare rău, dar…

— Lasă, nu-i nimic. Ți-a spus ceva?

— M-a făcut târfă. Târfă polițistă.

— I-ai recunoaște vocea dacă ai mai auzi-o?

— În mod sigur. Mi se pare că l-am auzit… Știu că pare ciudat, dar cred că l-am auzit strigând după maică-sa. Sau mi-a spus mie „mamă”. Sau poate că eu strigam după mama, pentru că vreau să-ți spun că aveam toate motivele din lume s-o fac.

— Bine.

— Pot să îți fac o descriere completă.

— O să-ți arăt o fotografie. Spune-mi dacă despre el e vorba.

Ridică fotografia pe care o adusese cu ea și o ținu la distanță suficientă pentru ca Peabody s-o poată vedea fără să se miște prea mult.

— El e. Avea o grămadă de substanță protectoare pe față, dar sigur e el. L-ați prins?

— Nu încă. Dar o să-l prindem. N-o să te pot lua și pe tine la arestarea lui, pentru că o să fi încă sub influența calmantelor, dar o să-l prindem și asta și datorită ție.

— O să mă anunți și pe mine când o să pui mâna pe el?

— O să fii prima care află.

Se despărți de ea și îi făcu un semn din cap lui Louise.

— Dacă vrei să pleci de aici, poți să stai la noi până când îți revii complet.

— Foarte drăguț din partea ta. Eu… leeeee!

Izbucni în râs când calmantele începură să-și facă din nou efectul.

— Așa mai merge!

— O să ne întoarcem, promise Eve.

McNab ieși din salon imediat după ea.

— Dallas, n-am reușit să facem nimic cu discurile de la Transporturi. Acum, dacă tot aveți fotografia lui, nu cred că mai e nevoie să mă ocup eu de asta. Mai ai să-mi dai ceva de făcut?

— Culcă-te.

— Nu înainte de a termina treaba.

Ea dădu din cap.

— Atunci stai lângă ea. Dacă apare ceva nou, te anunț eu. Mă întorc imediat.

Se îndepărtă și merse direct la toaleta pentru femei. Odată ajunsă înăuntru, se așeză pur și simplu pe jos, își cuprinse fața în palme și plânse.

Pieptul o durea, dar era o senzație plăcută, datorată eliberării bruște a presiunii ce se acumulase acolo prea multă vreme. Gâtul o ustura, o durere surdă îi pulsa în cap, în vreme ce emoțiile pe care și le reprimase atâta vreme o copleșiră, făcând-o să plângă cu suspine.

Plânsul o lăsă sleită.

Încercă să se ridice, când auzi ușa deschizându-se, dar, văzând că era Mavis, rămase unde se afla.

Își ridică brațele și le lăsă să cadă.

— La naiba, Mavis!

— Știu.

Mavis se așeză lângă ea.

— A speriat pe toată lumea. Am plâns și eu un pic mai devreme. Dă-i înainte, descarcă-te!

— Cred că am terminat.

Dar pentru că i se oferea posibilitatea, își lăsă capul pe umărul lui Mavis, doar pentru un moment.

— Poate după ce se va însănătoși, Trina o să-i facă un tratament complet. Cred că lui Peabody i-ar plăcea la nebunie asta. Se dă în vânt după chestiile astea femeiești.

— Bună idee. Și o să dăm o petrecere numai noi fetele.

N-am vrut să spun… Mă rog, sigur, o facem. Ai niște ochelari de soare la tine?

— Sunt maimuțe în junglă?

Își băgă mâna într-un buzunar al bluzei ei mov și scoase o pereche de ochelari cu lentile verzi.

— Ce dracu'?!

Până la urmă Eve și-i puse, gândindu-se că era totuși mai bine să fie văzută cu ochelari verzi decât cu ochii roșii și umflați de plâns.

— Super!

— Nici chiar așa!

Eve se ridică și îi întinse mâna lui Mavis, să o ajute să se pună pe picioare.

— Mulțumesc pentru ochelari. Mă duc să-l arestez pe nemernicul ăla.

21

Roarke nu spuse nimic până când nu ajunseră amândoi din nou în mașină. Eve stătea pe locul șoferului.

— Nu te-am mai văzut până acum cu un astfel de accesoriu.

— Ha?

El bătu ușor cu degetul în rama ochelarilor.

— Oh, Mavis. I-am… ăăă… i-am împrumutat de la ea pentru că… Scoase un oftat.

— De mine nu trebuie să te ascunzi.

Îi dădu ochelarii jos și se aplecă să-i sărute pleoapele.

— Oh, spuse ea, zâmbind ușor. Ce-mi faci?

Îi înlănțui gâtul cu brațele, îngropându-și fața la pieptul lui.

— N-am vrut să izbucnesc în plâns de față cu McNab. Am reușit să mă descarc, așa că n-ai de ce să-ți faci griji, n-o să te ud cu lacrimile mele.

— Nu-mi fac niciodată astfel de griji. Trebuia să te descarci și tu și te-ai abținut până când ai fost sigură că fetița noastră cea dulce o să se facă bine.

— Da, bănuiesc că așa s-a întâmplat. Era așa de bine în brațele lui. Acum trebuie să ne vedem de treabă. Se trase înapoi. Mi s-au umflat rău ochii?

— Sunt foarte frumoși.

— Și-i dădu peste cap.

— Nu sunt drogată, ca Peabody.

— Până ajungi la sediu n-o să se mai vadă nimic.

— Perfect. Își puse din nou ochelarii. Pentru orice eventualitate.

Nici nu ieșiseră bine din garaj când comunicatorul ei începu să sune.

— Dallas.

— L-am găsit.

— Oh, Doamne, Dumnezeule, Feeney! Trimite-mi datele lui pe computerul mașinii. Vreau să-l văd. Suntem în drum spre sediu. Poți să mă aștepți în birou?

— O să fiu acolo. Uită-te și tu.

Programă vehiculul să ajungă la sediul central și cuplă pilotul automat pentru a-și putea concentra întreaga atenție asupra datelor pe care i le trimisese Feeney.

— Deci tu ești, pui de cățea! Blue, John Joseph. Treizeci si unu de ani. La naiba!

Pilotul automat nu putea depăși limita legală de viteză, așa că îl decuplă și preluă din nou conducerea vehiculului. Porni și sirenele.

— Nu-mi citi totul, îi spuse ea lui Roarke. Nu-mi trebuie toate amănuntele. Numai datele esențiale.

— Bărbat, singur, metis. Necăsătorit, locuiește singur. Nu are copii. Nu are cazier.

— Trebuie să aibă ceva. Poate de pe vremea când era minor, pot să pun pariu. La cazierele minorilor se obține mai greu accesul. O să ne ocupăm mai târziu de asta.

— Domiciliat pe Classon Avenue, în Brooklyn.

— Brooklyn?

Scutură din cap în timp ce se strecura prin traficul aglomerat.

— Nu, nu se poate. N-are cum.

— Asta scrie aici. Locuiește la adresa asta de opt ani. Patron și administrator al Comptrain, Inc. cu sediul la aceeași adresă. Vrei toate detaliile despre asta?

— Da. Dar nu locuia în Brooklyn. Cel puțin acum nu.

Ăăă… e vorba de o firmă mică de analiză de date. Uite, de aici poți să-ți dai seama cât de priceput era în materie de computere, cât de bun hacker este. Cea mai mare parte din treabă și-a făcut-o de-acasă. Acolo avea și aparatura necesară și tot restul.

— Apare pe listele cu membrii cluburilor de sport sau cu clienții magazinelor de artizanat?

— Așteaptă un moment. De zece ani frecventează cu regularitate sala de sport Jim's Gym, din centru.

— Da, și l-am eliminat pentru că locuia în Brooklyn. L-am fi descoperit până la urmă, doar că nu era în primul lot. Dar în mod sigur nu vine din Brooklyn până în centru să pândească și să ucidă. Asta n-o mai cred. Și au săli de sport și în Brooklyn, pentru numele lui Dumnezeu!

Intră în mare viteză în garaj și se opri milimetric în fața stâlpului care-i delimita locul de parcare. Roarke, care era mult mai stăpân pe sine decât Peabody, nici nu clipi. Ieși din mașină odată cu ea și se grabă spre ascensor.

— Înseamnă că mai are un apartament în oraș. Ori e închiriat, ori nu e înregistrat cu adresa asta, ori l-a cumpărat pe un alt nume.

Sări din lift la etajul întâi și se repezi pe coridor, înghiontindu-i pe cei care-i stăteau în cale. Ignorând protestele, o luă pe alt coridor.

— O să rezolvăm problema asta foarte repede. Două echipe.

— Una merge în Brooklyn.

— Și cealaltă?

— Am eu o idee.

Aproape fugind făcu o piruetă și traversă sala comună din secția ei fără să bage în seamă strigătele și întrebările care zburau din toate părțile.

— Ai adus toate datele? se răsti ea la Feeney.

— Adus. Ce-i cu ochelarii ăia la ochii tai?

— La naiba!

Și-i smulse de la ochi și-i aruncă pe birou.

— Mama - Ineza Blue, cincizeci și trei de ani. Domiciliată pe Fulton. Te-am găsit, șobolan împuțit!

— Ineza Blue, spuse Roarke, tastând repede pe calculatorul lui portabil. Fostă damă de companie, acum retrasă din activitate. Are un singur copil, un fiu.

— Pun pariu că dacă găsești o fotografie de-a mamei lui de acum douăzeci de ani, o să vezi în ea o femeie cu părul lung, șaten-deschis.

Îi dădu lui Feeney o palmă pe spate.

— Locotenente?

Roarke ridică micul calculator.

— Ea apare și pe lista clienților de la Total Crafts.

— Fă-mi lista cumpărăturilor pe care le-a făcut de-acolo în ultimele șase luni. Caută panglica roșie.

Se întoarse din nou spre Feeney.

— Hai să-i dăm drumul, spuse ea și se întoarse spre comunicator pentru a-l contacta pe comandant.

Cincisprezece minute mai târziu, Eve era în sala de conferințe, pentru a-i pregăti pe cei din echipele tactice.

— Echipa Unu se deplasează în Brooklyn, Driscoll, tu te deghizezi în agent de livrare și verifici dacă subiectul se află în imobilul respectiv. Ținta să fie permanent supravegheată și înconjurată. De asemenea, fiți cu ochii-n patru după o dubă de culoare închisă, înregistrată pe numele mamei subiectului. Sidewinder, modelul de anul trecut. Dacă vedeți vehiculul îl opriți și îl rețineți. Baxter, tu conduci echipa asta.

— Echipa Doi se va deplasa la apartamentul de pe Fulton Street. Aplicați aceeași procedură, Ute va fi agentul de livrări în cazul ăsta. Eu conduc echipa asta. În amândouă locațiile ne mișcăm repede și în forță. Mandatele sunt pe drum. Dacă nu găsim subiectul, îl

așteptăm. Nu vreau ca ticălosul ăsta să dea cu ochii de vreun polițist. Dacă vede pe vreunul dintre voi, v-ați ars. Îl arestăm și o s-o facem astăzi. Dacă greșește cineva, dacă văd vreo greșeală de procedură în acțiunea asta, dacă vreunul dintre voi strănută măcar la momentul nepotrivit, va fi vai și amar de capul lui și mă voi ocupa personal de chestia asta. Aveți întrebări?

— Numai una. Baxter era cel nelămurit. Tipul pe care urmează să-l arestăm e solid, foarte musculos. Ar putea fi vorba de niște măsuri extreme pentru prinderea lui. Vreau să mă asigur că toți cei din echipa mea sunt conștienți de acest lucru și că sunt pregătiți să ia aceste măsuri, indiferent de ce ar presupune ele.

Eve își înclină capul.

— Vreau să fie conștient, ca să-l pot interoga. În afară de asta… Lăsă fraza în suspensie. Nu exagerați cu măsurile acelea extreme. Mișcați-vă! Feeney, adună-i pe cei din echipa Doi.

Ordonă celor din echipa ei să poarte echipament de protecție. Deși nu credea că li se va întâmpla ceva, nu voia să riște nimic. Nu avea de gând să mai viziteze încă un polițist la spital.

— Cred că incluzi posibilitatea ca în chestia asta să fie implicată și maică-sa, spuse Feeney, în timp ce așteptau în duba de supraveghere operativă.

— Da. Am găsit panglica, am aflat că douăzeci de metri au fost livrați la adresa de pe Fulton Street în urmă cu cinci luni. După părerea mea ea avea ceva panglică în stoc, și când s-a terminat aceea fiul a comandat restul. În afară de această comandă, nu a mai cerut niciodată să-i fie livrate produse. De obicei, le cumpăra singură de la magazin. Cred că este moartă, sau nu se mai poate deplasa.

Își strânse cataramele de la picioare și se ridică. Se întinse și făcu câteva mișcări pentru a se asigura că echipamentul nu-i stânjenea mișcările.

— Dacă a omorât-o, probabil că din acel moment a început să ucidă și alte femei. Poate că a murit de moarte naturală, și asta l-a făcut să o ia razna, dar eu cred că el i-a făcut felul.

Îi aruncă o privire lui Roarke.

— După ce ne asigurăm că e înăuntru, noi doi intrăm prin față. Feeney intră prin spate, cu omul lui. Liniile de comunicații rămân deschise în permanență. Vreau ca toată lumea să știe unde sunt ceilalți. E o casă destul de mare, remarcă ea, în timp ce o studia pe geamul mașinii. Un etaj sub nivelul străzii, două peste. Doi oameni merg direct la subsol, intrăm la semnalul meu. Vreau ca fiecare ușă și fereastră să fie acoperită. Individul se mișcă foarte repede și n-o să se predea prea ușor. O să încerce să fugă.

— Toată lumea e la posturi, îi spuse Feeney. Să plece Ute?

— Dă-i drumul.

Îl urmări pe Ute cum apare dinspre colțul de est al casei pe un scuter masiv. Luă încet curba, opri, se dădu jos și se opri în fața ușii, cu un pachet în brațe. Pe pachet era scrisă o adresă greșită. Sună la ușă și începu să dea din cap, ca și când ar fi ascultat muzică la căști.

Și auzi foarte clar vocea care răspunse la interfon.

— Ce e?

— Ai un pachet, omule. Trebuie să semnezi de primire. La naiba! A început să plouă.

Primele picături căzură pe trotuar în momentul în care ușa se deschise.

— Rămâneți pe poziții.

— Ai greșit adresa, spuse Blue. Aici e numărul 803, nu 808.

— La naiba, omule, ăsta chiar arată ca un trei. Ești…

Ușa i se trânti în față. Ute mai avu timp să întoarcă spatele spre ușă, să îi arate fundul și să mimeze o pupătură înainte de a se întoarce la scuterul lui.

— Subiectul verificat. Nu am observat arme.

Eve dădu din cap, deschise ușa mașinii și coborî împreună cu Roarke. El ridică un berbec micuț. Se ghemui în spatele unei mașini parcate.

— Feeney pleci spre spatele casei.

— O să ne cam udăm, murmură ea.

Își roti umerii și se legănă pe picioare.

— Știi, locotenente, pot să deschid ușa aceea și fără berbece, cam în același timp. Cu mult mai multă finețe și cu mai puțin zgomot.

— Nu de finețe am eu nevoie acum. Dădu din cap când auzi vocea lui Feeney în cască. Mișcați-vă! Hai, hai, dați-i drumul!

Traversă în fugă strada și începu să urce treptele casei, observându-și în același timp cu coada ochiului colegii care se apropiau și ei de colțurile clădirii.

— Sparge-o!

El se dădu un pas în spate și lovi scurt, de două ori ușa. Aruncă berbecele după ce văzu că ușa era spartă și intrară amândoi înăuntru cu armele în mâini.

Toate luminile erau aprinse. Eve auzi niște pași repezi. Merse în direcția zgomotului și mai apucă să-l vadă pe Blue luând-o pe scări.

— Poliția! Rămâi pe loc! Fugea deja după el. Ești înconjurat. N-ai cum să scapi. Oprește-te, altfel trag!

El se întoarse brusc, cu chipul congestionat, cuprins de ceea ce părea a fi o panică monstruoasă. Deși nu-i văzuse încă ochii, știa după modul în care i se încordase tot corpul când o văzuse, că o recunoscuse.

— Și sări la ea.

Trase, în același timp cu Roarke, și-l făcu pe Blue să dea înapoi.

Spre surprinderea ei, își scutură capul asemeni unui bărbat drogat cu Zeus. Sări din nou la ea.

— Cățea! M-ai rănit!

Nu se gândi prea mult la motivele care o determinau să reacționeze astfel, dar în loc să tragă în el se împinse în picioare și făcu un salt, lovindu-l cu ambii bocanci peste față.

Sângele îi țâșni din nas și din gură, dar nu se prăbuși.

— Nu trage! țipă ea la Roarke și la cei care urcau scările în spatele lor.

— La dracu', murmură ea când îl văzu că vine din nou spre ea. Hai să vedem cum îți place ție chestia asta!

Se ghemui la podea, strângându-și mâinile în jurul armei. Și se repezi cu toată forța în vintrele lui.

El țipă, și tonul pițigăiat al urletului lui o unse la suflet. Căzu în genunchi și apoi se rostogoli la podea.

— Se pare că asta a fost de-ajuns. Subiectul e asigurat! Am nevoie de încă o pereche de cătușe, strigă ea în vreme ce-i presa pistolul de obraz. Ești un băiat mare, Blue, un băiat mare și puternic, dar dacă trag de la distanța asta o să-ți pierzi o bucată bună din față. S-ar putea să nu-ți prea placă chestia asta, deși mie mi s-ar părea un lucru bun.

— Să vedem dacă astea sunt bune. Feeney se apropie de Blue, îi duse brațul la spate și îi puse cătușele. Bărbatul începu să plângă ca un copil. Sunt cam mici. Poate că o să te strângă puțin, dar ce să faci, asta-i viața!

— Du-l în dubă și citește-i drepturile.

Schiță gestul de a se ridica, dar se strâmbă și se lăsă din nou pe vine.

— Să te-ajut, locotenente?

— Mulțumesc.

Prinse mâna întinsă de Roarke și își mișcă piciorul stâng.

— Cred că mi-am scrântit ceva când am sărit. A fost cam înalt pentru mine.

— O lovitură destul de frumoasă, deși mie personal mi-a plăcut mai mult a doua manevră.

— Prima a fost pentru Peabody. A doua…

— Știu. A doua a fost pentru toate celelalte.

Știa că o stânjenește remarca lui, dar nu se putuse abține. Se aplecă și o sărută.

— Ești eroina mea.

— Fugi de-aici!

— Locotenente?

O strigă un polițist din echipa care se dusese la subsol.

— Trebuie să vii să vezi asta! La subsol.

— Vin acum.

Era o imagine oribilă, pe care n-avea s-o uite niciodată. Indiferent de câte văzuse până acum și de câte o să mai vadă.

Subsolul fusese compartimentat, cu destul de mulți ani înainte, după cum se putea observa foarte ușor. Asta era locuința lui, concluzionă Eve, judecând după modificările făcute.

Avea un birou foarte ordonat. Erau acolo trei calculatoare, un perete întreg de discuri, un minifrigider și un mini automat. Luminile erau atât de puternice încât ardeau ochii.

Își amenajase și o minisală de sport, cu toate echipamentele necesare, cu oglinzi și cu un imens sac de antrenament. Și aici erau aprinse toate luminile.

În cea de-a treia încăpere pereții erau, de asemenea, îmbrăcați în oglinzi, iar luminile foarte puternice se reflectau în toate părțile. De unde stătea ea, putea să vadă și sala de sport.

Era dormitorul lui - camera unui băiețel, cu jucării aranjate ordonat pe rafturi și cu un poster cu Space Invaders pe unul dintre pereți. Patul îngust era acoperit cu o cuvertură cu imprimeuri ce înfățișau o lupta între câteva nave spațiale.

În cameră, se mai afla și un scăunel cu legături pentru mâini și pentru picioare. De unul dintre brațele scaunului era legată o bucată de stofa roșie.

Îl închidea în subsol, se gândi Eve. În ciuda jucăriilor și a decorului agreabil, ăsta era, de fapt, închisoarea pregătită pentru el.

Și el o păstrase fără să-i schimbe destinația.

Dar făcuse câteva modificări.

În perete, fusese prins un singur raft. După cum arăta, părea montat de curând, cu scoabele strălucind de curățenie.

Pe raft erau înșirate cincisprezece borcane mari, transparente, umplute cu un lichid de un albastru pal.

În lichidul albastru, pluteau cincisprezece perechi de ochi.

— Cincisprezece, spuse Eve oripilată. Cincisprezece.

Eve stătea alături de Roarke în sala de observații. În sala alăturată, sala de anchetă numărul unu, Blue ședea la o masă, cu mâinile și picioarele încătușate.

Țipase ca un nebun - ca un copil nebun - cind îl trântiseră jos și îl încătușaseră. Nu se calmase decât după ce, la rugămințile lui fierbinți, aprinseseră la maximum luminile din cameră.

Eve își imagină că, dacă și-ar fi pus mintea cu masa și scaunul acela, le-ar fi distrus fură să se chinuie prea mult.

— N-o să intri singură acolo.

Roarke nu pusese o întrebare. Era, de fapt, o declarație, ce conținea un avertisment implicit.

— Nu sunt proastă. O să fiu cu Feeney și cu doi polițiști în uniforme, foarte solizi. Ești sigur că vrei să vezi și tu asta?

— N-aș pierde spectacolul pentru nimic în lume.

— Se transmite live și la spital, pentru ca Pwbody și McNab și poată vedea și ei toată scena. O să fie internat într-un spital de boli

mintale. Nu e exact celula pe care ne gândisem noi să i-o pregătim, dar tot e ceva.

— Trebuie să-l faci să-ți spună unde a ascuns cadavrele.

Ea dădu din cap.

— O să-mi spună.

Aruncă o ultimă privire și ieși din camera de observație. Îi făcu un semn lui Feeney, descuie ușa și intră în încăpere înaintea lui și a celor două gărzi.

— Începe înregistrarea.

Citi datele de identificare și zâmbi.

— Bună, John.

— Nu sunt obligat să vorbesc cu tine. Cățea!

— Nu, nu ești obligat să vorbești cu mine.

Se așeză și-și trecu o mână peste spătarul scaunului.

— Și pentru tine sunt Locotenent Cățea. Dacă nu vrei să vorbim, să știi că te pot trimite înapoi în cușcă. Ești arestat, John. Ești acuzat de comiterea acelor crime. Viol, crimă, mutilare. Te-am prins și ești destul de isteț să-ți dai seama că nu prea mai ai cum să scapi. Ești nebun de legat, dar în nici un caz nu ești prost.

— N-ar trebui să-l faci nebun, Dallas.

— A, da, ai dreptate.

Se strâmbă la Feeney.

— Probabil că ne poate spune o grămadă de povești triste. Despre traumele la care a fost supus, despre urmele pe care le-au lăsat aceste traume. Psihiatrii adoră chestiile astea. Mie nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de prostiile astea. Ești terminat, John. Dovezile împotriva ta curg din toate părțile. Ai păstrat toți ochii. Ce e cu chestia asta? De ce ai păstrat ochii, John?

— Du-te dracului!

— Violul nu e un act de iubire. Mama ta nu ți-a spus asta?

Se trase înapoi, cu fața schimonosită de ură.

— Nu mai vorbi așa de mama mea!

Ți-am prins punctul slab, se gândi ea.

— Nu sunt obligată să vorbesc într-un fel sau altul despre cineva. Vezi tu, eu sunt șefa pe-aici. Eu sunt tipa care te-a pocnit peste bile și ți-a pus cătușele. Mi-ai bătut partenera, John, așa că n-o să tac până când nu te fac să guiți ca un porc.

Bătu cu palma în masă și își apropie fața de a lui.

— Unde sunt, John? Unde sunt restul corpurilor ai căror ochi i-ai scos?

— Du-te dracului, cățea împuțită.

— Nu încerca să mă lingușești, fiindcă n-o să-ți meargă.

— Haide, Dallas.

Feeney o bătu pe umăr.

— Ia-o și tu mai ușor. Ascultă, John, ar trebui și tu să încerci să-ți ușurezi situația. Ai suferit mult, asta se vede cu ochiul liber.

Eve zâmbi batjocoritor.

— Am văzut scaunul acela cu legături pentru mâini și pentru picioare, John. Ne-am dat seama cât de greu ți-a fost când erai copil. Pun pariu că ai trecut prin multe și poate că din cauza asta nu ți-ai dat seama ce-ai făcut. N-ai știut. Nu te-ai putut abține. Dar acum ai posibilitatea să îți ușurezi situația. Trebuie să ne demonstrezi că îți pare rău. Trebuie să ne spui unde sunt cadavrele, John. Dacă faci asta, dacă ne dai o mână de ajutor o să conteze foarte mult pentru imaginea ta, pentru modul în care cei de la Procuratură o să rezolve dosarul.

— Ea zice că o să mă închideți pentru că am omorât câteva târâturi. Cum m-ar putea ajuta faptul că vă spun vouă ceva?

— Ascultă, polițista pe care ai atacat-o o să se facă bine.

— O cheamă Peabody, îl întrerupse Eve. Detectiv Delia Peabody. A băgat un glonț în tine, nu-i așa, John? Ți-a provocat și ea puțină durere!

Își înălță sprâncenele când văzu că își trage la piept unul dintre brațe.

— Doare al dracului de tare, nu-i așa? Când te lovește glonțul?

— Nu mă deranjează.

Aruncă o privire în oglindă și se relaxă.

— Uită-te la mine! Suport orice!

— Ai fugit, nu-i așa? Ai fugit ca un iepure!

— Taci din gură, târfă! Am făcut ce trebuia să fac!

— Hai să ne calmăm puțin.

Feeney îi făcu semn să se liniștească, păstrându-și tonul și atitudinea potrivite cu rolul pe care-l juca, acela al polițistului bun.

— Lucrul cel mai important pentru tine, John, e că detectivul Peabody o să se facă bine. Asta contează foarte mult. Uite ce putem face pentru tine, John. Dacă te hotărăști să cooperezi, dacă îți exprimi regretul, dacă ne dai informațiile necesare pentru a clarifica situația victimelor tale, măcar pentru familiile lor, o să punem și noi o vorbă bună pentru tine.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac. De ce să arestați un om pentru asta?

Eve scoase o bucată de panglică roșie din buzunar.

— De ce-ai folosit asta? Când văzu că el se holba la panglică fără să spună nimic, și-o puse în jurul gâtului și observă că ochii lui începuseră să strălucească.

— Îți place cum îmi stă cu ea, nu?

— Ai vrea să apuci de capete și să strângi, nu-i așa, John?

— Ar fi trebuit să te omor pe tine prima.

— Da, de data asta nu pot să te contrazic.

Se uita fix la bucata de panglică și pe față și pe cap îi apăruseră broboane de sudoare.

— Unde e mama ta, John?

— Ți-am spus să nu-i rostești numele!

— Îi plăcea să lucreze, să confecționeze diverse obiecte, nu-i așa? Știm că era clientă fidelă la Total Crafts. Dar nimeni de-acolo nu-și aduce aminte s-o fi văzut în ultimele luni. N-a trecut pe acolo de aproape un an. Pe ea ai ucis-o prima, John? Ai luat o bucată de panglică - asemănătoare cu aceea pe care am găsit-o la tine acasă - de la ea și ai strâns-o de gât, nu-i așa? Ți-ai violat propria mamă, John? Ți-ai violat și ți-ai strangulat propria mamă și după aceea i-ai scos ochii?

— Era o târfă!

— Ce ți-a făcut, John?

— Și-a meritat soarta.

Aruncă o privire în oglinda din fața lui și dădu ușor din cap.

— A meritat-o. De fiecare dată.

— Dar ce ți-a făcut?

Nu avea nici o problemă cu ochii. Eve putea să vadă asta acum și îi verificase și fișa medicală. Se gândi la luminile acelea puternice pe care le găsise aprinse în apartamentul lui. Ochelari de soare și lumini puternice. Ochi plutind în borcane.

— E cam puternică lumina aici, spuse ea pe un ton obișnuit. Stingeți jumătate din lumini!

— Aprinde-le la loc!

Fața îi era acum scăldată în sudoare.

— Dacă e întuneric n-o să mai vorbesc cu tine.

— Oricum, nu-mi spui nimic din ce vreau să aud. Reduceți luminile, treizeci la sută!

— Aprinde-le! Aprinde-le! Nu-mi place întunericul. Nu mă lăsa în întuneric! N-am vrut să văd!

Vocea i se subțiase. Devenise vocea unui băiețel speriat, care își cerea iertare. Vocea lui o impresionă întrucâtva, dar ignoră senzația aceea.

— Ce n-ai vrut să vezi? Spune-mi, John, spune-mi! Spune-mi, și o să aprind din nou luminile.

— Am văzut-o pe târfa aceea goală, întinsă pe pat. Îl lăsa s-o atingă peste tot, îl atingea și ea la rândul ei. N-am vrut să văd asta!

— Și ea ce ți-a făcut?

Pune-ți haina pe ochi. Strânge-o bine. Ticălos mic, n-ai nici un drept să mă spionezi atunci când lucrez. Lasă că te închid eu din nou. Te închid în întuneric. Data viitoare, dacă te mai prind că mă spionezi, îți scot ochii, și atunci n-o să mai vezi ceea ce nu trebuie.

Lanțurile zăngăniră atunci când se zbătu în scaun.

— Nu mai vreau să stau în întuneric. Nu mai sunt slab, nici mic. Și nu sunt nici prost.

— Ce s-a întâmplat în parc?

— Ne jucam doar, atât. Eu și cu Shelley, doar ne jucam. Am lăsat-o să mă atingă acolo. Mă doare acolo, mă doare când mami mă lovește acolo cu bățul. Și mă arde când mă freacă cu pudra aceea. Data viitoare o să-ți pun acid pe ea, să vezi dacă-ți place. În întuneric nu văd nimic.

Se prăbuși cu capul pe masă, plângând în hohote.

— Dar te-ai făcut mare și puternic, nu-i așa, John? Ai crescut și i-ai plătit pentru toate dățile când te-a chinuit.

— N-ar fi trebuit să-mi spună lucrurile acelea. N-ar fi trebuit să râdă de mine și nici să mă facă în toate felurile. Nu sunt un monstru. Nu sunt un nenorocit. Sunt un om, sunt bărbat.

— Și i-ai arătat cât de bărbat ești. Îndeajuns de bărbat pentru a viola o târfă când vrei tu. Și i-ai închis gura.

— I-am închis gura de tot.

Își înălță capul, cu o expresie rătăcită, cu obrajii scăldați în lacrimi.

— Cum îți place acum? Acum nu mai vede decât ceea ce îi spun eu să vadă. Asta e. Eu conduc jocul acum. Și când o s-o văd din nou, știu ce-am de făcut.

— Spune-mi unde e acum, John. Unde e restul trupului ei.

— E întuneric. E prea întuneric aici.

— Spune-mi ce vreau să știu și o să aprind din nou luminile.

— Am îngropat-o. I-am făcut o înmormântare decentă, dar ea se tot întoarce! E prea întuneric în pământ. Poate nu-i place acolo. Am pus-o afară, am lăsat-o în parc. Ca să-și aducă aminte! Ca s-o fac să-i pară rău!

— Unde ai îngropat-o?

— La ferma cea mică. La ferma bunicii. Îi plăcea ferma aceea. Poate că într-o bună zi o să locuiască acolo.

— Unde este ferma asta?

— În nordul statului. Acum nu mai e nici o fermă acolo. Doar o casă veche. O casă mică și urâtă, cu lacăte la uși. Și acolo o să te închidă. Poate o să te lase acolo, să te mănânce șobolanii, dacă n-o asculți, dacă nu faci ce-ți spune ea. Și bunica a încuiat-o de multe ori acolo, și chestia asta te va învăța să te porți.

Își scutura lanțurile în vreme ce vorbea, legănându-se cu scaunul înainte și înapoi, cu pielea lucioasă din cauza transpirației.

— Dar nu vrea s-o vândă. Târâtura aia zgârcită nu vrea s-o vândă și să-mi dea partea care mi se cuvine. Nu vrea să-mi dea nimic. N-are de gând să-și împartă banii și averea ei strânsă cu atâta trudă cu un neisprăvit. Ia-le tu pe toate, acum că tot ți-a venit ceasul! Curvă!

— Aprindeți toate luminile!

Din cauza luminii puternice clipi de mai multe ori, asemenea unui om care-și revine din transă.

— N-am nimic de declarat.

— Nu, ai spus destule.

22

Formă o echipă de căutări și-i puse la dispoziție echipamentul necesar pentru mai multe exhumări, identificarea cadavrelor și transportul lor la morgă.

Știa că va urma un proces lung și complicat, îl convocă și pe Morris și îi ceru să-și aleagă o echipă.

Se așteptase la asta, așa că nu fu deloc surprinsă când Whitney și Tibble făcură și ei o excursie la ferma din nordul statului.

Pentru moment, ei aveau să țină presa la distanță. Dar știa că informațiile aveau să ajungă în scurtă vreme la urechile presei, și atunci o să înceapă oribilul carnaval.

Ea hotărî să se ducă la ferma respectivă cu un elicopter cu reacție de la una dintre firmele lui Roarke, cu el pe post de pilot. Avea nevoie de puțin timp pentru ea, să poată gândi în liniște, fără să fie înconjurată de larma polițiștilor.

Aparatul zbura printr-o ploaie domoală, dar parcă nesfârșită. Așa voia natura să îngreuneze lucrurile, se gândi ea, să facă o misiune oribilă și mai groaznică. Văzu strălucirea unui fulger la orizont, departe, spre nord, și speră ca furtuna să nu înainteze spre locul unde aveau ei treabă.

Roarke nu-i puse nici o întrebare, și tăcerea lui de pe tot parcursul zborului o ajută să-și adune forțele, să se pregătească pentru ce avea să vină. Chestiile de genul ăsta nu puteau fi catalogate niciodată ca fiind de rutină.

— Aproape că am ajuns.

Roarke aruncă o privire asupra ecranului unde se vedea luminată o hartă, cu zona în care trebuia să ajungă și dădu din cap spre unul dintre geamurile laterale. Uite acolo, la ora două.

Nu era o casă prea mare. Asta fu primul lucru pe care reuși să-l vadă în timp ce coborau. Mică, neîntreținută, neîngrijită, cel puțin asta era prima impresie. Acoperișul i se părea căzut - mai mult ca sigur că apa trecea prin el ca printr-o sită -, iar gazonul care pornea de la marginea verandei era plin de gunoaie și de bălării.

Dar în spatele casei se vedea un pâlc des de copaci și în fața lor era un gard înalt. Gazonul neîngrijit se întindea până departe, acoperind denivelările solului.

Se mai zăreau și alte case împrejur, iar curioșii n-aveau să se lase prea mult așteptați. Casele nu erau apropiate nici între ele și nici de gazonul plin de denivelări. Un bărbat care avea de îndeplinit o treabă, un om care trebuia să-și ducă la capăt misiunea putea să o facă foarte ușor aici, într-un loc ca acesta.

Polițiștii aveau să meargă din ușă în ușă și urmau să întrebe pe toată lumea de Blue, de dubița lui neagră, dacă au văzut ceva ciudat în ultima vreme în zonă.

Aterizară. Roarke opri motorul.

— Parcă ți-e un pic milă de el. De John Blue.

Ea aruncă privire prin perdeaua de ploaie, spre casa aceea, spre ferestrele ei murdare, cu vopseaua de pe tocuri scorojită.

— Îmi e milă de un copil lipsit de apărare, torturat de un părinte, de o femeie care, în mod sigur, era de o cruzime ieșită din comun. Amândoi știm ce înseamnă asta.

Își întoarse capul și se uită la el.

— Știm că poate lăsa urme și încă niște urme foarte dureroase. Știu ce te poate împinge să faci acest lucru. Și poate că îmi pare un

pic rău, dar foarte puțin, pentru ce i-am făcut în sala de anchetă. Ai văzut și tu cum m-am dat la el.

— Te-am văzut făcând ceea ce trebuia să faci, chiar dacă știai că te va durea. Și te-a durut, Eve, ca și pe el. Poate mai tare decât pe el.

— Trebuia s-o fac, fu ea de acord. Pentru că nu un băiețel abuzat le-a ucis pe femeile acelea. Un copil nu poate viola, bate și strangula o femeie pentru ca după aceea s-o și mutileze. Nu un băiețel a băgat-o pe Peabody în spital. Așa că, dacă e să trag linie și să adun, nu, nu îmi e milă de John Blue. Eu am suportat un tratament la fel de rău.

— La tine a fost mai rău.

— Poate.

Răsuflă adânc.

— Poate. Și, ca și el, eu l-am ucis pe agresor.

— Nu ca el, Eve. Nici nu se compară situațiile. Ăsta era punctul vital, aici voia el să ajungă, să o convingă, să-i demonstreze. Tu erai doar un copil terorizat. Tu te-ai aparat, ai făcut tot ce-ai putut pentru a pune capăt agresiunii și durerii. El e bărbat și avea posibilitatea să lase totul în urma sa. Oricum ai întoarce-o, atunci când a comis crimele astea era bărbat în toată firea.

— Copilul trăiește înăuntrul lui. Știu că am început să vorbesc ca un psiholog, dar ăsta e adevărul. Amândoi, și tu și eu, avem câte un copil rănit în interiorul nostru.

— Și?

— Și noi nu am lăsat copilul acesta să ne distrugă inocența.

— Știu. Nu trebuie să te porți cu mine cu mănuși. Ne folosim de acest copil pentru a ne recăpăta inocența. Eu cu ajutorul legitimației, tu cu locuri ca Dochas. Am fi putut să cădem în extrema cealaltă, dar nu am făcut asta.

— Ei bine, eu am mai făcut și câteva ocolișuri.

Nu se putu abține să nu zâmbească.

— Și încă nu ne-am terminat călătoria, Roarke.

Îl prinse de mână.

— N-ai de unde să știi cât de greu o să fie.

— Ba cred că știu câte ceva.

Dădu din cap. Fața deja începuse să i se crispeze.

— Nu, n-ai de unde. Eu am mai făcut asta până acum. E mai rău decât îți poți imagina. N-o să-ți cer să te întorci acasă sau să stai pe margine, pentru că știu că n-o să faci așa ceva. Dar vreau să-ți spun că poți să faci o pauză. Oprește-te. Fă o mică plimbare. Ceilalți așa vor proceda, crede-mă. Nu-i nici o rușine.

Ea, se gândi el, n-ar fi luat niciodată o pauză.

— Tu spune-mi ce trebuie să fac.

Eve dădu dispoziție ca terenul din spatele casei să fie înconjurat și izolat de restul casei. Trimise câinii pe teren și ea intră în casă cu echipa de căutare. Înăuntru era o atmosferă umedă, rece și foarte neplăcută. Domnea un întuneric deplin, dar când ceru să se aprindă becurile casa fu inundată într-o adevărată baie de lumină.

Lui John Blue nu-i plăceau camerele întunecoase, se gândi ea. Le ucisese în dormitorul cel mic, în afara căruia mai exista unul. În camera lui, presupuse Eve. În acea încăpere a dormit el când veneau în excursie acolo. Pe partea din exterior a ușii erau câteva încuietori vechi. Încuietori pe care, în mod sigur, ea le instalase pentru a-l închide înăuntru pe băiatul ei. Pentru a-l încuia în întuneric, așa cum și pe ea o încuiase mama ei.

Deci aici o omorâse, pe salteaua asta pătată, apoi o lăsase să zacă goală pe podea. Și aici le ucisese și pe celelalte, în care văzuse întruchiparea mamei.

Văzu bucățile de panglică roșie care zăceau peste tot, rămășițele de haine de femei, petele și urmele de sânge uscat de pe saltea și de pe podea.

— Vreau ca totul să fie ridicat și etichetat, ordonă ea. Cercetați locul în amănunt. Lucrurile care au aparținut victimelor pot ajuta la identificarea lor. După ce terminați cu asta, vreau să vină cei de la laboratorul criminalistic și să ia probe din fiecare pată de sânge. O să identificăm toate victimele pe care le-a adus aici.

— Locotenente?

Un polițist din echipa de căutare intră în cameră. Purta costumul de protecție, însă nu își pusese masca.

— Le-am găsit.

— Câte ați descoperit până acum?

— Câinii tocmai au găsit-o pe victima cu numărul șapte, și se pare că mai au încă de lucru.

— Vin acum.

Feeney se repezi după ea. Costumul pe care doamna Feeney îi ceruse să-l îmbrace în acea zi era plin de pânze de păianjen și de noroi.

— Am găsit un miniexcavator la subsol. Pare relativ nou. Dar a fost folosit din plin.

— De ce să folosești o lopată, când poți recurge la o mașină. Și încă la una care face un zgomot al dracului de bărbătesc. Poate că au auzit-o și vecinii.

— O să pun câțiva polițiști să bată pe la uși.

— Ocupă-te de asta.

Își puse pe ea costumul de protecție, își fixă masca și ieși în ploaie.

Am descoperit șapte, se gândi ea. Nu, încă n-am terminat. Știa exact câte mai trebuia să găsească acolo.

Roboții sondau ridicăturile de pe suprafața gazonului. Unul dintre câini începu să latre și corpul i se încordă în vreme ce amușina o bucată de pământ. La semnalul celui care se ocupa de el se așeză și așteptă.

El își terminase treaba. Găsise locul unde era îngropată victima cu numărul opt.

Eve se îndreptă spre Whitney care se adăpostea sub o umbrelă mare și neagră.

— Domnule! Vreți să încep operațiunile de evacuare?

— Opt.

Chipul îi era parcă cioplit în granit în vreme ce se uita fix la scena apocaliptică din curte.

— Tu ești șefa aici, locotenente.

— Operațiunile de evacuare ar putea dezorienta câinii. Cred că ar fi mai bine să amânăm până când găsim locurile în care sunt îngropate toate cadavrele și le marcăm cum se cuvine.

— Așa să faceți. Au găsit-o pe a noua, murmură el.

Căutările continuară atât în interiorul casei cât și afară, în ploaie. Zeci de polițiști forfoteau asemenea unor stafii, în costumele lor gri. Câinii lătrau, roboții semnalizau, și steguleț de marcaj erau înfipte în pământ.

— Oprește-i, ordonă ea, după ce se scurseră treizeci de minute fără ca nimeni să mai găsească ceva. Aduceți echipele de evacuare. Și niște lanterne, strigă ea și traversă solul afânat. Vreau să formați două echipe de evacuare, una dinspre vest, una dinspre est. Morris.

— Aici sunt.

— Vreau să aflu cât mai repede identitatea victimelor.

— Am câteva amprente dentare, de la persoanele dispărute în oraș și în zona asta. Nu cred că avem atâtea aici. Cercetă bucata de pământ unde echipele de evacuare începuseră să sape. Dar dispunem de echipamentul necesar în laboratorul portabil și o să le identificăm imediat pe cele ale căror amprente dentare le avem în baza de date. La celelalte o să dureze ceva mai mult.

— Sub stratul ăsta de pământ e rocă tare, remarcă Roarke. Și mai și plouă. O să dureze destul de mult până când roboții o să-și croiască drum prin mocirla asta.

— Poți să operezi în aceste condiții?

— Da, pot.

— Dați-i o mașină omului ăstuia, strigă Eve și se întoarse spre Roarke. Începe dinspre sud. Morris, trimite-l pe unul dintre oamenii tăi să lucreze cu Roarke. Hai să-i dăm drumul!

Își puse masca și se duse la primul semn. Rămase nemișcată, asemenea câinelui de mai devreme, și așteptă.

— Am găsit câteva rămășițe, anunță operatorul. Robotul fu oprit. Acum trebuia să acționeze cu foarte mare grijă.

Văzu mai întâi mâinile, cu degetele, sau ceea ce mai rămăsese din ele, subțiri și fragile. Duhoarea de carne putrezită era foarte puternică. Dar chiar și așa Eve se lăsă pe vine, apropiindu-se de cadavru pe măsură ce rămășițele femeii erau scoase la iveală.

Avea părul lung. Mai lung decât atunci când murise, se gândi Eve. În mod cu totul misterios, părul continuă să crească și după moarte. Acum era murdar de noroi, dar fără îndoială se va dovedi că este șaten-deschis.

Acum te-am găsit, se gândi Eve. O să-ți dăm numele înapoi.

Cel care ți-a făcut asta e în spatele gratiilor. Asta e tot ce-am putut să fac.

— De când zace acolo? îl întrebă Eve pe Morris.

— De câteva luni, poate șase. O să-ți spun mai multe după ce o aduc la morgă.

— Scoate-o de aici, spuse Eve, apoi se îndreptă de spate și se apropie de următorul semn.

Întunericul se lăsa cu repeziciune, atmosfera părând și mai întunecată din cauza ploii care cădea fără întrerupere. Aerul era rece

și umed și încărcat de mirosul fetid al morții. Cadavrele fuseseră băgate în saci de plastic și etichetate, gata să fie transportate. În cortul medicului legist mai urmau să fie identificate câteva rămășițe.

Curtea arăta ca un cimitir răscolit, ca o groapă comună.

Elicopterele presei se roteau deasupra, luminând curtea cu refectoarele lor. Curțile vecinilor se umpluseră treptat de reporteri. Nu durase prea mult. Chiar acum, presupuse ea, oroarea aceea era transmisă în direct în toată tara. În toată blestemata asta de lume.

Și milioane de oamenii stăteau în fotolii, în fața televizoarelor lor, și se uitau la dezastrul acela, mulțumind Cerului că ei erau vii, că nu trebuia să îndure frigul și umezeala.

Cineva îi aduse o cană de cafea. O bău din obișnuință, fără să-i simtă gustul. Cu o cană proaspătă în mână se îndreptă spre Roarke.

— Asta e a treia pe care o scot.

Cu un gest absent își trecu mâna peste față, ștergând picăturile de ploaie. Opri robotul care lucra și îl dădu la o parte, ca să nu stea în calea celor care își continuau munca.

— Și ai avut dreptate, e mai rău decât mi-am imaginat.

— Ia și tu o pauză.

Îi întinse cafeaua.

Făcu un pas înapoi și își ridică masca. Oricum, nu-i prea era de mare ajutor. Sub ea fața îi era palidă și transpirată. Și gravă ca un mormânt.

— Eu nu vreau să fiu îngropat când o să mor, spuse el încet. Nu vreau să devin țărână, nu vreau să mă întorc în mizeria asta nenorocită. Prefer focul, e mai rapid și mai curat.

— Poate reușești să-l mituiești pe Dumnezeu și să devii nemuritor. Oricum, ai mai mulți bani decât El.

Schiță un zâmbet, doar pentru a-i face pe plac.

— Merită să încerc, în orice caz. Sorbi din cafea și se uită la oroarea care îl înconjura. Pentru numele lui Dumnezeu, Eve!

— Știu. Avea cimitirul lui personal.

— Mai degrabă holocaustul lui privat.

Rămase lângă el pentru câteva minute, în tăcere, ascultând sunetul pe care ploaia îl făcea căzând pe sacii de plastic.

— Morris a reușit să identifice câteva, cu ajutorul amprentelor dentare. Marjorie Kates, Breen Merriweather - ele erau din oraș. Lena Greenspan - treizeci de ani, mamă a doi copii, locuia la două mile de aici. Sarie Parker, douăzeci și opt de ani, educatoare, lucra la școala din localitate. Probabil că o să găsim și câteva femei de stradă și câteva dame de companie. Dar o să le identificăm pe toate până la urmă. Indiferent cât o să dureze, o să le identificăm pe toate.

— Contează foarte mult cine erau, de unde veneau, cine le iubea. Trebuie să faci în așa fel, încât ele să redevină niște persoane adevărate. Nu pot rămâne niște oase cu carnea putrezită pe ele. El le-a adus în stadiul ăsta. Nu-i așa?

— Ba da.

Eve se uita cum o altă victimă era băgată într-un sac de plastic.

— Ele reprezintă mult mai mult decât atât.

După ce totul se termină, după ce se făcut tot ce putea fi făcut acolo și atunci, Eve își scoase echipamentul de protecție și-l aruncă într-un container de reciclare. Își dorea un duș. Își dorea să stea ore în șir sub jetul de apă fierbinte, apoi să se scufunde într-un somn nesfârșit.

Dar nu se terminase. Nu încă.

Se căută în buzunar după încă o pastilă energizantă; o înghiți fără apă și o luă spre elicopterul cu reacție unde o aștepta Roarke.

— Vreau să te rog un singur lucru, zise el.

— După cât ai trudit în seara asta, ai dreptul la mai mult decât un singur lucru. Ai muncit pe mai multe planuri, Roarke.

— Poate că nu sunt de aceeași părere, dar o să-ți cer un singur lucru. După ce se termină totul, după ce închei ancheta, vreau să-ți iei liber două zile, să plecăm două zile departe de toate astea. Putem să stăm acasă, dacă asta preferi, sau să mergem undeva unde-ți place ție, dar vreau neapărat să-mi rezervi zilele astea - pentru noi doi. Aș putea să spun că așa ne vom scoate asta din minte, dar știu că n-o să reușim.

Își scoase panglica de piele pe care o folosea pentru a-și prinde părul.

— Dar cred că ne-ar prinde bine, am putea să ne mai calmăm, să ne încărcăm bateriile.

— Cred că o să mai dureze ceva timp. Vreau să fiu aici când iese Peabody din spital.

— Asta e de la sine înțeles.

— Da, zise ea arătând cu degetul elicopterul cu reacție. Poate că era o prostie să-l folosească drept scut, dar mai erau o grămadă de polițiști pe lângă ei. Vorbise cu presa, le dăduse câteva declarații, însă prin zonă mai mișunau câțiva reporteri, sperând să obțină vreo informație interesantă.

Nu aveau să mai afle nimic de la ea în seara asta, și își dorea ca viața ei personală să rămână neatinsă, departe de ochii presei.

Își puse brațele în jurul taliei lui și își lipi obrazul de al lui.

— Hai să ne ținem în brațe pentru câteva clipe.

— Cu cea mai mare plăcere.

— M-a cam zdruncinat chestia asta. Niciodată nu ești cu adevărat pregătit pentru așa ceva. Chiar dacă îți închipui contrariul. Și nu există nici o pedeapsă potrivită pentru asta. Pur și simplu n-are cum să fie ceva la fel de îngrozitor. Mi-e rău. Mi-e rău începând cu fiecare fibră a ființei mele.

Își întoarse capul pentru a și-l putea pune pe umărul lui.

— Așa că, da, o să-ți rezerv cele două zile, și eu am nevoie de ele. Să mergem undeva departe, Roarke. Undeva departe, numai noi doi. Hai să mergem în insule.

Îl strânse mai tare în brațe, încercând să-și imagineze nisipul alb ca zahărul și apa albastră și să-și șteargă de pe retină curtea aceea noroioasă și sacii de plastic plini cu rămășițele a ceea ce fuseseră niște ființe umane.

— Și nu trebuie să ne luăm nici o haină cu noi.

Oftând ușor, el își sprijini bărbia de creștetul ei.

— Nici nu mă pot gândi la ceva mai frumos.

— Trebuie să-mi termin treaba pe ziua de azi. Mai am de lucru cam două zile, și după aceea sunt liberă. Și putem să plecăm dracului de aici.

O ajută să urce în elicopter.

— Crezi că mai reziști și restul serii? Ești plină de energizante.

— O să dorm mai bine când o să reușesc să rezolv toate aspectele anchetei. Își puse centura de siguranță și își scoase comunicatorul pentru a se interesa de starea lui Peabody, în vreme ce elicopterul cu reacție se ridica prin perdeaua de ploaie.

Celina deschise grilajul care separa ușa ascensorului de palierul etajului la care locuia.

— Dallas, Roarke. Ce obosiți sunteți!

— Ai dreptate. Știu că e târziu. Îmi cer scuze.

— Nu-ți face griji din cauza asta. Poftiți, stați jos.

Le făcu semn să intre.

— Cu ce vreți să vă servesc? Ați mâncat?

— Nu m-am prea gândit la mâncare în ultima vreme. Dar n-aș refuza un scaun.

— Și un ceai, eventual.

— Nu i-ar strica un ceai, spuse Roarke, înainte ca Eve să apuce să deschidă gura. Cred că amândurora ne-ar prinde bine câte un ceai.

— Durează doar un minut.

Părăsi camera în viteză, desculță, cu halatul fluturându-i în jurul gleznelor.

— Peabody? întrebă ea din bucătărie.

— E destul de bine, dacă te gândești prin ce a trecut. E într-un salon obișnuit, într-un spital luxos, Roarke a aranjat acest transfer. Să sperăm că în două, trei zile va fi externată, să stea acasă până când o să se vindece complet.

— Îmi pare bine să aud asta. Nu știu dacă ai apucat să vorbești cu Mira, dar am făcut progrese considerabile astăzi, și cred că mâine o să pot lucra cu un specialist de la Identificări, să facem un portret-robot.

Intră în cameră ducând în brațe o tavă și ezită puțin când văzu expresia întipărită pe fața lui Eve.

— Ce s-a întâmplat?

— L-am identificat încă de astăzi după-amiază. L-am prins.

— Dumnezeule!

Celina puse jos tava care începuse să-i tremure în mâini.

— Ești sigură? Nu-mi vine să cred!

— Suntem siguri. Asta e unul dintre motivele pentru care am venit aici. Se pare că nu ți-ai deschis televizorul în seara asta.

— Nu, nu l-am deschis. Încercam să-mi curăț mintea, chestii de genul ăsta. Cum? Când?

— M-am gândit să te anunț și pe tine, dar totul s-a petrecut prea repede.

— Nu te mai gândi la asta. L-ați arestat? S-a terminat.

Oftă și se întinse după ceainic.

— Nici nu știu cum să reacționez. Mă simt atât de ușurată! Cum l-ați găsit?

— Martorii care l-au văzut atacând-o pe Peabody au reușit să-l descrie destul de bine, și pe el și mașina pe care o conducea. Am procesat informațiile pe care ni le-au dat ei. L-am prins. Am reușit să-l facem să mărturisească în mai puțin de o oră.

— Cred că ești nu numai frântă de oboseală, ci și foarte fericită. Le dădu câte o ceașcă de ceai. Până la urmă am reușit să-l prindem prin metodele tradiționale.

— Și cu puțin noroc.

— Cred că n-am contribuit prea mult la prinderea lui. Nu chiar. Dar ai făcut și tu destule.

— Ai un dar, continuă Roarke. Și te-ai folosit de el.

— Nu prea am avut de ales.

— Oh, dă-mi voie să te contrazic.

Eve sorbi din ceai.

— Eu cred că ai ales să te folosești foarte bine de el atunci când ai ucis-o pe Annalisa Sommers.

Ceașca Celinei începu să tremure pe farfurioară.

— Ce-ai spus?

— Cred că l-ai urmărit pe John Blue - în viziunile tale - de luni de zile. L-ai văzut omorându-și mama, Celina? De atunci îl urmărești? Atunci ai plănuit să scapi de rivala ta?

Se albi la față, privindu-i fix.

— E oribil! E de-a dreptul hidos! Mă acuzați de crimă? Mă acuzați că am ucis-o pe biata Annalisa? L-ați prins pe cel care a făcut-o. Cum puteți să-mi spuneți așa ceva?

— L-am găsit pe cel răspunzător pentru uciderea a cincisprezece femei. Cincisprezece, Celina. Le-a păstrat ochii. În ultimele câteva ore am dezgropat cadavre din curtea din spatele casei mamei lui, din nord. Pun pariu ca știai de existența acelei case. Am găsit treisprezece cadavre. Treisprezece, inclusiv pe cel al mamei sale, pe care am identificat-o.

Eve avea chipul palid. Era tare ca piatra, rece ca gheața, cu doar o urmă de furie în ochi.

— Le-ai văzut și pe ele când au fost ucise? Dacă le mai adaugi pe Elisa Maplewood și pe Lily Napier ajungi cincisprezece.

Celina își ridică mâinile și și le încrucișă peste piept.

— Nu-mi vine să cred ce aud. Am impresia că ai luat-o un pic razna.

— Am ajuns la limită, dar n-am depășit-o. Dacă aș fi luat-o razna, ți-aș fi spart fața, așa cum a spart-o Blue pe cea a partenerei mele.

— Mă acuzi de crimă, după ce eu am fost aceea care am venit la tine, după ce am încercat din răsputeri să te ajut, pentru că acum ai prea multe cadavre și nu poți să-ți închei ancheta. Pentru numele lui Dumnezeu! Vreau să ieșiți din casa mea, chiar acum! Vreau să…

Încercă să se ridice, dar Roarke o împinse înapoi în scaun.

— Stai liniștită, Celina.

Vocea îi era înspăimântător de calmă.

— Amândoi am trecut prin momente groaznice astăzi și s-ar putea să nu mai fim în stare să ne purtăm la fel de frumos ca de obicei. Așa că în locul tău m-aș calma.

— Acum mă amenințI. Îmi sun avocatul.

— Încă nu ți-am citit drepturile, așa că deocamdată n-ai nevoie de un avocat. O să ți le citesc, Celina, și atunci poți să-l suni, dar deocamdată purtăm o conversație nevinovată.

— Nu-mi prea place tonul acestei conversații nevinovate.

— Știi ce nu-mi place *mie?* Nu-mi place să fiu folosită. Nu-mi place să fiu dusă de nas de o nesimțită egoistă, înzestrată cu un al șaselea simț, doar ca ea să o poată omorî pe noua femeie a fostului ei prieten.

— Tu auzi ce spun? Am stat acasă toată noaptea aceea în care a fost omorâtă. Am luat câteva somnifere. N-am ieșit din casă.

— Asta nu e în totalitate adevărat, comentă Roarke. Ah, da, ai discurile camerelor de securitate pentru a dovedi că n-ai ieșit pe ușa din față și că n-ai folosit ascensorul. Dar chestia interesantă e că în apartamentul de jos nu locuiește nimeni, de câteva luni bune.

„Contribuția lui Summerset", se gândi Eve.

— Nu le-ai prelungit contractul de închiriere.

— Dar este alegerea mea…

— Și așa ți-a fost destul de ușor, continuă Roarke. Ai ieșit pe ușa aceea, după ce în prealabil ai dezactivat camera de luat vederi din zona aceea, ai coborât treptele până în apartamentul IA și ai ieșit pe ușa de serviciu. Am verificat și eu drumul acesta. Nici măcar nu te-ai obosit să-ți pui mănuși. Ți-am găsit amprentele pe ușă și pe geam.

— Este proprietatea mea. Dar mâinile începuseră să i se miște nervos. Amprentele mele ar putea fi oriunde.

— Annalisa nu se potrivea cu restul victimelor. Era foarte asemănătoare, dar nu corespundea viziunii lui Blue. Avea părul prea închis la culoare, prea scurt. Și mai e și pisicuța aceea. Cu celelalte victime nu a folosit așa ceva. Dar tu aveai nevoie de o clipă de neatenție. Tu nu ești un bărbat de o sută patruzeci de kilograme. Trebuia să-i distragi atenția, să o faci să se aplece pentru a nu putea riposta.

— Pentru numele lui Dumnezeu! A violat-o! Cum te poți gândi că eu aș putea să violez o altă femeie?

— Nu cred că a fost prea plăcut pentru tine. Ce obiect ai folosit? Acum se vând tot felul de chestii, de forme și culori diferite. Unele sunt atât de reale încât cu greu le poți deosebi de original.

— Te rog!

Eve îl bătu ușor pe Roarke pe genunchi.

— Îmi cer scuze.

— Nu vei putea dovedi niciodată așa ceva!

— Oh, ba da, Celina, o voi face!

Eve se aplecă, astfel încât Celina s-o poată privi în ochi.

— Și tu știi că o s-o pot face. Așa cum știai și că o să-l prind pe John Blue, cu sau fără ajutorul tău. Voiai ca eu să-l prind, dar nu înainte ca tu s-o ucizi pe Annalisa. Ai dreptul să nu spui nimic, începu ea.

— E o nebunie! zise Celina după ce Eve termină de citit drepturile. De ce aș fi venit la tine, de ce mi-aș fi oferit ajutorul?

— Întotdeauna e mai bine să faci parte din echipa din linia întâi, să ai acces la toate datele. A fost o mișcare deșteaptă din partea ta.

— Îmi sun avocatul.

— Dă-i drumul!

Eve făcu un semn către comunicator.

— Din acest moment mie îmi revine misiunea de a-ți face viața cât mai grea. Sunt foarte obosită. Vreau să termin cât mai repede chestia asta. Dar pentru că sunt obosită, sunt dispusă să stăm de vorbă, să vedem dacă putem să rezolvăm mai rapid lucrurile.

Pentru o fracțiune de secundă văzu că pe fața Celinei apăru un licăr de speranță.

— Blue n-are nici un motiv să mintă, Celina. El știe foarte bine câte femei a ucis, știe ce i-a făcut fiecăreia dintre ele. În total au fost cincisprezece. În noaptea în care a fost ucisa Annalisa el nu se afla în parcul Greenpeace. Are un alibi solid pentru noaptea aceea.

— Înseamnă că a fost…

— Altcineva? sugeră Eve. Da, a fost altcineva. Cineva care cunoștea toate detaliile anchetei, cineva care ar fi putut să le folosească, să-i copieze modul de operare. Dar acel cineva n-a fost un bărbat. Pentru că în seara aceea nu se afla nici un bărbat acolo. Doar tu. Te-a părăsit. Lucas te-a părăsit și s-a cuplat cu ea.

— Ne-am despărțit de comun acord, și pe vremea când eram împreună el nu se întâlnea cu ea.

— Așa este, nu te-a înșelat cu ea. E un tip de treabă, un tip cinstit. Nu te-a înșelat. Dar a cunoscut-o înainte ca voi doi să vă fi despărțit. Apropo, el a confirmat acest lucru. A întâlnit-o și a făcut o pasiune pentru ea. Fără îndoială că știai că-i place de ea, poate chiar înainte ca el să devină conștient de acest lucru. Cred că îi citeai gândurile de câte ori aveai ocazia.

— Ți-am spus că eu nu intru în mințile oamenilor fără permisiunea lor.

— Ești o mare mincinoasă. Până acum darul acesta a fost principalul tău mijloc de distracție. Te distrai, era interesant, mai scoteai și un ban de pe urma lui. Mi-ai spus odată că ești foarte superficială, și ăsta e adevărul adevărat. Lucas nu te mai iubea, începuse să se îndepărteze de tine. Ai salvat aparențele acceptând despărțirea amicală. Și acum, noua lui prietenă e ucisă și tu ești gata să-i oferi lui umărul pe care să plângă. Ți-ai stors și tu câteva lacrimi când te-ai dus la el în după-amiaza aceea?

— Aveam tot dreptul să-l vizitez pe Lucas. Decența…

— Nu-mi vorbi mie despre decență. Vocea șfichiuitoare a lui Eve o făcu pe Celina să se retragă brusc. Știai cine este și ce face John Blue, știai unde este și cu ce se ocupă cu mult înainte de a veni în biroul meu. L-ai urmărit în timp ce le omora pe acele femei, una după alta. Și te-ai folosit de ele, te-ai folosit de el, te-ai folosit de mine. Unul dintre vânzătorii de la o mercerie din oraș - ai fost îndeajuns de deșteaptă să nu cumperi de la magazinele din centru - își amintește figura ta. Nu ai o figură comună, Celina, și vânzătorul își amintește perfect de vizita pe care ai făcut-o la magazin acum patru luni. Acum patru luni ai cumpărat trei metri de panglică roșie.

Obrajii ei nu mai erau palizi acum. Deveniseră pământii.

— Asta… asta nu dovedește nimic…

— Te gândești că nu e o probă concludentă, și poate că ai dreptate. Dar toate se leagă. Motiv, mijloace, ocazia de a comite

crima. Ridică trei degete. Cunoșteai victima. Cunoșteai detaliile celorlalte crime, aveai arma crimei. Putem să dovedim că a fost cumpărată de la magazinul acela. O să dureze puțin, dar o s-o facem. Și când o să dovedim asta, nu mai ai nici o șansă.

Așteptă câteva momente, ca ea să conștientizeze ce spunea.

— Tu ești singura care ar fi putut să o ucidă. Recunoaște, Celina. Orice s-ar spune, nu ești deloc o femeie slabă.

— Nu, nu sunt.

Ridică ceașca de ceai și își încreți nasul când gustă din el.

— Aș prefera un coniac. Fii amabil, făcu ea un semn. E în bucătărie, pe raftul al doilea. Toarnă-mi unul dublu.

Roarke se ridică și traversă încăperea.

— Îl iubești foarte mult, îi zise Celina lui Eve.

— Poți să spui ce vrei.

— Ce-ai face, cum ai reacționa dacă într-o bună zi nu te-ar mai iubi? Dacă ai ști că ai devenit o povară pentru el, o obligație de care nu are cum să scape, fiindcă este un tip de treabă, care n-ar vrea să te rănească. Cum ai putea să suporți o asemenea situație?

— Nu știu.

— Eu l-am lăsat să plece.

Își închise ochii pentru un moment, și când și-i redeschise îi redeveniseră clari.

— Mi-am propus să-l las să plece, să fiu înțelegătoare și civilizată. Dar mă durea prea tare.

Își apăsă pumnul în zona inimii.

— Și situația s-a înrăutățit când el s-a îndrăgostit de ea. Mi-am dat seama că nu se va mai întoarce niciodată la mine, că nu mai aveam nici o șansă ca el să mă iubească din nou, așa cum o iubea pe ea

Se uită în sus spre Roarke, care îi adusese paharul cu coniac.

— Bărbații ne transformă în sclave, chiar dacă nu urmăresc acest lucru. M-am concentrat asupra primei viziuni. Nu știu exact ce voiam să fac, dar eram atât de nefericită, atât de furioasă, atât de răvășită, încât am devenit foarte receptivă. Și arunci l-am văzut, la fel de clar cum vă văd și pe voi doi. John Blue. Am văzut ce-a făcut.

Roti paharul de coniac în mână și sorbi din el.

— Nu era mama lui. Nu era prima dată când ucidea. Nu știam că înainte mai ucisese, nu știam că o făcuse deja de multe ori. L-am văzut când a ucis-o pe Breen Menrriweather. Nu l-am surprins în momentul când a luat-o din oraș. Dar am văzut cum a scos-o din mașină. Era întuneric. Foarte întuneric. Avea mâinile și picioarele legate și un căluș în gură. I-am putut simți frica. A duso înăuntru și dintr-odată s-au aprins toate luminile. Așa că am putut vedea tot ce i-a făcut în camera aceea oribilă, și l-am văzut și cum a îngropat-o în curte.

— Și ai început să urzești un plan.

— Nu știu. Asta e ciudat. Nu știam ce trebuie să fac. Aproape că m-am dus la poliție. Ăsta a fost primul meu impuls, jur. Dar… dar n-am făcut-o, și am început să mă întreb cine era, cum reușea să comită crimele.

— Așa că l-ai urmărit în continuare, completă Roarke. Ca să afli cum proceda.

— Da, eram fascinată și îngrozită în același timp, dar mă puteam conecta cu el și… l-am urmărit, i-am studiat modul de operare. Și am început să mă întreb: De ce n-ar ucide-o și pe Annalisa? Totul ar fi ca înainte dacă ar omorî-o pe Annalisa. M-am întrebat dacă aș putea să-l plătesc ca s-o ucidă, dar era prea riscant. Omul nu e în toate mințile, așa că m-ar fi putut răni și pe mine. Apoi am luat în calcul posibilitatea de a o omorî eu. După aceea a ucis-o pe Elisa Maplewood. Chiar aici, în oraș, și m-am gândit că asta se poate face.

Își lăsă capul pe spate.

— N-am venit la voi doar pentru a avea acces la informații, îi spuse ea lui Eve. Voiam să știu în ce fel ai fi condus ancheta, cât de repede l-ai fi găsit, ce părere aveai despre mine. Și îți jur că o parte din mine voia ca tu să-l prinzi repede, înainte ca eu… Dar nu l-ai prins. Ți-am dat toate informațiile acelea sperând, așteptându-mă ca tu să-l arestezi înainte ca eu…

— Acum ce faci, dai vina pe mine, pe modul în care a decurs investigația? Noi suntem de vină că ai ucis-o?

— Poate. Eu m-am oferit să fiu hipnotizată înainte de a o ucide pe Annalisa, îi reaminti ea lui Eve. M-am oferit voluntar. I-am cerut Mirei să înceapă imediat ședințele, dar ea e atât de precaută.

— Deci e și vina ei, nu?

— Are și ea o parte de vină, cu siguranță. Dacă oricare dintre acești factori ar fi avut o reacție diferită, lucrurile ar fi stat altfel. Mi-am spus că dacă informațiile pe care ți le voi da te vor ajuta să-l prinzi rapid, asta este, așa a fost să fie. Dacă ea, Annalisa, n-ar fi intrat în parc în noaptea aceea, aș fi anulat totul. Dacă n-ar fi luat-o pe scurtătură nu s-ar fi întâmplat nimic. Aș fi lăsat-o în pace, mi-aș fi spus că asta îi e soarta. Dar a traversat parcul și mi-am spus că, de fapt, asta îi era soarta. M-am transformat în el, într-un fel. Nici n-a trebuit să mă gândesc la ce făceam. Am intrat în pielea lui pentru ca eu să pot sta deoparte, să privesc întreaga scenă cu oroare. Apoi a fost prea târziu pentru a mai putea da înapoi.

Se scutură, străbătută de un fior și mai bău o gură de coniac.

— Ea m-a văzut, doar pentru un moment. Și părea atât de mirată, de descumpănită. Dar era prea târziu pentru a mă putea opri. Nu mai puteam da înapoi. Asta e. Respiră adânc. Când ți-ai dat seama cum stau lucrurile?

— Când am aflat că era cuplată cu Lucas Grande.

— Te rog.

Făcu un gest de lehamite.

— Ești o femeie foarte inteligentă, dar atunci habar n-aveai de nimic. Ți-am citit gândurile când eram la Mira în cabinet, și apoi după ce Peabody a fost atacată, doar ca să mă asigur.

— Nu numai tu ești înzestrată cu puteri paranormale.

Eve își înclină capul.

— Ți-am spus că Mira are o fetiță înzestrată cu astfel de puteri. Mi-a dat câteva sfaturi, așa că te-am putut bloca.

— M-ai jucat pe degete.

— Exact. Dar nu îndeajuns de bine, nu îndeajuns de repede, altfel partenera mea n-ar mai fi ajuns la spital.

— N-am știut că avea de gând să o atace. Când am aflat asta era deja prea târziu. Am încercat să dau de tine. Îmi place de Peabody!

— Și mie. Bănuiesc că pe celelalte femei pe care le-a măcelărit nu dai doi bani.

Ea ridică din umeri.

— Pe ele nu le cunoșteam.

— Eu da.

— Am făcut-o din dragoste.

— Prostii! Ai făcut-o pentru tine. Pentru a deține controlul, din egoism. Oamenii nu omoară din dragoste, Celina. Le place să spună asta pentru a înfrumuseța mizeria pe care au făcut-o.

Eve se ridica.

— În picioare!

— O să-i fac pe cei din juriu să înțeleagă cum stau lucrurile. E doar un fel de nebunie, atâta tot. În timp ce eram cuprinsă de nebunia asta - și puterile mele paranormale mă predispun la așa ceva - el a reușit să intre în capul meu și, de fapt, el a ucis-o pe Annalisa.

— N-ai decât să crezi în continuare chestia asta. Celina Sánchez, ești arestată. Hai să-ți spun de ce ești acuzată. Îi făcu semn din cap lui Roarke, care se îndrepta spre ascensor. Viol în formă calificată,

omor calificat, mutilarea Annalisei Sommers. Complice la alte cincisprezece cazuri de viol, crimă și mutilare.

— Cincisprezece. Dar nu mă poți învinovăți pe mine pentru cea făcut el. Încercă să se smulgă din mâinile lui Eve când aceasta îi puse cătușele.

— Ba da, pot. Și o s-o demonstrez. Pariez pe viața mea contra vieții tale că o să-i convingem și pe jurați de temeinicia acestei acuzații.

Eve aruncă o privire spre McNab și Feeney, care coborau din ascensor.

— În plus, mai ești acuzată de complicitate la lovirea unui agent de poliție, tentativă de omor calificat, ultraj. Luați-o de-aici. E arestată.

McNab o prinse pe Celina de braț.

— E plăcerea mea.

În raportul acestei arestări va fi trecută și detectiv Peabody, în lipsă.

El deschise gura, apoi își drese glasul.

— Mulțumesc.

— Du-te acasă, copilă, îi spuse Feeney în timp ce o apuca pe Celina de celălalt braț. În continuare ne vom ocupa noi de treaba asta.

Eve ascultă zgomotul făcut de ascensorul care cobora.

— Ar trebui să aducem o echipă aici, în noaptea asta, să vedem ce putem găsi. Să mai adăugăm câteva gratii la celula ei. Își frecă ochii obosiți. Deocamdată o închidem, și cu asta, basta. Și mâine e o zi.

— Cuvintele astea sunt o adevărată muzică pentru urechile mele. Chemă liftul. Foarte frumos din partea ta, locotenente. Faptul că ai pus-o și pe Peabody la masa învingătorilor.

— A meritat cu prisosință. Încă mă simt în formă. Își roti umerii și intră în ascensor. Ochii vor să mi se închidă, dar corpul mi-e plin de energie.

— Cred că pot eu să rezolv chestia asta, imediat după ce ajungem acasă. Tu poți să îți închizi ochii.

Se aplecă și o sărută, lung și apăsat.

— Și de corpul tău mă ocup eu.

— Îmi surâde ideea.

Ieșiră din clădire și ea puse pe ușă sigiliul poliției.

— S-a oprit ploaia, remarcă ea.

— Mai burnițează un pic.

— Mie-mi place vremea asta.

— Și de ea ți-a plăcut, adăugă el.

— Așa e, mi-a plăcut de ea.

Rămase în fața ușii privind strada care se întindea în fața ei, stropii de apă ce se ridicau în urma unui taxi care trecu în viteză.

— Mi-a plăcut de ea. Încă îmi mai place, într-o anumită măsură, chiar dacă știu ce-a făcut.

El o cuprinse pe după umeri, iar ea îi înlănțui talia cu brațul.

— Crezi că îl iubește? Pe Lucas?

— Nu.

Eve știa acum ce era dragostea.

— Dar ea așa crede.

De data asta Eve se prăbuși pe scaunul pasagerului, și Roarke se așeză în spatele volanului. Ea se lăsă pe spate, așezându-se confortabil, și închise ochii, conștientă de faptul că el avea s-o ducă acasă în siguranță.

Da, știa ce era dragostea.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025